

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

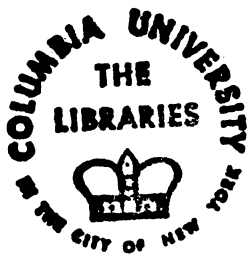
COLUMBIA LIBRARIES OFFSITE

CU55132820

88An1;ID34

Anacreon Teius, poet

before the Title.

G. White sculp.

Josua Barnes S.T.B.
GRÆC. Ling. CANTABR. Prof. Reg.
An. MDCCCV.

Digitized by Google

... hunc uile nuarum consurginator.

ANACREON TEIUS,

P. O E T A . L Y R I C U S ,

Summa Cura et Diligentia, ad fidem
etiã Vet. MS. *Vatican.* emendatus,

Pristino Nitore, Numerisque suis resti-
tutus, dimidia fere parte auctus.

Aliquot nempe justis POEMATIS, et
FRAGMENTIS plurimis, ab undi-
quaque conquisitis

*Item ANACREONTIS VITA, Tractatus de
Lyrica Poesi, &c.*

Accessere Ornamenti loco Tres eleganter Sculptæ

Effigies { Auctoris, ANACREONTIS,
Patroni, D. Ducis de MARLBOROUGH,
Editoris, JOSUÆ BARNESII.

Opera et studio JOSUÆ BARNES, S. T. B.
Græc. Ling. Cantabr. Professoris Regii.

*Non siquid olim lusit Anacreon,
Delevit Ætas. Horat. Od. IV. IX. 9.*

EDITIO TERTIA, auctior & emendatior.

L O N D I N I ,

Impensis JACOBI, JOHANNIS, et PAULI KNAPTON,

M DCC XXXIV.

88 Anl
ID 34

before the dedication

CELSISSIMUS PRINCEPS
IOHANNES DUX DE MARLBOROUGH

Illustrissimo, Invictissimoque

H E R O I

D^o. JOHANNI

DUCI & COMITI

D E

MARLBOROUGH,

Marchioni de BLANDFORD,

Baroni CHURCHILL de SAND-
DRIDGE et AYMOUTH,

Serenissimæ Majestati *Britanniarum* Re-
ginæ à Consiliis Secretioribus,

Nobiliss. Ordinis *Periscelidis* Equiti, Præ-
fecto Generali Rei *Bombardicæ*,

Primæ *Legionis* Equestris *Palatini* Satel-
litii *Stratego*,

Capitano *Generali* Regio Copiarum
Terrestrium &c.

Galliarum et *Bavariæ* Triumphatori
Fortissimo.

A 2

Cel-

392559 Digitized by Google

K.M. Apr. 2-3. 1920 25 July 1906. C.M.

EPISTOLA

Celsissime Dux,

NE mireris, oro, quod *Anacreon*, Poeta Ingenii festivissimi, Ducem, fortissimum intrepidus nunc accedat: Dominæ enim tuæ ANNÆ, Reginae Optimæ, factus nuper *Subditus* fidelis, tuusque proinde *Gentilitius*, sub tutissimo Virtutis tuæ Clypeo defensari jam ambit, sub auspicatissimo tuo Vexillo militare. Mox et tua Gesta videbis aуреo Plectro sonantem, tuosque in Campo *Blenamiaco* per summam Virtutem partos Triumphos.

Nec repelles, scio, quem viventem olim *Polycrates*, *Sami* Rex fortunatissimus, in sinu fovit; quem *Hipparchus*, *Athenarum* Princeps sapientissimus, honorificentissima Legatione invitavit, et *Prætoria* Navi ad se deferendum duxit. *Britanniarum* Insula *Samo* longe Nobilior; *Cantabrigia* mea, imo *Tua*, *Athenis* illius nequaquam cesserit. Nec *Anacreon* sibi minus jam similis, quam quum viveret; eo etiam major, quod, Tui nunc causa, Heroicæ materiae

DEDICATORIA.

riæ possit et velit assurgere, prioribus suis levioris momenti Deliciis repudiatis; quodque à Te, maximo Heroe, ultro fuerit invitatus, in quo *Polycratem* simul et *Hipparchum* rursus inveniat.

Si Poetam, ex omni parte *Mavortium*, Tuo Nomini nunc offerrem; perinde esset, ac si de Rebus Bellicis *Phormio* coram *Hannibale* tractaret. Rectius itaque, uti spero, *Lyricum* hunc Poetam, *Palladis*, *Pacisque* et *Musarum* Artibus devotum, Tuis Manibus commendo; cuius Virtute bellica *Gallicus* Gigas penitus obtrititus, et mox *Hispanicus* *Geryon* obtendus, proindeque Pax toti Mundo comparanda. Quin *Alexander* ille Magnus à bellicosissimi Poetæ *Homeri* Tuba flagrantius ad *Martem* accendebatur; verum ad illustrioris tuæ Virtutis exemplum, mollis hætenus & effœminatus noster Poeta, omnem nunc induit *Enyalium*, et Totum hinc illi spirant Præcordia *Martem*. Lyræ tamen illecebras etiam *Achilli*, fortissimo Heroi, placuisse tradit *Homerus*: et ad *Anacreontis* Lyram, gravioribus

EPISTOLA

nunc nervis auctam, Tua Gesta cantare,
mox ad hujus Epistolæ finem, Nos ipsi
aggredimur,

Tua Fortitudo Comitem *Talardum*,
Galliarum Mareschallum, Captivum in
Angliam duxit, *Bavarumque* Ducem suo
Imperatori et Socero rebellem profligavit;
unde uno demum ictu *Romanum* Imperi-
um ab imminente Exitio redemisti; *Bri-*
tannias nostras Honore auxisti et Trium-
phis; *Gallias* et *Hispanias* pariter concus-
fisti; *Hollandiam* et *Portugalliam* ani-
masti; totum denique terrarum Orbem
obstupefecisti simul et obligasti.

Serenissima nostra et Inviictissima Re-
gina ANNA, Optima et Liberalissima
Virtutis omnigenæ Arbitra, in Celsitudi-
nem Tuam, suo licet fulmine et appa-
ratu bellico instructam, infinita Præmia cu-
mulavit; quod illius Donis, proprio
Marte, sis usus, et Milites suos Tuo Ani-
mo inspiraveris. Tibi Prætor et Senatus
Londinensis amplissima dedit Observantiæ
suæ indicia: Tibi Senatus *Anglicanus*,
quod Gentem nostram *Gallis* et olim for-
midatam,

DEDICATORIA.

midatam, nunc etiam in conspectu bellicosissimorum *Germaniæ* populorum, magis adhuc formidandam dederis, Veterumque *Anglicorum* Regum super iis triumphos in mentem revocaveris, æternos honores Meritisque tuis dignos decrevit. Quare et Tibi quoque Magni Regis *EDWARDI* III. Principisque *Nigri* Historiographus, cum suo *Anacreonte*, se pariter totum dicat, consecratque; quum ex animo fuerit

Celsitudinis Vestræ,

Virtutisque Heroicæ,

Devotissimus Cultor, et

Humillimus Clientis,

*Dat. ex Ædibus nostris
Hemmingfordiæ Abbat.
prope St. Ivon. Huntingdoniens. Comitatus.
Martii 26. 1705.*

JOSUA BARNES.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ,

ὑπὲρ τοῦ ἀνικητῆ

ἡγεμόνος ΜΑΡΛΒΟΡΙΟΥ,

τοῦ τὰς Βαβαρῶν τε καὶ Γαλατῶν στρατίας

Ἐν ἀγορῇ Βλενκερείαις, πέρυσι νενικηκότῳ,

Ἀνακρεόντειον, ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Βαρνεσίε.

Ὅτ' Ἀνακρέων λυρωδὸς
Μάλα καλὰ Μαυλβόριο

Ἀφίκαεν ἐς μέλαθρα,

Ἀνέβωσεν εὐθὺ χαίρων

Δότε μοι λύριον Ὀμήρου,

5

Ἄμα φονίαισι χερδαῖς

Παφίης δὲ θῆλυς ὀμφή

Ἐκὰς ἰσάτω μάλιτα

Βρόμιός τε πηλυγηθῆς,

Φιλοπαίγμονές τε Βάκχαι.

10

Ἀπὸ τοῦδε γὰρ χρόνιοι,

Πολεμοκλόνας κυδοιμῆς,

Ἐναρίμβροτόν τε φλοῖσσον,

Προδέβλα καὶ προήρευν,

Διονυσίων τὲ κώμων,

15

Ἀφροδιτίων τὲ φίλτρων.

Ἀπὸ τοῦδ' ἐφαιδάνει μοι

Ἀλαλήϊος ἀνδροφόντης,

E P I N I C I U M,

Super Inviētissimo

Duce M A R L B O R Æ O,

Qui *Bavarorum* et *Gallorum* Exercitus

In Agris *Blenamæis*, anno præterito,

Profligavit ;

Anacreonticum, *Josué Barnes* Auctore.

L Y R I C U S Poeta *Tæius*,

Ut ad alta tecta venit

Ducis ille *Marlboræi*,

Resonabat ore lætus ;

“ Date mî chelyn *Homeri*,

“ Licet huic cruenta chorda ;

“ *Venerisque* mollis Echo

“ Procul hinc faceſſat almæ :

“ *Bromiusque* perjocosus,

“ *Joculariæque* *Bacchæ*.

“ Quia namque tempore ex hoc

“ Rapidos ego tumultus,

“ Truculentiamque *Martis*,

“ Animo magis petiſſo,

“ *Dionyſiſque* thyrsis,

“ *Amatbuſiſque* curis.

“ Et abhinc mihi placebit.

“ Homicida clamor ille,

“ Gemitusque

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ι Ο Ν .

Γαλατῶν τε τῶν ἐς Ἴστρον
 Στόν⊙ αἰνὸς ἐμπεσόντων,
 Βαβαρῶν τ' ἀποστατούντων
 Σκέδασις, φυγή τ' ἀεικίης.

20

Βλεναμηῆς φορεῦμαι
 Πεδίοιο παρ' γεφύρας,
 Ἴνα Φλανδρίων φέριστοι,

25

Ἴνα τὲ πρῶμοι Βρετανῶν
 Ὅ μιν Εὐγένης δαίφρων,
 Λοδοβίκος ἐκ Βαδῆν⊙,
 Ὅ, τε Μαρλβόρει⊙ Ἀγγλῶν.

30

Μεγαλητόρων Στράταρχ⊙,
 Πολέμῳ τριπλίῳ ἔθηκαν
 Ζαμμεστάτην θύελλαν.

Ἄετοί δ' ἐχὼ Λέοντες
 Βρετανῶν τε, Φλανδρίων τέ,
 Κατὰ Λειρίων βοῶσι

35

Μάλα καλλίγικον αὐδῆν
 Ἄνα δ' ἐξέβωσεν Ἀῆρ
 Ἵπὸ πυρπνόων βελέμωνι,
 Στεροπῆν τε καὶ κεραυνὸν
 Στομάτοσφιν ἐξεμεύντων

40

Μετὰ μίγνυται δὲ κλαγγὴ
 Τυμπάνων τὲ βυρσονώτων,
 Μελέων τὲ χαλκοφώνων,
 Χρεμετισμάτων δέ θ' ἵππων,
 Ἄνερων τ' ἀποφθάρέντων,

45

Ἐπινίκιον τε δρώντων.

Ὅ δ' ἐ

E P I N I C I U M.

“ Gemitusque <i>Gallicorum</i>	
“ Gravis incidentium <i>Istro</i> ;	20
“ <i>Bavarûm</i> rebelliumque	
“ Fuga, dissipante <i>Marte</i> .	
“ <i>Blenaméias</i> feror nunc	
“ Acies per et phalangas ;	
“ Ubi <i>Flandrici</i> Dynastæ,	25
“ Ubi Principes <i>Britanni</i> .	
“ Viden', <i>Eugenes</i> ut Heros,	
“ <i>Ludovicus</i> ut <i>Badenus</i> ,	
“ Ut et ille <i>Marlboræus</i> ,	
“ Acie decorus <i>Angla</i> ,	30
“ Triplicem necis dederunt	
“ Gravidam malis procellam !	
“ <i>Aquilæ</i> sed et <i>Leones</i> ,	
“ <i>Alemannicique</i> et <i>Angli</i> ,	
“ Mala <i>Liliis</i> minantur,	35
“ Fremitu potentiori.	
“ Sed et ipse clamat Aër,	
“ <i>Reboante</i> machinarum,	
“ Strepitu, fragore magno,	
“ Nebulam ignis evomentûm :	40
“ Quibus adde tympanorum	
“ <i>Cybeleium</i> tumultum,	
“ Querulam tubæque vocem,	
“ Fremitum simulque equorum,	
“ Hominumque decidentûm,	45
“ Superantiumque bello.	

“ Ibi

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ι Ο Ν .

Ὁ δὲ Μαρλβόρειος, ΑΝΝΗΣ

Βασιλῆϊδ^{ος} στρατηγός,
 Ἄνεμοςρόφω θυέλλη
 Ἴσος ὦν, ἐμαίνει ἔγχει 50
 Παρὰ δ' αἰνετῶς ἔθνον
 Κρατερόφρονες Βρεταννοί.

Παρ' ὅτοισι δ' ἴα Νίκη
 Πολύχρυσά πῆλεν ὄπλα·
 Στέφανον δ' ἄρρηε λαμπρὸν 55
 Κεκαλῆφι Μαρλβορείη.

Πρὸ δὲ τοῦο δεινὸν ἔθνον
 Βλοσυρῶψ ὄμιλ^{ος} Ἄρεως,
 Φόβ^{ος} αἰνός, ἠδὲ Δεῖμ^{ος},
 Ἐριδός τε βλέμμα λυγρόν. 60

Στυγερός γὰρ οἷος ἄστῆρ,
 Ἐν ὀπωριναῖσιν ὄρεσι,
 Κακὸν ἐστὶ σῆμα θνητοῖς·
 Γαλάταισι τοῖος ἦρως
 Πυρόενί' ἐλαμψε χαλκῶ, 65
 Φοβερώτερος Δρακοντ^{ος}.

Ὁ μέγας δ', ὁ κλεινὸς αὐτός,
 Γαλατῶν πρόμ^{ος} Τάλαρδος,
 Στεφανηφόροιο πίπλων
 Παρὰ ποσσὶ Μαρλβόροιο, 70
 Ὀνομ' ἈΝΝΙΚΟΝ προτείνας,
 Βίον εἶλεν ἀντὶ Νίκης·

Λεόπολδος αὐτοκράτωρ,
 Ὑπὸ Μαρλβόρε σαωθεῖς

E P I N I C I U M.

- “ Ibi *Marlboræus*, altæ
 “ Celerum Tribunus A N N Æ,
 “ *Aquiloniæ* procellæ
 “ Similis, furebat ense; 50
 “ Laterique perfurebant
 “ Animo bono *Britanni*.
 “ Prope quos decora *Nice*
 “ Quatiebat arma pulchra,
 “ Capitique *Marlboræo* 55
 “ Dabat inclytam coronam.
 “ Faciem sed ante *Terror*,
 “ Metuendus & furebat,
 “ Genus acre *Martis*, *Horror*,
 “ Rabiemque *Rixa* spargens. 60
 “ Rutilumque quale sydus,
 “ Ubi ficca torret æstas,
 “ Mala fert, necemque terris:
 “ Ita *Gallicis* micabat
 “ Metuendus *Anglus* heros, 65
 “ Magis horridus *Dracone*.
 “ Sed atrox, cruentus ille
 “ Comes atque Dux, *Talardus*,
 “ Redimita procidebat
 “ Statim ad ora *Marlboræa*, 70
 “ Per et alma nomina A N N Æ,
 “ Sibi repperit salutem.
 “ *Leopoldus* Imperator,
 “ Ducis arte liberatus,
 “ Populum

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ι Ο Ν .

Κράτος ἀμφέπει Βρέανῶν
 Σκυθικὸς δ' ἄφαρ τύραννος. 75
 Ἄγαλαί τε καὶ τέθηπε,
 Τὸν ὅλον παρόντα Κόσμον
 Ἐπὶ χερσὶ τῆς ἀνάσσης
 Κατακοιρανείσθαι ΑΝΝΗΣ. 80

Οὐ πάντα γηρόσκουσιν αἱ τεχναὶ καλαί,
 Ἦν μὴ λάβωσι προσηύτην φιλάργυρον.
Menander.

Dignum laude virum Musa vetat mori.
Horat.

Sint Mœcenates, *non deerunt*, Flacce,
 Marones.

Abſque vate clauda virtus, mancaque
 Orbis Gloria.

E P I N I C I U M.

- “ Populum fovet *Britannum*. 75
“ *Scythicus* sed ille *Turca*
“ Metuit, stupetque frendens,
“ Spatiosus omnis Orbis
“ Manibus sub *Anglicanæ*
“ Quod abhinc regatur A N N Æ. 80

*Carmen amat, quisquis carmine dignæ
gerit. Ovid.*

*Gaudes carminibus? Carmina possumus
Donare, et pretium dicere muneris.
Horat. Od. IV. VIII. II.*

—— *Mibi curta rura, et
Spiritus Graiæ tenuem Camænæ,
Parca non mendax dedit, et malignum
Spernere vulgus. Id. Od. ii. XVI. 37.*

(1) 141
ANACREONTIS

VITA.

ARGUMENTUM.

I. **A**NACREON Teius, ex Teo, Urbe Ionix.
II. Anacreontis Parentes, Suidas arguitur.
III. Anacreontis Nobilitas. Plato laudatus.
Urbes aliquot Ionix. Atheniensium Colonia,
quas inter Teos. IV. Multorum in Chronologia Allucina-
tiones. V. Verum tempus Anacreontis Natalitiis assignatum.
Illius Indoles. Ionia pluribus magnis ingentis clara. Ana-
creontis Nomen quid velit. De Anacreonte Juvene, et
Cleobulo Infante, Historia. VI. Cyri Dux Harpagus
Teon capit, Incolis alio migrantibus. Abdera urbs Thra-
cix ab iis occupantur. Anacreontis Studia. Illius super
Amicis, in bello caesis, Epicedia aliquot. VII. Polycratis,
Samii Tyranni, Character. VIII. Eiusdem Genus et Affi-
nitas cum Amasi, Egyptiorum Rega. IX. Polycratis
Munificentia et erga Viros, excellentes Liberalitas. Demo-
cedes Medicus. Anacreon utilis Polycrati. X. Quinque
Talenta quare remisit Anacreon. Illo Actio contra Do-
minam Dacier defensa. XI. Polycratis Pietas et Liberali-
tas. Amasis, eiusdem exemplo et Gratia, Liberalis in Græ-
cos. Pythagoram à Polycrate commendatum honorifice exci-
pit. XII. Liber Gallicus præfert Aristoteli Anacreontem.
XIII. Objectio παιδρασίας. De Cleobulo Carmen Anacre-
ontis Latine versum. XIV. De Smerdi et illius caesarie.
XV. De Bathyllo Samio. Imaginis illius descriptio à Po-
eta, dein ab Apuleio, facta. Imago illius una cum Ana-
creontis in Nummo. XVI. De Megiste Adolescente.
XVII. De Sappho Poetria, et quod Anacreonti sit σύ-
γγραφος, etiam paulo junior. Sibi invicem noti, mutuo scripse-
runt. XVIII. De Eurypyle, et quod uxorem sero duxerit A-
nacreon. XIX. Objectio παιδρασίας plene diluitur. XX.
De Platónico Amore. De Ptolemæo Rege et Galete Puero
formosa

ANACREON

*Inter celeberrimos Græciæ Lyricos adscriptus suis Odis
mella instillavit. Apud Fulvium Ursinum in numismate aereo.*

formoso et perhumano. De Amicitia Charitonis et Menalippi, aliorumque, item de sacro Epaminondæ Manipulo. XXI. Hujus Vitii nemo Veterum Anacreontem taxavit, cum alios tamen Poetas taxent. Contrarium ex ipso Poeta evincitur. XXII. Ex Magnorum Virorum testimonio quare Pindarus φιλόχρως, et Euripides μισογυνής. Formam non laudare, cæci est, aut invidi; eidem non succumbere, probi viri. XXIII. Anacreontis casta Omnia; quæque illi, præter hæc, in MSto Vaticano tribuuntur, peioris esse Monetæ. Anacreon σοφός dictus à Socrate σοφωτάτω. Ab Athenæo νήφων κὶ ἀγαθός, Sobrius et Probus; quod ex pluribus ipsius Poetæ locis ostenditur. XXIV. Quare Anacreon se aliorum Genio accommodare visus. XXV. Anacreontis Castitas: Maximi Tyrii de ea re testimonium insigne; Æliani etiam et Socratis; qui suum de Voce σοφός sensum explicat. XXVI. Instantiæ aliquot Philosophici Anacreontis sensus. Quare Artis Amatoriæ Inventor habitus, et qualis ea Ars. Objectio è Sexto Empirico et Pindari Scholiasta. XXVII. Gratus ille quidem in Polycratem; verum omnia ejusmodi scripta deperdita. Magnis Negotiis par Anacreon; Polycrati etiam erat à Consiliis. XXVIII. De Polycratis Fortuna; de Annulo ejusdem, exituque tandem infelici. XXIX. De Annulo plura. XXX. Polycratis filium Vindicatam à Dario obtinet contra Oræten; quam rem, cum Polycratis Tragœdia, Anacreon scripsisse probatur. XXXI. Anacreon ab Hipparcho, Athenienlium Tyranno, invitatur: ejusdem Hipparchi Laus et Character. XXXII. Anacreontis scripta quamplurima; quorum multa interciderunt, et quorum culpâ. XXXIII. Byzantini Patres malæ Fidei postulatur propter hoc Veterum Poetarum excidium. XXXIV. Anacreon apud Veteres et vivus et mortuus in magna semper habitus æstimatione. Illius Imagines, et Nummi Varii. Pictorum et Poetarum figuratæ Anacreontis Descriptiones, Hominibus imppritis erroris causa. XXXV. De Cane Anacreontis bella Historiola. XXXVI. Anacreontis Excellentia. Stylus plerumque simplex, aliquando sublimis; suavivis etiam, Suadæque plenus. XXXVII. Paucos ille imitandos habuit, plures eosdemque magnos Imitatores. XXXVIII. Anacreontis Laudatores aliquot insignes. XXXIX. Anacreontem Hymnos scripsisse in Deos probatur. XL. Quoto ætatis anno, quaque Olympiade,

Olympiade, quoque mortis genere, extinctus Anacreon:
Ejusdem Tumulus in Teo, et Epicedia.

ANACREONTIS VITA.

ANACREON, poeta Lyricus, ex Teo erat oriundus, quæ Urbs et Portus *Ionica*, in ora litorali, inter *Erythras* ad *Boream*, et *Colophonem* ad *Austrum*; de qua *Stephanus* *περὶ πόλεων*, *Τίως*, πόλις Ἰωνίας ἔστι δὲ μίση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Et *Plinius* l. v. c. 31. “ Clara vero in alto Teos cum oppido, à *Chio* LXXXI. milia passuum, tantundem ab *Erythris*. *Strabo* denique, fol. 644. *Τίως ἐπὶ χερσονήσῳ ἰδρυται, λιμὴνα ἔχουσα· ἐν δὲ ἐστὶν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός*. Non desunt, qui illi *Teium* assignant, *Paphlagonia* urbem, in ora maris *Euxini*, de qua *Porphyrion* in *Horatium*, “ *Teion*, inquit, urbem “ in *Paphlagonia* esse *Sallustius* indicat, quum de finu “ *Pontico* loquitur. *Stephano*, *περὶ πόλεων*, *Τίος* dicitur.” Verum qui hinc oriundum asserunt *Anacreontem* nostrum, vocum similitudine sunt decepti; quod *Anacreonta Teium* vocatum audiverint: si enim Urbem illius Patriam *Τήιον* agnoscamus, *Τηϊκός* ipse omnino dicendus foret, vel à *Τίος*, *Τιωός*: quæ Vox *Gentilis* istius loci, minime autem *Τήιος*. Quin Veterum fere omnium concors Opinio, certe saniorum, ἐν Τέῳ Ἀνακρέοντα γεννηθῆναι, cujus Ἔθνικόν, Τεῖος, per Διάλυσιν, Τεῖος, et *Ionice* *Τήιος*.

II. Illius quidem Parentes certo nominare, in tam multiplici Auctorum discordique varietate, id utique non leve negotium videtur; præsertim post tantum temporis intervallum, post tot etiam scriptorum ad hanc rem pertinentium naufragia; quos inter, *Chamaeleon Heracleotes*, *Ponticus*, qui data opera de *Anacreonte* scripsit, non parum nobis deplorandus. Sunt igitur, qui *Anacreontem* *Scythini* filium vocant; nec desunt, qui *Eumeli*; patrem hi *Parthenium*, illi *Aristocritum* assignant. Ita certe *Suidas*, Ἀνακρέων, Τήιος, Λυρικός. Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ, Εὐμήλου, οἱ δὲ, Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἰδοῦσσαν. Ast Ἡρωελεγαίων, de Novem Lyricis *Græcis*, *Parthenium* patrem, matrem *Eetiam* astruit.

Παρθενίω

Παρθενίω πατὴρ ἰσχυρὸς παῖς, Ἡετίης τὲ,
 Ἦν ἄρα μελπόμεν Τεῖον Ἀνακρείων.

Parthenio genitore satus Puer Eetiaque
 Magnus Anacreon Teius est Lyricus.

Qui *Scythinum* patrem ponunt, veteri Historia nixi videntur; inter enim Antiquiores memoratur *Scythinus* quidam, Teius homo, poeta Iambographus, cujus meminit *Stephanus* ὁ ἐὶ πόλειον, v. Τίως. Ἀφ' ἑ Πρωταγόρας Τηῖον, καὶ Σκυθῖνος Ἰάμβων ποιητής, Τηῖον. *Diogenes* etiam *Laertius* in *Heraclito*, ex *Hieronymo*, dicit Σκυθῖνον, τὸν ᾧ Ἰάμβων ποιητήν, *Heracliti* obscurum librum Versibus clariorem reddidisse. Meminit et *Athenæus* *Scythini* cuiusdam Teii Historiographi, ex cuius Historia hæc verba laudantur, fol. 461. Ἡρακλῆς λαβὼν Εὐρυτον καὶ υἱὸν ἔκτεινε, Φόρυς πρῆσοιτας παρ' Εὐρωταίων Κυλικήνας ἐξεπόρθησε ληζομένους καὶ αὐτοῖσι πόλιν ἰδιώματι Ἡρακλείαν, τὴν Τραχυνίαν καλεομένην. In *Stobæi* etiam *Physicis*, l. i. c. xi. fol. 21. laudatur alius ejusdem *Scythini* liber, περὶ Φύσεως. Talem sane Virum non immerito quis *Anacreontis* patrem fuisse crediderit; nec enim *Natura* minus ad γνήσιον Poetam constituendum, quam *Arts*, conferre putatur.

Τέχνη Τύχην ἐστέρη, καὶ Τύχη Τέχνῳ,

Se mutuo *Fortuna* et *Ars* coadjuvant.

De *Aristocrito* quoque legimus, quod Doctus homo fuerit, et Vir vere sui nominis, qui Commentario suo, De *Miletō*, innotuit, ex quo opere undecima *Parthenii* Ἐρωτικῶν Historia desumitur; quique à *Plinio* non simplici vice laudatur, nec non ab l. i. *Apollonii Rhodii* Scholiasta. De *Eumelo* illo, et *Parthenio*, non ita multa restant dicenda, præsertim ob Historiæ illorum temporum defectum, gravemque, quam in Teiorum illius ætatis migratione contigisse credibile est, ἀταξίαν. *Anacreontis* enim primis temporibus, ut §. vi. mox plenius ostensuri sumus, Teii, urbe propria relicta, ad *Abdera* se contulerunt, *Perfarum* imperium minime ferentes. Quare caveat Lector, ne *Suide* nimium in hac parte tribuat, qui migrationem hanc ad *Histiæi Milesii* rebellionem refert, dicens, Ἐκπεσῶν δὲ Τέω, δια τὴν Ἰστιάεισιν ἐπανάστασιν, ᾤκησεν Ἀβδῆρα. Infra enim, quæ diximus, ex *Herodoto* et *Strabone* confirmabimus; ne dicam, res *Histiæi* sub *Dario* contigisse (has autem sub *Cyro*) neque ad *Teon*, sed *Miletum*, pertinuisse.

III. Hoc certe constat; *Anacreontis* familiam, nobilitate, virtute, et divitiis, illustrem, et nobilissimæ omnium apud ipsos *Athenienses* familiæ proxime conjunctam, *Codridarum* scilicet, hoc est *Codri* Regis filiorum et nepotum; unde et *Soloni* cognatus Poeta noster: *Solonis* enim pater *Execestides* a *Codro* oriundus erat, et mater ipsius *Pisistrati* matris consobrina, ut *Plutarchus* ex *Heraclide Pontico*, et *Meursius* in *Solone*. Ipse quidem *Socrates* apud *Platonem* fol. 465. in Dialogo, cui titulus *Charmides*, sive de Temperantia, his verbis *Charmidem* alloquitur, Καὶ ἦ, ἦν δὲ ἐγὼ, καὶ δίκαιον, ὦ Χαρμίδη, ἀξίον εἶναι σε τῶν ἄλλων, πᾶσι τοῖς τοῖστοις. Οὐ γὰρ οἶμαι ἄλλον εἶδέναι τῷ ἐνάδῳ ῥαδίως ἂν ἔχῃ ἐπιδείξαι, ποῖαι δὲ οἰκίαι συνελθῶσιν εἰς ταύτην τῷ Ἀθηναίων, ἐκ τῶν εἰκότων, καλλίω ἂν καὶ ἀμείνω γενήσῃσιν, ἢ ἐξ ἂν σὺ γέγονας ἢ τε γὰρ πατέρα ἡμῖν οἰκίαν ἢ Κριτίαν ἢ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος, καὶ ὑπὸ Σόλωνος, ἢ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκαμιασμένη, παραδιδόσθαι ἡμῖν, ὡς ἀξίον εἶναι κάλλει τε καὶ ἀρετῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ. Ἐὰν ἢ πρὸς μητρὸς ὠσαύτως. Πυριλάμπους δὲ τοῦδε, σὺ δὲ θεῖος, εἰδείς τῶν ἐν τῇ ἡπείρῳ λέγεται καλλίων, καὶ μείζων ἀνὴρ δοῦναι εἶναι, ὅσάκις ἐκεῖ ἢ παρὰ μέγαν βασιλείαν, ἢ παρὰ ἄλλον τινὰ τῶν ἐν τῇ ἡπείρῳ πρὸς εὐωχίαν ἀφίκετο. σύμπασα δὲ αὕτη ἢ οἰκία εἶδεν τῆς ἐτέρας ὑποδειξέμεν. “ Etenim, ego dixi, consentaneum est, ὅ *Charmida*, in his omnibus te cæteris præstare: Nec enim opinor, alium aliquem nostrum facile posse ostendere, quæ duæ [*Atheniensium*] familiæ in unum coalitæ, quantum conjicere possumus, pulchriorem et meliorem produxerint, quam ex quibus tu natus fueris. Paterna enim vobis domus una cum *Critia*, ex *Dropida*, et ab *Anacronte*, et a *Solone*, et aliis plurimis Poetis celebrata nobis commendatur, ut excellens formaque et virtute, et si aliud quid Beatum vocamus. Idem de materno genere dicendum. Nemo enim *Pyrilampe* illo, avunculo tuo, in omni continente pulchrior aut major visus esse dicitur, quoties ille vel ad magnum Regem, vel ad alium in continente dominantium legationem obiret. Quin tota hæc [*materna*] domus nequaquam inferior est altera [*patris*.”] Hæc sunt ipsa *Platonis* verba, quæ ex *Socratis* ore prolata refert. Iis quidem videtur aliqua subesse obscuritas, nisi dextere capiantur. Sufficetur enim hic aliquis, nihil aliud dici, quam familiam.

familiam hanc ab *Anacreonte* et *Solone*, aliisque Poetis celebrari. At hanc non esse mentem loci, ex hoc colligitur, quod *Dropidas* ille sit *Solonis* frater, quare minime dicendum, illius familiam a *Solone* celebratam, qui licet Poeta esset, fuit et suæ domûs *Coryphæus*; de quo *Meursius* in singulari libro, cui nomen *Solon*. Dominæ igitur *Dacior* interpretatio, nec enim *Verfio* dicenda, loco hoc admitti debere videtur; *Car ou trouvera t'on deux Maisons, de l' Alliance desquelles on puisse attendre une Race plus belle et plus vertueuse. Du côté de vôtre Pere, vous descendez, avec Critias, de l'ancienne famille de Dropidas, d' Anacreon et de Solon, qui s'est toijours distingué des autres par sa Beauté, par sa Vertu, et par ses Richesses. Et du côté de vôtre Mere, vous n' êtes pas d' une Maison moins illustre* &c. Ex hoc itaque loco, *Anacreontem* claris fuisse natalibus apparet; quum ipse *Socrates* cognatum illum *Solonis*, *Dropidæ*, et *Critiæ* affirmet. Neque est, quod tanti viri, in rebus patriis auctoritatem refugiamus, cujus etiam in externis admittere solemus; quandoquidem *Neleus*, *Codri* Regis *Atheniensium* filius, quum imperium fratri seniori *Medonti* cederet, magnam *Atheniensium* coloniam in *Ioniam* duxerit, teste *Æliano*, *Pausaniaque*, et aliis, quando ab ipso, et fratribus junioribus, Urbes *Ionicæ* maritimæ ad *Cariam* et *Lydiam* olim pertinentes, occupabantur. *Neleus* quidem ipse *Miletum* colonia auxit; *Androclus*, illius frater, *Ephesum* et *Samon*; *Cyaretus*, *Myunta*; *Andræmon*, *Lebedum*; *Cleopus*, *Erythras*; *Promethus* et *Damasichtbon* *Ionum* Reges facti; ut *Apæcus*, *Melanthi* abnepos, *Teon* suis replevit; quibus mox *Apæci* avunculi, *Damasus* et *Naochus*, *Codri* Regis filii, accessere, cum magna *Atticorum* manu. *Thucydides* l. 1. fol. 8. §. 12. Ἴωνας μὲν Ἀθηναῖοι ἐνησιωτῶν τὰς πολλὰς ὤκισαν. Tredecim vero civitates omnino erant *Atheniensium* coloniis auctæ, ut notamus ad *Euripidis* *Iona* v. 74. Et *Thucydidis* Scholiasta, ad l. 7. §. 57. fol. 447. Οὗτοι πάντες Ἀθηναίων ἄποικοι ἦσαν, Ἐρετριεῖς, Χαλκιδεῖς, Στυρεῖς, Καρύσιοι, Κεῖοι, Ἀνδριοί, Τήσιοι, Μιλήσιοι, Σάμιοι, Χῖοι, κ. λ. Vid. *Pausan.* l. 7. c. 2. et *Ælian.* Var. Hist. l. 8. c. 5. qui tamen Duodecim tantum urbes notat. Quibus *Eustath.* fol. 279. lin. 6. *Ælian.* *Diomysius Halicarnassensis* suam etiam addit *Halicarnassum*.

IV. *Anacreontis* tempora dum certius assignare aggredior, non possum *Chronologorum* priorum incogitantiam, aut ἀνακρεολογίαν, non perstringere; qui ab *Athenæo*, *Suida*, et *Græcis* Grammaticis minorum gentium decepti, Veterum Authorum ætates et tempora temere nimis digesserunt, unde tanta oritur varietas, discrepantia, obscuritas, contradictio. *Cicero*, in ipso *Tusculanarum* Quæstionum initio, ponit *Archilochum* Poetam ad *Romuli* tempora, juxta *Olympiadem* IX. quem *Helvicus* ad XV. statuit; quum rectius ille ad *Olympiadem* XXIII. referatur, ut *Tatianus*, quando *Lydiæ* Rex *Gyges* floruit, *Myrsili*, sive *Candauleæ*, successor; nam et ipse in *Iambis* suis ejusdem *Gygæ* meminit, ut ostendimus ad v. 241. Et hoc novit *Herodotus*, quem tamen *Helvicus* in partes suas male traxit, l. 1. c. 12. Καὶ μὲν ταῦτα, ἀναπαρομένου Κανδαύλει, ὑπισθὺς τε καὶ ἀποκτείνων αὐτὸν, ἔχε καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν βασιλικὴν Γύγης. Ἐκαὶ Ἀρχιλόχῳ ὁ Πάριος, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενος, ἐν Ἰάμβῳ τριμέτρῳ ἐπεμήθη. *Archilochum* autem ad *Olympiadem* XXIX. usque duravisse conitat, quando strenue pugnantem inducit *Herodotus*, quod etiam in *Simonide* recte colligit *Nicolaus Lloydius*. Et a *Proclo* sane, *Archilochus* et *Simonides* simul ponuntur: Verum ad *Procli* distinctionem non ita multi satis attenderunt, qui aperte illum *Simoniden*, *Amorginum* vocat, sive *Samium*, atque proinde nimis temere de *Simonide* *Ceo* hoc illi affirmarunt. Ita certe *Proclus*, Ἰάμβων δὲ ποιηταί, Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος, ἄριος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίνος, ἢ ὡς ἴνιοι, Σάμιος.

Apulcius in *Floridis Polycletum* Statuarium ad *Alexandri* M. tempora ponit; cum tamen *Socratem* illi notum et familiarem *Xenophon*, *Mirabil.* l. 1. fol. 573. et *Plato* quoque memorat, quorum uterque senes, cum juvenis esset *Aristoteles*, ejusdem tutor *Alexandri*. *Thucydides* de falsis et incertis Narrationibus multa queritur in *Hipparchi* Historia, cum ipse contra *Platonem*, *Xenophontem*, *Herodotum*, et, ut puto, ipsam veritatem, asserat, *Hipparchum* fuisse juniorem *Pisistrati* filium, *Hippiamque* seniore et Tyrannum; cui tamen in hac re *Johannes Meursius* contrarium probat, ut et *Polyæno*, aliisque ab eodem deceptis, in *Pisistrato* c. xi. *Plutarchus* in *Vita Solonis* de *Chronologorum* incertis rationibus queritur, quorum nonnulli *Solonem* *Cree* minime visum aut auditum contendunt; quod ta-

men

men *Herodotus* affirmat, et revera facile fieri potuit; quum nec ipse *Thales*, septem illorum sapientum *πρωτότατος*, nisi sub ultimis *Cræsi* temporibus fatis concesserit, nempe Olympiade LVIII. Idem *Plutarchus*, in *Themistoclis* Vita, nec ipsi *Thucydidi*, nec *Chronologicis* tabulis, fidem vult habere, dicitque illas non ad amussim factas, nec tam indubitæ certitudinis, ut patentur inconcussis et immotis niti fundamentis. Idem in *Camilli* Vita, ubi de tempore, quo *Roma* fuerit a *Brenno* capta, quamquam ipse fatis accurate posuerit ad annum U. C. 360. aut eo circiter, addit, “*si modo sit verisimile, justam illorum temporum rationem conservari;*” quando tanta sit confusio et controversia in rebus multo recentioribus. *Anacreontis* autem natiuitas, ante Urbem Captam 200. ferme annis contigisse constat, ut mox probabimus. *Sulpitius Severus*, gravis et pius Author, sub ipso fere SS. Historiæ initio, de incertis temporum rationibus et primævæ Antiquitatis investigandæ difficultate Lectorem præmonendum duxit. *Jacobus* denique *Perizonius* perversam quorundam *Chronologiam* taxat, ad *Ælianum*, Var. Histor. l. 2. c. 21. §. 2. fol. 233. Quare Lectoris candorem obtestor, siquis invito mihi obrepat error, dum tam diu sepultam historiam resuscitare conor.

V. Natus igitur, ut mihi accuratissimas rationes ineunti videtur, *Anacreon* juxta *Olympiadis* LV. annum secundum; quo fere tempore *Cyrus* ille Magnus regnare cœpit, de cujus actō cum magna gloria per xxx annos imperio, *Herodotus*, *Xenophon*, *Diodorus Siculus*, *Justinusque* Historicus. Hic erat Annus *Halyattæ Lydorum* Regis LVI. *Romæ* U. C. cxciv. Captivitatis *Judaicæ* XLII. quo tempore *Pisistratus Athenas* rexit, *Solone* ultro solum vertere. De hujus *Anacreontis* Indole mox dicemus: de Forma, licet ex ^a *Nummis* et *Imaginibus* ejusdem, hodie extantibus, conjecturam facere, quod Vultus erat amabilis, cui cum summa elegantia gravitas decora commixta inerat, unaque cum sincerissimo candore hilaris et grata vivacitas. Illo tempore *Artes Ingenuæ*, Linguæque *Græcæ* elegantia, *Philosophia*, *Historia*, *Pœticesque* gloria, non minus ab *Afi-*

^a Vid. infra ad §. xxxiv.

aticis populis, præfertim *Ionibus*, colebantur, quam in ipsa *Græciæ* Academia, quam in ipsis *Athenis*. Hoc facile confirmari potest ex paucorum enumeratione, qui hac ætate et eo circiter insignes præ cæteris floruerunt; quales *Alcman* poeta *Lydus*, *Alcæus*, et *Sappho* poetria, ex *Lesbo* et *Mitylene*, *Pittacus* item *Mitylenæus*, *Cleobulus Lindius*, *Thales Milefius*, *Heracleus Milefius*, *Historicus*, *Anaximander* et *Anaximenes Milefii*, *Bias Priencensis*, *Pythagoras Samius*, *Anaxagoras Clazomenius*, Teiusque noster *Anacreon*, nequid de *Herodoto Halicarnassensi* (qui ultimis fere *Anacreontis* temporibus natus est, nempe *Olympiadis LXXIV.* anno secundo) et aliis dicamus.

Nomen autem ipsum *Anacreon*, prædictæ illius nobilitatis δηλωτικόν, et futuræ etiam indolis προσημαντικόν. Ducitur enim a Κρέω impero. Unde Κρέων et Κρέουσα, Propria Nomina; *Eustath.* Εὐρηται καὶ κρέων παρ' Εὐριπίδῃ. ὅθεν καὶ τὰ κύρια, ὁ Κρέων καὶ ὁ Ἀνακρέων, fol. 303. lin. 49. Id. §. 381. lin. 38. καὶ ὁ Κρέων δὴ τὸ Κυρίον, ὡς καὶ ὁ Ἀνακρέων, εὐγενῶς ἐνδεῦθεν ἔχουσι τοῦ ὀνόματ' . Et *Homerus.* *Iliad.* β. v. 100. — ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔση σκῆπτρον ἔχων, quasi nomen et fatum ipsius nostri *Anacreontis* prædixisset; inter enim *Lyricos Poetas* Ἀνακρείων σκῆπτρον ἔχει, et veluti *Rex*, aut *Imperator*, est semper habitus.

Cum valde juvenis esset *Anacreon*, aliquando forte se contulit ad *Mycalen*, juxta *Trogyllium*, ubi locus sacer dictus *Panionium*; quod eo loci et temporis magnus esset *Conventus* ex omnibus *Ionice* urbibus, et generalis *Neptuno Heliconio* solemnitas. Illo tempore, quid fecerit *Anacreon*, narrat *Maximus Tyrius* his verbis, c. xi. p. 116. Ἐν τῇ Ἱωνῶν ἀγορᾷ, ἐν Πανιωνίῳ, ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὁ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἐσφαραμίζετο, ἄδων σφαλλόμενος ἄδει τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέφει, καὶ τι καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέριψε βλάσφημον ἔπος. Ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν εἶδεν ἐχαλέπηγε τῷ Ἀνακρέοντι ἐπηύξατο δὲ τὸ αὐτὸν τοῦτον ὑβρίστην ἄνθρωπον, τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ἐπανέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπῆράσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ Θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ αὐτῆθεν γίνεται Κλεόβηλος, ὁ ὠραιότατος· Ἐ ἀντὶ μικρῶς ἀρᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεόβηλον δίκην, δι' ἐπαίων ποδῶν. *Nutrix quædam in Panionio, quod Ionum generale forum est, infantem gestabat. Anacreon forte incedens, ebrius, coronâ redimitus, cantillans, vacillans, nutricem una cum infante protrudit, et concitium quoddam in puerum*

rum jecit. At mulier nihil quidem aliud Anacreonti irata est; comprecatur tantum hunc ipsum petulantem hominem, tantopere et etiam magis aliquando laudare hunc infantulum, quantopere nunc maledixerit. Effectum voivis dat Deus. Hic enim ipse infans adultior factus Cleobulus ille pulcherrimus evadit. Et pro exiguo convivio, Anacreon Cleobulo plurimis tandem encomiis satisfecit. De hac Historia Nos infra ad §. XXIII.

VI. Juxta annum tertium Olympiadis LIX. Harpagus, Cyri Dux, in Asia inferiori univerfos Æolidis et Ionæ populos bello aggreditur, ipso interea Cyro, in Asia superiori, contra Cræsum Halyattæ filium, et Babylonios, occupato. Et ex omnibus iis Ionæ populis, Milefii soli se servos Cyro tradiderunt; cæteri omnes ad resistendum se strenue parabant. Illos quidem Bias Prienensis antea monuisse dicitur, ut univerfi in insulam Sardiniam navigarent: Thales Milefius, ut suo loco manerent; tantum sibi Teium urbem, communem facerent omnibus curiam; quod Teos esset in ipso Ionæ meditullio. At quum horum consiliorum neutrum placuisset, soli Milefii, ut diximus, Harpago submiserunt, exceptis Phocæensibus et Teiis; quorum Phocæenses, ne expectato hoste, relicta, ut Horatius Epod. 16. cum diris et execrationibus suâ patriâ Phocæâ, sub Proto duce alio migrantes, Massiliam tandem non procul à Rhodani ostiis condiderunt. Nam Protus, a Nanno, Rege loci, humaniter exceptus, in convivio quodam solenni, electus erat a Cryptide, regis filia, in maritum, ut inter alios Seldenus noster in Notis ad Draytonis Polyolbion, §. x. fol. 168. &c. At Teii, quibus classis erat non contemnenda, adventum quidem Harpago expectabant, nec nisi edito prius virtutis et virium experimento, recedere volebant. Quum vero ne tunc sibi Athenienses subsidio venire, nec Ionas alios, cernerent; neque per se amplius suffecturos se cognoscerent; concilio habito, res suas omnes, liberosque et uxores in classim devehunt; quumque jam Harpagus per aggeres cepisset illorum muros, conscensis ipsi navibus in Thraciam recta contenderunt; nondum enim Persis erant navigia, necdum illi affinitatem cum Phœnicibus inierant, ut Herodotus ait l. 1. c. 143. Τοῖσι δὲ αὐτέων νησιώτησι ἦν δεινὸν εἶδέν. ἕτε γὰρ Φοίνικες ἦσαν καὶ Περσέων κατήκοι, ἕτε αὐτοὶ οἱ Πέρσαι ναυδάται. Et ad Thraciam appulsi, urbem statim

statim sibi paratam repèrerunt *Abdera*, quam ante illorum adventum considerat quidam *Temestus Clazomenius* (ut *Herodotus* ibid. c. 168.) nec ullum inde sibi fructum ceperat, verum à *Thracibus* pulsus, pòst à *Teiis* pro heroe habitus, una cum ^b *Abdera Diomedis Thracii* regis sorore. Et hujus *Teiorum* colonix meminit *Strabo*, l. XIII. fol. 644. Καὶ ἡ Τείως δὴ ἐπὶ χερρόνησῳ ἴδρυται, λιμένα ἔχουσα· ἐνθεν δ' εἰς ἡ *Anacreon* ὁ μελοποιός, ἐφ' ἧ Τήιοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες, εἰς Ἄβδηρα ἀπέπηξαν, Θρακίαν πόλιν, οὐ φέροντες τὴν Ἰ Περσῶν ὕβριν ἀφ' ἧ, καὶ τῆτ' εἰρηται, Ἄβδηρα καλὴ Τηίων δῶπικία. Ad hanc itaque coloniam pertinebat *Anacreon*, qui cum tota sua familia *Musas* omnes, *Gratiasque* et *Veneres* in *Thraciam* transportavit, jam valde juvenis, annorum ferme *xviii*. at ingenio maturus; quod lene semper fuit et juvenile: erat enim *amori* atque *bilaritati* ex ipsa natura totus comparatus. Vix novam hanc urbem *Teii* sibi vendicantes auspicius occuparant, quum à *Thracibus* vicinis bello impetuntur. At tum sane, *Teii*, suos hostes cædendo, seque strenue defendendo, sedem illam plenius in perpetuum sibi confirmarunt. In hoc vero agendo et ipsi *Teii* cives nonnullos fortissimos, pro patria hac nova pugnantes, amiserunt; inter quos *Timocritum*, *Agathonem*, et *Aristoclidem*, junctissimo sibi omnes amicitix vinculo connexos juvenes, *Anacreon* celebravit, carminibus etiamnum supermanentibus: De iis enim agunt Epigrammata, *Primum Secundum, Decimum tertium*. Hæc victoria novis colonis non levem virtutis famam acquisivit, illosque bellicosos *Thracum* gentibus multo magis conciliavit; unde pax iis in posterum longa et stabilis. Hujus itaque pacis beneficio *Anacreon* fruitur; et jam hinc videtur liberius suo genio litare, *Musisque* simul et *Amoribus* vacare. Inter alia, *Oden LXI*. de *Thressa* quadam puella scripsit, stylo tam blando, eleganti, dulci, simplici que; ut brevi illius nomen ad *Athenas*, retroque in *Ioniam*, perque omnem *Græciam* et *Asiam* deferretur.

^b *Jacob. Gronovius* Thesaur. Græc. Antiq. 1. Vol. Q99. *Abdera*. *Abdera πόρις* et *Abderi*, Icones, in nummo, *Ezekiel. Spanhem.* 1 Tom. fol. 563.

VII. Ante omnes, *Polycrates*, *Sami* tyrannus, flagranti illius fama excitatus, invitavit illum ad se, conditionibus vere regiis, missis ad eum finem literis, non sine muneribus et deductoribus. Illius characteris *Anacreon* non erat infcius; *Polycratis* enim fama jam longe lateque pervagata; quod et fortuna et potentia conspicuus esset, adeo ut maris tenuerit imperium, teste *Strabone*, ^c Ἦν δὲ ὁ μὲν καὶ τόχῃ καὶ δυνάμει λαμπρὸς, ὡς εἰ ἐν θαλασσοκρατῆσαι. Et illius magnificentiam ita *Herodotus* breviter describit, ^d “ Quod neque qui *Syraculis* tyrannidem exercuerint, neque ullus aliorum *Græciæ* tyrannorum dignus est cum *Polycrate* comparari.” De quo quidem nobis plura dicenda, ut pateat, *Polycrati* plus profuisse ad nominis immortalitatem, *Φιλομάδειαν* illam et *Φιλομυσίαν*, liberalitatemque, quâ *Anacreontem* amplexus est, quam illud *Τυραννικὸν Φρονήμα καὶ πλῆθος βούβη*, cum hujus poetæ gratia nos in illius *Historia* desudemus; quanquam et illius quoque causâ non nihil *Polycrati* ipsi debeatur, principi nempe ditissimo, amœnissimo, delicatissimo; cui neque ad voluptatem quicquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonam integramque valetudinem. Nam et rebus et negotiis quæstuosissimis et amicis jucundissimis, quantum libuit, et abundavit, et illis omnibus aptissime ad salutem corporis usus est, et amicorum beneficium populique *Samii* utilitatem, et urbis templorumque elegantiam. Illius denique, ut breviter totum explicem, omne institutum, voluntatemque omnem successus felix est consecutus, ad ipsum usque vitæ exitum.

VIII. *Polycrates* erat filius *Æacæ*, qui ^e *Samiorum* rempublicam ante eum laudabiliter administraverat, liberos tamen suos sub privata conditione reliquit omnes: At cum *Polycrates* eorum natu maximus, vir esset generosæ admodum indolis, rerumque et divitiarum abundantia, siquis alius, mirifice florens, omnibus erat beneficus; et siquis

^c l. XIII. fol. 637. ^d l. III. c. 125. Ὅτι μὴ οἱ Συρακυσίων γινόμενοι Τύραννοι, εἰδὲ εἰς ἄλλων Ἑλληνικῶν τυράντων ἀξίος εἶσι Πολυκράτει μεγαλοκρεπίην συμβόλησθαι.

^e Lil. Gyrald. in *Ibysi* Vita.

^f *Samiorum*

^f *Samiorum* aut nuptias celebraret, aut apparatu lautiore amicos esset accepturus, *stragulis* pretiosis, vestibisque polymitis, poculisque auri et argenti illum suppeditavit, nullo pignore accepto. Quare brevi tempore *Samiorum* principatum, quorum pars major summo illum amore semper prosecuta est, obtinuit. Et primo quidem regnum suum trifariam divisit, duobus suis fratribus, *Pantagnoto* et *Sylosonte* in consortium sibi assumptis. Mox *Pantagnoto* occiso, et juniore *Sylosonte* in exilium misso, solus ipse omnem *Samum* occupavit, et quascumque *Samus* habuit ditiones sibi subjectas. Ita certe ^g *Herodotus*, Καὶ τὰ μὲν, πρῶτα τριχὴ δ' αὐτῶν τὴν πόλιν, τοῖσι ἀδελφοῖσι Πανταγνώτῳ κ' Συλοσῶντι ἐνεμει. Μετὰ δὲ τ' ἄλλων ἀπικλείνας, τ' δὲ νεώτερον Συλοσῶντα ἐξελάσας, ἔχε πᾶσαν τὴν Σάμον. Quinimo ^h cum *Amasi*, *Aegyptiorum* rege, foedus percussit, multaque ad illum munera misit, nec pauca ab illo recepit. “ Brevi itaque tempore statim res *Polycratis* adaugebantur, et jam per *Ioniam* reliquamque *Graciam* omnium erant in ore. “ Quacunquē enim bellum inferre placuerat, omnia illi feliciter cedebant. Nam centum habuit magna navigia quinquaginta remis acta, et mille *Arquites*. Quosvis autem populabatur, nullo facto discrimine. Dixerat enim se magis amico gratificaturum, si quæ abstulisset,

^f *Athenæ*. l. xii. c. 109. fol. 540. Πρὸ δὲ τοῦ τυραννῆσαι, κατασκόουσα ἀμφοτέρωθεν φραμμένα πολυτελεῖς καὶ ποτήρια, ἐπέπρεπε χρῆσθαι τοῖς ἢ γάμον, ἢ μείζονας ὑποδοχὰς ποιουμένοις.

^g L. III. c. 39.

^h *Herodot.* ibid. Ἰσχαν δὲ ξενίῳ Ἀμᾶσει τῷ Αἰγυπτίῳ βασιλεῖ ἐνεθήκατο, πέμπων τὴν δῶρα, κ' ἀρχομένην ἄλλα παρ' ἐκείνου· ἐν χρόνῳ δὲ ὀλίγῳ αὐτίκα τοῦ Πολυκράτεος τὰ πρῆγματα αὐξήτο, κ' ἦν βεβαιωμένα ἀνά τε τὴν Ἰωνίαν ἢ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, ἅκοι γὰρ ἰδύσσει στρατεύσασθαι, πάντα οἱ ἐχώρει εὐτυχέως ἄκτητο δὲ πεντηκοντόρους τε ἑκατόν, καὶ χιλίας τοξότας· ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας, ἀποδοῦναι δόματα. τῷ γὰρ φίλῳ ἔφη χαριεῖσθαι μάλλον, ἀποδοῦναι τὰ ἑλάσσει, ἢ ἀρχῆν, μηδὲ λατῶν. Συγχῶς μὲν δὲ τῶν ἡσῶν αἰρήκεε, πολλὰ δὲ τῆς ἡπείρου ἄσσει· ἐν δὲ δὴ, καὶ Λεσβίους, πανστρατιῆ βοθητίνας Μιλησίοισι, νευμαχίῃ κρατήσας εἶλε· οἱ τὴν τάφρον περὶ τὸ τεῖχος τὸ ἐν Σάμῳ πᾶσαν δεδεμένους ὤρυσαν.

“ rursum

“ rursum daret; quam si ab initio nihil abstulisset. Mul-
 “ tas itaque hic insulas cepit, multasque in ipso Conti-
 “ nente urbes, *Lesbiosque* imprimis, quos cum omnibus
 “ copiis opem *Milesiis* ferentes, prælio vicit, cepitque.
 “ Illi totam illam circa *Sami* muros ductam fossam vincti
 “ foderunt.

IX. Præ cæteris vero sui temporis mortalibus, *Polycra-
 tes* erat ingenio valde magnifico, eleganti, et perpolito;
 literasque et literatos homines impense fovebat, et quicquid
 ullibi rarum aut charum, aut utile haberetur, id sibi con-
 festim deferri curabat. *Clitus* certe *Aristotelicus* in suis de
Mileto commentariis, refert, ⁱ “ *Polycratem Samium ty-*
 “ rannum, præ elegantiae studio, quod optimum in suo
 “ genere, id undiquaque conquivisse; canes nempe ex
 “ *Epiro*, capras è *Scyro*, oves è *Mileto*, fues è *Sicilia*. At
 “ *Alexis* de rebus *Samiis*, *Samum Polycrate* fuisse conde-
 “ coratum; qui canes quidem *Molossicos* et *Laconicos* colle-
 “ git, capras è *Scyro* et *Naxo*, oves è *Mileto* et *Attica*.
 “ Invitabat præterea artifices excellentiores amplissimâ
 “ mercede.

Inter alios omne genus, memorandus est nobis scientiæ
 paulo liberioris artifex *Democedes*, *Calliphontis* f. *Crotonien-*
sis, Medico-chirurgus, et in arte sua peritissimus. Hic
^k intolerandam patris sui severitatem fugiens, *Æginam* ve-
 nit, ubi moratus annum principes Medicos longe superavit,
 licet nec fatis instructus necessariis, aut instrumentis, quæ
 in hac arte versantur. Illum itaque secundo anno *Ægine-*

ⁱ *Athenæ.* l. XII. c. 19. fol. 540. Κλείτος δὲ ὁ Ἀριστο-
 τελικός ἐν τοῖς περὶ Μιλήτου, Πολυκράτη φησὶ τὸ Σάμιον τυραν-
 νοῦ, ὑπὸ τροφῆς τὰ παντὶ ἀχόθεν σπώγειν. Κύνες μὲν ἐξ Ἡπείρου,
 αἴγας δὲ ἐκ Σκύρου, οἰκὸν δὲ Μιλήτου πρόβατα, ὕς δὲ ἐκ Σικελίας.
 Ἄλεξις δὲ ἐν τρίτῳ Σαμίων, Ἐκ πολλῶν πόλεων, φησὶ, κοσμηθῆ-
 ναι τὴν Σάμον ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, κύνες μὲν Μολοσσικὰς καὶ
 Λακωνικὰς εἰσαγαγόντων, αἴγας δὲ ἐκ Σκύρου καὶ Νάξου, πρόβα-
 τα δὲ ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς μετεπέλεστο δὲ, φησὶ, καὶ
 τεχνίτας ἐπὶ μικροῖς μεγάλοις.

^k *Herodotus.* l. III. c. 125. Δημοκράτης τὸ Καλλιφάντιος, Κρο-
 τονιάτιον ἀνδρῶν ἡγήσατο τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν τέχνην ἐπισκεπτεῖν ἄριστα,
 καὶ ἐπιπέτερον.

ta publice conduxerunt ^l Talenti pretio. Tertio anno *Athenienses* ^m centum minis; quarto *Polycratēs* Talentis ⁿ duobus; ut *Herodotus* l. III. c. 131. Τῶ πρώτῳ ἔτι ὑπερέβαλετο τὰς πρώτους ἡτῆς, ἀσκήδης περ ἰῶν, καὶ ἔχων ἑδὼν τῶν, ὅσα περὶ τὴν τέχνην εἰς ἰσχυρήν· καὶ μὴν δευτέρῳ ἔτι τάλαντον Αἰγυπτῶν δημοσίῃ μιδοῦνται· τρίτῳ δὲ ἔτι Ἀθηναῖοι ἐκάτον μνίων· τετάρτῳ δὲ ἔτι Πολυκράτης δυοῖν τάλαντον.

Præterea *Polycrates* noster *Atheniensium* et *Pysistratidarum* erat æmulus; nam ut illi in sua urbe *Olympio Jovis* templum extruxerant, gymnasiumque in *Lyceo*, et *Διονυσιακὰ*, *Παναθηναϊκὰ*, et μικρὰ Ὀλύμπια celebrârunt, ita ille in *Samo*, minora instituit certamina; quomodo aliquot post annis ^o *Archelaus*, *Macedonum* rex, *Euripidis* amicus, in *Dio* fecerit. Erat etiam *Polycrates* diligens in re-libraria procuranda, codicibusque plurimis, melioris notæ compilandis, adeo ut omnibus fere φιλοσόφοις ab *Athenæo* ^p præferatur. Ἦν δὲ καὶ βιβλίαν κτήσις αὐτῷ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν τε τοσαύτη, ὡς ὑπερέβαλλεν πάντας ἐπὶ βιβλίαν συναγωγῆν τε δαυμασμένως, Πολυκράτη τε ἢ Σάμιον, καὶ Πεισίφρατον ἢ Ἀθηναίων τυραννήσαντα, Εὐκλείδην τε ἢ καὶ αὐτὸν Ἀθηναῖον, Ἐ Νικοκράτη τὸν Κύπριον, ἔτι τε τοὺς Περγᾶμου βασιλέας, Εὐριπίδην τε τὸν ποιητὴν, Ἀριστοτέλην τε τὸν φιλόσοφον, καὶ τὸν τὰ τούτου ἀγαστηρήσαντα βιβλία Νηλεῶ.

Huic igitur tam sagaci principi, neminem poetarum infertius temporis placuisse legimus, excepto *Anacreonte*: qui solus illi visus sufficere, ob magni et elegantis ingenii excellentiam. Et de illius erga auctorem nostrum studio hæc ^q *Ælianus*, Πολυκράτης ὁ Σάμιος, [πολύς] ἐν Μήσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήσιον, Ἐ διὰ σπουδῆς ἤγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν, καὶ ἠπήλαυσεν αὐτῷ. “ *Polycrates*

^l 180 l. — 10 s. — 0.

^m 312 l. — 10 s. — 0.

ⁿ 361 l. — 00. — 0.

} Nostræ Monetæ.

^o Scholiast. *Demosthenis*, in §. Παροικησθεῖας. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρώτῳ Ἀρχιλάῳ ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίᾳ κατέδειξεν. Vid. *Euripid. Vita* §. xxx, Edit. *Cantabrig.* 1694.

^p L. i. c. 2. fol. 3.

^q Var. *Histor.* l. xi. c. xv.

^r *Id.* xii. c. xxv.

“ *crates*

“ *crates Samius* ad literas humaniores valde animum applicuit, et *Anacreontem Teium* in honore habuit, et favore prosecutus est, et delectabatur tum ipso, tum ipsius *cantilenis*; et ab eo haud parum adjutus est.” Siquidem, ut testatur * *Maximus Tyrius*, Ἀνακρίων Σαμῖος Πολυκράτει ἡμέρωσε, κρέσσας τῆ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου, καὶ Κλειοβούλου κομῆ, καὶ αὐλῆς Βαθυλλου, καὶ ᾠδῶν Ἰωνικῆν. “ *Anacreon Samiis* mansuetiorem paulo *Polycratem* reddidit, ejusque *tyrannicum* factum, *Smerdiæ* amore, et *Cleobuli* coma, *tibiisque Bathylli*, et *Ionis* cantilenis temperavit.”

X. Talem itaque tantumque quum *Anacreon* novisset *Polycratem* esse, sine mora, relictis *Abderis* ad *Samum* navigavit; ubi summo honore favoreque exceptus est à Principe literarum amantissimo. Statim fere post illius adventum, *Polycrates* hospitem suum ingeniosissimum “ *Quinque auri Talentis* donandum censuit; unde confit *Anglicanæ* nostræ monetæ, *Nongentæ duæ libræ, cum decem solidis*. Quod munus vere regium, quum ille per duas noctes nimis curis aut metu distineretur, continuo remisit, hoc simul usus apophthegmate, *Non ea sollicitudinis, quam creant, æstimanda*. De qua re postea postulatus à *Polycrate*, respondit, Μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγροπεῖν. *Odi donum illud, noctes quod ducere cogit in somnes*.” *Dna. Dacier* miratur, hominem tali origine ortum, et principibus viris familiarem, hac summula contentatum; quod μικροψυχίας cujusdam argumentum illi videtur. Verum illa ne cogitavit quidem, imperatorem ipsum *Romanum* ^u *Sigismundum*, summa quadraginta mille aureorum accepta, insomnem permanisse, donec, divisâ inter duces et amicos omni pecuniâ, melius demum quic-

* §. XXI. p. 218. Edit. *Davisian*.

ⁱ Ἀνακρίων δωρεάν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν, πέντε τάλαντα, ὡς ἐφροντίσεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτοῖν, ἀπέδωκεν αὐτὰ, εἰπὼν, Οὐ τιμᾶς ἄλλα τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος. *Stobæ.* fol. 503. lin. 20. Item fol. 511. Μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγροπεῖν. Vid. *Arsenii* *Collectan. Græc.* De valore 5. talentorum, vid. ad *Euripid.* *Medea* v. 9. Not. ad scholia.

^u *Æn. Sylv.* et ex eo *Christiani Matthiæ* *Theatr.* p. 1001.

vit. Neque domina *Dacier* bene meminit, *Anacreontem* jam procul à suis in *Samo* degere, ubi rex ipse illius erat possessio; nec tutum, aut prudens illi visum esse, majoribus donis inhiare. Quare hoc facto suæ pariter salutis consultum, invidiæque penitus os obstruxit, *Polycratique* ostendit, se φιλοερασιλία, non φιλοκερδία esse. Ne dicam, *Præstantioribus ingeniis pecunias semper parvi aestimatas*. Nec docta fœmina tale quid in *Aspasia* historia observarat, Ἐπήγεσε μὲν ἐν Ἀσπασίᾳ τὰ δῶρα ἔμην ἑφαίλο αὐτῶν δεῖξαι. καὶ χρημᾶτα ἤκεν αὐτῇ μὲν δῶρων πάμπολλα· ἀπέσειλε δὲ Κύρω, εἰπούσα, Πολλὰς ἀνδρῶν τρέφοντί σοι γένοιό ἂν ταῦτα λυσιτελῆ· ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλέμεν καὶ κόσμῳ μοὶ εἶναι. “*Aspasia* quidem munera collaudavit, at se minime iis dixit indigere; et quando plurimas ille cum donis pecunias misit, remisit utique Cyro, Tibi, inquires, hæc sane usui sunt futura, qui hominum famulitia alis; at mihi tu sufficis amator etiam ornamenti loco.” *Henricus Stephanus*, faniori iudicio, de hoc *Anacreontis* facto, ait, “Sæpe miratus sum, et alios multos mecum admiratos puto, quod de eo memoriæ proditum est, eum quinque talentis a *Polycrate* donatum, quum jam per duas noctes de iis sollicitus fuisset, reddidisse, *Se minime sollicitudine digna ea iudicare*, dicentem. Adeo magnos spiritus gerebat, et magnifice de se sentiebat poeta, ut ne pecuniis quidem succumbere vellet.” Addo ego, “Sapienter itaque *Anacreon* ostendere voluit, * *Quod omnis sapiens sit dives*, nec auro egeat; unde latrocinia, homicidia, et spoliationes oriuntur. Quanto melius esset hodie ecclesie, curie, foro, campo, academia, si plures huiusmodi *Anacreontas* haberent, qui argenti et auri studio transversum rapi indignarentur; Deoque potius, et Regine optime, literisque et legibus, inservire vellent, quam avaritia, omnium malorum radici et fonti?” Quidni et hoc de *Anacreonte* dicam, quod *Var. Histor. l. 5. c. 5.* *Ælianus* d. *Epaminonda Persarum* regis dona rejiciente dixit, Καὶ εἶπε ἐγὼ τοῦ μεγαλοφρονέστερον ἢ τὸ δίδου ὁ μὴ λαβάν.

* *Allian. Var. Histor. l. xii. c. i.*

* *Vid. Ciceronis παράδοξα, Ὅτι μὴ ἰσοφὸς πλέσει.*

XI. Et credibile est, divinum poetam non modo *exemplo* hoc suo, verum etiam *scripto* quodam venusto, vanitatem illorum perstrinxisse, qui *opibus undique conquirendis se fatigant*, et in *corradendis anxie nummulis solliciti sunt*; ut eadem opera, velut aliud agendo, regii sui patroni animum ab inexplibili illo pecuniarum desiderio, quo tandem *inefcatus periit*, retraheret. Et hujus argumenti sunt *Oda xv. & xxiii*. Nec effectu carebat, in viro sagacissimo, salutare hoc et prudens philosophi et poetæ consilium. Juxta enim hoc tempus princeps plus, in *Apollinis honorem*, cujus vetus fuisse templum in *Samo*, notamus ad v. 469. *Delo insulæ dedit Rhenææ*, perpetuum jus et patronatum. Est autem *Rhenæa* maris *Ægei* insula, inter *Ceon*, *Simonidis patriam*, et *Delon* ipsum sita; quam appendicem nunc *Delo* fecit *Polycrates*, teste *Theocriti* ² *Scholiasta*. Cujus insulæ mentionem facit *Homerus* in *Hymno Apollinis*,

Νάξος τ', ἠδὲ Πάρος, Ῥήναιά τε πετρήϊσα,

Naxusque, atque Paros, Rhenæaque rupibus aucta.

Et in illa *feles* nunquam reperiri tradit *Antigonus Carystius*, *Histor. Mirabil. c. xi*. Ἐν Ἀστυκαλαίᾳ ὄφεις οὐ γίνονται, οὐδὲ Ἰθάκη λάγως· οὐδὲ ἐν Λιβύῃ ὤς ἀγρία, οὐδὲ ἐν Ῥηναίᾳ, τῇ πρὸς Δήλῳ, γαλῆ. Præterea *Junonis Samiæ* et *Apollinis Samii* templa multis et pretiosis donariis ornavit, *Amasique Ægypti* Regem habuit devotionis suæ socium et confortem. *Amasis* enim *Polycratis* erat amicus et fœdere junctus, illiusque gratia donaria non pauca misit in *Græciam*. Ita enim ² *Herodotus*, Ἀνέθηκε δὲ καὶ ἀναθήματα ὁ Ἀμασις, πέμψας ἐς τὴν Ἑλλάδα· τοῦτο μὲν ἐς Κερύνην ἀγάλμα ἐπίχρυσον Ἀθηναίης, καὶ εἰκόνα ἑαυτοῦ γραφῆν εἰκασμένην· τῆτο δὲ, τῇ ἐν Λίνδῳ Ἀθηναίῃ δύο τε ἀγάλματα λίθινα, καὶ θάρηκα λίθινά ἀξιοθέτητον τοῦτο δὲ ἐς Σάμον, τῇ Ἠρῇ, εἰκόνας ἑαυτοῦ διφασίας ἐξυλάσας αἰ ἐν τῷ νηὶ μεγάλῳ ἰδρύσαιο ἔτι καὶ τὸ μέχρις ἐμοῦ,

¹ Ἰμείβετο ἢ χειμῶτων μεγάλως. *Herodot. l. i. c. 123*.

² Τῆν δὲ Ῥηναίαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίαν βεσιλεύς. Ad illud *Idyll. 17. v. 70*. Ἴσον καὶ Ῥηναίαν ἀναξὺ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

² l. ii. c. 182.

ἔπιθε τῷ θυρίων. ἐς μὲν νῦν Σάμον ἀνέλακε κατὰ ζήτησιν τὴν ἑαυτοῦ τε καὶ Πολυκράτους τοῦ Ἀϊάκας.

Pythagoras Samius, cum regem suum *Polyratem* videret, tantâ apud *Amasin*, *Aegyptiorum* regem, auctoritate valere, rogavit *Polyratem*, ut literas suas dirigeret ad eundem *Amasin*, amicum et hospitem suum, quo nempe daret ei potestatem, *Aegyptiorum* sacerdotum mysteria accedere, et eorundem eruditionis participare; quod et factum est, ut ostendit, ex *Antiphonte*, *Porphyrus* in vita *Pythagoræ Philosophi*, Ἀντιφῶν εἴ' οὐ τὰ ἀσέβητα τοῦ βίης τῆ ἀρετῆς κεραισεύων, καὶ τὴν καρτερίαν αὐτῆ (Πυθαγόρου) τὴν ἐν Αἰγύπτῳ διηγεῖται λέγων, τὴν Πυθαγόραν ἀποδείξαντες τῶν Αἰγυπτίων ἱερῶν τὴν ἀγωγὴν, σπουδασιαῖά τε, μεταχειρῆν ταύτης, δεῖναι Πολυκράτους τῷ Τυράντῳ, γράψαι πρὸς Ἀμασιν τὴ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, φίλον ὄντα καὶ ξένον, ἵνα κοινησῆ τῆς τῶν προσφαιμένων παιδείας. Ἀφικόμενον δὲ πρὸς Ἀμασιν, λαβεῖν γράμματα πρὸς τὰς ἱερέας.

XII. Quod vero divinum hominem et philosophum *Anacreontem* modo vocarim, quum tota illi *poesis*, ex confesso, juxta ^b *Ciceronem* sit amatoria, et in symposiis et comestationibus ut plurimum versetur; nequis id a me gratis dictum putet, audiamus aliorum voces, colligamus suffragia, testium auctoritatem consideremus. Et primò liber *Gallicus* se offert, cui titulus *Novi Dialogi Mortuorum*, in quo *Aristoteles* et *Anacreon* hoc modo confabulantur in campis *Elysiis*. i Tom. Dialog. iv.

Arist. “Egone unquam ut credam, versificatorem ululolum ausum esse, se conferre cum philosopho mei nominis et famæ?”

Anacr. “Tu quidem nomen philosophi satis alte deprædicas; ast ego cum meis versificationibus nihilominus obtinui, *Sapiens* *Anacreon* vocari. Et mihi videtur, quod *philosophi* titulus minime æquipolleat illi *Sapientis*.”

Arist. “Illi, qui hanc tibi qualitatem donarunt non satis adverterunt, quid dicerent. Quid enim, quæso, fecisti unquam, aut dixisti, quo illam mereres?”

Anacr. “Nihil quidem aliud ego me fecisse fateor, quam *potare*, *canere*, et *amoribus* vacare; mirarisque hoc pretio mihi *sapientis* nomen donatum; quum tibi

^b *Tusculan.* l. iv. §. 33.

“ vix tandem illud *philosophi* concesserint, quod tamen
 “ nec sine laboribus infinitis conquisivisti? Quantum enim
 “ nocturnarum lucubrationum permenfus es, ut spinosas
 “ *Dialectica* quæstiones dissolveres? Quantum item volu-
 “ minum corpus compaginasti, de rebus obscuris; quæ
 “ nec tu quidem ipse forsitan satis intellexeris?

Arist. “ Tu scilicet methodum cepisti commodiorem,
 “ qua ad *sapientiam* pervenires. Nec ullam puto machi-
 “ nam reperiri posse magis idoneam ad gloriam acquiren-
 “ dam, quam *cithara* illa tua et *cyathus*. Quum magni
 “ homines pluribus suis vigiliis et studiis minime sint
 “ eam consecuti.

Anacr. “ Tu quidem jocari præ te fers; ast ego hoc
 “ in me recipio, quod magis fuerit difficile, *potare* et *ca-*
 “ *nere*, quemadmodum ego *canebam*, atque *potabam*,
 “ quam *philosophari*, quomodo tu *philosophatus* es. Ita e-
 “ nim *Canere* atque *Potare*, id demum necesse erat, si quis
 “ meo more hæc facere velit, ut omnibus violentis pas-
 “ sionibus sit illius anima libera, ne quærat amplius quod
 “ in nobis non sit situm; at semper sit paratus, ita tem-
 “ pus perpetuo accipere, sicut venerit; &c.

XIII. At *Anacreonti τανδρασιας*, dicam nonnulli impin-
 gunt; et amasios ejusdem non paucos proferunt,
Cleobulus. de quibus aliquid hic dicendum. De *Cleobulo*
 primum videamus, quem fatalem *Anacreonti* a-
 micum ^c modo ostendimus ex *Maximo Tyrio*; qui tamen
 vir gravis *Anacreontis* acerrimus propugnator, ut infra
^d probamus, *Angelus* ^e *Politianus* ad hanc historiam alludit,
 excepto, quod *Bathylum* ille pro *Cleobulo* satis incogitan-
 ter dixerit,

*Nam modo Threïcii crinem miraris ephebi,
 Nunc Samium celebras, jubet Adrastæa, Bathylum,*

Et de hoc *Cleobulo* superest etiamnum integrum *Odarion*;
 viz. XCIII. v. 1172. quod hic *Latinis* suis numeris ju-
 vat donare :

^c §. v. ^d §. XIX. &c.

^e Nutricia, v. 585.

O Rex cuncta domans Amor,
 Cui nymphae Oceanitides,
 Purpureo et Venus ore,
 (Auro tempora cui nitent)
 Colludent: Colis et nimis
 Altum culmina montium;
 Te quaeso, bonus o mihi
 Adfis, votaue inaudias,
 Quae gratissima fundo.
 Consultor bonus insuper
 Cleobulo fieri velis:
 Novi namque, Amor ut meus
 Jam nunc fit tibi gratus.

Siquis ex hac oda conjecturam facere velit, nihil aliud, nisi probum, castum, et, ut hodie vulgo vocamus, *Platonicum* amorem exhinc colligendum putet, amorem nempe homini deoque approbandum; de quo *Plato*, *Xenophon*, *Maximus Tyrius*, *Apuleius*, *Hierocles*, *Famianus Strada*, *Johannes Pſcus Mirandula*, et Nos alicubi in Notis ad *Euripidem* et *Anacreontem* diximus, et infra etiam in hac *Vita* dicemus.

XIV De *Smerdia* accepimus, quod is *Thrax* esset ortu, *Smerdias*. ex regio genere, formae certe illius liberalis, quam *Euripides* vocat εἶδος ἄξιον τυραννίδος, atque idcirco captus à quibusdam *Græcis*, dono cesserit *Polycrati*. Ita quidem *Maximus Tyrius*, §. x. Σμερδίας Θραξ, αἰὲς ὑπὸ Ἑλλήνων, κάλλους μινεραίων βασιλικῆς, ὀφθαλμοῦ γαῦρον, ἀκαμίσι δῶρον τυραννῆ Ἴωνι, Πολυκράτη τῷ Σαμῖω· ὁ δὲ ὑπὸ δῶρον, καὶ ἱρῆ Πολυκράτης Σμερδίῃ καὶ αὐτῷ στυγρῶ ὁ Τηέ ποιητῆς Ἀνακρέων. καὶ Σμερδίῃς ὠδῶν μὴ Πολυκράτης ἔλαβε χρυσὸν καὶ ἀργυρῶν, καὶ ὅσα εἶδος μινεραίων καλὸν ὠδῶν τυραννῆ ἱρῆτος ὠδῶν δὲ Ἀνακρέωντος, ὠδῶν καὶ ἱπαινοῦς, καὶ ὅσα εἶδος ἦν παρὰ ποιητῆ ἱρασοῦ. Et visus est *Polyrates* aliquando hujus pueri causâ zelotypia quadam hujus sui rivalis ingeniosissimi correptus fuisse, ut *Ælianus* refert, *Var. Histor.* l. ix. c. iv. Ἀνακρέων ἐπῆγε Σμερδίῃς θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτης,

εἶτα ἦσθη τὸ μειράκιον τῶ ἱκαίνο, καὶ τὸ Ἀνακρέοντα ἠσκάζοιτο
 τὸ μάλα σεμνῶς ἐρῶντα τῆ ψυχῆς, ἀλλ' ἔ τοῦ σώματος μὴ γὰρ
 τις ἡμῶν ἀφβαλλέτω πρὸς θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τύιον, μηδ' ἀκό-
 λασον εἶναι λεγέτω. Ἐζηλοτύησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμωρ-
 δίλλο ἐτίμησε, καὶ ἰόραε τὸν ποιητὴν ὑπὸ ἑ παιδὸς ἀντιφιλιόμηνον.
 καὶ ἀπέκειρε τὸν παιῖδα ὁ Πολυκράτης, σκίον μὲ αἰχίνων, οἰόμε-
 δὲ (καὶ) λυκεῖν Ἀνακρέοντα. ὁ δὲ ἔ προσποιήσατο αἰτιάσασθαι τὸν Πε-
 λυκρατίην, σεφρόνης καὶ ἐγκρατῆος. μετήγαγε δὲ τὸ ἐγκλημα ἐπὶ
 τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπικάλει τολμῶν αὐτῶ καὶ ἀμαθῶν, ὀκλινα-
 μῶν κατὰ τῶν ἰαυτοῦ τρυχῶν. το δὲ ἄσμα το ἐπὶ τῶ πάθει τῆς
 κόμης Ἀνακρέων ἀσέτω. Rem tangit Stobaeus ex Phavorino,
 Πρὸς ταῦτα γελᾷ ἂν Φανίη ὁ Ἀνακρέων, καὶ μικρολόγῃ, τὸ
 παιδί μεμφομένῃ, ὅτε τῆς κόμης ἀπέκειρατο, λέγων ταῦτα,
 Ἀπέκειρας δὲ ἀπαλῆς κόμης ἀμωμον ἄνθῃ. Vid. ad v. 1223.
 Item Antipater Sidonius, infra ad v. 1554. Ἡ Κίσινα Ὀρη-
 κὸς Σμωρδίω πλόκαμων. Angelus quoque Politianus, ut supra,
 §. XIII.

Nam modo Threïcii crinem miraris ephēbi.

Hanc denique rem tangit, ἔ Athenaeus, qui eodem tempo-
 re Polycratis moderationem laudat, Ἐκ πάντων ἔν τέτων ἀξ-
 ῖων θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι ἑδαμόθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας
 ἢ παιδας μείσπομφαμῃ, καὶ τοι αὐτῆ τὰς τῶ ἀφρόνων ὀμιλίας
 ἐπισημῆ, ὡς καὶ ἀλλερῶν Ἀνακρέοντι τῶ ποιητῆ, ὅτε καὶ δὲ ὄργην
 ἀπέκειρε τὸν ἐραμίονον.

XV. Erat etiam adolescens Samius, nomine Bathyllus,
 amasius Polycratis, necnon Anacreonti in deliciis;
 Bathyllus. ut putārit aliquis, ex poematiis illius conjecturam
 faciens; nam et Odae IX, XII, XVII, XXII, XXIX. illius
 omnes mentionem faciunt, ut illorum temporum maxime
 formosi pufionis; quod ipse disertis verbis affirmat, viz.
 v. 139. Ἔε.

Anacreon suum me
 Remisit ad Bathyllum,
 Bathyllum, ubique formā
 Qui regnat, imperatque,

Illius denique formam per partes graphice describit, totā
 illā Odā XXIX, à v. 425. Eiusdem vero statuat Apuleius
 Madaurensis, quam in Junonis Samiae templo ipse viderat,

his verbis describit, *Floridorum* l. 1, " Vel inde ante aram
 " *Bathylli* statua à *Polycrate* tyranno dicata; quâ nihil
 " videor effectius cognovisse. Quidam *Pythagoræ* illam
 " falso existimant. Adolescens est visenda pulchritudine,
 " crinibus fronte parili separatâ per malas revulsis. Pone
 " autem coma prolixior interlucentem cervicem scapula-
 " rum finibus obumbrat. Cervix succi plena; malæ ube-
 " res; genæ teretes; ac modico mento facies. Eique
 " prorsus citharædicus status, deam conspiciens, canenti
 " similis. Tunicam picturis variegatam deorsus ad pe-
 " des dejectus ipsos, *Græcanico* cingulo. Chlamyda ve-
 " lat utrumque brachium adusque articulos palmarum. Cæ-
 " tera decoris histrici dependent. Cithara baltheo cælato
 " apta strictim sustinetur. Manus ejus teneræ, procerula
 " læva, distantibus digitis, nervos molitur, dextra psallen-
 " tis gestu suo pulsabulum citharæ admovet, ceu parata
 " percudere. Cum vox in cantico interquievit, interim
 " canticum videtur ore tereti, semihiantibus in conatu la-
 " bellis, eliquare. Verum hæc quidem statua esto cujuspi-
 " am puberum, quem *Polycrati* tyranno dilectus *Anacreon*
 " *Teius*, amicitiae gratiâ, cantillat."

Quin *Bathylli* hujus imaginem, una cum *Anacreontis*,
 adhuc dum visendam, in *Fulvii Ursini* nominis ære
 exhiberi, probat *Johannes Faber Bambergensis*, ut mox vi-
 debimus, §. xxxiv.

Huc omnino *Horatii* testimonium attexendum, quod
 ille quidem ex vulgi fama traditum avidius accepit, in sui
 amoris honestamentum, *Epod.* xiv.

Non aliter Samio dicunt arsiffe Bathyllo

Anacreonta Teium:

Qui persæpe cavâ testudine flevit amorem

Non elaboratum ad pedem.

Nec prætereundus *Pont*, de stell.

Nirea sic perhibent et amatam à vate Bathyllum,

Pictum oculis, fuscumque comâ, roseumque labellis.

XVI. Est et alius *Anacreonti* imputatus amasius, cui no-
 men *Megistes*, de quo *Leonidas* Tarentinus infra
Megistes. ad v. 1583. Μέγιστος ὁ ἢ Βάθυλλον ἰφίμετρον, ἢ
 Μεγιστῶν. Item *Antipater Sidonius*, v. 1553. Ἡ
 πρὸς Εὐρυπύλλω τέτραμμένῳ, ἢ Μεγιστῶν. Et *Simonides*, v.
 1537. Ἄλλ' ὅτι τ' χαρίεντα μεί' ἠΐθεϊσι Μεγιστῶν, καὶ τ'
 Σμερδίεω

Σμυρδίῳ Ὁρῆκα λέλοιπε πόθον. *Quin ipse Anacreon ejusdem meminit, v. 1100. Μεγιστῆς ὁ φιλόφρων; κ. λ.*

XVII. Et hi sunt; quorum pulchritudinem vel deperibat *Anacreon*, vel certe laudabat, de qua re mox accuratius, quando de illius amore erga fœminas nonnihil quoque prius dixerim. Et primo *Sapphonem* poetriam *Lesbiam* ex *Mitylene* amasse dicitur *Anacreon*; quod testatur *Hermesianax Colophonius*, in tertio Elegiarum:

Καὶ ἤ την ὁ μελιχρὸς ἐφ' ὀμίλῳ Ἀνακρίῳ
 Στερομένῳ πολλαῖς ἀμειγὰ Λεσείῳσι.
 Φοῖτα δ' ἄλλοι ῥῆ' προλιπὼν Σάμον, ἄλλοι δ' αὐτῷ
 Οἴτην δόρασιν κεκλημένῳ πατρίδα;
 Δίσπον ἐς εὐοῖνον. ———

*Teius hic etenim Sappho mellitus amavit,
 Lesbidas plures inter ut emicuit:
 Nam nunc ille Samum, patriam nunc ille reliquit,
 Eversam dudum Marte sub armifono.
 Vinofam in Lesbon.*

Et *Chamaeleon* in libello de *Sapphone* tradit, nonnullos asferere, *Anacreontem* in eam scripsisse poemation, cujus fragmentum exhibemus ad v. 1203. ad quod putatur illa reddidisse responsum, versu pure *Sapphico*:

Κεῖνον, ὦ χρυσοθρονε Μῆσο', ἐνίσπες
 Ὑμνον, ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἰσθλαῖς
 Τῆς χάρας ὃν αἰεὶ τεργνῶς
 Πρέσβυς ἀγαυός.

Quem locum, nequaquam pari elegantia, metro certe eodem, ita verto,

*Illud, aurato folio Camæna,
 Ipsa tu dixti modulata carmen,
 Teius vates proprio quod ad nos
 Fudit ab ore.*

Athenæus, fol. 599. quidem *Hermesianactem* falli ait, ipse falsus, ut mox videbimus. Ἐρμησιάνῳ σφάλλεται, συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶ καὶ Ἀνακρίῳ, τὸ μὲν κατὰ Κύρον, ἢ Πολυκράτην γενόμενον, τὸ δὲ κατὰ Ἀλυάτην τὸ Κροῖον πατέρα. Hæc *Athenæus* contra *Hermesianactem*; nec tamen ille *Chamaeleontem* interea impugnare audet, quod si maxime faceret, minime tamen promoveret; nam συγχρονισμός vel hinc demonstratur: *Sapphus* frater *Charaxus* amavit *Rhodopin*, quam *Doricen* vocat *Athenæus*. Ἄεσοι olim conservam, ut

Herodotus in *Euterpe*, et *Lilius Gyraldus* in *Sapphus Vita*. *Æsopus* autem *Cræso* σύγχρονος et familiaris, qui et *Solonem* jam senio gravem monuerat, in congressibus cum *Cræso*, ἢ ὡς ἠδιστα, ἢ ὡς ἠκιστα λαλεῖν. *Cræsus* et *Cyrus*, *Polycrates* et *Anacreon* aliquo tempore σύγχρονοι, *Thaletes* et *Solone*, reliquisque septem Sapientum jam senio vergentibus; nam *Thales*, primus omnium Sapientum mortuus est Olympiade LVIII, valde senex, *Anacreonte* vix tum undecenni. Circa decimum quintum *Anacreontis* nata est *Sappho*, paucis annis ante victum a *Cyro Cræsum*, florentibus jam Sapientum aliquot; et quum illa viginti quinque annorum esset, tum *Anacreon* erat quadragenarius; quo fere tempore canescere homines incipiunt, unde ipse *Anacreon* de *Sapphone* et ad eam, v. 1207.

Σὰ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ
 Συμπαιζειν προκαλεῖται.
 Ἢ δ', ἔστι γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
 Λίσσος, τὴν μὲν ἐμὸν κόρον,
 Λευκὴ γὰρ καταμίμφεται.
 Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.
Nam desiderium tui
Cor nunc sollicitat meum,
Ast illa, ex Mitylene
Procax virgo, meam comam
(Namque est candida) vellicat:
Novo ardescit et igni.

Verum illa quidem circa tricesimum quintum ætatis annum fatis concessit, *Anacreon* post illam triginta amplius annis durabat; ad octogesimum enim quintum vitam extendebat, teste *Luciano* in *Macrobiis*. At quum *Sappho* illa formæ fuerit minus venustæ, brevis enim et fusca fuisse dicitur ^b *Ovidio*, et *Maximo Tyrio*, suspicetur aliquis, *Anacreontis* hunc amorem non nisi pium et castum; qualem omnes ingenui homines erga doctas et ingeniosas mulieres gerunt, quantumvis aspecta minus liberali; quare et ipsa dicit ibidem, *At mea cum legeres, etiam formosa videbar*. Et eadem a *Socrate* Pulchra vocatur, ut mox videbimus §. xxv. Certe ita *Maximus Tyrius*, Ἦπου Σαπφῆς τ' καλῆς ἔτω γὰρ

^b Epistola, *Sappho Phaoni*.

αὐτὴν ἠγομάζεον χεῖρας Πλάτων, ἀλλὰ τὴν ἄρα τῶν μελῶν, καὶ τοὺς μικροὺς ἔσαν καὶ μέλαινας.

XVIII. Memoratur et alia *Anacreontis* amafia, *Eurypyle* nomine; de qua *Antipater Sidonius* in illo versu, *Eurypyle*. quem supra laudavimus §. xvi. in *Megisteos* capitulo.

Meleager item de *Anacreonte*, v. 1614.

Ὅφρα καὶ σὺ Διὸς οὐρανὸν ἀέροι χορεύσσης,
βέλπιδος χρυσίην χεῖρας εἰς Εὐρυκύλην.

Ipse denique *Anacreon* illius meminit, v. 1146.

Ἐαυτῇ δὲ Εὐρυκύλη μέλει
Ὁ ἀειφορήσῃ Ἀρίεμων,

Nec illam præterit *Angelus Politianus*, inter *Anacreontis* amatas; ita enim canit,

Nunc teneram *Eurypylen*, tenerumque *Megisteos* laudas.

Est et alia, sine nomine, ab *Anacreonte* tamen non parum celebrata, cujus formam operoso ingenio describit a v. 391. ad 424. inclusive; nisi forte illa quoque fit *Eurypyle*, aut, quod rectius puto, poetici potius caloris foetus. Meminit et ipse alias *Thraciæ* cujusdam puellæ, ad v. 946 quam item amasse putatur, si ex ingenio licet argumentum sumere. Nam, ut id quoque concedamus, tota illi vita amoribus vacavit, ut *Suidas*, Βίῃ δὲ ἦν αὐτῆς πρὸς ἑραίας παιδῶν καὶ γυναικῶν. Et *Antipater Sidonius*, v. 1557. elegantissime,

Τρισσοῖς ἦδ', Μίσησι, Διονύσῳ, καὶ Ἐρωτι,
Πρέσβυ, καλίσπεϊδῃ πᾶς ὁ τεὸς βίῃ.

Et *Amor* ipse in sua ad defunctum *Anacreontem* *Θρηναδίας*, v. 1460.

Ὁ σὸς δὲ ἄλλῃ βίῃ μοι
Ἐράσμι καλὸς τε,
Ἴσῳ τεαῖς ἀοιδαῖς.

Atque iterum, v. 1472.

Σὺ δὲ αὖ θεία ψέφεις,
Πισὸς τε καὶ βέλπιδος,
Ὅλων βίῃ θηλυῶν
Ἐμοὶ κρατεῖν ἰδούκας.

Videtur tamen, non nisi sero, conjugium iniisse, ut notamus ad *Oden* XLIV. idque cum foemina provectoris paulo ætatis; quam tamen ex animo amavit, si recte ex illius somnio auguror. Verum nunc de illi cito illius amore quaerendum.

XIX. *Cleobulum, Smerdin, Bathyllum, et Megisten* laudavit *Anacreon*, nec enim diffitemur, haud perfunctorie; unde *critici* vocarunt eum *φιλόπαιδα*, hoc est, ob versus characterem, ut *Euripidem* vocabant *μισογύνη*. Quos titulos indocti et inveniusti homines ad ipsos poetas traxerunt; quanquam nec inficere *Simonides* eadem voce sit usus de cithara, ut infra v. 152b. Πανύχιος κρείον την φιλόπαιδα χέλιον.

Quod ad puerorum, aut puellarum, laudationes attinet, sæpe id quidem factum videmus, sine ullo animi affectu. Quotusquisque enim est poetarum, qui virginum et puellarum formam versibus suis non aliquando commemoravit? Quotusquisque, qui non aliquas summa alacritate, summo animi studio, summaque verborum contentione, tanquam amator esset ipse revera, poetice descripsit, laudavit, fidem imploravit? Quas tamen nec amavit, nec amare vel potuit, vel voluit, vel ausus erat; tantum illas, alieno nomine, non sup compellavit; nonnullas nec vidit unquam, nec aliquando vel nomine tenus novit: Ad aliorum tantum preces hos ludos luditavit; quod a meipso factum fateor, et ab innumeris aliis quotidie factum scio.

Ita plurimi de *Vino et Venere*, tanquam de poetarum communibus locis, tractare solent. Ita *Anacreon* scripsit *Oden xxxii*, *Εἰς τὰς ἑπτὰ ἑρωίας*, in qua innumeras ex omnibus *Asiæ* et *Europæ* gentibus puellas sibi charas commemorat; quem locum *Coulei* noster imitatur, in *Oda*, cui titulus, *The Chronicle*, ubi plus centum amicas innumerat; qui revera cum unicam tantum haberet, præ nimia tamen verecundia, nunquam illam, licet in iisdem ædibus manentem, de amore compellare est ausus; quod ex certa relatione accepimus. Idem ille, cum sobrius esset vita, sæpe in scriptis ebriosum se simulat, qua re nihil frequentius apud poetas.

Quod si amatoriae compellationes ad pueros factæ alicubi apud *Anacreontem* occurrant, possunt hæc quidem et debent factæ intelligi a personis sequioris sexûs, quando poetæ ipsius persona minime indicatur, ut notamus ad illud, v. 1073. ὦ παῖ, παρέρωσον βλάπτον, *Minime esse necesse, ut hæc in sua persona proferat poeta; potuit mulieri cuidam hæc verba assingere.*

Et

Et hi quidem hufus poetici fi tam rigidos cenfores inveni-
ant, nefcio quis mortalium integer ex omni parte fit evafu-
rus. Omnes fere doctrina, ingenio, et indole viros infigne-
a fimul obruunt et condemnant. Nec *Homerum* ipfum in-
tactum relinquunt; unde *Horatius* per jocum, licet in fui
viti patrociniū,

Laudibus arguitur vini vinasus Homerus;
nec *Homerum*, inquam, neque *Sacratem* ipfum, neque
Platonem, aut *Xenophontem*, nec *Virgilium*, neque *Caulci-
um*, tutos aut indemnos relinquunt. Verum de hujusmo-
di hufibus dicendum, quod *Apuleius*, in Apologia, de ama-
toris *Platonis* verfuculis dixerat: *Tanto fanctiores habendi
fint, quanto pudicitius compofiti, quanto fimplicius profeffi.*
*Namque hæc et id genus omnia difsimulare et occultare, pec-
cantis; profiteri et promulgare, ludentis eft. Quippe naturã
vox innocentia, filentium maleficio diftribuitur. Præterea
attendenda funt, quæ notamus ad *Euripidis* *Dictyn*, v. 2.
et *Oedipum*, v. 17. et ad *Anacreontis* v. 1186.*

XX. De *Platonico* quidem amore dixerunt et alii, poft
ipfum *Platonem* et *Xenophontem*, ut *Æfchines* contra *Ti-
marchum*, *Hieracles* de Providentia et Fato, p. 70, *Apu-
leius*, *Famianus Strada*, Prolufion. l. i. §. 5. Poetic.
p. 172. *Johannes Picus Mirandula* fuper *Hieronymo Beni-
veni*, inter *Thomas Starlæi* Poemata, et alii quamplures.
Platonis cliens et difcipulus eft habitus *Virgilius*, omnium
fere poetarum caftiffimus, qui hujusmodi amorem eleganter
depingit in ⁱ *Euryali* et *Nifi* perionis, concludens cum hoc
epiphonemate, *Gratior eft pulchro veniens è corpore virtus.*
Aliud hujus rei suaviffimum exemplum habemus in *Ptole-
mæo* rege et *Galate* puero: ^k Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρωμένην
εἶχε Γαλέτην ὄνομα. εἶδεν καλλιῶσον ἀμεινὸν δὲ ἦν ἄρα τῶ μαιρα-
κῶ γύρῳ τ' μαρφῆς πολλακίς γέν αὐτῶ κ' ὁ Πτολεμαῖος ἐμπε-
τύρῃ, κ' ἔλεγεν, Ὡ ἀγαθὴ κεφαλὴ κακῶ μὲν ὑδαπώποις ὑδενὶ γέ-
γονας αἰτίῃ. πολλοῖς δὲ κ' πολλὰ ἀγαθὰ πρόξενησας. Ὁ μὲν
ἵππικς εἰν τῶ βασιλεῖ τὸ μαιρακίον; ἰδὼν δὲ πᾶρρωθεν ἀγομένης.

ⁱ Vid. *Æn.* l. v. ver. 295. et *Brodæi Miscellan.* l. v.
c. 35.

^k *Ælian.* Var. *Histor.* l. i. c. 30. *Cæli Rhodigin.*
l. xiii. c. 15.

τῶν ἐπὶ θανάτῳ, ἢ ραθύμως εἶδεν ἀπὸ ἴφθι πρὸς τὸ Πτολεμαῖον. Ὁ βασιλεῦς, ἐπεὶ, κατὰ τινα Δάμωνα τὸ ἀγομιένον ἀγαθόν, ἐπὶ ἴσπῳ ἐτύχομεν ὄντες, φέρε, εἰ σοι δοκεῖ, τὴν ἔλασιν ἐπιλείνας καὶ σιωπώτερον ἐπιδιαλέξαις, Δίοςκοροι τοῖς δειλαίοις γε κἀμῶνα Σωτήρης ἔνθα καὶ ἀγαθοὶ παραστάται τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῷ θιῶν τέτων. Ὁ δὲ ὑπερηδείς αὐτοῦ τῆ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοκτιριμον ὑπερφιλῆσας, ἔσκειναις ἴσως, καὶ ἐπὶ πλέον προσέθηκε τὸ φίλλον τῷ καλῷ αὐτὸν ἔρασι.

Talis perhibetur fuisse Charitonis amor et Melanippus, de quibus oraculum :

Θείης ἠγηθήσας ἐφημερίους φιλότησι,

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνικκῳ ἴφθι.

Qui sanctum induxere hominum sub peccatis amorem,

Et Chariton felix et Menalippus erat.

Hi enim, quum in Phalaridem tyrannum conjurassent, ab eodem deprehensi, et tormentis subjecti, tam luculentum constantiæ specimen ediderunt, ut in eorum admirationem abreptus Phalaris vitam utrisque condonârit. Et hoc illius factum Apollo probavit, eaque propter ejusdem necem in plures annos distulit, ut Athenæus lib. XIII. fol. 602. et Ælianus Var. Hist. lib. ii. cap. 4. Suid. v. Ἀναβολή Credibile est, talem fuisse amicitiam Herculis et Hylæ; Thesei et Pirithoi; Pyladis et Orestæ; Pythiæ et Damonis; Achillis et Patrocli; certe Jonathanis et Davidis. Nec sacer Epaminondæ manipulus nobis obliviscendus, de quo Plutarchus in Pelopida, Erasmus in adagio, Sacer Manipulus, item Sabellicus et Cælius Rhodiginus.

XXI. Et multi sane magni auctores libere de aliis loquuntur: Ibycum Reginum et Archilocum parium impudiciæ et amoris flagitiosi damnant. Nemo tamen idoneæ auctoritatis Anacreontem unquam vel ebrietatis, vel lasciviæ, taxavit; nisi quod forte jocosæ poetæ et pictores aliquot ipsius aliquando personæ attribuant figurate, quod de versæ tantum illius, revera dicendum fuit; de qua re accuratius nos infra, §. xxxiv. vel nisi quod ἀδίσπονον forte epigramma, ut, v. 1602. cujus tamen sensus, si dextre capias, illum æque pueris et puellis, hoc est amatoribus utriusque sexûs, charum probat; aut Scholiastes aliquis, ex ipsius poetæ locis quibusdam male intellectis, vel ex veterum picturis et vulgari fama, seu joco, sive serio, utrumque concluderint. At illi, qui ita asserunt, vel ita credunt non satis attendunt

derunt ad ipsum hujus poëtæ genium; ad apertos locos, quibus non perfunctorie *sobrietati, castitati, et Philosophiæ* velificatur; ad amicorum istius et patronorum testimonia, hominum quidem illorum istius et proximæ ætatis sapientissimorum et elegantissimorum, solo populari joco transversim abrepti; nec memores *Ovidiani* versiculi, *Tristium* lib. ii.

Vita verecunda est, Musa jocosa mihi;
nec *Martialis* effati,

Lasciva est nobis pagina, vita proba;
vel *Catulliani* istius,

Nam castum esse decet pium poëtam
Ipsum, versiculos nihil necesse est;
aut illius demum *Hadriani* imperatoris, de *Voconio* poëta, amico suo,

Lascivus versu, mente pudicus eras.

Quanquam in omnibus iis, quæ hodie quidem extant, ut ut jucunda et hilaria videantur, nihil certe occurrit flagitiosum, aut incestum; ne vel unicus locus, quod virum pium et probum merito offendat. Quid, quod ipse poëta, quando maxime ineptire videtur, sæpe testatur, se figurate tantum loqui, ut in his v. 1022.

Φιάλη πρόπιε πωσι,
Φιάλη λόγων ἱρανήν.

Et in hujusmodi similibus aliis haud paucis, quæ omnia poëtæ seriam *sobrietatem*, simulatam *ebrietatem* docent, ut ostendo ad v. 1015. et plenius infra, ad § XXIII.

XXII. Præterea, quod statim probaturus sum, multi sapientes, probi, graves, et magnæ auctoritatis viri, *Anacreontem* senio laudârunt, ut *castum, sobrium, et sapientem* poëtam; quorum sane testimonia longe mihi pluris facienda videntur; quam oscitantum quorundum *grammaticorum, aut scholiastarum* anonymorum effutitiæ assertiones; qui aut ipsi parum intelligunt, aut ab aliis male intelliguntur. Illi nempe *Pindarum* Φιλόχρυσον vocant, ob nihil aliud, quam quod comparisonibus cum *Auro* factis ut plurimum gaudeat; de qua re, ita Nos olim in locum, Ὁ δὲ χρυσοῦς αἰθέριον πῦρ ἄτε ἀπὸ πρῆφτυκτὶ μεγάλου ἕξοχα πλάτου, cui alium similem locum confero, Κτεῖων δὲ χρυσοῦς, αἰδοίεσται, et demum progredior, “ Ex his, et similibus locis, sunt, qui *Pindarum* opido nimis *avarum* fuisse colligant, et *auri* paulo *amantiorem*, ex laudibus nempe istius metalli, quas passim adornat; quibus

“ quibus ego miror in mentem non venisse, illum etiam
 “ immoderatum *aquæ potorem* dicere, nimirum quam toties
 “ deprædicat, ut *ἄριστον μὲν ὕδωρ* &c. Verum quia de te
 “ meraria nonnullorum criticorum opinione, aut eorum cer-
 “ te verbis perperam intellectis, quorundam animos jamdiu
 “ infudit istiusmodi suspicō, amovenda nobis et amolienda
 “ optimo poëtæ temere et indigne facta calumnia. Et sane
 “ in *Pindari* vita ostendimus, illum liberalem erga Deos,
 “ quibus *donaria* magna, et *anathemata*, et etiam *templa*
 “ dedicavit; item erga hospites benevolum et largum, ut
 “ in cives quoque suos beneficum, quod testatur illud *Leo-*
 “ *nida Tarentini* Epigramma, *Antholog.* fol. 272.

ἮπιⓄ ἢ ζήνοισιν ἀκὴρ ὄδῃ, καὶ φίλⓄ ἄσοις,

ΠίνδαρⓄ, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολⓄ.

Candidus hic vir erat peregrinis, charus amicis,

Pindarus, eximius Pieridum famulus,

Quin ipsius *Pindari* verba in hanc rem spectantia licet pro-
 ferre, *Nemconic.* VIII. v. 63.

Χρυσὸν εὐχολᾶι, πεδίον δ' ἕτεροι

Ἀπέρωνται ἐγὼ δ' ἄσοις ἄδων καὶ

Χθονὶ γῦια καλύψαιμι

Ἀνείων αἰνήτῃ, μομφῶν δ'

Ἐπισπείρον ἀλιτροῖς.

Auro inhiant alii, et poscant sibi jugera centum;

Mihi sat erit placuisse meis;

Sic tumulo mea membra reponam,

Laudibus baud indigna laudans,

Atque malis nigrum nomen inurens,

Deinde ostendo, omnem *avaritiam* à *Pindaro* damnari,
 præsertim in poëtis; atque ita demum progredior: “ Cri-
 “ tici ergo, qui illum *φιλόχρυσον* vocant, non ad *ingenium*
 “ illius et *indolem* spectant, verum ad *dieta*, quibus plus
 “ semel egregie ornat illud metallorum fulgidissimum; eodem
 “ nempe modo, quo ¹ *Euripidem* *μισογύνῃ* nuncupabant
 “ non quod ille *Mulierum osor* naturâ extiterit, bis enim
 “ erat conjugio irretitus; verum quod de iis ita fit locutus,
 “ quasi talis esset, quomodo etiam *Anacreontem* amore et
 “ vino supra modum delectatum esse dixerint, quod ut *Ci-*

¹ Vita §. XIX.

“ *cero ait, Illius tota poësis sit amatoria; quodque Cleobu-*
 “ *li, Smerdiæ, Bathyllique formam tantopere celebraret,*
 “ *et tam frequenter ad pocula invitaret; quasi nemo pos-*
 “ *set esse sobrius, nisi vini et hilaritatis sit juratus hostis;*
 “ *neque castus, nisi cæcus omnino et pulchritudinis telis*
 “ *minime penetrabilis. Cum tamen Xenophon et Maxi-*
 “ *mus Tyrius eo magis Agefilai temperantiam laudandam*
 “ *cenfuerint; quod Megabaten Spitbridatæ filium formo-*
 “ *ssimum adolescentem miraretur quidem summopere,*
 “ *nec tamen ullo modo puerum, etiam volentem et ultro*
 “ *annitentem, ad osculum vellet admittere. Nam et ve-*
 “ *ritatis et philosophiæ studiosi formam eximiam haud in-*
 “ *viti laudabunt, alias enim mendacio uterentur, et cæci*
 “ *prorsus aut invidi essent habendi; at nec contra fas jus-*
 “ *que expetent, neque abutentur. Ita quidem Antenor et*
 “ *Trojani seniores Helenæ pulchritudinem mirifice effere-*
 “ *bant, Homer, Iliad. γ. v. 156.”*

Οὐ νέμεις, Τρῶας κ' εὐκνημίδας Ἀχαιῶς
 Τοιῶσδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν
 Αἰνῶς ἀθανάτοισι θεῆς εἰς ἅπαντα ἴσκειν.

Haud sane indignum, Teucros Graiosque furentes
Ob tales oculos discrimina tanta subire:
Tantus in ore decor, Divisque simillima forma.

“ *Idem tamen, qui tantopore laudant, minime cupiunt*
 “ *quando tanto cum damno suo, periculo, et dedecore,*
 “ *atque infamiâ stiparetur: Quare procul etiam ablegandum*
 “ *pronuntiant, ibidem,*

Ἄλλὰ κ' ὧς, τοιῆ περ' εἴς, ἐν νευσὶ νέεσθω
 Μηδ' ἡμῖν, τεκέεσσι τ' ὀπίσω πῆμα λίποιτο.

At licet hæc facies, Danaüm cum classe recedat,
Nec nobis, nostrisque ferat discrimina natis.

“ *Quapropter, ut semper, eleganter Afranius, Amabit cupi-*
 “ *ens, cupient cæteri. Nec enim vere amor dicendus est*
 “ *is affectus, qui in lasciviam trahit; est concupiscentia, est*
 “ *libido, est ignis Gebennæ; nec venerabili illo et sanctissi-*
 “ *mo amoris titulo honestari debet.*

Σεμῶνος ἔπος ἀρετῆς ὁ δὲ Κύπριδος αἰῶν ὀφέλλει,
 ut ait Phocylides, v. 62.

Sanctus Amor cæli, Veneris sed dedecus auget.

“ *Hunc itaque criticorum morem attendendum moneo, quo*
 “ *auctores singulos epithetis, non eorum personas atten-*
 “ *gentibus,*

“ gentibus, verum ad *scripta* eorum proprie pertinentibus,
 “ ornare soleant, quod qui minus attendunt, et *Anacreon-*
 “ *tem οἰνοπότῳ*, et *Euripidem μισογύνῳ*, et *Pindarum φιλό-*
 “ *χρυσῳ*, imo *auri* et *mellis* avidum suspicentur; quomo-
 “ do et ipse divinus *Psalta*, qui comparationibus ab *auro* et
 “ *melle* sumptis similiter gaudere videtur, ut *Psal.* XIX. 10.
 “ et CXIX. 72.”

XXIII. Verum hi *Catonēs* hoc ex me audiant; Nihil omnino, quod supra §. XXI. dixerim, in toto hoc *Anacreonte*, possunt illi nobis objicere, quod auribus honestis ingratum aut injucundum, probis moribus inimicum, casto, sobrioque homine indignum, aut juventuti φιλολόγῳ damnosum. Nec tamen desunt, qui in *Vaticano* MS. extare dicant non pauca, omni nequitia referta; quæ ego *Anacreontia* facile concesserim, *Anacreontis* esse, id pertinaciter pernegandum sentio; quod et stylo ipso, et carminis, atque materię diversitate, probari potest. In hac saltem editione, omnia jucunda, et elegantia; multa certe gravia, honesta, et vitæ humanæ utilissima, reperiet lector, non profus ἀναφρόδις. Versus omnes hilariori vultu arrident; voces castæ; sensus interior moralis philosophiæ plenus; unde summo illum jure *Socrates*, qui ipse ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώταίς ex ^m oraculo agnitus erat, τὸ σοφὸν emphatice vocare non dubitavit, ut mox narrabimus, §. XXV. In risum solvetur criticus infimi subsellii, quando *Anacreontis* sobrietatem audiverit me defendentem, et in memoriam mihi statim revocabit, quod ipse supra, ad §. V. ex *Maximo Tyrio* attulerim; quomodo aliquando ebrius in *Cleobuli* nutricem impegerit. At ego, *Anacreontem* nunquam ebrium fuisse, nusquam affirmo; ebriosum fuisse, id ego, multosque mecum negantes habeo. Quis nescit differentiam inter peccatum et vitium, inter actum et habitum? *Anacreon* quidem eo tempore valde juvenis erat, et in festivo *Neptuni* epulo in *Panionio*, hoc est, solennitate publica omnium *Ionice* civitatum, agebat, quando solent homines coronari, et liberius genio suo indulgere. Quin vox ipsa μεθύειν quasi μὲν τὸ θύειν dici videtur, quod veteres in *Deorum* sacrificiis, θεῶν ἐν δαίτῃ θάλειν, hilarioribus se

^m *Suidas* v. σοφός. Vid. *Euripidis* Vit. §. XX.

mutuo poculis inyitarent: de qua re multa scitu non indigna *Hoelzelinus* in *Apollonii Rhodii Argonaut.* l. i. v. 1150. Nihilominus *Anacreontis* nostri sobrietatis testis erit nobis non inutilis *Athenæus*, qui cum plurima illius hilariora carmina passim memoret, *probitatem* tamen auctoris et *temperantiam* disertis his verbis commendat, fol. 429. Ἄισθη δὲ Ἀνακρίων, ὁ πάσαν αὐτοῦ τὴν ποιήσῃ ἐξαρήσας μέδης· τῆ γὰρ μαλακία ἐ τῆ τρυφῇ ἐπίδους ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασι, ἀφελβηται· οὐκ εἶδότεν ἔ πολλῶν, ὅτι ΝΗΦΩΝ ἐν τῷ γράφειν κὲ ΑΓΑΘΟΣ ἂν, προσποιεῖται μεθύειν, οὐκ ἔσκη ἀνάγκης *Absurdus* itaque *Anacreon*, qui omnem suam Poesin ad ebrietatem refert; luxuriosæ et molliori vitæ se dicans in poematiis, reprehenditur; vulgo nempe minime cognoscente, quod quum SOBRIUS et PROBUS fuerit, in scribendo simulaverit ebrietatem; quum nulla esset necessitas. Quæ Verba, si locum cum loco, sententiam cum sententia, ipsum denique poetam cum seipso conferas, meridianâ luce clariora reddentur. Quoties enim apud illum *μανίῃ ἀρίστη*, v. 1015. et *ἔρασμίῃ*, v. 1275. *insaniam optimam* et *desiderabilem* audiamus? Quoties *σώφρονα λύοσαν*, v. 759. *furorem sobrium*, *νέκταρ μελικόν*, v. 1278. *nectar numerosum*, quomodo *Antipater*, illius imitatione, dixit *νέκταρ ἐπερμόνιον*, 1564. *Φιάλην λόγων ἔρανην*, v. 1023. *poculum carminum amabile*, apud illum ostendimus? Quid aliud dicendum de *Oxygoro* illo toties repetito, Ἐρῶ τε δῆτα, καὶ ἔρῶ, Καὶ μαινόμεαι, καὶ μαινόμεαι, v. 1186. Item v. 892. Δεδακτότος μιν εἰπεῖν, Δεδακτότος δὲ πίνειν, Χαρίντως τὲ μαινῶμαι; Quæ omnia qui non dextre capit, hunc omni sensu destitutum pronuncio; at qui *Oden* integram LVII. legerit, nec *Anacreontem* sobrium agnoverit, hunc omnium mortalium maxime *ebriosum*, aut certe *cerebrosum*, stupidum et fatuum censeo. Quin *Julianus* Imperator, qui et ipse, licet à vera religione esset apostata, sobrius tamen erat, et elegantix studiosus, hæc de nostro in *Misopogone*, Ἀνακρίοντι τὰ ποιήῃ πολλὰ ἐποίησεν μέλη σιμνά κὲ χαρίντα· τρυφῶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μυσῶν. At dicat aliquis: “ Quid verba jactas, “ quum *facta* video? Nonne et *Horatius* aliquando nimiam vini ingurgitationem damnat, et ipsi *Epicuri*, maxime imique helluones ex intervallis temperantiam laudaverint?” Nescio, quid illi videre sibi somnient, quos ad veritatis radios allucinare scio. Quod *Horatium* attinet,

non ille ex poematiis suis vel damnandus, vel absolvendus; quum veteres ille Lyricos aperte sibi proposuerit imitandos, neque sensum suum, at illorum, sæpiuscule loquitur; nunc *Alcæum*, nunc *Alcæana* et *Sappho*, mox *Archilochum*, *Anacreontem*, *Ibycum*, *Bacchyliden*, *Pindarum*, et *Simoniden*, exprimit; quare nunc ille calet, mox frigescit, statim inardescit; sanus iterum et sobrius, uti fieri solet, incedit; nonnunquam etiam castitati et religioni litare deprehenditur; nunc *Epicurum* agit, mox providentiæ sit strenuus assertor, atque ita *Romanis* suis omnes *Græci* ingenii colores revelat, omnes aperit splendores. Nec *Horatio* tantum, sed nec *Anacreonti* sufficere ullum ex scriptis suis sumptum argumentum putarem, nisi et veterum testimoniis, velut quodam satellitio, sit munitum. Verum, quod et probavimus, hoc affirmamus, *Anacreontem*, cum aliorum gratiâ se totum hilaritati et comotationibus in carmine dederit, nunquam tamen τοῦ πρῆπου ἄμνηστον, virtutis hinc inde semina sparsisse, ut et κέρων ἡ ἀρετῆς ἐγκύκλιον ἐν τοῖς ἄσιν ἀκροαμένοιων.

XXIV. At dicat aliquis, Cui, quæso, bona hoc fecit? Adeone virtutem profiteri pudebat, ut quum illius esset affectus, minime tamen hoc præ se palam ferre ausus fuerit? Sobrius vero ipse vitâ, temulentiam tamen scriptis suis simularet? Quid verba audio, cum facta videam? At, ô bone vir, quisquis es, videris mihi summam sapientiam virorum artem nescire; quâ se soleant inferiorum genio accommodare, ut iis fiant utiliores. Hoc faciunt medici, hoc philosophi, hoc theologi, et ipsi doctores *Christiani*, etiam Apostolus ipse Gentium, imo Nominis nostri sanctissimus auctor, de quo legimus, quod, cum veritatis adversarii accusarent eum ob familiares cum *publicanis* et peccatoribus congressus, responderet ille, *Iis, qui valent, non opus esse medico, at iis, qui male se habent; Non veni, ut vocarem justos, sed peccatores ad resipiscentiam.* Idem alias, contra *Pharisæorum* calumnias, se defendit; cum temere et malitiose de eo dixissent, *Matth. xl. 19.* et *Luc. vii. 34.* Ἰδοὺ, ἄνθρωπος φάρμακός, καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος ἐ ἐμαρτυρῶν, inquit, Καὶ ἰδικαία ἐστὶ ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, Nonne similis *Anacreontis* casus? Nonne et ille de se dicit, v. 1295. Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι; Nec me tamen hic aliquis fastuosior supercilio notet contractiori; quasi *Anacreontem*.

sem cum Θεωβόρω O. M. quoquomodo velim conferre. Nam et de philosopho *Antisthene* idem a *Diogene Laertio* memoratur, quod de *Christo* memorant Evangelistæ, Ὀσι-
 διζόμενος ποτι, ἐπὶ τοῖς κωμικοῖς συγγενείοις, καὶ οἱ ἰατροὶ, φη-
 σι, μὴ τῷ ἀσθενέσιον εἶναι, ἀλλ' οὐ κερύττωσιν. Et quum D.
Paulus hæc Domini nostri verba laudet, Act xx. 35. Μα-
 κάριον ἐστὶ δίδουαι, μᾶλλον ἢ λαμβάνειν, Idem *Diogenes*, et
ⁿ *Gassendus*, eadem fere verba ab impurissimo prius *Epicuro*
 testantur effluxisse, Non modo pulchrius esse, verum etiam
 jucundius, beneficium dare, quam accipere. Non, quod *A-*
nacreon usquequaque se ætatis suæ atque sodalium vitiis
 conformaverit; at, occasione sumpta ex illorum *avaritia*,
 mundanarum rerum contemptum inculcat; ex illorum *bi-*
lilaritate, amoribus, et *comestationibus*, modestiam, castita-
 tem, et temperantiam; ut mox §. xxvi. plenius ostende-
 mus. Atque ita, veterum *Ægyptiorum* more, in convi-
 via *Sceletan* induxit, et inter cantandum et bibendum seve-
 rissima virtutis *νυκτερήματα* propagavit, illudque *Simonideum*
 infusurravit, Μίμηστο ἄνθρωπος ἄν.

XXV. De *Anacreontis* castitate jam videtur facile fore
 negotium, ad illam comprobandam; cum à veteribus sapi-
 entibus hoc certe testimonium sibi disertim acquiserit;
 a quibus semper castus et castitatis cultor devotus est habi-
 tus; licet ingenuorum et proborum adolescentum amori hi-
 tavisse, *Socratico* more, fateantur; de qua re diximus ad
 v. 1186. et supra ad §. xx. Et hujus rei testes habemus
 omni exceptione majores; siquis modesto et ingenuo ve-
 ritatis indagandæ studio incendatur. Ita certe *Maximus*
Tyrius, philosophus minime contemnendus, §. viii. Περὶ
 τῆς Σωκράτους ἐρωτικῆς, quam artem commendant *Plato*,
Xenophon, et *Apuleius*, unde nomen honestum amoris *Pla-*
tonici, Ἡ δὲ Τίκου σοφιστοῦ τέχνη, τοῦ αὐτοῦ ἥθους καὶ τρόπου
 ἐστὶ πάντων ἐραστῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας μετὰ δὲ αὐτοῦ
 τὰ ἄσματα τῆς Σμυρνῆδος κόμης, καὶ τῆς Κλισέλης ὀφθαλμῶν,
 καὶ τῆς Βαθύλης ἄρας· ἀλλὰ καὶ ταῦτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα, ὅτι Ἐρα-
 μαὶ γέ τοι σιωπῶσιν, Φησὶ, Χαρίν ἔστι ἔχεις ἥθος. Καὶ αὖθις, ὅτι Κω-
 λόν ἐστι τοῖς ἐραστοῖσι τὰ δίκαια συμπαραχρῆν, φησὶν. Ἦδη δὲ που

ⁿ fol. 1233.

• v. 1188.

• v. 1194.

κὴ τὴν τέχνην ἀπικαλύψαι, ἢ Ἐμε γὰρ λόγον εἰησί Οἱ παῖδες ἀν
 φιλοῖεν· Χαρίεσσα γὰρ δίδωμι, Χαρίεσσα δὲ οἶδα λέγει. Τέτο γὰρ
 περὶ Σωκράτους Ἀλκιβιάδης ἔλεγεν, εὐκάλων αὐτῷ πῖον χάρην τοῖς
 Ὀλύμπου κὴ Μαρσύα αὐλήμασι. Τίς ἂν, ὦ Διοί, μιμνήσαιο
 ἱερατὴν τοῦτον, πλὴν Τιμάρχου; *Verum Teii philosophi ars
 ejusdem indolis et modi: Nam et formosos amat omnes, et
 laudat omnes. Plenæque fere illius odæ Smerdiæ comarum,
 et Cleobuli oculorum, et Bathylli floris: verum et in his
 castitatem vide: Lubet requiescere tecum: Nam tu doc-
 tus et elegans. Et rursum, Pulchrum est illud, amanti-
 bus, quæ sunt justa, rependere. Alias tandem etiam ar-
 tem suam detexit: Me propter hos lepóres, fervens amat
 juvenus: Nam docta eis propino, et docta verba novi.
 Idem de Socrate Alcibiades dixit, Illius lepóres Olympi
 Marsyæque tibicinio conferens: Quis, ó Dii, reprehendere
 possit hujuscemodi amorem, præter Timarchum? Illum in-
 telligit, contra quem Æschines ἰ accusationem instituit, in
 qua et hæc leguntur: Ὁ τῶνν ἔθεος ἦτιον σοφὸς ποιητῶν Εὐ-
 ριπίδης, ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὰ Σωφρονέως ἱεραῶν,
 ἐν εὐχῆς μίρει τὸ ἱεραῖα ποιῆμα, λέγει που, Ὅ δὲ εἰς τὸ Σω-
 φρον, ἐπ' ἀρετὴν τ' ἀγων Ἔρωις Ζηλωτὸς ἀνθρώποισι· ἂν εἴην ἐγώ.
 Æliani de Anacreonte testimonium, certe illius opinionem
 et judicium, supra laudavi, §. xiv. ubi omnem calumniæ
 ansam serio ab illo amovendam obtestatur. Μὴ γὰρ τις ἡμῶν
 ἀβουλεύεται, πρὸς θεῶν, τὸ ποιητὴν τὸ Τήιον, μηδ' ἀκόλαστον εἶ-
 ναι λογίζεσθαι. At nunc audiamus Socratem, quem, ut dixi-
 mus, §. xxiii. Oraculum *Delphicum* vocavit *Omnium
 hominum sapientissimum*, eundem hunc nostrum *Anacreon-
 tem* suo titulo ornantem. Ita enim *Socrates* in *Platonis
 Phædro* fol. 340. Δήλον δὲ, ὅτι τῶν ἀκήκοα, ἢ που Σωφρῶς
 τῆς καλλῆς, ἢ Ἀνακρέοντος τῷ σοφῷ. Hic quidem ipse locus,
 ut verum fatear, primus mihi scrupulum injecit, ne et ego
 vulgarem de *Anacreonte* opinionem pertinacius defenderem;
 verum circumspicerem potius et paulo ἀτινέσιρον, an non
 et is alio, quam nunc, caractere, ab antiquioribus honestaretur.
 Et statim post, in illum *Athenæi* locum supra,
 §. xxiii. laudatum, incidi; cujus veritas aliis indies argu-*

mentis confirmator evasit. At obijciunt mihi, σοφὸν nihil aliud aliquando significare, nisi quemvis in sua quacumque facultate, etiam ἐν βαναύσῳ τέχνῃ, excellentem. Br. Schol. Homer. *Iliad.* o. 412. *quia nos* ibid. Quod quidem nullus nego; sed quomodo hoc in loco *Socrates* ea voce sit usus, audiamus eundem in fine ejusdem *Phædri* ita se serio explicantem, fol. 358. Τὸ μὲν σοφόν, ὦ Φαῖδρε, καλεῖται ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ, καὶ Θεῶν μόνον πρέπεν· τὸ δὲ, ἢ φιλόσοφον, ἢ τι τοῦτων, μάλλον γε ἂν αὐτὰ καὶ ἀρμόττοι, καὶ ἐμμελεσίως ἔχοι. Et quod hoc modo vere *Anacreon* σοφὸς fuerit, apparet ex ipsius *Socratis* voto, ibidem ad Deum facto: ὦ φίλε Πάν τε καὶ ἄλλοι, ὅσοι τῆδε θεοὶ, Δοιήϊ μοι καλῶ γενεᾷ τάνδοθεν· τίς ἔστιν δὲ, ὅσα ἔχω. τοῖς ἐνὶ οἴκῳ εἶναι μοι φίλια· πλεστον δὲ νομίζομαι τὸ σοφόν· τὸ δὲ χρυσὸν πλῆθος εἴη μοι, ὅσα μῆτε φέρειν δύναίτο ἄλλῃ, ἢ ὁ σῶφρον. Videtur philosophus ad modo memoratam *Anacreontis* historiam respicere; quâ divitias illum negligere ostendi, dotibus ingenii contentum, §. x.

XXVI. Quoniam vero illud *Gellianum* exosculor, *Odi homines ignavâ operâ, philosophâ sententiâ*; age, nunc proferamus aliquot hujus poetæ locos, è quibus, velut ex pede *Herculem*, *Anacreontis* sanctiorem sapientiam metiri valeamus. De *vanitate hujus vitæ*, v. 64.

Τροχὸς ἀρμαίου γὰρ οἷα
Βιοτὸν τρέχει κυλιόμενος·
Ὀλίγη δὲ κισσόμοδα
Κόνις, ὅσων λυθίστων.
Ro'a nam velut curulis,
Properat volucris ætas:
Tenuis jacebimusque
Cinis, offibus solutis.

Vitam hilarem curisque vacuam laudat, v. 66o.

Τὸ μὲν ἐν πῶμα λάβωμεν
Τὰς δὲ φροσίδας μεθ' ὧμεν·
Τί γὰρ εἰ σοὶ τὸ κέρδος
Ὀδυνωμένων μεριμνῶναις;
Πόθεν οἶδα μὲν τὸ μέλλον;
Ὁ βίβω βροτοῖς ἀδηλοῦ.
Age, poculum bibamus;
Nec adesto cura mordax:
Quid enim dolere prodest,

*Macerarierque curis?
Ubi quis futura noscat?
Sua cuique vita cæca est.*

Et vini paulo liberalior usus contra curas præsens medicina, nostris etiam Literis testantibus. *Proverb. xxxi. 6.* Et senibus suis *Plato* concedit, et *Horatius* sapientibus, l. iii. §. 21.

*Non ille, quanquam Socraticis madet
Sermonibus, te negliget horridus:
Narratur et prisca Catonis
Sæpe mero caluisse virtus.*

Quomodo sit vivendum, tota *Oda xv. Cbryſtoppo* et *Cran-tore* melius docet, præsertim in illis, v. 239.

*Οὐ μοι μέλη Γύγαο
Τῆ Σαρδῆων ἀνακτοῦ.
Οὐδ' αἰρήσι μὲ χρυσός,
Οὐδ' ἐφθασὶ τυράννοισ.
Nil curo Sardiani
Regni Gygen potentem:
Auri nec appetens sum,
Nec invidens Tyrannis.*

Et mox, v. 247.

*Τὸ σήμερον μέλει μοί,
Τὸ δ' αὔριον τίς ἴδεν;
Hodierna curo tantum:
Quis cras futura novit?*

Avaritiam, et ingenuæ virtutis neglectum, generalemque hujus ætatis corruptionem, quis brevius aut accuratius depinxit unquam? v. 739.

*Γέν' οὐδὲν εἰς Ἐρωῖα,
Σοφίη, τρόπος, πατεῖται,
Μόνον ἀργυρον βλέψουσιν.
In amore negliguntur
Genus, ars, probique mores:
Unicum intuentur aurum.*

Alias aurum, ut doctrinæ et virtuti inimicum, et a *Musarum* castris plane fugitivum, damnat et infectatur, *Od. lxxv.* Fraudem omnem ad inferos relegat, animique simplicitatem præ cæteris laudat §. 100. v. 1198.

*Odi profanum vulgus, et arceo;
Qui sordida sunt indole, nec vident.*

Quam

*Quam magna merces simplicitas fiet ;
Has praecipue esse puto addicandos.*

Candidissimos suos mores palam fatetur, v. 681.

Φθόνον οὐκ οἶδ' ἔμῳ ἦτορ
Φθόνον ἢ διὰ δαίμων ἀχαιῶν.
Φελαλοῦσθαι γλαυκῆς
Φεύγω βέλτερον κῆφαι.
*Mibi non invidiam corda ;
Nec metuo invidiam malam :
Leviora tela linguae
Fugio nimis praecacis.*

Vanas demum mortalium spes uno ictu conscindit omnes,
v. 1297.

Τί μακρὰ δὲ φρονεῖς, πάλλων ;

Totum equidem poëtam huc denuo transcriberem, si
χρῆμα, si χρησμομαθίας omnes, si γνώμης βιωφελείας, si φιλοσο-
φικὰ ἀποφθέγματα, hic repeterem; nunc enim *avaritiam*
damnat, a v. 336. ad v. 346. Ast *Odis* xxiv, xxv,
xxvi. *Es*. *nimiam sollicitudinem*; etiam *Oda* lvii *ebrietatem*;
Oda xlvi. *amoris sinceritatem*, sine lucri spe,
egregie ornat. *Oda* denique xlii. et *Epigrammate*
vii. rixas omnes, barbarumque strepitum a *symposiis* re-
legat; quum nostri homines in *amando* sint quibusvis veterum
Ethnicorum intemperantiores et proterviores; inter
bibendum, disputent, rixentur, ad mortem usque digladien-
tur; jurent, calumnientur, et sanctissima Dei nomen
convellant.

Atque ita *Anacreon*, inter suavissimos elegantis ingenii
lusus, velut aliud agendo, virtutem nos constanter docet;
et *Sirenis* musicæ fascino animos humanos, non sine magno
suo beneficio, incantat. Ast artis quidem *amatoriae* pro-
fessorem fuisse objiciunt; quod et *Pausanias* facit, qui cum
illum *Sapphōne* posteriorem putaret, post illam, omnium
primum, amores scripsisse narrat, *Attic.* fol. 44. Ἀνακρέων
ὁ Τήσιος, πρῶτος ῥῆσι Σαπφῶν τῆν Λισβίαν, τὰ πολλὰ, ἂν ἔγραψεν,
ἑρωτικὰ ποιῶντας. At *Clemens Alexandrinus*, fol. 226. absolute
hunc primum istius artis auctorem asserit: Τὰ ἑρωτικὰ πρῶτος
ἔπεινῶσεν Ἀνακρέων ὁ Τήσιος, quod omnino intelligendum de *canti-*
lenis amatoriiis, quas ille primus in principum *symposiis* can-
tandas, lyraeque aptandas, curavit; nam alias, qui artem
amatoriam ab *Anacreonte*

munere mactant, totum reliquum humanum genus nimis stupiditatis arguunt. Hæc igitur *Anacreontis* ars amatoria, non, qualis illa *Ovidii* ars amandi, habenda. Quamvis et ille sibi patrociniū quæsit ex *Anacreontis* exemplo. Ita enim: *Quid nisi cum multo Venerem confundere vino præcepit Lyrici Teia musa senis?* Tristium l. ii. Nihil enim ejusmodi tibi, lector, occurret unquam *Anacreontem* perlegenti; verum potius, qualem modo §. xxv. *Maximus Tyrius* laudabat, qualemque cum *Sapphone* et *Socrate* eidem communem ostendit; nempe quæ vel invitos homines in disciplinam trahit, vel ingenuos animos, Musarum philtro, ad amorem τοῦ καλλοῦ cogit, quod et illud *Anthologiae* innuit, l. i. c. 67. fol. 92. Πειθῶ Ἀνακρείοι σιώσωμετο, — *Suada Anacreontem sequitur.* At objicitur mihi *Sexti Empirici*, viri gravis, querela, *Advers. Mathematic.* p. 59. Οὕτως οἱ μὲ ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρείου ποιήσεις ἀναγιγνόντες προσεκκαίονται, *Ita qui libidine insaniunt et ebriofī Alcæi et Anacreontis legendo poemata vehementius incenduntur.* Sapienter dixit *Sextus*, ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι; *libidinosi et ebriofī*; nam et Nos agnoscimus, non *Anacreontem* tantum, verum quosvis auctores, talibus hominibus damnosos, eoque magis forsā, quo aliis sint utiliores; nam ut boni frugique homines, apum ad instar, ex quibusvis floribus sibi mel conficiunt, ita mali, araneorum more, succos etiam saniores in venenum convertunt. Sin dixisset *Σόφρωνος* καὶ ἠηφάλοι, *temperantes et sobrii*, ex *Anacreontis* lectione, stimulantur ad malum, hoc quidem contra nos aliquid faceret; nunc, ut se res habet, *Sextus Empiricus* inter *Anacreontis* advocatos connumerandus mihi videtur. Adhuc vèro objicitur mihi ex *Pindari* scholiasta, *Anacreontem* fassum esse, se *pueros Deorum* loco habuisse, et in eos solos hymnos cecinisse; quam objectionem plenius profero ad *Oden* LX, et illi plenissime occurro infra ad § xxxix. versus hujus vitæ finem.

XXVII. Atque ita certe *Polycratis* aulam ornavit *Anacreon*, mores temperavit, nomen celebravit; ut et ipse, inter magnas illius principis felicitates, non minima recensendus videatur. Et *Strabo* disertè ait, *Anacreontis* scripta fuisse *Polycratis* plena, l. xiv fol. 638. Τὴν σιωβίωσεν Ἀνακρείων ὁ μελοποιός καὶ δὴ ἐ πάσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τὸ περι αὐτῆς μνήμης. Ex quibus verbis liquet, ut *Perizonius* ad *Ælianum*

Ælianum Var. Hist. l. ix. c. iv. §. i. observat, quam pauca *Anacreontis* ad nos pervenerint; cum in iis, quæ jam extant, ne semel *Polycratis* nomen occurrere videamus; pauca admodum de illius deliciis, quæque ullo modo ad eum pertinere tuto pronuntiare possumus: Quod deplorandum tanti ingenii naufragium unde contigerit, mox §. xxxii. dicemus. At poëta noster, quantumvis hilarioris esset temperaturæ, Musisque tantopere addictus, gravioribus interim negotiis; rebusque seriis, omnino par visus est et idoneus; quod malevoli et inficeti homines, de poetis, ex invidia, negare solent; erat enim *Polycrati*, principi consultissimo, à secretioribus consiliis; quod *Herodotus* ipse testatur, l. iii. c. 121. Τὸν Πολυκράτην τυχεῖν κατακείμενον ἐν ἐνδοσίῳ· παρῆναι δὲ οἱ τῆς Ἀνακρέοντος ἢ Τιμῶν. Et sane si diutius apud *Polycratem* mansisset *Anacreon*, credibile est ab illo infortunio, quo tandem oppressus est, vel bono poëtæ genio, vel consilio, liberandum fuisse. Verum paulo ante, ab *Hipparcho*, *Pisistrati* filio, *Atheniensium* tyranno, invitatus, cum bona *Polycratis* venia *Athenas* concesserat; de qua re mox amplius: Nunc ad *Polycratis* exitum properemus.

XXVIII. Jam itaque diu *Polycrates*, ad invidiam usque et proverbium felix, floruerat, adeo ut aliquando ab amico, *Amasi*, *Ægyptiorum* rege, moneretur; ut siquod præ aliis pretiosum, rarum, et charum haberet, id ultro vellet abjicere, ad *Nemesin* propitiandam; ut ita sponte mulctatus in aliquo, tutus esset in aliis, ab invidiæ *Fortunæ* ictibus. Hoc facere *Polycrates* aggressus, anulum maximi pretii et artificii, cum sigillo *smaragdino*, *Theodori Samii*, *Teleclis* filii, opere, quem præ omnibus jocularibus et gemmis unice æstimabat, ultro à se in altum mare abjecit, amicis aliquot inspectantibus: Quem tamen paucis post diebus, illius coquus in ventre cujusdam piscis repertum domino suo restituit. Quod cum *Amasis* audisset, continuo ejusdem amicitiae nuncium remisit, ne et ipse in illius infortunio tandem aliquando involveretur; utpote quem malo cuidam facto reservatum sciret, post tam insigne *Fortunæ* blandimentum. Nam et ipse nullum unquam hominem adeo supra modum *Fortunæ* charum putabat; quin aliquando in triste aliquod infortunium incideret, quod in *Cræso* nuper omnes

nes viderant, et in suo ipsius antecessore *Aprie*. Et juxta hoc *Amasis*, sive judicium, sive vaticinium, *Polycrati* tandem contigit; nam ab *Oræta*, *Cambysis* satrapa, *Sardium* et *Magnesiæ* præfecto, sub amicitiae specie, spe quoque magni auri argentique ponderis injectâ, deceptus, suspendio periit; ut *Herodotus* l. iii. c. 39, 40, et 120, pluribus exequitur. Nec vero hujus rei, præter *Amasin*, nullum habuit monitorem; multa enim oracula, ut *Herodotus* ait, *ibid.* c. 124. multi etiam amici, dehortabantur, ne ad *Oræta* ullo modo se vellet conferre; præcipue illud ipsius somnium, quo visus est sibi sublimis in aëre, a *Jove* lavari, et a *sole* inungi; qua re exterrita filia, modis omnibus patrem orabat, ne proficisci vellet, suspendium enim ei portendi. Quin ad navim regiam eunti male ominabatur; quamque ille mimaretur, si sospes rediret, illam diu virginem mansuram, serio illa optabat ita fore: se enim malle sine *marito* esse, quam sine *patre*. Hæc fusius *Herodotus*; à quo multi deinceps exceperè, *Cicero* imprimis, *De Finibus* l. iv. §. 30. “*Polycratem Samium* felicem
 “appellant. Nihil acciderat ei, quod nollet; nisi quod
 “annulum, quo delectabatur, in mare abjecerat. Ergo
 “infelix unâ molestiâ. Felix rursus; cum is ipse annulus
 “in præcordiis piscis inventus est. Ille vero, si *inspiciens*,
 “quod certe, quoniam tyrannus nunquam beatus; si *sapientius*,
 “ne tum quidem miser, cum ab *Oræte*, prætore
 “*Darii*, in crucem actus est. At multis malis affectus.
 “Quis negat? Sed ea mala virtutis magnitudine obruebantur.
 “Rem ita *Strabo* narrat l. xiv. fol. 637. Τῆς δὲ εὐτυχίας αὐτῆ σημεῖον τῆ βίασιν, ὅτι ῥίψαισιν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιπθῆναι τὸ δακτύλιον, λίθος κὶ γλόμμασιν πολυελέσιν, ἀνήνεγκε μῆκρον ὕπερον τῷ ἀλίαν τις τὸ καταπίοισα ἰχθὺν αὐτόν. Ἀναγμυθεῖσιν δὲ εὐρήθη ὁ δακτύλιος. Πυθάρμον δὲ τῆτο τὸ Αἰγυπτίαν βασιλεία, φασὶ μαθητικῶς πως ἀποφθέγγασθαι, ὡς εὖ βραχίαι κατασφύσει τὸ βίον εἰς οὐκ εὐτυχῆς τέλει, ὁ τοσούτοι ἐξηρμέναι ταῖς εὐπραγίαις κὶ δὴ εὖ συμβῆναι τῆτο καλαληφθῆναι ᾧ εἰς ἀπάτης ὑπὸ τῆ σατραπείᾳ τῷ Περσῶν, κρημασθῆναι. *Eustathius* in *Dionys.* *Perieg.* v. 533. brevius aliquanto, Ὁ μὲν τοῦ τῆ Συλοσάσιν ἀδελφὸς Πολυκράτης, ἔ Φαύλως ἐτυράννευσε γεννῆσθαι δὲ εὐτυχῆσιν, ὕπερον κρημασθῆναι ὑπὸ Περσῶν ἔτῃ ἦν ὁ δακτύλιος ῥίψας εἰς θάλασσαν, οὐ αὐθις ἀπὸ τῆ καταπίοισιν ἰχθυῖ.

ἰχθῦς ἀπέλαβε. † Eandem tangit historiam Maximus Ty-
 ricus, §. xxxv. suo more, i. e. philosophico: "Ὅταν δὲ
 ἴδῃ πάντα εὐτυχῆτα καὶ κλυδωνιῶν, ἔστρατηγόν, καὶ ἰδιώτην, ἔ-
 ἀρχοντα, καὶ ἄνδρα, ἔ πόλιν, Διαπισῶ ταῖς εὐτυχίαις, ὡς Σόλων
 Κροῖσῳ, ὡς Ἀμασις Πολυκράτῃ· Κροῖσος μὲν εἶχεν εὐπίστον γῆν· Πο-
 λυκράτης δὲ, εὐνεανθάλαττιαν· ἀλλ' ἔδεν τέτων βέβαιον, ἔχῃ ἢ γῆ
 Κροῖσῳ, ἔχῃ ἢ θάλαττιαν Πολυκράτῃ· ἀλλ' ἐλάμβανεν Ὀροῖτης μὲν
 Πολυκράτῃ, Κροῖσον δὲ Κύρῳ· καὶ Διαδοχῇ, μὲν εὐτυχίαν μα-
 κρὰν, ἀβροῶν κακῶν· Διὸς τῆτο Σόλων οὐκ εὐδαίμωνισε Κροῖσον,
 σοφός γ' ἦν· Διὸς τῆτο Ἀμασις ἀπειπάλο Πολυκράτῃ, ασφα-
 λὴς γ' ἦν. Recte itaque Sossiphanes,

Ἦ δυσχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι,
 Ἐρτοί, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις,
 Ἄς ἐν τ' ἴδῃκε φέγγῳ, ἐν τ' ἀφείλετο;
 Ἄν δ' εὐτυχῆτε, μηδὲν ὄντες, εὐθέως
 Ἴσ' ἔρανε φρονεῖτε· τ' δὲ κύριον
 Αἰδῶν παρεσῶτ' οὐχ ὄρατε πλησίον.
*O inbeati multa, felices parum,
 Viri, quid intumetis augmentis opum,
 Quas una lux dat, una quas et auferat?
 Sors esto felix, quum nihil sitis, statim
 Spiratis æqua cælicis; vestram ast beram
 Mortem parum videtis astantem prope!*

De hoc Polycrate Mantuanus, De Fortuna Gonzagæ:

*Invenies unum, toto qui vixerit ævo.
 Liber ab adversis, Samiæ telluris alumnum,
 Ac dominum tanquam illius Fortuna fuisset
 Immemor: At vitæ supremo in margine totum
 Accepit, plenoque hausit oratore venenum.*

Vid. Not. in locum. Add. Camerarii Historic. Medita-
 tion. l. i. c. 12. fol. 37, 38. ubi de Polycrate &c. Ri-
 diculous was the Humor of Polycrates, the Tyrant of Sa-
 mos, who, to interrupt the course of his continual Happiness,
 and to recompense it, cast the richest and most precious Jewel
 he had into the Sea, deeming, that by this purposed Mishap,

† Vid. Job. Tzetza Chiliad. vii. §. 121. Τῆς Σάμου
 βασιλευῶν μὲν εὐτυχῆ Πολυκράτης, κ λ.

be should satisfy the Revolution and Vicissitude of Fortune, who, to deride his Folly, caused the very same Jewel, being found in a Fish's Belly, to return to his Hands again. Montagne l. ii. c. 12. fol. 292.

XXIX. Hanc *Polycratis* gemmam, *Herodotus Smaragdum* vocat. *Plinius* solus *sardonychen*, at ille, siqua fides, oculatus testis l. xxxvii. c. 1. "His initiis coepit auctoritas
" in tantum amorem elata, ut *Polycrati Samio*, severo in-
" fularum et litorum tyranno, felicitatis suæ, quam nimi-
" am fatebatur etiam ipse, satis piamenti in unius gem-
" mæ voluntario damno videretur; si cum Fortunæ vo-
" lubilitate paria faceret, planeque ab invidia ejus abunde
" se redimi putaret, si hoc unum doluisset. Assiduo er-
" go gaudio lassus, profectus navigio in altum, *annulum*
" merfit. At illum piscis eximiâ magnitudine, regi na-
" tus, escæ vice raptum, ut faceret ostentum, in culinam
" domini, rursus Fortunæ insidiantis manu reddidit.
" *Sardonychen* eam fuisse gemmam constat; ostenduntque
" *Romæ*, in Concordiæ delubro, cornu aureo *Augustæ* do-
" no inclusam, et novissimum prope locum tot prælatis
" obtinentem. Et mox, *Polycratis* gemma, quæ demon-
" stratur, illibata intactaque est." Verum talis, seu fabula,
seu historia, de *Theseo* narratur, qui, ad *Minois* conviti-
um, gemmam, qua obsignare solebat, quo se probaret
Nep̄tuni filium, ultro in mare projecit, mox iterum inde
receptam, una cum aurea corona, dono *Amphitritæ*, ut
Pausanias in *Atticis* lib. i. cap. 16. Μίνως ἠνίκα Θησεία
ἔ τ' ἄλλων εὐλον τ' παίδων ἤγεν εἰς Κρήτην, ἐραδοῖς Περιβοίας,
ὡς οἱ Θησεύς μωῶδον ἐναντιότο, καὶ ἄλλα ὑπὸ ὄργῃς ἀπερρίψεν
εἰς αὐτὸν, καὶ παῖδα οὐκ ἔφη Ποσειδάων εἶναι· ἔπει οὐ δύνασθ' τὴν
σφραγίδα, ἣν αὐτὸς φέρον ἔτυχεν, ἀφένει εἰς θάλασσαν, ἀνασῶ-
σαι οἱ. Μίνως μὲν λέγειναι, ταῦτα εἰπὼν, ριφῆναι τὴν σφραγίδα;
Θησεία δὲ σφραγιδά τε ἐκείνην ἔχοντα, καὶ σέφανον χρυσοῦν, Ἄμ-
φιτρίτης δῶρον, ἀνελεθεῖν λέγουσιν ἐκ τῆς θαλάττης. Et hinc
obiter, annulorum usum in signaculis bello *Trojano* et *Ho-*
mero antiquiorem patet; licet illius rei nulla sit apud po-
etam mentio.

XXX. Quum vero *Polycratis* filia, de patris optimi ca-
lamitoso exitu certior esset jam facta, contigit autem circa
Cambysis decessum; statim se totam luctui dedit et lachry-
mis. At quum post *Μάγοφονίαν* accepisset, *Darium*, *Hys-*
taspis

taſpis filium, in *Perside* regnare, aſſumpta plusquam virginali audacia, in *Aſiam* et ad *Darium* profecta eſt, avunculi, ut puto, *Syloſontis* auctoritate adjuta; qui cum olim beneficio *Darium* aſſeciſſet, *privatum tunc exiſtente*; mox à rege donatus eſt *Polycratis* fratris imperio, de qua re plura *Herodotus*. Virgo igitur mœſtiſſima ad *Darii* genua nunc aſſuſa, vindictam patris nomine petiit et ſuo, lachrymis interim, ſingultibus, et luſtu ingenti omnia complens. Rex itaque mirifice commotus, et illam humaniſſime tractavit, et *Oræten* digno tandem ſupplicio aſſecit; καὶ ἔτα δὴ Ὀροίτεα τὴν Πέρσῃ Πολυκράτει τῆ Σαμῆς τίσιν μετήλθεν, ut *Herodotus* ait. Alia quidem cauſa, nempe injuriæ *Mitrobatae* et ejuſdem filio *Cranaſſæ* ab hoc ſatrapa illatæ, ab *Herodota* aſſertur; at nec hanc à nobis memoratam deſuiſſe, et modo laudata ejuſdem verba innuunt, et *Luciani* teſtimonium confirmat, qui hæc omnia ab *Anacreonte* verſibus conſignata ſolus nobis intimavit. Quum enim omnium fere aliorum poëmatum ſeriem quandam hitoricam dederit, hanc tandem tragœdiam hiſ verbis deſignat, πρὸ ὀρχήσεως fol. 514. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν ἀφῆκε, πολλὰ καὶ κείνῃ δράματα ἢ ἢ Σάμιος εὐθύς, καὶ Πολυκράτους πάθος, ἐ τῆς θυγατρὸς αὐτῆ μέχρι Περσῶν πλάνη. Quod ſi in *Aſiam* iterum tranſeas, multa et ibi celebria facta: *Samos* enim ſtatim occurrit, *Polycratis*que calamitas, et ejuſdem filii uſque ad *Perſas* diſcurſatio.

XXXI. *Anacreon* ipſe quidem hac amiciffimi principis calamitate minime erat involutus, ut modo diximus ad §. xxvii. verum melioris ſui genii beneficio, paulo ante alio conceſſerat; ne forte, ut *Democedes* medicus, quod *Herodotus* teſtatur, lib. iii. et *Athenæus* fol. 522, et ille etiam catenis et carcere urgeretur, vel eodem, cum domino ſuo, tempore et loco, ut alii undecim *Polycratis* conſiliarii, ſuſpenderetur. Paucis enim diebus ante hoc *Orætae* facinus, *Hipparchus*, *Piſiſtrati* filius, *Athenienſum* tyrannus, qui literatis et vivis et mortuis impenſius favebat, *Anacreontis* famâ excitatus, illius arſit deſiderio; et poſt aliquot miſſos hinc inde nuncios, cum bona *Polycratis*

¹ *Johan. Tzetze* Chiliad, iv. cap. 1. §. 70. *Herodot.* &c.

venia, in tempus præstitutum data, navim prætoriam ascendit *Anacreon*, quam illius vehendi causâ præmiserat *Hipparchus*. Quinquaginta remis instructam, et *Athenas* usque secundo vento navigavit. *Hipparchus* erat *Pisistratidarum* natu maximus, quicquid contra *Thucydides*, et ex eo *Polyænus* astruat, ut *Meursius* evincit, in *Pisistrato* cap. xi. et xii. Vid. *Ælian.* Var. Hist. lib. viii. cap. 11. *Gisberti Cuperi* Apotheos. *Homeri* pag. 5. De cujus sapientia, doctrinaque, et hac ipsa *Anacreontis* invitatione, hæc *Socrates* apud *Platonem* in *Hipparcho*: Πολίτη μὲν ἐμῷ τε καὶ σὺ Πισιστράτους δὲ υἱεὶ τῷ ἐκ Φιλαίδων, Ἰππάρχῳ, ὃς τὸ Πισιστράτους παιδῶν ἢ πρῶτότατον καὶ σοφώτατον ὡς ἄλλα τὰ ἐπολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδίξατο, καὶ τὰ Ὅμηρον πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνίαν, καὶ ἠνάγκασεν τοὺς ραψωδοῦς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διέναι, ὡσπερ νῦν ἐτι οἴδεται ποιῆσαι. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸ Τηϊὸν πεντηκάντορον ἐσίλας, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν. Σιμωνίδην δὲ τὸ Κεῖον περὶ αὐτὸν ἀεὶ εἶχε, μεγαλοῖς μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. Ταῦτα δ' ἐποίησε, βυλόμηνον πείθων τοὺς πολίτας, ἵνα ὡς βελτίστην αὐτῶν ὄντων ἀρχήν, οὐκ οἰόμενον δεῖν ἕδναι σοφίας φθονῶν, ἅτε ἂν καλὸς τε καὶ γαμβρός. *Concivi quidem meoque et tuo, Hipparcho, Pisistrati ex Philædone, filio, idque natu maximo et sapientissimo; qui cum alia multa, eaque præclara sapientiæ specimina ediderit, etiam Homeri libros primus in hanc terram invexit, et Rhapsodos impulit, ut in Panathenais alternatim ex ordine pronunciarent, sicut etiam illi faciunt. Et Anacreonta Teium, missa quinquagintaremi, in hanc urbem accivit. Simonidem quoque Cæcum circa se semper habuit, amplis stipendiis et muneribus inductum. Hæc vero omnia agebas, persuadere volens civibus suis; ut quam optime viventibus iis imperaret; minime fas esse ratus, sapientiam cuiquam invidere; quippe qui ipse honestus et bonus erat. Quod de Simonide addit Plato, μεγαλοῖς μισθοῖς καὶ δώροις πείθων, id non temere nec otiose dixit: Simonides enim non nisi stipulatione factâ, et pactâ mercede, ad principes ire voluit, id quod ipse de eodem nunc observabat *Anacreon*, literisque mandavit, ut notamus ad v. 1254. unde *Johannes Tzetzes*, *Chiliad.* viii. v. 830.*

Οὕτω λέγων ὑπ' ἀργυρον πᾶσαν γραφὴν ἐποίησε,
ὥς Ἀνακρέωνι τὲ αὐτὸς, Καλλιμάχῳ τε λέγει.

Locum

Locum *Anacreontis* modo notavimus; *Callimachi* locus hic est,

Οὐ γ' ἰργάτιν τρίφω
Τῆν Μῦσαν, ὡς ὁ Κείος Ἰρρίχου νήπυς.

Aristophanes quoque illum taxare videtur hoc versu, fol. 460.

Ἐκ τῆ Σοφοκλέως γίγνεται Σιμωνίδης.

De quo vide *Scholiassem* in locum. *Simonidis* κλέωτια tangit *Theocritus*, *Idyll.* xvi. v. 10, *Plutarchus* περὶ Πολυπρωμοσύνης. *Stobæus* §. x. et *Johannes Tzetzes*; item *Ælianus* Var. *Histor.* lib. viii. cap. 11. §. 5. et lib. ix. cap. 1.

Verum ut ad *Hipparchum* redeam; de illius erga *Homerum* providentia, atque *Anacreontem* benignitate, idem fere cum *Platone* *Ælianus*; de *Homero* etiam *Cuperus* loco supra laudato: “ *Hipparchus*, *Pisistrati* filius, ita carminibus *Homeri* delectatus est, ut lege sanciverit, quinto quoque anno, in *Panathenæis*, ea publice per rhapsodos decantari debere.” Hunc *Hipparchum*, Musis tantopere faventem, idem *Socrates* ibidem vocat ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ σοφόν, virum probum et sapientem. Et de sapientibus ejusdem et utilibus sententiis, quas populi instruendi causâ passim evulgandas curavit, ita idem *Socrates* ibidem: Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολλῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν, καὶ θαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβλεύσαν αὐτὸς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεύσαι, ἔφησεν αὐτοῖς Ἑρμῆς κατὰ τὰς ὁδοὺς, ἐν μίσῳ τοῦ ἄστυος, καὶ τῶν δῆμων ἐκάσθη. Καί κεῖτα ὑπὸ σοφίας τῶν αὐτῶν, ἢ τῶν ἱμαθῶν, καὶ ἢ αὐτὸς ἐξεῦρεν, ἐκλεξάμενος, ἃ ἠγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγείον, αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδήγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν. ἵνα πρῶτον μὲν ἐν Δελφοῖς γραμμάτια τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαυμάζοιεν οἱ πολῖται αὐτῶν, τὸ, τε Γνώθι στυατόν, καὶ τὸ, Μηδὲν ἄγαν, ἔ τὰλλα τοιαῦτα. ἄλλα τὰ Ἰππάρχου ῥήματα μάλλον σοφὰ ἠγοῦντο. ἐπειτα παριόντες ἄνω καὶ κάτω, ἔ ἀναγινώσκοντες, καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτῶν τῆς σοφίας, φοιτῶν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευησόμενοι. ἔσθον δὲ δύο τέπιγράμματα, ἐν μὲν τοῖς ἐπ’ ἀριστερᾷ τοῦ Ἑρμῆος ἐκάσθη, ὃ ἐπιγεγραπῆαι λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μίσῳ τοῦ ἄστυος καὶ τοῦ δήμου ἔφησεν. ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ, Μνήματα τῶν Ἰππάρχου. Στεῖχε δίκαια φρονῶν. Ἐστὶ δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλαις Ἑρμαῖς πολλα καὶ καλά ἐπιγεγραμμένα. ἔστι δὲ δὴ ἔ τούτο ἐπὶ τῆς

Στιμμάτῳ

Στιμιακῆ ὁδῷ, ἐν ᾧ λέγεται, Μνήμα τόδ' Ἰππάρχου Μη φίλος ἔξκατά.

Nec *Hipparchum* hunc talem tantumque virum, ab *Harmodio* et *Aristogeitone* occisum, ob vim ullam *Harmodio* intentatam, vel ob ejusdem *Harmodii* sororem à *Caperboria* honore exclusam. *Socrates* contra vulgi opinionem asserit; verum dicit, hoc ab iis factum ex invidia; quod cum illi sapientiae cujusdam reconditiores doctores videri vellent, ab *Hipparcho* longe superarentur: Λέγεται δὲ, ὑπὸ τῶν χαρισίων ἀνθρώπων καὶ ὁ θάνατος αὐτῆ γενέσθαι, οὐ δὲ αἱ οἱ πολλοὶ ᾔσθησαν, ἀλλὰ τὴν τῆ ἀδελφῆς ἀτιμίαν, τῆ Κανηφορίας, ἐπὶ τῷ τό γε εὐθείας ἀλλὰ τῆ μὲν Ἀρμόδιον γενομένην παιδικὰ τῷ Ἀριστογείτονι, καὶ πεπαιδευθῆναι ὑπὸ ἐκείνου μίγα δὲ ἰφρόνει ἄρα καὶ ὁ Ἀριστογείτων ἐπὶ τῷ παιδεύσει ἀνθρώπων, ἔ ανταγωνιστῶν ἤγειτο εἶναι τῷ Ἰππάρχου ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ χρόνῳ αὐτὸν τῷ Ἀρμόδιον τυγχάνειν ἰσῶντα τινὸς τῶν ἰσῶν τε καὶ καλῶν τῶν τότε. ἔ λέγουσι τῆνομα αὐτῆ ἔγω δὲ οὐ μείμημαι τῷ ἐν ναιίσκῳ τῆτον τῆως μὲν θαυμάζειν τὸν τε Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὡς σοφῆς ἔπειτα συγκρινόμενον τῷ Ἰππάρχῳ καταφροῆσαι ἐκείνων καὶ τοὺς ἀσφαλγησάστας ταύτῃ τῆ ἀτιμία, ἔτως ἀποκτεῖναι τῷ Ἰππάρχου.

Et sub *Hipparcho* sane *Athenienses* aureo seculo fruebantur; nec enim, nisi illo occiso, *Pisistratidarum* dominatio cuiquam gravis; at tunc tandem *Hippias* ferocior factus et acerbior, praeque ira et metu in cives crudelior; ut idem testatur *Socrates* ibidem: Ἐγὼ ἔν σε ἔμοι ὄντα φίλον οὐ δῆπου τολμῶντα ἔξκατάσθαι, καὶ Ἰππάρχῳ τοιούτῳ ὄντι ἀπιστεῖν ἔ καὶ ἀποθανόντι, τρία ἔτη ἑτυραννίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῆ ἀδελφῆς Ἰππίου καὶ πάντων τῶν παλαιῶν ἤκουσας, ὅτι ταῦτα μόνον τὰ ἔτη Τυραννίς ἐγένετο ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ ἄλλῳ χρόνῳ ἐγγύς τε ἔζον Ἀθηναῖοι, ὡς περ ἐπὶ Χρόνου βασιλευσέντος.

XXXII. Ita *Polycratis* tempore, dum illi nempe convixit *Anacreon*, virorum clarissimorum consortio, *Polycratis* amicorum, credibile est illum gavisum, doctorum certe hominum, qualis *Pythagoras Samius*, *Democedes* medicus *Crotoniensis*, et alii, sub *Hipparcho* etiam *Simonidis* senioris familiaritate usum, *Onomacrati* rhapsodi, et *Chærii* quoque tragici *Atheniensis*, qui paulo post *Thespin*, et ante *Phrynichum*, fabulas clx. docuit, *Athenis*; floruitque *Olympiade* LXIV. et deinceps, teste *Suida*, nempe paulo ante *Æschylum* natum. In hac urbe videtur *Anacreon* delicias

delicias suas maximas posuisse, ob populi istius delicatiorum genium, mirabilemque erga literas et literatos faventiam, quare *Athenas* inter urbes sibi amatas priorem recenset, et ex eadem præcipuos suos amores memorat, v. 505.

Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηῶν
Ἔρωτας εἰκοσὶν Δέες,
Καὶ πεντηκαίδεκα ἄλλους.

Sub his itaque duobus patronis talibus et tantis, par est credere, *Anacreontem* plurima scripsisse, præter ea, quæ jam nunc extant, quæque in hac editione nostra visuntur; qualia sunt *Ἡμῶν βα συμποσιακά, ἡ Παροῖνια μίλη, Σκόλια, Ἐρωτικά, Ἐλεγείαι, Ἰαμβοὶ, Τροχαϊκοί, ὕμνοι, Ἐπιγυράμματα, καὶ τὰ καλῶν ἀνακρεόντια, ἰαδί πάντα ἀλέκτα*, ut recte *Suidas*. Et horum singulorum operum nonnihil hæc præfert editio nostra. Plura tamen aliquamulta scripsisse perhibetur; inter quæ *Ulyssis* pium in *Penelopen* amorem nobili poemate celebravit, cujus solius causa et desiderio *Circen* simul et *Calypso*, immortalitatem licet illi offerentes, repudiavit, ut *Homerus* ostendit *Odyss.* ἡ. v. 255, Ἔ. c. hoc certe nobis *Horatius* liquido indicat, *Od.* i. xvii. 18.

— Et fide Teia

Dices laborantes in uno

Penelopen, vitreamque Circen.

Extabat olim illius poemata, cui titulus Ἰπνῶ, somnus, cujus fragmentum laudat *Nicandri Scholiastes*, ut ostendimus ad v. 1168. Quin et *Ῥιζοτομικὰ Anacreontem* scripsisse testatur idem *Scholiastes* ad *Nicandri Θηριακά*, v. 596. Ἰπνομάραθον — ἔτις ἀνομάσαι, ἀπὸ τὴν ἔππων τραγούδιον τῆτο δὲ Σμυρνεῖον καὶ Κοψεῖον καλῶσι τινες, ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς. Sunt quidem, qui putent hic erratum latere, et *Ἀνακρέων* pro *Διονύσιῳ* poni, qui alias ab eodem *Scholiasta* laudatur ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς, quasi non plures uno possent de eadem scribere materia; nec desunt, qui de alio *Anacreonte* dictum putent, de quo tamen nunquam audivimus; quasi incredibile prorsus esset, *Anacreontem* pariter medicinæ et versibus operam navasse; cum tamen *Apollo* medicinæ præsit et carmini; et *Anacreon*, præter magnitudinem doctrinæ, et indolis felicitatem, familiaritate etiam diu usus sit *Democedis*, viri in rebus medicis sagacissimi; unde partem illum saltem *Ἰατρικῆς* attigisse, mini-

E me

me improbable: Præsertim cum plures magni medici ^u sine in poetica non incelebres, quorum *Raphael Thoræus*, *Frascastorius*, et *Blackmorus* noster, triumviratum non contemnendum efficiunt. *Homerum* quoque, quem omnis sapientiae fontem prædicant, medicinæ studiosum fuisse, auctor est *Plutarchus*. Vid. *Beverovicium* in medicinæ encomio. Ex *Strabone* quidem modo ad §. xxvii. ostendimus, *Anacreontis* carmina *Polycratis* mentione plena aliquando fuisse, quanquam nihil ejusmodi ad nos usque pervenerit; et *Lucianus* loco nuper laudato, §. xxx. aperte innuit, *Illum carmine profecutum esse Polycratis calamitatem, filieque ejusdem peregrinationem adusque Persas, et vindictæ postulationem, quam Dario fecerit, contra Orocton*. Quod si *Socratis* apud *Platonem* auctoritatem sequamur, videtur *Anacreon* multa etiam in *Pisistratidarum* familiae laudem, *Hipparchi* gratia, literis mandasse. Ita enim illum loquentem supra §. iii. induximus, Ἡ τε γὰρ πατρίης ὑμῶν οἰκίας ἢ Κριτίης τῆ Δρωπίδου, καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντι, ἢ ὑπὸ Σόλωνι, καὶ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκωμιασμένη παραδίδεται ἡμῖν, ὡς Διὰ Φέρσα κάλλι τε, καὶ ἀρετῇ, ἢ τῇ ἀλλῇ λεγομένῃ εὐδαίμωνια. Unde et nos alicubi præcipua *Anacreontis* opera complectimur hisce *Semiiambis*:

Ἀνακρέων ἔρωτας
 Κέρων τε καὶ γυναικῶν,
 Καίμους τε καὶ χορείας
 Ἐσωφρόνησε μέλιτων.
 Πισιστράτου ἢ παιδῶν,
 Ἀδελφῶν Ἰσπίαο,
 Ἴππαρχον ἐκλείσας
 Κλείσας δ' αὐτ' αἰδῶν
 Πολυκράτη τύραννον.

Et hæc omnia *Anacreontis* tam clara, tam jucunda, tamque utilia opera, *Simonidis* junioris ætate adhuc extabant integra; quod noto ad v. 1539. et longe etiam infra; nam et *Horatii* tempora attigerunt, ut ipse testatur *Od.* iv, ix, 9.

*Nec siquid olim lusit Anacreon,
 Delevit ætas.*

^u *Cynth.* *Job.* *Bapt.* *Gyrald.* *Epigr.* l. i. §. 2.

Ideo *lusit*, inquit *Atrou*, quia jocos et conviviis digna cantavit. Agnoscimus quidem nos ipsi ad v. 1079. *Arganthonii* nomen excidisse *Anacreonti*, *Strabonis* ipsius tempore, qui sub *Tiberio* floruit, ut ipse notavit, l. iiii. fol. 151. At hoc vel de archetypo ipsius *Anacreontis* autographo intelligendum, vel certe de unico illo versiculo, qui tamen à nobis ex conjectura restituitur; nam cætera sanus erat et integer, illa certe ætate, diuque serius. Verum circa finem quarti post *Christum* natum seculi, hæc omnia *Anacreontis* multorumque aliorum auctorum opera, iniquiorum temporum injuriâ, tandem interciderunt; nec vola, nec vestigium illorum operum jam extat, nisi forte siquas ex tanto naufragio reliquias hinc inde in immenso doctrinæ pelago supernatantes offenderis: quarum partem bene magnam collegit primus *Henricus Stephanus*, reliqua nos ipsi, non tamen sine longo tempore, multisque vigiliis, adhibitâ etiam amicorum aliquot curâ, quorum omnium laudatissimam operam adhibuit philologus insignis, dominus *Josephus Vassæus*, *Reginensis* collegii socius meritissimus. At quid dicemus? Hoc tantum elegantix *Græcæ Γαζοφυλάκιου* direptum fuisse et dissipatum, non tam hostium violentiæ, quam amicorum infidiis tribuimus; non tam barbarorum ignorantix, quam *Christianorum* quorundam vanitati et præpostero zelo acceptum ferimus. Hoc nobis luculenter ostendit *Johannes Medices*, postea PP. *Leo X.* dictus, his apud *Alcyonium* verbis, referente ^x *Colomesio*: “ Audiebam
 “ puer ex *Demetrio Chalcondyla*, *Græcarum* rerum peritissimo, sacerdotes *Græcos* tantâ floruisse auctoritate apud
 “ *Cæsares Byzantinos*; ut integra illorum gratia complura de veteribus *Græcis* poemata combufferint, imprimisque ea, ubi amores, turpes lusus, et nequitix amantum continebantur. Atque ita *Menandri*, *Diphili*, *Apollodori*, *Philemonis*, *Alexis* fabellas, et *Sapphus*, *Erinnæ*,
 “ ANACREONTIS, *Mimærcmi*, *Bionis*, *Alcmanis*,
 “ *Alcæi* carmina, interciderunt. Tum pro his substituta
 “ *Naxianzeni* nostri poemata; quæ, etsi excitant animos

^x *Paul Colomes.* *Καιμηλίου* literariis, c. 15. ex *Alcyonii* l. de Exilio. Vid. *Laurentii Ingerwaldi Elingii* *Histor. Græcæ Lingux* p. 115.

“ nostrorum hominum ad flagrantiorē religionis cultum,
 “ non tamen verborum *Atticorum* proprietatem et *Græcæ*
 “ Linguæ elegantiam docent. Turpiter quidem sacerdo-
 “ tes isti in veteres *Græcos* malevoli fuerunt; sed integri-
 “ tatis, probitatis, et religionis maximum dedere testi-
 “ monium.” Idem testatur *Brodeus* in *Anthologiam*
 fol. 400. *Anacreontis* Musa adhuc durat; quod ego fal-
 sum esse existimo; nam episcopi et patriarchæ *Constantino-*
politani dicuntur jampridem ejus libros combussisse. Quod
 noto ad v. 1539.

XXXIII. Et credendum esset, simplici bonoque zelo
 factum hoc ab illis patribus fuisse, si versibus ipsi con-
 scribendis operam non dedissent; verum quum *Grego-*
rius Nazianzenus ex ipsius *Anacreontis* imitatione plurimos
 versus scripserit, verendum est, ne non dolo malo, levi-
 que et vana ambitione fecerint, quod nec posteris relinque-
 rent eisdem imitandos, quos ipsi lubenter essent imitati;
 præsertim quum non paucos in eorum scriptis nævos offen-
 damus, quibus se simul in arte poetica et grammatica, fa-
 tis imperitos ostenderint, quod de *Synesio* quoque et *Apollin-*
ari, aliisque notandum. Scio quidem magnos illos fuisse
 viros, et in ecclesiâ Dei non incelebres; at hoc illorum
 consilium damnarunt, ante me, multi magni gravesque
 viri, nec illis ullatenus inferiores, quos inter omnium pa-
 trum eloquentissimus D. *Jobannes Chrysostronus*; cujus for-
 tuitæ quidem in hac parte curæ primum, deinde, auctori-
 tati, debemus; quod non totus *Aristophanes* eodem etiam
 tempore perierit. *Job. Alberti Fabricii* Biblioth. Græc.
 p. 670. Vid. *Euripid.* §. De Tragœdia, §. iv. fol. 38.
 Non tam altum vulnus literis inflixit *Julianus* ὁ Ὡρελάτης,
 qui hos auctores procul à *Christianorum* manibus reservari
 voluit, sibi suisque interim permittens; quod nempe invi-
 derit nobis hanc tantam doctrinam. Nec *Nazianzeni*
 ἀμώνυμῳ, *Gregorius Magnus*, *Saxonum* nostrorum patrum
 apostolus ille quidem primo designatus, mox PP. factus,
Augustini monachi ad eandem missionem promotor et auc-
 tor, non ille minus in *Latinas* literas peccavit; quando
 bibliothecam illam *Palatinam Romæ* comburendam cura-
 vit, sub austerioris sanctimonix specie: quanquam potius
 fecisse crediderim, ne ejusdem scilicet magna moralia, præ
 multis libris inibi latentibus, nimis oppido vilescerent.

XXXIV. At.

XXXIV. At quicquid tandem id fuerit, quod nos *Anacreontis* laborum ex majori certe parte privavit, illius tamen coævi et æquales, quorumque vita, fama, et doctrina illustri, ipsumque et ipsius opera magno in honore semper habuerunt. De *Polycrate* et *Hipparcho* vidimus, qui illius consiliis et consortio gaudebant; quum ipsi essent omnium fere sui temporis nobilissimi, sapientissimique. Et illius imago posita est in *Atheniensium* acropoli, ab *Hipparcho*, ut credibile est, cujus solius tempore *Athenis* visebatur. Illa *Pausaniæ* ætate stabat juxta *Periclem*, et illius patrem *Xanthippum*, omnium fere *Atheniensium* clarissimos, duces et archontas, *Attic.* l. i. §. xxv. Τὸ Ξανθίππου πλοσίον ἔστηκεν Ἀνακράων ὁ Τήσιος, πρῶτος, μετὰ Σαπφῶ τὴν Λεσβίαν, τὰ πολλὰ, ὅν ἔγραψεν, Ἐρωτικά ποιήσας· καὶ οἱ τὸ χῆμά ἐστιν, οἷον ἀδολφῶν ἂν εὖ μὲθ' ἔγιντο ἀνθρώπων. Juxta *Xanthippum* stabat *Anacreon* *Teius*, qui primus, post *Sappho* *Lesbiam*, magnam carminum suorum partem circa amorem scripsit. Illius species est velut hominis præ ebrietate cantillantis. Et hæc erat sculptorum et pictorum sensus hieroglyphicus, felixque et elegans audacia; ut quando poetam aliquem formarent, in homine, characteris imaginem designarent. Nec enim credibile est, ebrii hominis statuam in arce *Athenarum* *Hipparchum* posuisse, certe non ut ebrii, si honorare vellet; sin minus, ne statuam quidem omnino dignatum fuisse. Ita *Timotheum*, *Atheniensium* ducem, pictores in tentorio dormientem pingebant, *Fortunamque* illi ad caput astantem, urbemque multas in rete attrahentem; ut ænigmatische ostenderent, maximos illius successus *Fortunæ* debitos, *Ælian.* Var. Hist. lib. xiiii. c. 43. Ita *Galaton* *Homerum* pinxit strenue vomentem, reliquosque poetas illius vomitum resorbentes; ut hujus ingenii luxuriantem, copiam atque excessum, illorum fordidam et servilem in illo imitando æmulationem exprimeret, *id.* *ibid.* cap. 22. Ita *Gratias* olim vestibus indutas, tandem nudas pinxere; ut benefacienti apertam simplicitatem inpuerent. Vid. *Gisberti Cuperi* *Apotheosin Homeri* p. 27. Ita *Cynægirum* cum duobus brachiis pinxit *Phafis*, licet utroque privatum; quod eorum dispendio immortale nomen esset nactus, ut *Antholog.* fol. 313.

Ἄλλὰ σοφός τις ἔλω ὁ ζωγράφος· οὐδὲ σε χερσῶν
 Νόσφισι, τῶν χερσῶν ἐνεκεν ἀθάνατον.

*Doctus erat pictor; manibus nec te ille carentem
Pinxerat, à manibus cui data vita fuit.*

Hic tamen *pictorum* usus, imperitorum hominum animos sæpe in errorem traxit; et illa *Anacreontis* imago à *Pausania* descripta indoctos in falsam illam opinionem induxit, quod ipse *Anacreon* esset ebriosus; quam et poetarum ingeniosa licentia confirmavit insuper et auxit. Nec in sua patria hic vates prorsus erat inhonoratus; elegans enim ei itatua posita erat in urbe natali, *Teo*; de qua *Theocriti* extat epigramma, quod Nos inter *Anacreontia* ponimus ad finem hujus libelli, v. 1616. Et sane post *Cyri* decessum, *Teiorum* plurimi ex *Abderis Thraciæ* redierunt, patriamque urbem nullo negotio recuperarunt, ut ad v. 1532. notamus, et toto *Cambyse* tempore omni molestia carebant. At *Dario* regnante, *Ioniæ* populi, *Atheniensium* ope adjuti, *Lydiæ* metropolin *Sardes* combusserunt; qua indignitate motus *Darius*, tum primum bellum *Persicum* meditabatur, et contemptis *Ionibus*, eorum patronis *Atheniensibus* omnem iram et indignationem reponit; quæ tandem in campis *Marathonii* exarserunt, et sub ejusdem filio *Xerxe* postea flagrantius. Quare *Teiorum* civitas et omnis fere *Ionia* longa pace florebat, et, quæ tunc temporis propria fere eruditorum præmia, *Anacreonti* effigiata numismata cusa, statuæ et imagines etiam in sua patria positæ; olim enim extabat, et etiamnum, in *Johannis Fabri Bambergensis*, Illustrium Virorum *Iconibus*, exhibetur in *Fulvii Ursini* numismate æreo, *Anacreontis* imago, de qua hæc idem *Faber*: “Caput *Anacreontis* poetæ, qui unus fuit è novem
“*Lyricis*, ex nummo æneo, mediæ magnitudinis, repræ-
“sentatum est. Qui nummus à populo, insulam *Teon* in-
“colente, in honorem civis sui culus est; ita ut hinc ca-
“put ipsius lauro coronatum, una cum nomine ejusdem
“*ΑΝΑΚΡΕΩΝ*, illinc nomen patriæ *ΤΗΙΩΝ*, item-
“que *Bathylli*, tantopere ab *Anacreonte* celebrati, imagi-
“nem exprimeret; sicut ex literis, quæ in orbe nummi
“tales videntur *ΒΑΘΥΛΛΟΣ*, intelligitur.” Et hujus nummi meminit *Gronovius* et *Gisbertus Cuperus*, ut mox videbimus. Domine *Dacier* editio postrema nummulum quidem exhibet cum *Anacreontis* imagine; verum de eo nihil illa nobis; nec unde habuerit, constat. At *Faber Bambergensis* progreditur: “Alia, inquit, effigies huic
“persimilis,

“ perfimilis, in quadam pulcherrimi coloris corniola apud
 “ *Fulvium Ursinum* conspicitur, ab eccellente artifice
 “ sculpta; quam à quodam *Anacreontis* et poematum ejus
 “ studioso, in annulo gestari solitam crediderim.” For-
 tean hinc suam *D^{na} Dacier* hausit. *Cuperus* certe prædic-
 tus in *Homeri Ἀνακρέοντος*, p. 3. inter aliorum, *Anacreontis*
 etiam imaginis, ære expressæ, meminit, “ Sed ne signa-
 “ tos metallis vultus omittam, *Alcæus, Pittacus*, (Vid.
 “ *Pollux. l. ix. cap. De Talento &c.*) *Sappho, Mitylenen-*
 “ *sum*; ANACREON *Teiorum, Aratus et Philemon,*
 “ *Solensum, sive Pompeiopolitarum*; *Pytheus, Colophonio-*
 “ *rum*; *Hippocrates, Coiorum*; *Pythagoras, Samiorum*;
 “ alii aliorum populorum, in numismatis occurrunt.

XXXV. Ita quidem *Anacreon* ipse lætis, ut plurimum,
 usus temporibus, digno semper in honore habitus est à suis
 et ab aliis. Omni fere *Cambyse* tempore cum *Polycrate*
 vixit, excepto quod aliquando patriam *Teon* inviserit; ali-
 quando etiam *Lesbon* et *Mitylenen*, *Sapphus* conveniendæ
 gratiâ, cujus ingenio plurimum delectabatur, ut ostendi-
 mus ad §. xvii. navigarit. Circa tricesimum septimum
 ætatis annum, *Athenas* ad *Hipparchum* se contulit, ubi
 septem ferme annis moratus, in patriam tandem est rever-
 sus, paulo ante *Hipparchi* cædem, qui ab *Harmodio* et
Aristogitone, Olympiade lxxvi. obtruncatur; et tunc *Ana-*
creon annum ætatis agebat quadragesimum quartum; quan-
 do videtur hæreditatis paternæ administrationem suscepisse.
 Villa erat illi satis ampla extra urbem, qua ut plurimum
 versabatur, naturæ delicias et ruris quietem contemplans;
 unde et mare *Ægeum*, et insulæ inibi sparæ aspectui pate-
 bant; ubi et vindemiæ vacabat, aliisque operibus rusticis,
 de quibus extat *Ode xxxvii.*

Viden', ut, micante vere,
Charites rosis abundans!
Viden', ut jam æquoris unda
Posuit suum furorcm!
Viden', ut jam nat anas, et
Remeare incipit ut grus!
Nitide refulget ut sol!
Nebulæ fugantur atræ:
Hominum nitent labores;
Tellus parturit herbas;

*Fructusque oliuae germinat ;
Bromii redimitur humor :
Fronde sub omni et folio
Fructus floret opimus.*

Vindemiarum delicias celebrat geminis suavissimis *Odis*, L. et LII. quas ex ipso fonte dulcius hauriet lector. Dum in hac villa degebat *Anacreon*, contigit aliquando, ut ad *Teon* urbem iret, una cum famulo et cane fidissimo, marsupioque nummis sufferto; nam ad equos emendos ibat. Inter eundem, famulus ex via ad ventris exonerationem secessit; et tandem, marsupio per oblivionem relicto, rediit ad dominum, atque ita recta simul versus urbem tendebat, nec de nummulis adhuc cogitabat; quibus tamen interea canis assidue invigilabat. Re igitur, propter nummorum defectum, infecta, paucis post diebus, eadem redeuntes, quum videret canis, occurrens statim ostendit iis marsupium adhuc à se custoditum, et continuo expiravit. Hanc historiam ita narrat *Johannes Tzetzes*, *Chiliad.* IV. §. 131.

V. 235.

Τῷ Τείῳ Ἀνακρέοντι πρὸς Τεῖον ἐρχομένῳ,
Μετὰ οἰκέτου κ' κυνός, ἀνησυχῶν χρεῖάων,
Ὡς ὁ οἰκέτης ἐξ ὁδοῦ πρὸς ἑκκρισίην ἀπῆλθε.
Καὶ τὸ κυνᾶριον αὐτῷ ἐκεῖ σιωπηλὸς ἔκειτο
Ὡς δὲ γε τὸ βάλαντιον λήθη γεθεῖς ἀφῆκεν,
Ἰζησαν τὸ κυνᾶριον ἐφύλατ' ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὡς δὲ ἐκ τῆς Τεῖς τὴν αὐτὴν, ὡς εὐρεφὸν ἀπράκτως,
Κατήλθε τὸ κυνᾶριον ἀπὸ τῆς βάλαντιου,
Τὴν παραβήκω δειξάν τε ἀπέψυξεν εὐθείας,
Ποδαῖς ἡμέραις ἄσιτον ἐκείσε Δαρμῆϊναν.
*Anacreonte Teio Teon olim ventitante,
Cum famulo et cane, ut emerent necessaria,
Ut famulus è via ad exonerandum abiit,
Canis etiam illi eodem consequbatur.
Ut vero ille marsupium oblivio captus reliquit,
Assidens canis custodiebat illud:
Quum ergo ex Teo redirent eadem, re infecta,
Devenit canis illico à marsupio,
Depositumque ostendens expiravit statim;
Quum pluribus diebus jejunus ibidem mansisset.*

[Hanc ego historiam, sive ad *Anacreontis* candorem declarandum faciat, seu ad ejusdem genii felicitatem significandam

candam, sine ullo pseudo-criticorum respectu, exhibendam curavi; ut qui sciam, apud *Homerum, Virgilium, Plutarchum, Ælianum, Busbequium*, aliosque gravissimos auctores, multa de canibus narrari, quales fuere *Ulyssis, Telemachi, Evandri, Atalantæ, Xanthippi, Hieronis, Tobia*, quibus omnibus vis naturæ miranda nobis indicatur.

XXXVI. Si nunc *Anacreontis* artem, ingenium, doctrinam, iudicium, dexteritatem, elegantiam, conjunctam cum *Ionica* dialecti suavitate *Atticarum* deliciarum copiam, et *Græcæ* linguæ eximiam facundiam delicatioribus poetæ floribus intextam, singulatim ostenderem, et mole nimiam hanc vitam cumularem, et actum profus agerem; quum in ipso opere passim hæc singula notaverim. Verum Ἀφελεία illius hic minime prætereunda, quam in moribus tantopere laudat, v. 1198. et in scriptis passim exhibet. De hac illius, præ aliis, in affectata simplicitate, ita *Hermogenes*, περὶ Ἀφελείας, §. 2. 3. Καὶ ὡς τὰ Ἀνακρέοντι δὲ ἄσπαστος, — ὁρᾷς, ὅσον τὸ ἀφελές τῆς γλώσσης. Plura nos suis in locis, ut v. 146, 192, 294, 639. Ἔ. de hac re notamus. *Sublimitatem* ipse quidem à se libenter amovet, *Oda* i. quanquam alias nec omnino sibi profus incognitam fatetur, ut xlvi. quâ quidem altius solito insurgit, ut etiam in *Odis* lxiv, xciii, ci, ideoque aperte sibi postulat *Homeri* lyram, quanquam illam bellico nervo mulctatam, ut v. 754.

Δότε μοι λύριον Ὀμήρου,
Φωνίης ἀνευθε χορδῆς.

Contra quod ingeniosus pater, *Renatus Rapinus*, in reflexionibus cap. xiv, et xix, de eo asserit, qui elegantiam illius ingenii admirabilem agnoscit, at minime *sublimem* vult concedere; quanquam aliud ipse *sublimitatis* optimus iudex *Longinus* de nostro fateatur, § 31. Erat certe, ut *Pindarus* ait, Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις. Ita *Horatius* sæpe altius insurgit, quanquam et ille, modestia vel mollitie ductus, *sublimitati* penitus abrenunciet, quod verbis tantum facit, re ipsa non item. At *sua-vitatem Anacreontis* non insuaviter nobis commendat *Scaliger*, *Poeticæ* lib. i. cap. 45. “*Anacreon*, inquit, in Ἐρωτικοῖς excellit adeo, ut ejus dictio quovis *Indicæ* afundinis sacco dulcior mihi videatur. Et alias, Apud *Anacreontem* alternantur *Ionicus* et *Anapaustus*, non sine fatali

“ illi

“illi viro venustate,” lib. xi. cap. 21. vid. ad v. 1221. Verum de jucunditate & suavitate *Anacreontis* plura Nos in *Prolegomenis* ad § ix. Vim autem et suadelam mirantur omnes, et collaudant; et inter lyricorum novem commendationes, hæc fere *Anacreontis* propria fuisse agnoscitur, § xxvi. Πειθῶ Ἀνακρείοντι συνίσπετο, *Suada* *Anacreontem* comitatur, Antholog. lib. i. cap. 72, fol. 92.

XXXVII. Ipse quidem *Anacreon* paucos habuit, quos imitaretur, *Homerum* nempe, *Hesiodum*, et *Archilochum*; at *Anacreontem* longus ordo poëtarum est imitatus; ut passim in notis ostendo. Nempe *Pindarus* v. 82, 994, 1016, 1022. *Sophocles*, ut ostendo in prælectionibus *Sophocleis*, *Euripides*, v. 929. *Anacreon* v. 724. Ὁ δὲ Ἔρως χολὴν ἔμισγεῖν unde *Catullus*, de *Venere*, Quæ dulcem curis miscet amaritiam. *Virgilius* eundem imitatur, v. 1308. *Anacreon* poculo suo appingit vitem et racemos, v. 272. *Virgilius* pocula memorat, *Eclog.* iii. v. 38.

Lenta quibus torno facili superaddita vitis

Diffusos hederâ vestit pallente corymbos,

Horatius, v. 206, 218, 249, 482, 922, 946, 1026, 1088, 1297. Ita ex illo *Anacreontis*, v. 790, Νόον ἐς θεῶς ἀεφθεῖς, *Horatius* illud procudit, *Terrarum Dominos evehit ad Deos*, Γαῖης κοῖρανέουσας ἐς ἑρανώνας ἀείρει. Plures præterea in notis nostris apparent *Anacreontem* imitati, ut *Anonymus* v. 71, 229, 231. Item *Agathias*, Od. xii. et v. 206. et *Antipater* v. 1279. Item *Argentarius*, ibid. *Anacreon* dixit, v. 391. Ἄγε, ζωογράφων ἀρίστει. *Glaucus*, Antholog. fol. 312. Ζωογράφων ἂν λῶσε, *Noster* dixit, v. 683. Φιλολοιδόροιο γλώσσης, *Museus*, v. 183. Γλῶσσα δὲ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος. Confer cum *Anacreontis* Oda prima, *Bionis* Idyll. 4. à v. 8. ad v. 12. inclusive, et ad *Anacreontis* illud v. 19, Τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα, ejusdem illud, Μερφα θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν ἀνέρι δὲ ἄλκα. Ita *Anacreontem* imitatur *Dionysius* sophista, v. 307. *Sopater*, (Vid. Athenæ. 2. Vol. fol. 784.) *Callimachus* Ἀπαιὶς ἀκαλέκλειστος &c. v. 315. *Theocritus*, v. 307. et Od. xl. in ipso argumento. *Nonnus* *Panopolita* nostrum imitatur, v. 132, 1308. *Meleager*, et *Ovidius* v. 307. *Boetius* de *Consolatione Philosophiæ* *Anacreontis* numeros non raro usurpat, ut

Habet

*Habet omnis hoc voluptas;
 Apiumque par volantum,
 Ubi grata mella fudit,
 Fugit, atque agit furentes
 Stimulos.*

Imitatur illum Oppianus v. 1247. Plautus, v. 230. Gregorius Nazianzenus, v. 241. et in hac Vita §. xxxiii. Prudentius, et Synesius, v. 1199. Guidobaldus Bonarellus, Italice, v. 526. Marcus Antonius Flaminius, Latine, Couleius noster, et 39. alii Anglice, Henricus Stephanus, Græce et Latine, ut et Nos ipsi, v. 71, 414, 418, 1431, 1662, 1680, 1699, 1718. cum innumeris aliis, quorum omnium eo major laus semper habita, quo melius eum sint imitati. Nec prætereundus nobis Georgius Buchananus, Anacreontis, ut et aliorum poetarum, æmulator haud infelix, qui Oden XIX, ita vertit:

*Et terra sicca potat.
 Terrasque sylvæ et aura;
 Sylvas et æquor auras:
 Et sol repotat æquor,
 Et luna solem. Inique
 Incessitis, sodales,
 Me; quod bibam libenter.*

Eandem Oden Maximilianus Vrientius ita imitatur, Epigr. l. iv.

*Terra parens venis sitientibus imbibit imbres;
 Tellurem atque imbres arbor alumna bibit:
 Oceanus falso sparsos bibit æquore ventos;
 Sol avido oceanum flammeus ore bibit.
 Solis inardentis radios bibit ebria luna;
 Rursus et hanc euri, terra, salumque bibunt:
 Cuncta bibunt sursum spirantia, sive deorsum;
 Dis Styga, Dii pleno nectar ab ore bibunt,
 Omnibus ergo simul cum sit lex una bibendi,
 Cur homines simili non quoque lege bibant?*

Ovidius locum leviter tangit, Terraque cælestes arida sorbet aquas. Johannes Secundus, cujus poema de Basia,

† Ita Hug. Grotius:

*Dura mentis, iners, merumque rus est,
 Si quem Basia non movent Secundi.*

Thomas Stanleus Anglice vertit, Poemat. p. 57.

et epithalamium, magnopere laudantur, ex *Anacreonte* sic cecinit, *Od. xvii.*

*Heus, Deus ergo agedum, calicem mihi cuditto jam nunc
Argento bene tornato, Vulcane; sed amplum,
Atque cavum, et Bacchi, quantum potes, eja capacem.
Inque hoc non currus, non tristia sidera sculpe;
Nōq̄ hunc crudelis, non ambiat udus, Orion:
Sed vites mihi fac virides, ipsumque Lyæum,
Et Charitas, blandam et Venerem, Venerisque pu-
ellum.*

Verum *Henricus Stephanus* totum fere *Anacreontem* Latina versione honestavit (quam tamen *Paulus Colomesius* *Johanni Dorat* tribuit, *Recueil de particularitez*, pag. 109. ut ante illum *Angelus Politianus*) quod et *Elias Andreas* fecit. *Anglica* quidem metaphrasi ex parte ornavit *Abrabamus Couleius*, paraphrasi totum, qui tunc extabat, *Thomas Stanlæus*; qui et perpetuis eundem commentariis, haud vulgaris notæ, ornavit: *Bellaqueus* et *Longepierre* Gallico metro donarunt.

XXXVIII. Nec imitatores modo famam ex illo sibi acquisivêre; verum et laudatores haud pauci, præter quos supra laudaverim, nempe *Herodotum*, *Socratem*, *Platonem*, *Athenæum*, *Ælianum*, *Maximum Tyrium*, *Julianum Imperatorem* (*Misopogon*. *Ἀνακρίοντι τῶς ποιητῆς πολλὰ ἐποιήθη μῦθῳ σερμῶν ἢ χαρίεντα τρυφῶν ἢ ἔλαχεν ἐκ Μουσῶν*, tum laudat locum ad v. 1316) et innumeros alios πεζικούς, nam et multi illum alii viri docti, poëtæque clari egregie laudarunt, quorum ego aliquot insigniores inter *Anacreontia* exhibendos curavi, nempe *Antipatrum Sidonium*, sive *Tyrium*, *Simoniden*, *Leonidam Tarentinum*, *Mekeagrūm*, *Eugenem*, *Dioscoriden*, *Theocritum*, *Critiam Callæschri* filium; de quibus fere omnibus suis in locis, quæ sufficiant, notavimus. Hoc tantum de *Antipatro Sidonio* addendum ex *Cicerone* duximus, ad v. 1513. “*Quid si Antipater* “*ille Sidonius, quem tu probe, Catule, meministi, solitus* “*est, versus hexametros, aliosque, variis modis atque* “*numeriis fundere extempore, tantumque hominis ingeni-* “*osi, ac memoris, valuit exercitatio, ut cum se mente ac* “*voluntate conjecisset in versum, verba sequerentur.”* Quod ad alios *Anacreontis* laudatores, aut illustratores attinet, ut *Cælium Calcagninum*, *Henricum Stephanum*, *Abra-*
banum

hamum Couleium, Tanaquillum Fabrum, eos etiam habes ad Anacreontis finem additos; Faber in suæ etiam editionis epistola ded. Anacreontem egregie laudat, quod et Longepierre facit eleganti poemate Gallico; licet Faber ille, levitate usus desultoria, in notis ad Longinum, eundem vulgari iudicio usus, flagitii damnet. Verum nullo modo nobis hic omittendus videtur Angelus Politianus, qui in Nutritia, de Anacreonte sic canit, v. 581.

*Non ego, te, longo præsignis Anacreon, ævo,
 Transferim; bicolore caput redimite racemo.
 Cui citharæ cordi, cui nigri pocula Bacchi,
 Semper et ancipiti stimulans Amathusia curâ,
 Nam modo Threïcii crinem miraris ephebi;
 Nunc Samium celebras (jubet Adrastea) Bathyllum,
 Nunc teneram Eurypylen, tenerumque Megisteâ
 laudas;
 Tandem acino passæ cadis interceptus ab uvæ.*

XXXIX. Contra Pindari Scholiastæ cavillationem, quod Anacreon rogatus, cur in Deos hymnos non scriberet, at in pueros, responderit, *Hi etenim dii sunt nostri*, nonnihil diximus ad Oden LX. At revera hæc ipsa historia narratur de Simonide, ut tradit Chil. VIII. §. 228. *Joh. Tzetzes*, "Οὐδ' ὕμνους ἔγραψεν θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης σπακίων ἐδ' ἀναργυρον ἔγραφε δ' αἰνους παιδων, ἀφ' ὧν ἐλάμβανεν πολὺ καὶ διαρκὲς χρυσίον. Ἐρωτηθεὶς δὲ πρὸς τινων, Τί πρὸς θεῶς ἐγράφεις; πρὸς παῖδας αἰνους γράφεις δέ; ὁ Σιμωνίδης εἶπεν, "Ὅτι οἱ παῖδες μοι θεοὶ ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνω. Vid *Joh. Albert. Fabricius Bibliotheca Græca* fol. 566. Et præterea ex hoc ejusdem opere abunde patere probo, *hymnos*, proprie ita dictos, non paucos ab eodem scriptos; ut in *Venerem*, v. 144. Ad *Dianam*, Od. LX. Ad *Bacchum*, Od. L. Ἐπιλήνῃ ὕμῳ in *Bacchum*, Od. LII. In *Amorem*, Od. LVIII. ὃν ὁ σοφὸς ποτὰ ὕμῳν Ἀνακρίων πᾶσιν ἐστὶ Δὲ σώματος, *Athenæ.* l. XIII. fol. 600. In *Hymenæum*, ἐπιβαλάμῃ ὕμῳ, Od. LXII. In *Apollinem*, Od. LXIV. Et si omnia illius opera extarent adhuc integra, credibile est, multo plures *hymnos* proferri potuisse. Ita *scholiastarum* et *grammaticorum* assertiones istiusmodi nihil nos debent morari; quin et præstantium virorum auctoritati et sanæ rationi potius aures accommodemus.

accommodemus; cum et charitas, ut omnia in melius interpretemur, suadeat. Quare nunc, cum bona lectoris venia, ad finem propero.

XL. Quum his itaque studiis deditus, et ab hujusmodi patronis charus habitus, diu vixerit, quibus etiam diutius supervixerit, inter *ruris* amœnitates, et urbis delicias reliquum vitæ dividit, nunc musarum, nunc amicorum et *Bacchi* solatia adhibens, ut credibile est, hominem hilaritati et literis devotum fecisse. Atque ita ad seram usque senectutem duravit, ad *octogessimam* nempe *quintum* ætatis annum, scilicet ab *Olympiadis* LV. anno *secundo*, ad *Olympiadis* LXXVI. annum *quartum*, annum *Xerxis* 13. quando *Sophocles Atheniensis* tragicus *viceesimum quintum* ætatis annum ageret; quod dico, quoniam in eundem extat distichon *Anacreontis*, v. 1376. Quare aut affirmandum, *Sophoclem* tragœdiam, in qua *Æschylum* vicit, triennio ante tempus in *Didascalicis* assignatum, egisse; vel certe magna et manifesta indicia hujusmodi indolis amicis antea dedisse, ut fieri solet; et clari sane homines multo ante ingenii sui specimina amicis proferre solent, quam orbî literato exhibere. Quod ad Buculam *Myronis* attinet, in quam duo extant *Anacreontis* epigrammata, à v. 1342. dicendum breviter, vel *Plinium* totis decem *Olympiadibus* errasse in *Myronis* ætate assignanda, vel illius nomen et opera ab hoc certe nostro *Anacreonte* minime potuisse celebrari. Quod *Anacreonti* LXXXV. annos supra assignavimus, id non temere factum; nam ut illum vocat *Politianus*, longo præsignem ævo, *Lucianus* diserte in *Macrobiis*, sive *Longævis*, *Ἀνακρίων, ὁ τῶν μιλῶν ποιητής, ἔζησεν ἑτη πέντε ἔσχατον ἐνιαυτῶν*, *Anacreon, lyricus poeta, vixit annos quinque et octoginta*. At *Valerius Maximus* et vitæ durationem amplificat, et mortis genus addit, lib. IX. c. XII. §. 8. “Sicut *Anacreonti* quoque, quamvis statum humanæ vitæ modum supergresso, quem uvæ passæ succo tenues et exiles virium reliquias foventem, unius grani pertinacior in aridis faucibus humor absumpsit.” Idem *Plinius*, lib. VII. cap. 7. “Ut *Anacreon* poëta acino uvæ passæ, ut *Fabius* senator prætor, in lactis haultu, uno pilo strangulatus.” Idem *Angelus Politianus* supra dixerat, §. XXXVIII. sine, *Tandem acino passæ cadis interceptus ab uvæ*. Et *Cælius Calcagninus*, v. 1632.

At

*At te, sancte senex, acinus sub Tartara misit,
Cynææ clausit qui tibi vocis iter.*

Idem *Abrahamus Couleius* agnoscit in *Anglico* poemate, quod à nobis *Græce* redditum invenies ad v. 1431. &c. Idem mortis genus *Sophocli* post evenisse *Neanthes* et *Istrus* annotasse traduntur, ut in *Græca Sophoclis Vita*; quin et *Petrus Crinitus*, de *Honestâ Disciplina*, lib. ii. cap. 6. “ De *Anacreonte* notius est, quam ut hoc pluribus debeat ex-
“ poni, eum scilicet pari obitu, ac *Sophoclem*, ex acino
vix suffocatum. Quod *Sotades* memorat:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σαφυλῆς πνιγὴς τίνθηεν.

Glutito acino strangulat uva te, Sophocles.

Et *Anthol.* fol. 274. *Simonides* quidam junior:

Ἐσθίουδης, γηραιὸς Σοφοκλῆς, ἀνθ' αἰοιδῶν,

Οἴνωπον Βάκχῃ βοτρῶν ἐρεπίορμῳ.

Erat vero et *Sophocles* ætate provectior, nempe *nonagenarius*, quando hoc mortis genere periiit. Funus *Anacreontis* magnâ erat elatum pompâ, et tumultus erat in patria urbe, *Tso*, quod *Simonides* testatur:

Οὗτος Ἀνακρέοντα, τ' ἀφθίον εἵνεκα Μουσαῖον

Ἵμνοπόλον, πάτρης τύμβῳ ἔδειχτο Τίω.

Sepulchro imago ejusdem imposita; de qua *Theocritus* ad v. 1616. *Epitaphium* adscriptum, quod nescio, annon illud ipsum fuerit modo memoratum *Simonidis* epigramma, quod infra occurret v. 1531. una cum *Epicediis* aliorum nobilium poetarum non paucis a v. 1513. ad v. 1576. *Latino* quoque versu a me donatis fere omnibus, excepta scilicet unius parte.

Καὶ σὺ μὲν ἴδι μακαρτὸς, Ἀνάκρεον ἐκ δ' ἄρα σεῖα

Εἰσομαι εἰς Ὀδυσῆα καὶ ἀφθίον ἔργον Ὀμήρου.

Καὶ τάχ' ἐγὼ μετέπειτα γενήσομαι ἄλλῳ Ὀμηρῷ.

Μαρτύροισ' δέ μοι ἔσαι ἐν Ἀγγλιάδῃσιν Ἀχιλλεύς.

Ἄλλον ἐγὼ πόνον, ἄλλον ἔχω φρεσὶν ἔνδον ἐμῆσιν.

Ἀγγλιάδας τὲ μάχας καὶ ἀρήιον εὐχος αἰεῖσω,

Καὶ μέλαν Ἠγεμονῆα, Φόσον Φραγκαῖδος αἰετῆ.

Εὐφημεῖτε, θεοί. Ἵμῶν πᾶν ἱερός ἔσαι.

Π Ρ Ο Λ Ε Γ Ο Μ Ε Ν Α.

- I. *Lyræ antiquitas et varia nomina, item inventor primus.*
 II. *Tres ejusdem chordæ, mox septem, dein plures.*
 III. *Lyræ carminis antiquitas et usus.* IV. *Lyræ poëtarum, et lyræ poësis.* V. *Ex eorum numero antiquissimi.* VI. *Res heroicæ tractabant, leviores tamen materias plerumque amabant.* VII. *Historia lyræ poësis apud Græcos.* VIII. *Novem Lyricorum nomina.* IX. *Anacreontis elogium et sublimitas.* X. *Quid requiritur in iis, qui de Anacreonte judicium ferunt.* XI. *Objectionibus quibusdam occurritur.* XII. *De metro Anacreontico.*

I. **T** I M A G E N E S *auētor est, omnium in literis studiorum antiquissimum Musicen exitisse, teste Quintiliano. Et lyræ quidem antiquitas indubitata; utpote, quæ sub ipso fere orbis initio, aliquot ante diluvium generationibus, sit à Jubale inventa, qui dicitur Genesæus, c. iv. v. 2. Auctor omnium tractantium CITHARAM et organon. Vox Hebræa Cinnor, unde forsitan Græcum κινύρις, et κινύρισμα (certe Josepho usurpata vox κινύρα, et Hesychius, Κινύρα) Ὀργανον μουσικόν, κινύρα. Apud Danielelem c. iv. v. 5. Cathrom, quasi Cithrom; inde et Græcum Κιθάρα. Sunt et aliæ voces apud Græcos, ut Λύρα, χέλυς, βάρβιτος, φόρμιγγς, κὴ συνεκδοχικῶς, πλήκτρον, ut et apud Latinos, Lyra, cithara, barbiton, chelys, testudo, fides, et figurate plectrum, aliquando nablium et psalterium. Rectissime itaque Athenæus: Τὸν γὰρ βάρβιτον κὴ βάρβιτον, ἂν Σαπφῶ κὴ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, ἔτι τὴν μάγαδιν, κὴ τὰ τρίγωνα, ἔτι τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Ἐν γὰρ Μιτυλήνῃ μίαν τῆ Μουσῶν πεποιθῆσθαι ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ἔχουσαν Σαμβύκην. De lyræ quidem forma adeundus tibi Martinus in philologico Lexico; ubi etiam de variis ejusdem nominibus et generibus; quæ tamen apud veteres illos parum omnino, aut nihil, discrepare videntur. Certe apud poetas antiquos res eadem videtur multis nominibus insignita; ut et apud moderniores, qui Harpam, lutam, guitarram nunciant; licet nonnulli*

nonnulli putent, Venantium Fortunatum inter harpam et lyram distinguere,

Romanusque lyra plaudat tibi,

Barbarus harpa,

quum ille voces tantum distinguat, hanc Barbaram, illam Romanam vocans. Quare licet Græci lyrae inventionem Mercurio, aut Apollini, Amphioni, aut Lino, aut Musarum alicui tribuant (Πολύμωια Λύραν Schol. Apollonii Rhod. ad l. iii. v. 1.) diserte tamen nostras Literas Jubali, ab ipso Adamo septimo, illam tribuere ex supra dictis constat. Vid. Joseph. Scaliger. in Manilii Sphæram.

II. Diodorus Siculus lyram à Mercurio inventam appellat τριχορδον, l. i. Tribus nervis sonantem; qualis cernitur in nummo Bruti apud Pisonem, et describitur in fragmento auctoris anonymi, qui cum Censorino editus est. Et de hac re ad eundem Eustathius ad Iliad. ε'. v. 570. et Cuperus in Homeri Apotebéōd p. 32. Veterum Lyrae 3, 4, aut 5. fidibus constabant, et Apollinii Lyra τειράχορδος et Isidis fistram. Vid. Perizon. in Ælian. V. H. p. 259. At Homerus ipse Septem huic lyrae fila tribuit, Mercurii Hymno, v. 51. Ἑπτὰ δὲ συμφόνης οἶων ἰτανύσσατο χορδάς. Horatius, etiam septem nervis instructam canit, Od. iii. xi.

Mercurii (nam te docilis magistro

Movit Amphion lapides canendo)

Tuque, testudo, resonare septem

Callida nervis.

Amphionis Thebani lyra, cum ἑπτάχορδος esset, totidem Thebarum portis, ab illius Harmonia extructarum, occasionem dedit. Quin ἑπτάγλωσσον et ἑπτάκτυπον Φέρμυσα Pindarus vocat, et Orphei citharam ἑπτάμυτον vel ἑπτάτονον fuisse notat Virgilius, Æn. vi. v. 645.

Necnon Threicius, longa cum veste, sacerdos

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Quanquam Festus Avienus Orphei lyram novem chordis, ad Musarum numerum, ut Mercurii, septem, ad Pleiadum numerum, ratione habita, dicat:

Hic jam fila novem docta in modulamina movit,

Musarum ad speciem Musa satus: ille repertor

Carmina Pleiadum numero deduxerat. —

At Regius ille vates, Psalm. xxxiii. v. 2. xcii. v. 3. cxliv. v. 9. Psalterium διὰχορδον memorat plus semel.

Josephus ² *Antiq. Judaic. l. vii. c. 10.* citharam aut pleciro percuti solitam, Nablium δωδεκάχορδον, duodecim esse chordarum, et digitis tangi consuetam. Theocritus, *Idyll. xvi. v. 45.* indefinite, Βάρβειτον ἐς πολύχορδον. Timotheus Milesius ad septem nervos, quatuor alias addidit, ut esset jam lyra ἐνδ' ἑξήχορδος, qualis hodie Apollinis cithara cernitur, in *pic-tura holoserica perpulchra, ad vetustissimum archetypum exemplar composita, quæ in cubiculo meo, una cum Homero, Diana, Cydippe, Pallade, et Cleopatra, hodiernum cernitur.* Et quanquam Timotheus ille ex Sparta eiceretur, Ephorum decreto, ob hanc suam innovationem (*vid. Cuperi Apothefin Homeri p. 33.*) postea tamen, eo tandem licentiam progressam constat, ut et οὐτωκαὶ ἐξήχορδος fieret, et ipse Anacreon *v. 1115.* Μένγαδ' ἑξήχορδ' ἰσχυρὰν ἰσχυρὰν ἰσχυρὰν docet; nihilque magis hodie notum, quam harpa, vulgo dicta, Cambrica, plus quadraginta chordis sonare docta.

III. Carmina, quæ ad lyram canebantur, Lyrica audiebant, de quorum variis generibus mox plura ad §. XII. Et antiquitas lyrici carminis tantum non impervestigabilis; illius enim initia, tum apud Ægyptios atque Judæos, tum apud Phæacas et Græcos, non alia fuisse, quam in re sacra, pluribus exemplis ex antiquitate petitis, Patricius, non malus antiquitatis indagator, evincit, ut Famianus Strada in *Pro-lusionibus, l. i. §. 4. p. 136.* Nec prima illa post secula, per ætates sane quamplures, alio lyrici spectarunt, quam ut Deorum laudes ac decora, aut virorum fortium res præclare gestas, hymnis ac Pæanibus, ad templa et aras, complecterentur; ut scilicet, eadem opera honorem superis atque heroibus haberent, et ad æmulationem captos admiratione mortales invitarent. Quare, si qua pœsis caste sancteque tractari unquam debuit, hæc pœfessio immunis ab omni turpitudine servanda, integre ac puris animis exercenda.

IV. Lyricus itaque pœta proprie, qui lyrica carmina scribit, quæ vel à seipso, vel à quovis alio, ad lyram cani possint, admixtis etiam aliquando choreis. Primo enim in Deorum convivis et triumphalibus hymnis, lætisquæ et festivis solennitatibus hæc pœsis instituta; quod ex Mosis historia et

² *Id. Bxthner. in Psalm. xxxiii. v. 2.*

Davidis colligitur, Exod. c. xv. v. 20, et I Samuel. c. xviii. v. 6. unde postea, ad quævis lautiora convivicia et magnificas principum et nobilium hilaritates conversa. Quem morem, utut Græci Anacreontis nostri inventum volunt, qui et Βάρβιλον Ἀνακρέοντι εὔρημα vocant, Athenæ. l. iv. et παροιμία μέλη, καὶ ᾄδαις συμποσιακῆς illi tribuunt, in aliis certe gentibus, plus mille annis ante illius tempora, consuevisse constat ex nostris Literis. Laban enim expostulans cum genero Jacobo, ait, Genes. c. xxxi. v. 27. Cur clam fugisti, et furtim surripuisti te à me? Neque indicasti mihi, ut dimitterem te cum lætitia et cum canticis, instructus tympano et citharâ? Et in Jobi historia, c. xxi. v. 11. Emittunt ut gregem parvulos suos, et nati eorum saltitant. Vociferantur ad tympanum et citharam, et lætantur ad sonum organi. Ita Isaias, c. v. v. 12. In quorum conviviiis est cithara ac nablium, tympanum, tibiaque, ac vinum. Item c. xxiv. v. 8. Idem tamen Isaiàs ducentis annis Anacreonte antiquior habetur.

V. Lyrica itaque carmina dicuntur, quæ ad lyram canebantur; nempe cum cantu et lyræ pulsatione, atque modulatione, pronuntiabantur; ut Julius Scaliger Poetic. l. i. c. 24. et 48. et l. iii. Lyricique sunt poætæ, qui ad hujusmodi instrumentum versus cantandos faciunt; quales apud Hebræos ὑδρογυνης ille legislator Moses, homo indolis prorsus divinæ; item Debora regina et prophetissa, regiusque ille Hieropsalta Davides, omniumque regum sapientissimus Solomon. Apud Græcos fortissimus veros Achilles animum delebat, antiqua heroum gesta ad lyram cantando, ut Homerus, Iliad. i. v. 186.

Τὸν δὲ εὔρον φρένα τερπέμενον φέρμυγι λιγείῃ,
 Καλῆ, δαυδαλέῃ· ἐπὶ δὲ ἀργύρεῳ ζυγὸς ἦεν·
 Τὴν ἀρετὴν ἐξ ἐνέραν, πόλιν Ἡτιῶνι ὀλέσασας.
 Τῆ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, αἰεὶ δὲ δὴ ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 Πάτροκλῳ δὲ οἱ οἶος ἐναντίῳ ἦτο σιωπῆ,
 Δέγμεν Δαϊκίδην, ὅποτε λήξεν αἰεῖδαν.

Hunc dulci citharâ mulcentem pectora cernunt,
 Insigni, auratâ; argento juga tinnula splendent;
 Quam tulit ex spoliis, capta Eëtionis ab urbe.
 Hac se mulcebat, resonans heroïca gesta;
 Solus ei Aëtorides tacite è regione sedebat,
 Æacidam expectans, dum desinat ille canendî.

Habuit ergo lyram ex Eëtionis spoliis, at lyrae pulsandi artem ex Chirone, Achilles; ut docet nos interpretes Arataeorum Germanici Cæsaris; quod et Horatius notavit, Epod. XIII. Quinimo, teste ^a Sexto Empirico, Καὶ τὰ Ὀμήρου ἐπη τοπάλαι πρὸς λύραν ἄδειτο, quod Timomachus in Cypriacis, apud Athenæum, Delphis primum, à Stefano Samio dicit factum; eum enim κειραρωδησαι τὰς καθ' Ὀμηρον μίχθας, ἐπὶ τῷ ἄρμον δὲ τῆς Ὀδοσσίας. Et Porphyrius auctor est, Pythagoram illos maxime ex Homeri versibus laudasse, et ad lyram cecinisse, quibus de Euphorbo, Panthi filio, agit; quem animi perturbationes lyrâ composuisse testatur Seneca, de Ira l. iii.

VI. Unde apparet, res heroicas à lyrica materia minime olim excipi solitas; quandoquidem et Stefichori, et Alcæi, et Anacreontis, et Horatii exempla ostendunt, illorum ingenia aliquando ad grandio rem majestatem assurgere. De Priore Quintilianus ita: “ Stefichorum, quam sit ingenio validus, materię quoque ostendunt, maxima bella et “ clarissimos canentem duces, et epici carminis onera lyrâ sustinentem.” Quare Horatio recte dicuntur, l. iv. §. 9. Stefichori graves camœnæ. De Alcæo, quod heroicam materiam lyrâ et ille sustineret, idem Horatius innuit, l. ii. Od. 13.

Et te sonantem plenius aureo,

Alcæe, plectro, dura navis,

Dura fugæ mala, dura belli.

Anacreontem aliquando sublimem esse probavimus in ejusdem Vita §. xxxvi. et hujus tractatus §. ix. quodque nec Homeri lyram tractare reformidavit, licet de bello et sanguine minime vellet cantare, Horatius de seipso passim id probat, ut l. i. §. 12, 15, 31. et l. iii. §. 3, &c. Et id quidem fieri posse Nos ipsi demonstravimus, in Oda Triumphali, quæ Dedicationem sequitur, super Ducis de Marlborough victoria. Verum quum Stefichorus fere omnis exciderit, Alcæusque eodem fato functus fuerit, et ipse Anacreon hætenus, plurima certe ex parte, sit deperditus, jam Pindarum omnium fere lyricorum gravissimum et maxime sublimem, ὑψηλότατον καὶ μεγαλοφωνότατον, agnoscunt omnes. At fatendum est, quantumvis alte lyra ex nonnullorum ingenio possit assurgere, res tamen ut plurimum leviores, quales sunt

^a l. vi. Advers. Mathemat.

*amatoriae, lyrae fere proprias esse semper habitas; ut ipse
Homerus de Paride ostendit, Iliad. γ. v. 54.*

Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ Κίθαρις, τά, τε δᾶρ Ἀφροδίτης
Ἦτε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κοίῃσι μιν γείης,

Nec citharæ te vox, Veneris nec dona juvabunt,
Nec coma, nec vultus; jaceas cum in pulvere cæsus.

Et Horatius de eodem, l. i. §. xv.

—grataque fæminis

Imbelli cithara carmina divides.

VII. Nunc itaque historiam lyricæ Poeseως, apud Græcos, prosequamur. Et sane, præter Achillem modo memoratum, fatendum est, plures, illoque etiam longe antiquiores reperiri, qui ad lyram canerent; quales Amphion, Philammon, Thamyris, Linus Herculis magister, qui Suidæ dicitur τῆς λυρικῆς Μύσης πρῶτος ἡγεµών, et Chiron, qui Achillem, ut diximus, cithara, Æsculapium medicina, Herculem imbuit astronomia: Item Orpheus, Dorceus, Musæus, Terpander, Eëtion, Andromachæ, conjugis Hectoreæ, pater, etiam Iöpas Virgilianus, Demodocus, et Phemius, apud Homerum; quos non nisi longo secuti sunt intervallo Arion Methymnæus, si recte illum Solinus ponit ad Olympiadem xxix. nam Periandri Corinthii ætas dubitare Nos facit, qui circa Olympiadem xl. floruit; Item Stefichorus, Alcman, Alcæus, reliquique, Novem Lyrici dicti; qui fere omnes eadem ætate florebant, ut Ibycus, Simonides, Anacreon, Sappho, Bacchylides, et Pindarus, quorum nomina hisce continentur Iambis:

Λυρικοί ποιηταὶ εἰσιν ἑνεία, Ψαπφῶ,
Στησίχορος, Ἴβυκος, Βακχυλίδης, Σιμωνιάδης,
Ἀλκαῖος, Ἀλκµάν, Ἀνακρεῖων, καὶ Πίνδαρος.

Lyrici poetæ sunt novem: Sappho, puta,
Stefichorus; Ibycus, Bacchylides, Simonides,
Alcæus, Alcman, Anacreon, et Pindarus.

Horum omnium patriam et nomina, Nos olim hisce heroicis complexi sumus, cum in Pindarum Cantabrigiensibus nostris prælegeremus:

Ἐνεία μὲν Λυρικοί καὶ Ἀρχαῖα εἰσιν ᾠοῖδι.
Ἰγμῶ δὲ πατρίδ' ἔγωγ' ἔρω καὶ τῆνομι ἐκάστου,
Πίνδαρος ἐκ Θήβης, Ἀλκαῖος δ' ἐκ Μιτυλήνης,
Ἐκ Μιτυλήνης Σαπφῶ, Ἀνακρεῖων δ' ἀπὸ Τείας.
Κεῖος Βακχυλίδης, Σιμωνιάδης τὲ βαθυφρανί.

Ῥήγιον Ἴουκ' οἶδε· σοφὸς δ' ἦν Λυδὸς ὁ Ἀλκμάν.
 Στησίχορ' Σικελὸς, πάτερη δὲ οἱ Ἰμέρα ἐστίν.

Græca novem lyricos tellus effudit alumnos;
Quorum ego nunc vobis patrias et nomina dicam;
Pindare, te Thebæ, Alcæum peperit Mitylene,
Et Mitylene Sappho, et Teos Anacreonta,
Cæus Bacchyliden, Simoniademque poetam
Ibycus est Reginus, erat sed Lydius Alcman:
Himera Stesichorum Siculum sibi vendicat alma.

Extat in Anthologia, fol. 92. carmen singulorum fere proprietates et characteras designans:

Ἐκλαγεν ἐκ Θεῶν μέγα Πίνδαρ' ἔπειε τερπνά

Ἦδ' ἠμελιφθόγ' ἔμῃσα Σιμωνίδειω.

Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴουκος ἦν γλυκὺς Ἀλκμάν.

Λαρά δ' ἀπὸ σομάτων φθέγγατο Βακχυλίδης.

Πειθῶ Ἀνακρέοντι συνίσπειτο ποικίλα δ' αὐδᾶ

Ἀλκαῖος, κύκνος Λέσβιος, Αἰολίδ'.

Ἀνδρῶν δ' ὅση ἐνιάτη Σαπφῶ πέλεν, ἅπ' ἱερατειαῖς

Ἐν Μῆσαις δεκάτη Μῆσα καταγράφεται.

Pindarus è Thebis clamat; Simonidis autem

Dulce melos pangit Musa canens fidibus;

Splendet Stesichorus, micat Ibycus, et placet Alcman;

Bacchylides leni suaviter ore canit;

Suada Anacreontem sequitur; sed Dædala voce

Alcæus; Cygnus Lesbicus, Æolica;

Nona virorum haud est Sappho, sed dulcibus ipsa

In Musis decima est, Musa vocanda tamen.

VIII. *Dabit veniam lector benevolus, si novem etiam feminas hic Lyricas recenscat, quarum nomina hoc epigrammate complexus est Antipater Thessalus, Antholog. fol. 91.*

Τὰςδε θεογλάσους Ἐλικῶν ἔβρεψε γυναῖκας

Ἵμνοις, καὶ Μακιδῶν Περίας σκόπελος

Πρῆξιδαν, Μυρῶ, Ἀνύτης σόμα, Σῆλων Ὀμῆρον,

Λεστιάδαν Σαπφῶ κόσμον εὐπλόκῳ μῶν.

Ἥριναν, Τελεσιδαν ἀργακλέα, καὶ σε, Κέρωνα,

Θῆριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμένην.

Νοστίδα θηλυγλωσσόν, ἰδὲ γλυκίστην Μύρτιν,

Πάσας ἀννάων ἐργατιδας σελίδων.

Ἐννία μὲν Μῆσας μέγας ἱερός, ἐννία δ' ἄλλας

Γαῖα τέκε θνητοῖς ἀφθιτον εὐφροσύνην.

Has *Helitcon* peperit divino carmine vates,

Petrie et *Macedo* parturiit scopulus :

Praxillam, *Myroque*, *Anytchque* exemplat *Homeri*
Lesbiaci et *Sappho*, quæ decus omne chori.

Erinnam, *Telesilla* ingens decus, atque *Corinnam*,

Quæ scutum armifono *Palladis* ore canit :

Nossida fœmineis modulis et *Myrtida* dulcem,

Omnes victuras carmine perpetuo :

Ipse novem peperit *Musas* polus : ipsaque tellus

Æternas totidem dat tibi delicias.

IX. *Et aliorum quidem lyricorum laudes alias attigimus; Anacreontis in illius Vita, et in pluribus veterum epigrammatis ejusdem poematiis affixis. Nec ideo tamen hic omitendum Henrici Stephani elogium, in Præfatione ad Anacreontem suum: "Præterea nosse operæ pretium est, quum novem fuerint Μελῶν (i. e. Lyricorum carminum) scriptores, Anacreonti majores, quam aliis, concessas fuisse à Musis carminum delicias, unde ab antiquis, modo γλυκὺς, aut ἰδύς, id est, dulcis, sive jucundus; modo χαρῖεις, id est, festivus, vocitatur; at vero Plato eum σοφῶ etiam appellatione dignatus est." Nec Renatus Rapinus diffitetur, Anacreontis musam aliquando ἐθεοποιῶν. "Ita enim, Reflections sur l' Aristot. Poesie, l. i. §. 19. Scio inquit, genus esse operum; quæ ex ipsius characteris qualitate ingenue debent scribi, nulla alia intentione, quam naturaliter scribendi, et sine vi adhibita: Tales hymni Orphei, Homeri, Callimachi; talesque odæ nonnullæ Pindari, Anacreontis, et Horatii, quæ nulla alia regula nituntur, præter Enthufiasmum." Talis, exempli gratia, Ode LI. et LXIV. quæ nescio an ulli ejusdem generis, per omnem antiquitatem (Ἱεροψάλλτην semper excipio) cedere debeant; adeo in iis præcipue videtur illi, Νόστος ἐς θεοὺς ἀεὶ ἰθύς, ut idem canit, v. 790. Animus Deos revisens; et Μανίῳ μανίης ἀεὶ ἰθύς. Sanum furens furorem, ut ipse loquitur, v. 1015.*

X. *At si quis perfectius Anacreontis veneres velit intelligere, necesse est, ut magno ille præjudicio prius animum exuat et liberet; quo, futilium hominum calumniis deceptus, illius poetæ vitam omnem crediderit ebrietate et incesta libidine consumptam; quod quidem probrum ab illo diluere non perfunctorie conamur in ejusdem Vita §. XIII, XIX. &c.*

Tum requiritur, ut Græcæ linguæ admodum peritus sit, nec doctrina reconditori leviter imbutus; nam, ut verum fatear, illa causa est, quod poetices divinus furor hodie vilescat, nec sanctissimum Dei donum apud mortales hujus ætatis ullum locum inveniat, quoniam inter homines pauci sunt vere docti, inter etiam doctos, pauci poetices experti; inter poetices expertos non admodum multi ex animo illi faventes; inter ejus fautores, pauci divites; inter divites paucissimi liberales. Quinimo quod indocti et immerentes virtute et meritis consequi desperant, id dolo malo solent querere. Docti dignique homines raro honores consequuntur, nisi quando affinium potenti favore suffulciantur; aut ubi judices nati sint probos et pios, justitiæque cultores non nimis faciles et credulos. Plus tamen à Deo bene merentibus favetur; quicquid stulti, improbi, injustique patroni male merentibus concesserint. Verum hæc obiter. Præterea requiritur, ut qui judicium ferre velit super Anacreonte, musicæ non sit imperitus; at metri, carminisque rationes probe calleat; deinde et ipse sit ingenii paulo delicatioris, nec severi nimis, morosi, aut subrustici. Tunc enim auctorem aliquem utiliter legimus, et penitus intelligimus; cum illius spiritu et affectu quodammodo imbuamur; nec plane hospites ad Musarum fores pultemus. At malè certe literis consultum est, quod etiam in Academiis nostris tolerentur, et quod pejus est, etiam foveantur, quibus multum impudentiæ, doctrinæ parum; qui de libris doctorum sententiam pronunciant, quos minime intelligunt; quorum invidia et impudentia aliorum industriam vituperant; cum ipsi tantum absint à perfectione maximorum operum, ut fundamenta eorum, quæ præ se ferunt, nondum jecerint. Præposterum illud quidem, quod inficeti isti censores de ingenio præstantium auctorum, aut scriptis elegantibus loqui audeant, Proverbii immemores, *Ἐν ᾧ ὄν, ἀπράγμων ἰδί.*

Ἐἴνοι μὲν ἢ ἰόντες, ἀπράγμονες ἔ τελεῖσσι.

Quomodo enim Midas, aut Marfyas, de Apollinis elegantia recte dijudicaverint? Quomodo illi ἡμιδακτοι, ὀλοκαρῆσοι, quibus bruta pecciora, aures asininas, oculos noctuinos, dentes Theoninos, frontem aheneam, cerebrum plumbeum, linguam venenatam, ingenium, aut nullum, aut plane Margiticum, natura dedit, in hac causa vel hiscere audeant?

De

De Margite enim, folido illo, invidioque et misopala βιβλιοτάφῳ, qui elegantioribus ingeniis bellum indixerit, Homerus ita:

Τόδ' ἔτ' αὖ σκαπτήρα θεοὶ θέσαν, ἔτ' ἀροτῆρα,
 Οὐτ' ἄλλως τι σοφόν πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.
 Nam nec Dii fossæ, nec aratri, aut ullius illum
 Artificem fecere; omni verum arte carebat.

Et rursum de eodem:

Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα·
 Ἐθλὸς μὲν γ' ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακός.
 Multa sciebat enim, sed prave cuncta sciebat.
 Simpliciterque bonus, cunctimodeque malus.

*Talem hominem, inter Musas degentem, at omnibus Musis
 Gratiisque pariter inuisum; Πάσαις μὲν Χάρισιν, πάσαις πα-
 ναπεχθία Μύσαις, Athenæ. l. iii. alli Theognito tribuunt.
 Tales illi, ἕς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μῦσαι, Eustath.
 fol. 1313. lin. 10.*

Antiphilus comicus ita alloquitur:

Ἀπαρίστερ' ἔμαθες, ᾧ ποιητῆ, γράμματα
 Ἄντιεροφέν σου τ' βίον σα βιβλία·
 Πεφιλοσόφηκας γῆ τε κ' ἕρανῶ λαλῶν,
 Οἷς ἔδεν ἔσεν ἐπιμελὲς τ' σῶν λόγων.

Tu literas nam livide, haud dextre capis;
 Doctrina te pervertit et vitam tuam;
 Terræque jam cœloque coram vis loqui,
 Curæ quibus nil tuve, vel nugæ tuæ.

*Tales nebulones Homerum fingunt mendicasse, et stipsis ero-
 gandæ causâ circumforanea cantica modulatum fuisse; tales
 Anacreontis mellitissimas cantilenas plebeia vocant cantica,
 vituperium interim ipsis Musis atque Gratiis facientes max-
 imum. Talibus ego quoque dicor ὄνος πρὸς λύραν, cum illis
 omnino desit etiam ὁ νῆς πρὸς λύραν. At obliti sunt illi, mag-
 no me honore ab iis affici, quod simul cum Homero et Ana-
 creonte me quoque convitiis laceßere dignentur, quorum ego
 insipientiam, illorum sapientiæ longe antefero: qui impu-
 dentiores sunt iis, quos insectantur, non doctiores; occul-
 tiores, non meliores; ingenio tardi, lingua præcipientes; ore
 simplici, animo inverecundo.*

XI. *Verum hos ardeliones et fycophantas, cum strabis suis
 oculis et oblatranti lingua, relinquamus; nec putidis eorum
 nominibus has chartulas conspurcemus; sed potius ad homi-*

num paulo melioris luti objectiones diluendas veniamus. Objicitur itaque primo, quod homo jamdiu in sacros ordines admissus, SS. etiam Theologiæ per novendecim totos annos Baccalaureus, quod homo, inquam, Christianus et Theologus, ludicro hujusmodi operi velit incumbere. Respondeo, si huic theologo ulla Animarum Cura contigisset, cui toto animo incumbendum, fateor, tunc aliquid valeret hujusmodi objectio. Siquis illorum, qui ad gubernaculum sedent, in aliquo nobiliori studio paratum promoveret, ad majus opus alacrem vocaret, et amicâ indulgentiâ sublevaret, &c. verum omnem illorum munificentiae proventum filioli, nepotes, parasiti, calumniatores, nundinatores munerali ambitu intercipiunt, sibi que plane demetunt; sanctiorisque literaturæ cultores musarum suarum deliciis saturandos relinquunt. Interea itaque, si sacerdotio carens sacerdos doctrinæ illustrandæ, Græcis literis propagandis, veritati indagandæ, operam det assiduam et diligentem, congruum hoc quidem Græcæ linguæ professori, nec indignum Christiano, nedum Theologo, non alias cum beneficio suo occupato; qui nec (Vid. Stillingfleet's Origin. sacr. l. ii. c. 9. §, 18.) in Ethnica doctrina plane hospes esse debeat: quales ut plurimum sunt illi, qui hujusmodi objectiones proferunt. Præterea objicitur, quod in notis nostris ad hunc poetam sacras nostras Literas haud semel laudamus. Si ex falso allegatis aut male explanatis SS. Scripturis, ullam vitio auctoritatem conciliare conaremur; vel si SS. Scripturarum auctoritatem aut sanctitatem summittere et subjicere literis exoticis, tum pium et sapientem illum hominem agnoscerem, licet summo meo cum dedecore et opprobrio, qui hoc objicit. Sin autem ad SS. Scripturarum elegantiam et doctrinam summam declarandam, normamque loquendi confirmandam, earundem locus aliquot cum similibus elegantissimorum et doctissimorum quorumvis auctorum ethnicorum locis conferam, præpostero illi zelo ardere mihi videntur, qui illud in me damnant; quod in Hugone Grotio, Jacobo Duporto, Thoma Gatakero, Petro Daniele Huetio, Theophilo Galæo, Zacharia Bogano, Sebastiano Pfochenio, Edmundo Dickenfono, Jeremia Taylero, Thoma Sanderfono, aliisque doctis et sanctis viris, nostra ætas collaudavit; quod et tota Christi ecclesia, in Justino Martyre, Pantæno, Clemente Alexandrino, Hieronymo

eronymo, Origene, Augustino, Eusebio, Tatiano, Athemagora, ipsoque D. Paulo exosculatur.

A multis demum obijcitur, quod nonnulla ex proprio ingenio, meraque conjectura in hoc Anacreonte addiderim, mutaverim, fixerim, reflexerimque. Hoc mihi nuper à docto quodam viro obiectum, quo tamen ipso neminem scio magis hac usum libertate; at magno, fateor, cum judicio, gravibusque rationibus. Ille ipse igitur, quod a quum puto, et alii, serio expendant, quibus ego argumentis idem faciam, quo judicio usus, qua deliberatione, qua metri peritia, qua rerum experientia, qua fretus auctoritate, quo demum successu, nunc in Anacreonte, ut olim in Euripide, in Theocrito, Sophocle, et in ipso passim Homero, fecerim. Siquis in aliquo felicior se probaverit, modo neque candore mihi cedat, et illius conatus in auctoribus emendandis libere agnoscam, et judicio quoque acquiescam.

XII. *In juvenum et tyronum gratiam placet, metri rationes in hoc auctore accuratius paulo explicare; ne illi in imitando licenter nimis vagentur, nullique fere legi se obnoxios esse sentiant, aut ejusdem legis præscripta minus attendant. Et Lyricorum quidem carminum varia sunt genera, ut Archilochia, Alcaica, Alcmanica, Asclepiadæa, Glyconia, Pherecratia, Sapphica, Pindarica, Anacreontia, et Horatiana, quæ ex omnibus fere aliis constant, ab Archiloco, Alcæo, Alcmane, Asclepiade, Glycone, Pherecrate, Sapphone, Pindaro, Anacreonte, et Horatio, singulorum auctoribus, nuncupata. Quæ omnia carminum genera Pindarus, et scenici poetæ passim in choris usurpant, ut et Horatius. Inter modernos etiam Buchananus, Casimirus, Rapius, Leo X. et quotquot alii lyrici Latini occurrunt, sæpe iis utuntur. De aliis hisce generibus disputare, non est hujus loci; de Anacreontio genere pauca sunt hic dicenda. Anacreonti itaque maxime erat familiare metrum Iambicum, dimetrum, catalecticum, constans nempe duobus metris, hoc est quatuor pedibus, excepta syllaba; vel si mavelis, tribus pedibus et syllaba; istique pedes, ex regula sunt perpetuo Iambi, hoc modo, Οὐλο λῆγυ Ατρεΐδου. Quoniam tamen pleni Iambi in locis imparibus, alios quosdam recipiunt pedes, ideo et hoc metrum in primo loco recipit aliquando Spondæum, quod septies in Prima Oda facit. Potest etiam in illo loco recipere Dactylum, ut v. 381, 696, et 814.*

item

lxxvii ΠΡΟΔΕΓΟΜΕΝΑ.

item Anapæstum, ut tota Oda tertia, et alias; etiam Tribrachyn, v. 788, et 782. necnon Amphimacrum, ut v. 87, 355, 357, 661, 839, 853, 927. qui versus, alio modo si metiaris, erit Trochaicus, qualis tota Ode LXI. Et sane Dactylus et Anapæstus sunt Spondæo ἰσοδύναμοι, Tribrachys, Iambo; Amphimacrum etiam Homero usurpatum vice Dactyli, aut Spondæi, ostendo ad v. 87. Amphibrachys etiam in primo loco stare potest, utpote Spondæo et Dactylo ἰσόχρονο, quomodo Homero, *Odysf. δ. v. 90. et v. 120. et ε. v. 365.* Trochæus, licet Iambo ἰσοδύναμος, nusquam tamen in hoc versu comparet; quia plane contrarius est, ne juxta Terentianum et Aristiden confusio fiat. Et in hoc solo loco libertas illa sumenda; in reliquis Iambi sunt fere necessarii; syllaba ultima communis: Quare vera scala hujus versus est hæc:

Sciendum tamen, huic generi frequenter immisceri Ionicum ἀπ' ἰλάσσον, quod ostendo ad v. 90. item aliquando Pherecratium, ut ad v. 295. probo, et deinceps. Quod siquid in sequentibus secus factum videbitur, de illo suis in locis rationem dabimus. Sunt enim Odæ nonnullæ integræ ex metro Pherecratio, ut Od. xxx. sunt etiam ex Glyconio, ut Od. lx, lxvii, lxviii, lxx, lxxx, xciii. cui tamen ultimo generi Pherecratium admisceri gaudet, præsertim in clausula. Sunt etiam nonnulli Iambi dimetri acatalecti, ut §. lxxi. sunt quoque aliquot mixti generis, ut Od. xviii, xxvii, xxxiv, xxxvi, xxxvii, lxii, ci. Ode una aut altera ex Trochaico genere constat, quod in pares locos recipit Spondæum, ut Od. lxi. Verum de mensura differenti

ἢ τὸ δὲ Ἰαμβικὸν δέχεται Δάκτυλον, Τρίβραχυν, Ἀνάπαιστον Τροχαῖον δὲ ἑδύλωσ' εἰς ἕτερον ἢ τραπήσεται μέτρον, Aristid. περὶ Μουσικῆς, κεφ. περὶ Δάκτυλικῆς.

mensuram

*mensuram etiam observandam memini; quare hic pedem
fisto, et lectori benevolo Anacreontem ipsum perlegendum re-
mitto, commendoque meque ipsum, conatusque meos, candori
φιλελήνων omnium humillime submitto.*

Æquissimos enī! advoco ultro iudices:
· Iniquitatis ipse iniquos iudico.

J. B.

Ἐλλω τε τοπρὶν, ἠθίων τε μαλθακῶν
Ἐξηγρίωμαι, βαρβάρουσι συμπάρων.

J. B.

ἌΝΑΚΡΕ΄

ἌΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΤΟΥ ΜΕΛΗ

Συμποσιακὰ ἡμιίαμβα.

Εἰς λύραν Α'.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
 Θέλω ἢ Κάδμον ἀδειν.
 Ἡ βάρβις ἢ χορδαῖς
 Ἐρωτα μῦθον ἤχει.

Ἡμεῖς α νεῦρα πρώτω,
 Καὶ τὴν λύρην ἄπασαν
 Καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλῆς

5

Ἡρακλῆες

Ν Ο Τ Α.

HÆC Ode omnīam prima, in aliquibus *Argumen-*
to caret, quod ipsa fit omnis ferè *Anacreonticæ* ma-
 teriæ *argumentum*; nam in hac poeta lepidè monstrat,
 se quasi naturâ comparatum ad res leviores et amatorias
 tantum celebrandas. D^r. *Joh. Cotton*: “ In cortice pri-
 mum *Bion*. *Idyll*. iv. occupat locum hæc Ode;” et
 meritò, meo judicio; proponit enim in hac versuum suo-
 rum argumentum, illepidò utens commento, quo excusa-
 re se velle videtur. Vid. *Henr. Stephan*. Titulus, *Συμ-*
ποσιακὰ ἡμιίαμβα ex *Vaticano* MS. Est autem carminis
 genus in hac Odâ, ut et sequenti, *Iambicum*, *dimetrum*,
catalecticum, sive syllabâ unâ deficiens. In primâ sede in-
 differentèr *Iambus* vel *spondæus* adhibetur. De qua re ali-
 às accuratiùs tractamus.

V. ἱ. Ἀτρείδης] *Menelaum* notat et *Agamemnonem*, *A-*
trei filios, vel nepotes; et bellum *Trojanum* tangit, cui
 fratres illi præfuerunt.

2. Κάδμων] *Cadmus*, *Agencris* regis filius, et *Europæ*
 frater

ANACREONTIS

TEIIODÆ.

In Lyram. Ode. I.

Volo dicere Atridas;
 Volo etiam Cadmum canere:
 Barbitos verò fidiculis suis

Amorem unicum sonat.

Mutavi nervos pridem,
 Lyrámque adeò universam;

Atque ego quidem canebam labores

Herculis

NOTÆ.

frater, *Thebarum, Græciæ* urbis, conditor, de quo *Konnius* in *Dionysiacis*; et bellum *Thebanum* hic tangit, quod inter illius nepotes ortum.

3. Ἡ βάρβιτος] Ita pro αἰ βάρβιτος lego, cùm *Anacreon* sit *Ioniá* oriundus; sic v. 6. τὴν λύρην, et v. 11. ἡ λύρη. Vid. ad v. 22.

5. Ἡμεῖς τε νῦν] Innuat, se obniti voluisse, at frustra; culpámque omnem in naturam rejicit, poetica utens similitudine; fingit enim, se operi quidém *Heroico* animum intendisse, verùm omnes nervi, utcumque mutati, virilem illum sonum refugiebant; nempe ut qui amorì præcipue apti essent.

6. Καὶ τὴν λύρην ἀπάσαν] *Viz.* Collabos, verticulos, nervos, pectinem, et totum lyræ apparatus. Aliàs, lyrám quidém ipsam retinet, et nervos tantùm mutat, ut *Od.* xlviii. Δότε μοι λύρην Ὀμήρου, Φωνίης ἀνευθε χορδῆς. Vid. suprâ, ad v. 5.

7. Ἄθλους] De laboribus *Herculis* diximus ad *Euripid.* *Heraclid.* v. 949.

8. Ἡρακλείους

Ἡρακλῆες· λύρη· δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνη.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἡρώες· ἢ λύρη γὰρ
Μόνως ἔρωτας ἄδει.

10

Εἰς γυναῖκας. β'.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὅπλᾶς δ' ἔδωκεν ἵπποις,

Ποδακίην λαγωῖς,
Λέβσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ τηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέταλα,
Τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα·

15

Γύναι-

8. Ἡρακλῆους] *Herculem*, omnium heroum maximum, nominans, *heroicam* materiam notat.

9. Χαίροιτε] *Heroas valere* jubet, hoc est, rejicit pro-
fus, vel ut viribus illius musæ majores, vel ut genio suo
minùs gratos.

Ο Δ Ε ΙΙ.

Hujus Odæ carminum genus idem atque *prioris*. Hanc
Oden explicat et illustrat *Leo Allatius* in Not. ad *Eusta-
thii Hexæmeron* p. 111, 112. Huc pertinet *Protagoræ*
fabula de *Promethæo*, *Epimethio*, et rerum creatione, apud
Platonem fol. 197. *Athenæ.* f. 476. D.

V. 13. Φύσις κέρατα ταύροις] *Baxter*, in suâ *Anacreontis*
editione, penultimam vocis κέρατα testatur ab *Orpheo* apud
Proclum produci, Ταύρεα ἀμφοτέρωθεν δύο χρύσεια κέρατα.
Notandum verò, quòd rectè producatur; quandoquidem
per contractum ex κεράαα fiat. Aliàs est κέρως, ἔ κέρατος,
mediâ brevi, et κέρως, κέρως. Hinc *Euripides*, nè profe-
ram alios, *Bacch.* v. 919. Καὶ σὺ κέρατε κρατὶ προσπεφυκί-
ναι. Γνάμπτει βίη κρατεροῦ κεράατος· οἱ ἕ ἀμφω, *Calaber.* l. i.
Vid. *Jacob. Nicol. Loens.* *Epiphyllid.* l. ix. c. 14. hunc
locum ex *Galeno* ornantem. Confer *Phocylid.* v. 116.

Rittershufji

Herculis; lyra verò

Amores è contrario sonabat.

Valeatis *ergò* in futurum nobis,

10

O heroes; lyra etenim *nostra*

Solos amores canit.

2. In Fœminas.

Natura cornua tauris,

Ungulâsque dedit equis,

Pedum pernicitatem leporibus,

15

Leonibus hiatum dentium,

Piscibus natandi facultatem,

Avibus volare,

Viris animositatem et *bellicam virtutem*:

Fœminis

Rittershusii ad *Oppian.* *Cyneget.* l. xi. v. 25. et v. 31. ubi hic locus. *Oppian.* *Halieut.* l. v. ver. 94. et *Homeric.* prælection. nostram X. fol. 69. ubi totam hanc *Oden illustro*, et παραδέρω.

16. *Bochart.* *Ἱεροζων.* l. iii. c. 2. fol. 733.

17. Τὸ νηπιὸν] ἀντὶ τῆς νηπιτικῆς τὴν νῆξιν δηλοῖ, ἢ τὴν νηπιτικὴν, δηλοῦσι τὴν φύσιν τῆς ἡχέως. Vid. quæ Nos ad *Euripid.* *Iphigen.* *Taur.* v. 390.

19. Τοῖς ἀνδράσιν Φρόνημα] Rectè hic *Baxter* vocem *Φρόνημα* de *bellica virtute* accipit, secùs atque putavit *Henr. Stephanus*, qui *prudentiam* vertit: Nam utut *leones* per se, etiam supra *homines*, sint *magnanimi*; non rarò tamen hi etiam illos aggredi audent, arte nempe *bellicâ* et *venaticâ* instructi, quibus animos supra omnia animalia longè erigunt: sensùmque hunc, ut idem observat, sequentia verba confirmant, v. 22. Ἄντ' ἀσπίδων ἀκασίων. Nè dicam, quòd nimis injurii sint muliebri sexui, qui *prudentiam* illi negant; et præterea *Φρόνησις* sonat *prudentia*; *Φρόνημα* nunquam certè aliàs, quòd sciam: Quare siquis hìc *prudentiam* velit designari, omninò illi *Φρόνησις* legendum, aut *πεινύωξ*, aut simile quid, non *Φρόνημα*. Nobis assentit *Κριτικῶν* ὅτι ἀσημάτιον.

G

Γυναῖξιν οὐκ ἐπέιχεν ; 20

Τί ἔν δίδωσι ; Κάλλος,

Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασέων,

Ἄντ' ἐγχείων ἀπάντων

Νικᾶ ἢ καὶ σίδηρον,

Καὶ πῦρ, καλὴ τις ἔσα. 25

Εἰς Ἔρωτα. γ'.

Μεσονυχτίοις ποθ' ὄραις,

Στρέφεῖ ὅτ' Ἄρκτος ἦδη

Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτew,

Μερόπων δὲ φῦλα πάντα

Καὶ κόπew δαρμύτα ;

30
Τότ'

ἀσημέτους, Thom. Stanley. Vid. Euripid. *Æol.* v. 1. et notas in locum.

[20. Οὐκ ἐπέιχεν] Editio *Commelina* ann. 1598. legit, non male οὐκ ἔτ' ἔιχεν, hoc sensu, quod, cum jam facultatem prudenter cogitandi viris tribuerit, istam sœminis dare nequiverit.]

22. Ἀκασίω] Ita in *textu* scribo pro *communis ἀκασίω*, quoniam *Iones* id perpetuò faciunt, et *Anacreon* ex mediâ sit *Ionia* oriundus. Ità max v. 30. Κίαιται pro κίηται. v. 32. Δυρεῶν pro Δυρέων. v. 44. Ἰσῆω pro ἰσῆων. v. 171. Νηκίης pro νεκίης. v. 911. Αἰδῶν pro αἰδῶν. v. 954. Βόσκωι pro βόσκῃ. v. 1091. Ἐπίσιω pro ἐπίσιω. v. 1257. Βέλις pro βέλι. nē mille alios locos hîc commemorem, qui meliùs suo singuli ordine notabuntur. [Sed cum nulla auctoritate, nisi conjectura, nitatur hæc lectio; satius fuerit, opinor, antiquam lectionem ἀκασίω retinere.]

Ο Δ Ε Ι Ι Ι.

Carminis genus in hæc *Oda*, et in proximè sequenti, idem ferè est atque in duabus præcedentibus, excepto, quòd hæc certe Ode in primo loco semper gaudeat *Anapesto*, hoc modo, Μεσονυχτ' | οὐκ | ἔιχεν | ποθ' | ὄραις | -. Quòd hæc certe Ode dixi, non temerè id dixi; aliquandò enim

pro

Fœminis non amplius habuit, *quod daret.*

Quid igitur dat iis? Pulchritudinem, 21.

Quæ instar clypeorum omnium,

Instar est hastarum omnium;

Quinimò vincit etiam ferrum,

Atque ignem ipsum, siqua pulchra sit. 25

3. In Amorem.

Nocte aliquandò intempestâ,

Cùm jam Ursa vertitur

Sub manum Bootæ,

Mortaliùmque genus omne

Jacet, labore domitum;

30

Tunc

pro *Anapæsto*, *Spondæum* usurpat, ejusdem videlicet temporis pedem; etiam ubi plerumque *anapæstis* utitur, ut v. 459. et v. 469. Huic generi *Ionicus* ἀπ' ἰλασσοῦ frequentèr immiscetur, ut v. 393, 467, 574, &c. Et hoc genus *Anacreontii* præ cæteris, placuisse videtur; undè nomen *Ἀνακρεοντίου* emphaticè sit sortitum. Alii alio modo mentientes aliud genus faciunt, viz. *trochaicum*, *dimetrum*, *acatalecticum*, ut sit *pyrrhicius*, sive *dibrachys*, in primâ sede, deindè tres *trochæi*, hoc modo. — / — / — / —. Res eodem recidit, at prior ratio potior.

27. Στρεψέει' ἄρ' Ἀρετῆ] MS. *Vatican.* σπείρειν ἄρ' ἄρετῆ, non prorsus ineptè, cùm duæ sint ursæ; licet *Homerus* unam solummodò notet, quem videsis *Iliad.* σ'. v. 487. Item *Odyss.* ε'. v. 271. *Tbales Milesus* ursam minorem primus reperit, testè *Eustathio*, et *Br. Schol.* *Iliad.* σ'. v. 487. Vid. *Joseph. Scaligeri* *Annotat. in Manilij Sphær.* l. i. p. 75.

28. Βοώρω] Ità *Ionicè* scribo, pro *βοώρου*, de quâ re vide ad v. 22. et ita v. 271. in omnibus exemplaribus scribitur. [*Βοώρου tamen potior lectio.*] De *Boote* vid. *Hesych.* interpretes *Homeri*, *Martini* *Lexicon Philologicum* in v. *Edvard. Sherburne*, *Militem*, in *Manilium*, et in *Senecæ Medeam* §. 20.

30. Κέα] κῆρα δαμνίτρα] Κέα] *Ionicum* pro κείν], ut *Herodoto*

8. ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Τότ' Ἔρωσ ἐπιταθείς μευ
Θυρέων ἔκοπι' ὀχῆας.

Τίς, ἔφην, Θύρας ἀράσῃ;
Κατά μευ χάσις οὐνεῖρες,
'Ο δ' Ἔρωσ, Ἄνοιγε, φησί

35

Βρέφ' εἰμί, μὴ φόβησαι
Βρέχομαι ἤ, κασέλλων
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Ἐλέησα ταῦτ' ἀκίσσας
'Ανά δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας

40

Ἄνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ φέροντα τόξον,
Πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην
Παρά δ' ἰστίῳ καθίσσας
Παλάμιαισι χεῖρας αὐτῆ
Ἄνεθαλπον, ἐκ ἧ χαίτης

45

Ἄπέθλι-

Herodoto κίτῳ pro κίτῳ. Vid. ad v. 22. *Homeri Iliad.* κ'. v. 471. Οἱ δ' εὐθὺν καμύετῳ ἀδδῆκίετις. *Virgil. Æn.* l. iv. v. 522. *Carpebant fessa sororem Corpora.*

32. Θυρέων ἔκοπι' ὀχῆας] De Θυρέων Ionico dixi ad v. 22. Diverso planè sensu *Homero Odyss.* φ'. v. 47. ——— Θυρέων ἀνέκοπι' ὀχῆας, nempe vi *Præpositionis.* MS. *Vatican.* Θυρέων non benè; ut quæ lectio minùs *Anacreonti* congruat, *Æoliùtque* fit dialectus, et versui prorsus noccat.

33. Θύρας ἀράσῃ] Τὴν Θύραν κατάσσειν, *Aristophani. Theocritus Idyll.* ii. v. 6. Οὐδὲ Θύρας ἀράσῃ ἀνέροισι.

34. Σχίσσις] *Vatic MS.* χίσις, non sine versùs detrimento, quare minùs probo. Puto ego legendum χίσσας [per *Imesin scil. pro καταχίσσας*] nempe quòd non jam id facturus esset, sed jam fecisset, et somnium enim et somnium *Anacreonti* excusserat. Ita mox v. 204. Τί μεν πολλῶν οὐνεῖρων Ἀφίρπασσας Βάθυλλον; Notandum verò, *Aristoteli* primorum *Participia ultimam* semper *producere.*

37. Βρέχομαι

Tunc Amor superveniens, mea
Forium pultabat repagula.

Quis, inquiebam, fores tundit?
Disrumpes mihi utique somnia.

Ast amor, “ Aperi, inquit,
“ Puerulus sum ; nè metuas :
“ Pluviâ verò madeo, et illunem
“ Per noctem erravi.

35

Misertus sum, ut hæc audiî :

Et statim, quùm accendissem lucernam, 40
Aperui ; et puerulum sanè

Aspicio, ferentem arcum,

Et alas et pharetram :

Ad focum itaque quùm stetitsem,

Palmis *meis* manus ejus

45

Refovebam, et ex ejus cæsarie

Expri-

37. Βρέχομαι] Vid. infra ad v. 51.

38. Παπλάνημαι] *Cum de præsentis tempore sermo sit, vertendum potius erro.* Vid. *Homer. Iliad. i. 37.*]

41. Βρέφος ——— Φέροντα τόξον] Σχῆμα, Πρὸς τὸ σημασιό-
ρμον. Ut *Homer. Iliad. χ'. v. 84.* φίλε τέκνον, Ita hîc
βρέφος ——— Φέροντα utrobique παῖς ἀπὸ λέων intelligitur. Quòd
licet *Hen. Stephanus* minimè ignorare potuit, non tamen
acquievit, deceptus per τὸ, μὲν, cujus ἀπόδοσις, δὲ putabat
hîc postulari, quare φέρον δὲ legebat, cùm illud non nisi
tertio pòst versu debeat inferri, viz. v. 44. Παρὰ δ' ἰσίλω
καθίσασας. [*Nullam hic Apodosin agnoscunt alii.*]

44. Ἰσίλω] Ità Ionicè, spiritu leni, pro ἰσίαν, ut constat
ex voce ἐπίσιων, v. 1091. Ità ἥλιος, ἡέλιος, ἡμέρα, ἡμαρ.
Ibid. καθίσασας) Ita scribo, cum duplici σ' ob *metrum* ;
cùm aliàs ista syllaba sit brevis, ut ex plurimis poetarum
locis constat ; unus ex *Homero* nobis sufficiet, *Odyss. ε'.
v. 572.* Ἀσπυτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ. *Vatican. MS. κα-
θίσας*, quod minùs probo, ut *Doricum*.

45. Παλάμαισι] *MS. Vatican. παλάμας τε*, malè ; ut
cuius apparebit.

Ἀπέθλιπον ὑγρὸν ὕδωρ.

Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθήκει,

Φέρε, φησὶ, πειράσωμαι

Τόδε τόξον, εἴ τι μοι γύν

50

Βλάβει) βραχεῖσα νευρή

Τανύη, καὶ με τύπη

Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος,

Ἄνα δ' ἄλλει) καχάζων,

Ξένοι, δ' εἶπε, συγχάρηθι

55

Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστὶ,

“ Σὺ ἧ καρδίῳ πονήσεις

Εἰς ἑαυτόν. δ'.

Ἐπὶ μυρσίαις τερείναις,

Ἐπὶ λωτίαις τε ποίαις

Στορέσας

48. Κρύος μεθήκει] Κρύος, five aëtiuè, five neutralitèr fumatur, utrobique recto casu accipiendum.

49. Πειράσωμαι] MS. Vatican. πειράσωμαι.

50. Εἴ τι] Olim ἐστὶ, pro quo Baxter ἐστὶ τίς rectius Scalliger, Henr. Steph. et Fabri filia, εἴ τι, si aliquatenus.

51. Βλάβει) Homer. Iliad. τ'. v. 106. et Odysf. ι'. v. 34. — Βλάβει) δὲ τε γυναι' ἰόντι. Ibid. βραχεῖσα] Ἀ βρέχω, madefacio, ut supra v. 37. βράχομαι, et infra v. 244. Καταβρέχω. Vox Homericæ βράχαι, sonitum fecit, aliò referenda, de quâ Eustath. fol. 911. lin. 4.

53. Μέσον ἦπαρ] H. e. κατὰ μέσον ἦπαρ] [ecur, amoris sedes. Ὡς γὰρ καρδία θυμῷ τις ἐστὶ καὶ λογισμῶν κεφαλὴ ἕτω ἢ ἦπαρ, τὸ ἐπιθυμίας, inquit Eustath. fol. 1700. lin. 8. Ita Theocrit. Idyll. xi. v. 16. — τὸ οἱ ἦπατι πάντε βέλαινοι. Plura Longepierre congesit.

54. Ἄνα δ' ἄλλει) καχάζων] Tmesin frequentèr adhibet, Anacreon, ut v. 34. Κατὰ μισυ ἄλλει) ὀνείρους. V. 40. Ἄνα δ' εἰς λύχνο ἄψας, &c. Καχάζω, pro καχάζω, poetice, quâ voce utitur Theocrit. Idyll. 5. v. 142. Κηγὼ γὰρ ἰδ' ἄς

Exprimebam humidam aquam.

Ille autem, ubi frigus se remiserat,

“ Age, inquit, experiamur

“ Huncce arcum, nunquid mihi jam 50

“ Lædatur madefactus nervus :

Tendit itaque, et me ferit

In medium jecur, tanquam a silus.

Exilitque cachinnans,

Et, “ Hospes, inquit, congratulare: 55

“ Cornu quidem meum illæsum est,

Tu autem cor dolebis.

4. De seipso.

Super myrtis tenellis,

Super et lotinis herbis

Stratus

ὡς μόνον τῦτο καχάζω. Hesych. Καφάζω] γιλῶ. Lego, Καχάζω. Hinc Latina vox cachinnor, ex quâ etiam γ. rejicitur. Homericæ vox, Καγχυλάω. Vid. Suidam in v. Ἀπυκαγχύλαω. De hujusmodi amarulentis Cupidinis jocis, Moschus Idyll. i. v. 11. — δόλιον βρόχος ἄγρια παισὶ δέ.

56. Κίρας ἀβλαβὲς μὲν ἴσσι] Pro ἴσσι Vatican. MS. ἴμοι, malè; versu nempè refragante.

57. Καρδίω] Vatican. MS. καρδίαν.

O D E IV.

De carminis genere diximus ad Oden præcedentem.

V. 58. Ἐπὶ μυρτίνας] De Myrto arbore vid. Pieris Hieroglyphic. l. 50. fol. 373. Myrteis autem frondibus strati et corollis vincti bibebant veteres, ut Euripid. Alcest. v. 759. — εἶφι ἢ κῆρα μυρτίνας κλάδους. Vid. Pascha-rium de Coronis. Ita Horat. l. i. Od. iv. Nunc decet aut viridi nitidam caput impedire myrto. Est enim arbor odoris suavitate et foliorum specie gratissima, et proinde amori atque hilaritati dicata.

59. Λοτίννας] De loto vid. eundem Pierium l. 52. fol.

384. Ἐξστῆθιον πρὸ Λοτοφάγων, Plinium, Theophrastum, Dioscoridem,

Στορέσας, θέλω προπίπειν.

60

Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δῆσας
Ἵπὲρ αὐχένῳ παπύρω,
Μέθυ μοι διακονεῖτω.

Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
ΒίOTOS τρέχει κυλιᾶσθαι,
Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
Κόνις, ὄσφρων λυθέντων.

65

Τί σε δεῖ λίθον μωρίζειν;
Τί ἢ γῆ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις ἢ κράτα
Πύκασον, κάλη δ' ἑταίρην.

70

Πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν

Ἵπὸ

Discoridem, &c. Pro ποίαις Vatican. MS. ποίαις, minùs rectè; nec enim sine versùs detrimento.

60. Στορέσας] Subaudi ἱμαντὸν, quomodò Attici loqui gaudebant, ut nos ad Euripid. Heraclid. v. 884. et *Electr.* v. 1034. Ita Virgil. *Aeneid.* l. xi. v. 707. — *Pugnaeque accinge pedestri, pro accingere, subaudi te.*

62. Ἵπὲρ αὐχένῳ παπύρω] Eleganter et facetè Cupidinem à poculis sibi facit, idque servi *Aegyptii* in morem, cui tempore ministerii tunica esset humeris alligata nodo papyraceo, ut Juvenal. Satyr. iv. v. 24. *Succinctus patriâ quondam, Crispine, papyro.* De papyro vid. *Plinium*, et *Pierii Hierogl.* l. 57. fol. 411. D. &c. De Cupidine famulante, infrà ad v. 73.

63. Μέθυ μοι διακονεῖτω] Ionicè pro διακονεῖτω, undè antepenultima ἑ Διακονῶ fit per se longa, ut in illo Trochaeo apud Suidam; Φρὲς ἀνὴρ πλαγίσις ἀμύμων κῆ Διακονεῖτω. Ita Eurip. Cyclop. v. 31. Ion. v. 396. Item, *Anthologia* plus semel. Vid. infrà ad v. 146.

64. Τροχὸς ἄρματος ἢ οἷα] Vatican. MS. τροχὸς ἢ οἷα ἄρματι, nimis turbatè. Eandem ἰνοιαν habet *Phocylides*

v. 25.

Stratus, volo potare.

60

Amor itaque, tunicam ligans

Super cervice papyro,

Merum mihi administret.

Velut enim rota currûs

Vita *nostra* currit voluta ;

65

Exiguûsque jacebimus

Cinis, ossibus solutis.

Quid te opus est lapidem inungere ?

Quid et in terram libare supervacua ?

Me potiûs, dum adhuc superfum,

70

Unge, rosisque caput *meum*

Redimito, et voca huc amicam.

Priusquam, ô Amor, illuc abîero

Ad

v. 25.—ὁ βίος τροχός, ἄσατος ἄλθος. *Antholog.* l. i. c. 90. fol. 122. ὁ ὕ κρόν⊕ τρέχῃ. *Sil. Italic.*—Rota volvitur xvi.

71. Μύριον, ῥόδῳς ὕ κρᾶτα Πύκασον] Hunc locum imitatur *Anonymus*, *Antholog.* l. ii. c. 46. fol. 172. Μῦ μύρα, μὴ εὐφάνους λιβίαις εὐλαίσι χαρίζου κ. λ. Item nos in epigrammate quodam *Græco*, quod exhibemus ad *Euripid.* *Troad.* v. 1248. Quibus adde, *D. Augustini* de *Civitate Dei* l. i. c. 12. ubi exequiarum sumptus, *vivis* potius *solatio*, quàm *mortuis subsidio* dicit. *D. Ambrosii* de *Nabuthe* c. 1. *Sericæ vestes* et auro intexta velamina, quibus divitis corpus ambitur. *Publius Syrus*, — Mortuo qui mittit munus, nil dat illi, sibi adimit. *Damna* viventium, non *subsidia* sunt defunctorum. *Virgil.* *Æn.* l. iii. v. 301. *solennes tum forte dapes*, &c. Quod ad κρᾶτα attingit, frustra sunt, qui hanc vocem in masculino genere à *Sophocle* primò usurpatam asserant, decepti ex illo *Eustathii* loco, fol. 700. lin. 62. Παρά τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κρᾶτα εὐφῆ) κραιότερον, cum, eodem *Eustathio* fatente, *Homerus* ipse ita usurpârit, ut videndum ad *Odys.* β'. v. 92. Ἄψ δ' Ὀδυσσεύς κατὰ κρᾶτα καλυψάμεν⊕ γοῶσασκεν.

73. Πρὶν, Ἔρως, ἐκτὶ μὲ ἀπιλθεῖν] *Baxter*, hâc lectione minimè

Ἵπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

75

Εἰς ῥόδον, ε.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσω.

Τὸ

minimè contentus, legit, πρὶν, ἐρῶ σε. δὴ μ' &c. Mallem legisset δέιν, nam δέι certè non sufficit, nisi ἢ præcessarit. *Odyss.* v. v. 427. πρὶν καὶ τῶν γαίᾳ καθέξει. Si foret ulla necessitas, légerem potius, Πρὶν ἐραξέ δέιν μ' ἀπελθεῖν. ἐραξέ enim exponitur εἰς γῆν *Hesych.* Verùm sensus fatis com-
modus, si veterem lectionem retineas: Non enim jam auc-
tor elegantissimus *Amorem inutilitèr atque inanitèr compellat*, sed satis memor, quod *Amor ipse ministri nunc officium agat*, non *domini*, quod sit — *Part Niliacæ plebis*, quòd *verna Canopi*, jubet illum suas partes sedulò agere, *vix*. vinum et unguentum ministrare, et amicam etiàm è vestigio arcessere, ut sit ὁ νῆξ, Πρὶν, ἢ Ἐρωτιδίου, εἰς οὐσίον τ' τόπον ἀπελθεῖν με, ὅπως ἐκίτι πίνε). Ita *Sappho* fingit sibi famulantem ad pocula Venerem *Longepierre* p. 392. Ἐκεί αὐ-
tem emphaticè dixit, et κατ' ἐμφημισμὸν. innuit enim τ' ἀδῆν. Quomodò *Sophocl.* *Ajac.* v. 703. Ἐγὼ δ' εἶμι καὶσ', ὅποι πορευτέον, et v. 871. Καὶ τοι σὲ μιν κἀκεῖ προσαυδήσω βολών. Et lingua sancta ΠΩΩ idem sonat, ut *Aben Ezra* de illo *Job.* c. i. v. 21. Ità *Catullus*, *Qui nunc it per iter tenebricosum*, Illuc, undè negant redire quenquam. Hanc itaque, ut vetustiore, ita sanio-rem omnium lectionem puto. Confer *Euripid.* *Alcest.* v. 773.

74. Ἵπὸ νερτέρων χορείας] Ironicè dicit, quòd tales nempe sint ibidem chori, quales mortui exercere solent, *i. e.* omninò nulli, neque ulla amplius genii indulgentià. Littera tamen alludit ad inferorum choréas, quas in *Elyso* fingunt poetæ, ut *Pindarus* apud *Plutarch.* vol. ii. fol. 120. et fol. 1130. Καὶ τοὶ μὲν ἰππίοισι γυμνασίοις. Τοὶ δὲ πρῶτοι σι, τοὶ δὲ φορμύγισι τέτρον). Et *Virgil* *Æn.* l. vi. v. 656. *Conspicit ecce alios dextrâ lævâque per herbam vescentes, lætumque choro Pæana canentes.* Ἵπὸ cum *Accusativo* etiàm *Plutarch.* Καὶ τ' ὑπὲρ γῆς ἢ ὑπὸ γῆν χρεῖων. Ita infra

v. 292.

Ad Inferorum choréas,
Dissipare volo curas.

75

5. In Rosam.

Rosam, quæ flos amorum,
Misceamus Baccho :

Rosam

v. 292. Ἰπ' ἀμπέλων εὐπέταλον. Νερτίρων) Νέρτιρ pro
κόρτιρ, ut νέρθε pro ἐνεθε, νερτίρ etiam dicitur, sic ab
ἵπερθε, ἰπέρτιρ &c.

O D E V.

Carminis hujus *Ode* genus idem cum præcedentibus du-
abus ultimis, exceptis mox excipiendis.

76. Τὸ ῥόδον τὸ ᾗ ἐρώτων] De rosâ vid. Od. LIII. et
quæ Nos ad *Euripid.* *Cyclop.* v. 566. Item *Pierii* *Hie-*
roglyphic. l. 55. fol. 399. *Angel. Politian.* *Miscell.*
c. xi. *Paschal.* de *Coronis* l. iii. c. 5. *Sappho*, Ἐρωτος
πίψ, καὶ Ἀφροδίτην προσεμί. Plenius v. 97c. De coloris
mutatione, *Geopon.* l. xi. c. 17. Vid. *Achill. Tatiuni*,
l. ii. *Petr. Victor.* l. xiv. c. 18. Necnon *Johan. Le-*
landi *Encomium rosæ ad Mariam* regis F. cujus initium,
Gloria, quæ clari virgo ter maxima patris &c. p. 65.
Eliam denique *Schedium* De diis *Germanis* c. ix. p. 142.
Nec flos *Veneri* tantum et *Amori* sacer, sed *Baccho* etiam,
infra v. 880. Et *Musis*, v. 846. &c.

77. Μίξω μὲν Διονύσω] Hic versus plurimum videtur à so-
ciis dissentire, quare multi tentârunt illum emendare: Et
sanè si hic esset singularis versus istius conditionis, Nos il-
lum nullo negotio sanare possemus, nempe legendo, Ἀνα-
μίσσομεν Λυαίω. Verum magnis auctoribus fraudem face-
re veremur. *Baxter* audacter fatis legit, Ἀναμίξομεν Διονύ-
σω, sed nec ullam profert auctoritatem, neque sic discre-
pantiam tollit. *Vatican.* MS. Μίξω μὲν τῷ Διονύσω. Sed
nec hæc lectio faciet, quin hic versus sociis suis sit dispar.
Notandum igitur in univèrsum, multos esse pedes *commu-*
tatorios, vel *ισοδιώμας*, quos inter se mutare et hunc illius
loco ponere pro lubitu solent poëtæ, ut aliàs ostendimus,
et mox ostensuri sumus; quales præcipuè sunt *Spondeus*,
Daetylus, *Anapaustus*, *Proceleusmaticus*, et ex alterâ parte
Tribrachys,

Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες.

Πίνωμεν ἀεὶ γελῶντες.

80

Ῥόδον, ὦ φέριτον ἄνθος,

Ῥόδον, εἶαρ μέλημα

Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης

Στέφεται καλοῖς ἰβλοῖς,

85

Χαρίτεσι συγχορεύων.

Στέφον ἔν με, καὶ λυρίσω.

Παρά

Tribrachys, Iambus, Trochæus, &c. Est autem hic versus *Pberocratius*, qui libentèr *Iambis* misceri solet; ut etiam *Ionicus* ἀπ' ἰλιόσσων. Et *Glyconiis* admisceri gaudet *Pberocratius*, in pausâ præcipuè, ut suis locis ostendam. Quòd rosas vino immistas biberent, *Plin.* l. xxi. c. 10. Vid. *Stanley*.

80. Πίνωμεν ἀεὶ γελῶντες] Et hic versus ejusdem generis cum iis, qui regularium consortia fugere videntur; et ferè similibus illi de quo in præcedenti notâ; cui tamen si malâ fide agere placeret, possemus quoque medicinam adhibere, legendo, Πίνωμεν ἀεὶ γελῶντες nisi fortè ἀεὶ γελῶντες, nam utriusque vocis prior est communis, ut ex ἀεροχαιτης mox apparebit, v. 99. et ex ἀδροτήτα Homericò. Vel si *Dactylicum* feceris, lege, Πίνωμεν ἀεὶ γελῶντες, sin *Ionicum* ἀπ' ἰλιόσσων, tum Πίνωμεν ἀεὶ γελῶντες. Et hic enim versus frequenter *Iambis* admiscetur. Vid. infrâ ad v. 89, 90. [Πίνωμεν habet editio *Commelina*, et ita legi debet, ut τὰ μίξωμεν arte respondeat.]

82. Ῥόδον εἶαρ μέλημα] Miror hîc aquam *Henr. Stephano* hæsisse, ob εἶαρ, quod videret versum claudicare, nec unius literulæ additione potuisse sanare; verùm inverso potius ordine legisse, εἶαρ ῥόδον μέλημα, quum nihil sit notius, quàm εἶαρ *Ionicum* esse, pro εἶαρ, et ἦρ contractum; verùm *Baxteri* ἦαρ, nec mihi visum ante, nec auditum; puto etiam erratum *typographicum*, licet bis occurrat. Vera et indubitata lectio, εἶαρ. Quam *Dinnetus* agnoscit, v. ῥόδον. At μέλημα eleganter hic pro *alumnus*,

nus,

Rosam illam pulchrè foliatam
Temporibus aptantes.

Bibamus genialitèr ridentes. 80

Rosa, ò præstantissime flos,
Rosa veris præcipua cura ;
Rosæ vel diis in deliciis sunt.
Rosas etiam puer ille Veneris
Redimitur pulchris capillis,
Gratiis simul-saltans. 85

Corona igitur me, et lyram pulsabo :

Juxtà

pus, unde *Pindarus*, qui *Anacreontem* libentèr imitatur, *Σαρνὸν χαρίτων μίλημα τριπλόν*. Vid. in Fragmento *Pindari* apud ejusdem *Scholiasst*. Edit. *Oxon.* fol. 204. Dicitur etiam infrà v. 846. *μίλημα μύθοις*, quomodo idem *Pindarus*, *Isthmionic*. *Od.* x. v. 92. *Παρβύνοισι μίλημα*.

84. ῥόδα παῖς ὁ τῷ Κυθήρης εἴφι)] *Male Vatican. MS.* ῥόδον ὁ παῖς ὁ Κυθήρης, quomodo *Tribrachys* fiat in primâ sede pro *Anapesto*, et pro *Iambo* in *secundâ Trochæus*, quod fieri nullo modo potest. Prætereà sic fieri videtur ῥόδον *Nominativus*, et per *Appositionem* ad παῖς referri; cùm debeat esse *Accusativus* post verbum εἴφι), ut hic sit ordo; Παῖς ὁ τῷ Κυθήρης εἴφι) ῥόδα ἐπὶ τοῖς ἴσλοις. Versu enim præcedenti dixerat, ῥόδα κὶ θεοῖσι τριπλά quod hic probat, dum deum *Cupidinem* iis coronatum inducit; sin ῥέδον fecisset *Veneris* filium, dicere debuerat, ῥόδα κὶ θεοὶ πέλον), ῥόδον ὁ παῖς &c. Et tamen sic, εἴφι) otiosum esset.

85. Στίφι) καλοῖς ἴσλοις] Στίφομαι τὴς ἴσλους ῥόδῃς, et εἴφομαι τοῖς ἴσλοις ῥόδα, dicitur.

87. Στίψον ἔν με, κὶ λυρίζω] Pro veteri λυρίζω, duplici nunc ὄσ' scribo, ob verum, de quâ re ad v. 44. et v. 134. *Vatican. MS.* λυρίζω, non malé. In hoc autem versu novum quid accidit, *Amphimacer* pro *Anapesto*, quod utut duriusculum videatur, auctorem tamen *Homerum* habet, *Odysf.* δ'. v. 485. Ταῦτα μὲ δὴ ἔτω τελίω, γέρον, ὡς σὺ κελύεις. Et σ'. v. 246. Πλείονίς κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέρῃσι δόμοισιν, ubi *Amphimacer* in principio pro *Spondeo*: at

Spondeus

Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
 Μετὰ κέρης βαθυκόλπῃ,
 Ῥοδίνοισι τεφανίσκοις
 Πεπυκασμῶς, χορεύσω.

90

Κῶμος. 5.

Στεφάνης μὲν κροτάφοισι
 Ῥοδίνης συναρμόσαντες
 Μεθύομεν ἄβρᾶ γελῶντες·
 Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κέρῃ,
 Κατακίωοισι βρῦντας

95

Πλοκάμοις

Spondæus Anapesto et Dactylo æquipollet. Ità infra v. 839, 853, 927.

88. Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς] Rectè versus et ex regulâ se haberet, si legamus, Παρά σοῖς, Λυαῖς, σηκοῖς. Verùm et receptam lectionem ratam facimus admittendo *Anapestum* in *pâri loco*, pro *Iambo*; quod etiam ab ipso *Euripide* fieri dicimus ad *Hecub. v. 7.* Vid. *Orest. v. 20. Supplic. v. 441. et 479.* Vide infra ad v. 359. et v. 576.

89. Μετὰ κέρης βαθυκόλπῃ] Hunc versum planè corruptum putarem, forte, cum aliis, nisi quod sæpè aliàs similem per omnia proferat, ut notamus ad v. 90. Vox *βαθυκόλπος* *Homericâ*, ut *Iliad. ε'. v. 339.* *Δαρδανίδης βαθυκόλποι*, de quâ voce diximus aliàs. Optimè autem de fœminis usurpatur, quarum in sinus amatorum oculi et manus solent descendere. Vox *βαθυζων* eòdem respicit. *Bacchylides*, ὦ δαδφοροῦ Νυκτὸς μεγαλοκίλπου θυγατρὸς. *Theocrit. Idyll. ιζ'. v. 55.* Ἄλλα θίτις βαθυκόλπος.

90. Ῥοδίνοισι τεφανίσκοις] Nugantur, qui priorem syllabam *Ῥ* τεφανίσκοις productam volunt, ob spiritum *asperum* in *φ* latentem, ut et supra in *βαθυκόλποις*, v. 89. Nam quanquam illud ante quodvis *Aspiratum* fieri concedam, hos versus metiendos dico per duos *Ionicos ἀπ' ἐλάσσον*, ut *μετὰ κέρης / βαθυκόλπῃ*. Et *ροδίνοισι / τεφανίσκοις*. Ità *μοχ στεφάνης μὲν / κροτάφοισι*. Et v. 96. *κατακίωοισι / βρῦντας*. Et v. 99. *Ἀεραχίτης / ἄμμα κέρως*. Tales præterea innumeros alios reperies v. 100, 332, 467, 570, 575,

604,

Juxtà tua, Bacche delubra
 Cum puella profundi sinûs,
 Roseis corollis
 Redimitus, saltabo. 90

6. Festivitas Amatoria.

Coronas quidem temporibus
 Roseas simul-aptantes
 Genio-indulgemus suaviter ridentes.
 Ad barbiton verò puella 95
 Hederaceis plenos Comis

604, 687, 817, &c. Adeò familiare *Anacreonti* hoc genus carminis *Semiiambis* suis immiscere. Qui *Ionicum* ἀκ' ἰλιόσπονδον nesciunt, hoc carmen per *Anapaestum*, *Dactylum*, et *Spondelium* metantur. Res eodem recidit.

O D E VI.

Carminis *genus* idem cum præcedenti, cum iisdem exceptionibus. Titulum *Κῆμος* restituo, quod res ipsa faciendum docet, et *Faber* cum filiâ priorem titulum incongruum fatentur; et *Heliæ Andriæ* hunc pro vero agnoscit, quod ex ultimo ipsius odæ versiculo confirmatur. *Comus* autem, non tunc pro Deo, sed pro solenni et festivo sodalicio sumendum.

92. Στεφάνους μὲν προτάφους.] De hoc versu diximus ad v. 90.

94. Μεθύωμην ἄσπρα γελῶντες] γρ. μεθύωμην. similis locutio v. 80. Πινόωμην ἄσπρα γελῶντες. si μεθύωμην legamus, tunc ἄσπρα γελῶντες legendum videtur, ut fit Μεθύωμην ἄσπρα γελῶντες. A λῶω, λῶ, video, voce *Homericâ*: *Anglicè* dicimus *OGLING*. si μεθύωμην manet, versus tamen per omnia respondebit primo hujus *Ode*, nam μεθύωμην, pes *proceleusmaticus*, ἰσοδυναμῶν *Spondæo*, *Dactylo*, vel *Anapaestio*, quod diximus ad v. 77. et præterea est *Indicativus*, ut ex *contextu* patet.

95. Ἰπὸ βαρβίτου ἢ κύρη] Scribo *Ionicè*, pro κύρη, cujus rei rationem habes ad v. 22. similis locutio, v. 688, Ἰπὸ βαρβίτου χορεύων. *Tertull.* salticas puellas. Vid *Stanley*.

96. Κατακλιόσποισι βρούστας] De carminis genere diximus ad

Πλοκάμοις φέρσα θύρσαι,

Χλιδανόσφυρος χορεύει.

Ἄβροχαίτης δ' ἅμα κῆρος,

Στομάτων ἰδὺ πνέοντων,

100

Κατὰ πηκτίδων ἀθύρῃ

Προχέων λιγέϊαν ὀμφήν.

Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης,

Μετὰ τῆ καλῆ Λυαίῃ

Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,

105

Τὸν ἐπήρατον γεραιῖς

Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Εἰς

ad v. 90. Verùm pro veteri κατὰ κισσοῖσι, nunc ex plurimum doctorum mente, κατακισσοῖσι scribo, unicâ voce; ut concordet cum πλοκάμοις, atque ità κατακισσοῖς πλοκάμοις idem fit cum κισσοῖς βλαστήμασσιν Euripid. Bacch. v. 177. Vid. Paschal. de Coronis l. i. c. 17. Si liceret per versum legerem κατακισσοῖσι, quæ vox quoque Euripideâ, Phœniss. v. 657. βρώτας] Ego hanc vocem primus restituo, miratus, neminem ante me id fecisse, cum βρώτας fuerit vox omnibus suspecta. Stanley id. antè. βρώτας autem et Homericâ, fit (Iliad. ρ. v. 56. καὶ τὸ βροτῆ ἀνθὶ καλῶ) et Anacreonticâ, et genuina, ut videndum infra v. 577. et v. 927. Ità Euripid. Bacch. v. 107. βρώτι, βρώτε χλοηρᾷ σμίλακι καλλικάρπῳ.

97. Πλοκάμοις] Φύλλοις. Ità Horat. Arboribusque comæ.

99. Ἄβροχαίτης δ' ἅμα κῆρος] De versûs genere, vid. ad v. 90. Ionicè autem scribo pro ἀβροχαίταις, ut mox v. 171. νελώνης reperitur; quo nihil magis Ionicum, nec sine magnâ causâ Doricè scribit hic auctor. Dinnerus certè in κῆρῳ legit ἀβροχαίτης. Vid. etiam ad v. 95. Vatican. MS. ἀβροχαίται et κῆροι malè, cùm numerus nominum pluralis verbo singulari minimè congruat, et v. 101. Participium ἀβρόρον, impossibilem hanc lectionem faciat.

100. Στομάτων ἰδὺ πνέοντων] Versus et hîc Ionicus, ut præcedens; ἰδὺ autem pro ἀδὺ lego, iisdem rationibus; et sic

Comis gerens thyrsos,
 Delicatulis-malleolis saltat.
 Mollique-cæsarie simul puer,
 Ore suave spiranti,
 Ad panduram ludit
 Fundens elegantem vocem.

100

Ipse demum Amor auricomus,
 Una cum pulchro Lyæo,
 Unà cum pulchrâ Venere,
 Pergratam senibus
 Comeffationem ingreditur lætus.

105

7. In

fic quidem legitur infra v. 278. *Longepierre* ex *Anthologia*, inter alios, hunc versum adducit, Νίκλας ἔλω τὸ φίλημα τὸ ᾧ σόμα Νίκλας ἔπει. Videtur hic *Anacreon* imitari *Hesiod.* *Scut.* v. 279. Ἐξ ἀπαλῶν σομάτων.

101. Κατὰ πικτιδῶν ἀθύροι Προχίωι λυγίαν ὀμφῶν] Ità potiùs, quàm ut olim, ἀθύρον προχίωι. Ità enim *Vatican.* MS. et *Henr. Steph.* agnoscit. Πικτις, ὄργανον μουσικόν, de quo *Athenæus*, *Eustathius*, et alii. Infra v. 1114. Νῦν δ', ἀθύρῳ ἐπέοισαν ψάλλον πικτιδα τῇ φίλῃ Κοιμάζον παιδί γ' ἀβρῆ.

102. Ὀμφῶν] Ità pro ὀμφῶν scribo, ut v. 22. Ἀ λίγυς, λυγία: ἀ λυγός, λυγία. Vid. *Eustath.*

103. Ὁ δ' Ἔρωις ὁ χρυσοχαίτης] Et hìc pro χρυσοχαίτης, suum *Ionismum Anacreonti* restituo, ut supra v. 22, 99, 100, 102. χρυσοκομῶ et χρυσοχαίτης idem atque ξανθοκομῶ, de quâ re, videfis ad v. 429.

105. Μετὰ τῷ καλῆς Κυθήρης] Hanc lectionem hìc ego potiozem duco, quanquam et ἔ τ' &c. bene possit stare; quis enim neget *Spondæum* ἰσόχρονον *Anapæsto*? *Vatican.* MS. legit, καὶ τῆς καλῆς κυθηρίας, cujus *parem* adhuc desideramus.

106. Τὸν ἐπὶ κρατὸς γιραιῶς] *Nestoris* consilium *Agamemnoni* *Iliad.* ἰ. v. 70. Δαίνυ δαίτα γέροντι.

107. Κῶμος μέτεσι Χαίρων] Hic versus nihilo deficit; constat enim *Spondæum*, quod modò diximus, idem valere, atque *Anapæstum*, ut et quamvis *longam* literam in duas

H

breves

Εἰς Ἔρωτα. ζ.

Ἰακινθίνῳ με ῥάβδῳ
 Χαλεπῶς Ἔρωσ βασιζόντ'
 Ἐκέλευσε συντροχάζειν
 Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
 Ζυλόχων τὲ καὶ φαραγῶν,
 Τροχάοντα πείρειν ὕδρος.
 Κραδίῃ δ' ἐρινὸς ἄχρη
 Ἀνέβαινε, καὶν ἀπέσβην.

110

115

Ὁ δ' Ἔρωσ, μέτωπα σείων
 Ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε,
 Σὺ γὰρ εἶ δύνῃ φιλιῆσαι.

Εἰς τὸ ἑαυτῷ ὄνειρον, η.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων Ἀλιπορφύροις

brevis resolvi posse. Et hoc sæpè fit in hujusmodi Odariis, ut v. 459, 469. Καρῶ quid hic significet, ostendi ad Odæ ingressum. Καρῶ est et Genius, vel Deus comestationum, de quo Philostratus in Icon. Quod à Chemos vel Chantos, commentator, id Priapus, vid. Gérard. Johan. Voss. de Idolat. l. ii. c. 8. Pro μίτρῳ, Vatican. MS. μίθῳ legit, nequaquam congruenter, nisi velis Comiti dissolvi ab Amore. Μίτρῳ verò, ut μίτρῳ, pro sequor, vel ingrediator post alium

O D E VII.

Hæc *Odæ* ejusdem per omnia generis, atque *tertia*.

108. Ἰακινθίνῳ με ῥάβδῳ] Virgam, sive sceptrum, dat Amori coloris violacei, sive purpurei; nam ut *aurum* potentiae signum; ita *purpura* pudoris et modestiae; vel denique pro *splendenti*, sive *aureo*, ponitur; ut *Catullo*, purpurei rami, i. e. ἰσχυροῦ, ἢ ἡρώσει ὄζοι. Quin *Venus* ipsa πορφύρεη dicitur *Anacreonti* v. 1174. De *Hyacintho* vid. *Dodonæum* Hist. stirp. et *Pleriam* in Hieroglyph. *Dominia Ducier* legit ἰακινθίνῳ. [Ita etiam editto *Commelina*; et ῥάβδος, in *Mascatina* genere vix alibi occurrat.]

109. Χαλεπῶς

7. In Amorem.

Hyacinthinâ me virgâ
Difficultèr Amor gradientem *et resistantem*.

Jussit secum unâ cursitare:

Ita per rapidos torrentes, 110

Per fruticeta et præcipitia,

Cursitantem transfixit coluber.

Cor indè *mibi* nares adusque

Ascendit, et tantùm non extinctus sum.

Amor itaque frontem mihi refrigerans

Mollibus cum alis, dixit, 116

Tu etenim non potes amare.

8. In somnium suum.

Per noctem indormiens Purpureis

109. Χαλεπῶς Ἐρωὶ βαδίζον] Ità scribo pro βαδίζον, ut fit vèrsus *Hypermeter*. Et nequid dissimulem, ità manu suâ notàrat D. Heinsius, ut videmus in codice *Cottoniano*. Nequis autem offendatur ex *syllabâ* redundanti, conferatur *Homer. Iliad. 9. v. 206. et 4. v. 265.* Item *Virgil. Georg. l. iii. v. 449. Et spumas miscent argenti, vivaque sulphura*; denique *Horat. Od. ii. v. 19. Labitur ripis Jove non probante, uxorius amnis.*

110. Ἐκίλευς] *Vatican. MS. ἐκάλει.*

116. Ὁ δ' Ἐρωὶ μίτωπα σείων] *Anacreon* deliquio penè corruit, illi frontem *Cupido* refrigerans mollibus alis, ad ventum faciendum, restituit; non sine gravi correptione. Ità *Bion* in *Adon. v. 85. Ὁς δ' ὄπιθεν πτερυγεῖσιν ἀναψύχων τ' Ἀδωνι.* Alii exponunt, quasi *Deus* etiamnum irasceretur, et simul loquendo quassaret frontem, alâsque conculceret. Est autem *Synecdoche* numeri pro μίτωπων.

118. Σὺ τ' ἔδνη Φιλῆσαι] γρ. Σὺ τ' ἔδαμῃ Φιλῆσαις.

O D E VIII.

De carminis genere diximus ad præcedentem; est enim; ut illa, ejusdem generis, atque *tertia*.

119. Νυκτὸς] *Vatican. MS. νυκτῶν*, malè, et contra vèrsus legem,

Ἀλιπορφύροις τάπησι, 120
Γεγανυμένῳ Λυαίῳ,

Ἐδόκην ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἔκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων
Ἐπεκερτόμεν δὲ παῖδες, 125

Ἄπαλότεροι Λυαίς,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.

Ἐθέλοντα δ' αὖ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὑπνῶ με πάντες, 130
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν. Eίς

120. Ἀλιπορφύροις τάπησι] Vox *Homericæ* ἀλιπόρφυρον et exponitur θαλασσοβάφης. Aliàs *Anacreon* dixit ἀλιπόρφυρον ῥέγος, v. 1267. Vid. *Stanley*.

121. Γεγανυμένῳ Λυαίῳ] γρ. γεγανυμένῳ. At *Vet. Ictionem* præfero, cùm sit vox *Homericæ*, *Iliad.* ὁ. v. 405. — Γανυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων. Exponitur, ut plurimum, χαίρων, hinc ἀψυχομένῳ εἶον ὑπὸ χαρῆς. Est aliud longè γανῶ, etiam apud *Homerum*, nempe λαμπρόνομαι, καλλοπίζομαι, &c. Quare errant, qui has duas voces confundunt. Sciendum autem, penultimam in γανυμαι breuem, in γεγανυμαι longam; vel producitur nihilominus, quomodo de aliis vocibus dicimus ad v. 123.

123. Ἐκτανύειν] *Penultima* hinc producitur, aliàs corripitur solita; ut in voce ἄλων, *Iliad.* ὁ. v. 12. *Media brevis*, etiam ante vocalem, quæ tamen *Odyss.* ἰ. v. 398. iterum producitur: sic prior ἔδυναμαι, communiter *brevis*; at *Odyss.* ἄ. v. 276. eadem producitur, in quem locum vid. quæ Nos. Sic *media* τῶ ἀδικῶ semper aliàs *brevis*, in hoc *Sapphico* longa, Σαπφοῖ, ἀδικεῖ, est enim *Adonicum*. Et multa sunt similia.

124. Μετὰ παρθένων ἀθύρων] Ità mox v. 679. Μετὰ παρθένων ἀθύρειν, et v. 101. Κατὰ κηκτιδῶν ἀθύρει.

126. Ἄπαλότεροι

Purpureis tapetibus,

120

Lætificatus Lyæo,

Vifus fum fummis pèdum palmulis

Curfum velocem inténdere,

Cum virginibus lufitans :

Cavillabantur autem pueri

125

Teneriores Lyæo,

Scurrilia mihi dicentes,

Propter formofulas illas.

Volentem deindè osculari

Fugerunt è fomno me omnes ;

130

Solus itaque relictus ego mifellus

Rurfum appetii dormire.

9. Ad

126. Ἀπαλώτεροι Λυαίῳ] *Bacchum* omnes poetæ mollem et formofulum fingunt. *Ovid.* *Metamorph.* l. iv. §. 1.

— Tibi enim inconfumpta juventus, tu puer æternus, tu formosissimus alto conspiceris cælo. *Oppian.* *Cynegetic.* l. i. v. 360. Τῆς πάρῳ ἀετρώσαντας ἐν ἡμερίοισιν ἐφέβους, Νηρία, καὶ Νάρμισσον, ἑὺμμελίῳ δ' Ἰάκινθον, Κάσσορά τ' εὐκάρθον, καὶ Ἀμκαφόνον Πολυδιόκλει, Ἡθίους τε ἰούς, τοί τ' ἐν μακαρίοισιν ἀγῆτοι, Φοῖβον δαφνοκόμῳ, καὶ κισσοφόρον Διόνυσον. *Euripides* *Bacch.* v. 353. Σπληνομορφον vocat, et v. 453. εὐμορφον et ἐκ ἀμορφον. Idem testatur D^s. *Edvard. Sherburne* miles, nuper defunctus, ad *Senecæ Medeam* §. 27. et *Hippolit.* §. 18. Idem, *Colubus* v. 255. Vid. infra ad v. 457.

127. Δακίθυμά μοι λέγοντες] *Homer.* *Odyss.* θ'. v. 185. Θυμοδακίης ἦδ' μῦθῳ. Vid. quæ Nos ad *Euripid.* *Rhes.* v. 596.

129. Ἐθέλωτα δ' αὖ φιλῆσαι] Cum olim ἢ φιλῆσαι scriberetur, quanquam φ'. ecstaticum sit, δ' αὖ tamen legendum hic statuo, ut repetitio quædam notetur. *Vatican.* MS. ἰθέλωτι et μοι, malé.

130. Φύγον ἐξ ὑπνου μοι πάντες] Prior τῆ ὑπνου corripitur de quâ re diximus ad *Euripid.* *Phœniss.* v. 19.

132. Πάλιν ἤθελον καθύδιν] Δηλώνοτι, ἵνα πάλιν ταῖς παρτίοις, καὶ τοῖς παισὶ κατ' ὄναρ μετῴναι δακροῖη. Ita *Nonnus,* *Dionysiac.* ἐγρόμῳ ἢ Παρθένον ἐκ οὐκίχῃς, καὶ ἤθελεν αὐθις ἰαίειν.

Εἰς περιστράν. 9.

Ἐρασμὴ πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τούτων,
 Ἐπ' ἡέρθεις,
 Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 Τίς ἐστὶ σοὶ; Μέλι δέ.

135

Ἀνακρέων μ' ἐπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τ' ἀπάντων

140

Κρατῆντα

ιαύω. Ovid. Metamorph. l. x. §. 11. Somnus abit: flet illa diu, repetitque quietis Ipsa suae speciem.

O D E IX.

Hæc Ode ejusdem generis versus cum primâ; estque ἀμωβαία, in dialogi morem scripta. Poeta autem seipsum personare vult, et suam columbam, quasi ignotus esset, de seipso interrogat.

133. Ἐρασμὴ πέλεια] Vatican. MS. πελία malè. Columba Veneri sacra, ut Pierius Hieroglyph. l. xxii. fol. 157. De Portatrice Columbâ Sam. Bochart. Ἱεροζωία Vol. ii. l. i. c. 2. fol. 14. &c. Tho. Stanley in hunc locum. Tanaquil Faber et ejusdem filia adeundi: De portatrice cornice Ælian. Histor. Animal. l. vi. c. 7. et ex illo Cæl. Rhodig. l. xxv. c. 28. Demique Longepierre ad hanc oden; quam non ab homine aliquo, sed à Mysis ipsis et à Gratiis collatâ operâ compositam videri ait Faber.

134. Πέτασαι] Itâ cum duplici α'. scribo ob metrum, vid. suprâ ad v. 87. Fit à πέταμαι, undè πέτασθ' suprâ v. 18. et infrâ v. 153. ut à πέτομαι, πέτασθ'. Notandum, Πόθεν hoc in loco, pro παρα τιν'.

135. Πόθεν μύρων τούτων] Non est hæc lectio turbanda; nec enim τούτων tantidem est. Πνέεις μύρων τούτων. Elegantiam majorum redolet, quàm τούτων μύρων πνέεις. quare maneat omnino vetusta et in omnibus libris hæctenus servata lectio.

136. Θίνουα

9. Ad Columbam.

O amabilis columbella,

Undenam, undenam volas?

Undè est, quòd unguentorum tantorum,

Super aëre festinans,

Redolésque et penè depluis?

Quis tibi berus est? Id enim curæ est mihi, ut

Anacreon me misit

Ad amasium, ad Bathyllum,

Qui dudum evasit omnium omninò

Dominus

136. Θείουσα.] *Vatican. MS.* Θείουσα, quæ vox nihili.

138. Τίς ἐστὶ σοί; Μάλι δὲ.] *Horr. Steph.* legit, Τίς δ' ἐστὶ σοὶ μίλημα; et confirmat ex illo *Theocrit. Idyll. xiv. v. 2.* Τί δὲ τοι τὸ μίλημα; *Baxter*, magis observatis literarum vestigiis, Τίς ἐστὶ σοὶ μιλάνδον; *Faber Henricum Steph.* laudat, at vetus editio *Marelii* et *Rob. Stephani*, aperte habet, Τίς ἐστὶ; σοὶ μάλι δὲ; cujus sensum *Scaliger* verè cepit, atque ita vertit, *Cupis quis ille scire? Hoc est, Cupisne tu scire, quis ille sit, à quo missa sum?* Si hoc velis, scias me ab *Anacreonte* missam, ut sint verba *columbæ*. Denique si fas mihi sententiam quoque meam proferre, puto ita distinguere debere, Τίς ἐστὶ σοί; μάλι δὲ. Ut sint verba poetæ, adhuc *columbam* compellantis, in hunc sensum, Τίς ἐστὶ σοὶ ἀποτοῦ; τὴν τοῦ μάλι μοι, να γὰρ. Quis tibi dominus est tam liberalis, id enim aveo scire; ita *Thucydides* l. i. §. 5. fol. 4. οἷς ἂν ἐπιμελὲς εἴη εἶναι, *Dan. Heinsius* ad oram sui libri, ἴσως, Μάλι τί σοί, τίς ἐστὶ; πᾶσι licentèr.

140. Πρὸς παιδὸν, πρὸς Βαθύλλου.] Ità mox γ. 181. Ἀπὸν, ἄπὸ παιδὸν ἡμῶν. De *Bathyllo* in *Anacreontis Vita* diximus. Est autem nomen ὑπερκρητικόν, pro *Babylus*, quo modo Ἀρετιδὸς pro Ἀρετιδῶν *Aristophani*, *Ἡεῦδος*, pro *Ἡεουδῶν*. *Θρασύπιδος*, pro *Θρασύπιδος*. *Etymolog. M.* ex *Herodiano* et *Eustath.* fol. 982. l. 43.

141. [Ἐπιμέλει.] Notandum, τὸ Ἀπὸν in hoc loco poni pro ἴπῳ.

Κρατῶντα καὶ τύραννον.

Πέπρακέ μ' ἢ Κυθήρης

Λαβῶσα μικρὸν ὕμνον·

Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι

145

Διηκονῶ τοσαῦτα.

Καὶ νῦν οἴας ἐκείνη

Ἐπιτολὰς κομίζω·

Καὶ φησιν, εὐθέως με

Ἐλευθέριον ποιήσειν.

150

Ἐγὼ ἤ, κῆν ἀφῆ με,

Δύλη μὲν παρ' αὐτῶ·

Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι

Ὅρη τε καὶ καλ' ἀγρῆς,

Καὶ

142. Κρατῶντα] *Theocrit.* absolut. *Idyll.* xxii. v. 213.

143. Πέπρακέ μ' ἢ Κυθήρης] Ità rectissime *Tanaquil Faber*; cùm antea, magnâ versûs et elegantiae jacturâ, legeretur, Πέπρακέ μὲ Κυθήρης. Quae quidem illius probatissima lectio, miror, quomodo ejusdem filiae editionibus exciderit, cùm et versum aliàs laborantem sustineat, et emphasin requisitam impleat. Nec ineptè legas, Πέπρακέ μ' οἱ Κυθήρη, οἱ nempe pro αὐτῆ, Media syllaba τῷ πέπρακε producitur, ut *Antholog.* l. vii. fol. 485: Ὀπίθης Ψιδυροί, τί κερράγετε; sic in πέπραγα, ut *Μικρὸν Φρονεῖν χρὴ ἔ κακῶς πεπραγοῦτα*, *Euripides.* *Indè Sophocles* *Ajac.* v. 21. πρῶν ἄσκοπον, et v. 348. Τὰ τῷδε πρῶν. Ita *Aristoph.* *Οὐδὲν παθεῖσαι μιλίζον, ἢ διδρακαμῆ.*

144. Λαβῶσα μικρὸν ὕμνον] Frustra sunt illi, qui suspicantur *Oden* XI. non esse *Anacreontis*, quòd *Hymnus* sit, quales illum minime scripsisse dicunt critici; nos aliud in vitâ illius probamus, et præterea *Ode* L, LX, LXII, LXIV. illius generis sunt. Hic interim locus *Hymnum* certè aliquem scripsisse probat, scio tamen ὕμνον pro ὀδῶν poni simpliciter.

145. Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι] Vid. *Sam. Boschart.* *Ἱεροζωϊκόν*, Vol. ii. l. i. c. 2. fol. 14, 15, 16.

146. Διηκονῶ

Dominus atque imperator.

Vendidit me illi Venus,

Quùm accepisset brevem hymnum *ab eo*:

Ego exindè Anacreonti 145

Ut famula ago res hujuscemodi:

Et nunc quales quales ejusdem

Epistolas defero:

Et *is* ait, propediem me

Liberam *se* facturum 150.

Ego verò, etiamsi dimiserit me,

Serva *nihilominus* manebo apud eum:

Quid enim mihi opus est volare

Per montes et per agros, Et

146. Διπλονῶ] In voce, cui quantitas secundæ ambigua, poetæ utendum dialecto censeo; ut suprâ v. 63. et aliàs. Præsertim cùm hæc vocalis in hâc voce fit per se longa, quod *ibidem* probamus. In aliis, scio illum, *Homeri* ferè non, aliis etiam dialectis aliquandò nativam temperare; prout carminis jucunditas, aut rei ipsius ἀφέλεια postulârit; ut mox videbimus.

147. Καὶ γὺν οἴας ἐκείνου] *Henr. Stephanus* ὄρας pro οἴας substituit. Pugnât *Faber* et *Filia* pro οἴας, quos sequitur *Longepierre*. Nihil hîc corrigit vel *Vatican.* MS. vel *Voss.* et constat sensus cum receptâ lectione, quin et metrum; cùm non sit novum *diphthongos*, in mediis vocibus, ante vocalem, corripî, ut in ἐπειή, ποιῶ, ποιητής. Ita *Homer.* *Odyss.* ὄ. v. 379. ἔμπαιον. De quâ re nos ad *Enripid.* *Hecub.* v. 1108. Ita mox v. 324. Στεφάνους οἴους πονάζω. Vid ad v. 330, et 443. Præterea elegantissimè videtur hæc vox de literis usurpari, quarum materia, utut admirabilis, portatrici incerta; ut exponatur, *Qualesquales* illæ sint. *Dan. Heinsius* ἰσο' legit, *latis* ingeniosè.

150. Ποίσειν] Quòd ποιήσειν corripiat *priorem* ostendo ad Not. præcedentem.

153. Πέταλῳ] γρ. πίταλῳ. Vid. ad v. 134.

154. Ὅρη τε τῆ κατ' ἀγρῆς] Pro κατ' ὄρη τῆ ἀγρῆς. Ita infra v. 530. Ἡ Μάμφιν, ἢ ἐπὶ Νείλον.

155. Καὶ

Καὶ δένδρεσιν καθίζειν.

155

Φαγῶσαν ἄγριόν τι;

Τανῦν ἔδων μὲν ἄριον,

Ἄφαρπάσσασα χειρῶν

Ἄνακρέοντος αὐτοῦ.

Πιεῖν δέ μοι δίδωσι

160

Τὸν οἶνον, ὃν προπίει.

Πιῶσα δ' ἂν χορεύσω,

Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι

Πτεροῖσι συγκαλύψω,

Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ

165

Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω,

Ἔχεις ἅπανι, ἀπελθε

Λαλιτέραν μ' ἔθηκας,

Ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

Eis

155. Καὶ δένδρεσιν καθίζειν] De hac re Sam. Bochart, 2. Vol. I. i. c. 3. fol. 18.

161. Τὸν οἶνον, ὃν προπίει] *Columba* heri sui liberalitatem eximiam ostendit; quod eodem, quo ipse propinaverit, vino, etiam illam exciperet. Cum alias domini minus liberales, non nisi optimos, aut certe charissimos servos, ita soleant tractare. Ita *Homerus Achilles* introducit, præ aliis, *Ajaxem, Ulyssen, et Phænecem* excipientem. *Iliad.* 4. v. 202. Ita *Achænes*, in magnifico illo convivio, *Esther*, c. i. v. 7. idem subditis suis omnibus vinum exhibuit, quod ipse propinare solebat, nempe *Chalybænum*.

163. Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω] Ità *Hier. Steph.* cum prius esset, Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα in veteribus, ἐμοῖσι substituit, quod necessarium quodammodo videtur, et Ἀνακρέοντα rejecit, quod ex margine irreperat;

sec

Et arboribus insidere, 155

Edenti nescio quid rusticum?

Nunc comedo quidem panem,

Subripiens manibus

Anacreontis ipsius :

Bibendumque mihi præbet 160

Vinum ipsum, quod præbiberat.

Ut verò biberim, forsán saltabò,

Et herum meis

Alis contexam ;

Consopita autem super ipso 165

Barbitò dormio.

Habes omnia ; abeas :

Loquaciorem me fecisti,

O homo, vel ipsâ cornice.

.10. In

nec necessarium omninò erat, cùm nomen priùs occurreret. Hanc illius emendationem ego exosculor, alii plurimi amplectuntur : *Scaliger* tamen legit *Ἀνάκων*, quæ vox ἱσοκον μων alterius. Domini *Longepierre* amicus anonymus Καὶ διαπόρτω γέροντα legit. Verum *Stephani* lectio præplacet. Alia ejusdem nequaquam, Πόρτω Ἀνακρίοντα.

164. Συγκαλύψω] *Vatican. MS.* συγκαλύψων, etiam *Præf. ciano* invito.

165. Κοιμημένη δ' ἐπ' αὐτῆς] Puto legendum ἐπ' αὐτῆς. In hunc certè sensum *Henr. Steph.* vertit, *In ejus et reclinatæ me barbitò*, &c. Potest tamen elegantè dici per *Emphasin*.

166. Τῆς βαρβίτης] *Supra v. 3.* Ἡ βαρβίτης. Verùm hæc vox per tria genera noscitur, si criticis fides.

168. λαλίστερον Κορνίης] In *Proverbium* abiit *Κορνίη κορνίη*, et solenne epitheton λαλίστερα, et κορνίη, ἢ τρογόνων λαλίστερο, *Eustath.* fol. 651. lin. 12.

028

Εἰς Ἐρωῖα κηλιόν. ι.

Ἐρωῖα κηλιόν τις 170

Νηηνίης ἐπώλη·

Ἐγὼ δὲ οἱ ᾠδὰς,

Πόσθι θέλεις, ἔφλω, σοὶ

Τὸ τευχθὲν ἐκπείωμαι;

Ὁ δ' εἶπε, Δωριάζων, 175

Λάβ' αὐτὸν, ὅππόςθι λῆς,

Ὅμως δ', ἴν' ἐκμάθῃς πᾶν,

Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνας.

Ἄλλ' ἔθελω συνοικῆν

Ἐρωτι παντορέκλια. 180

Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν

Δραχμῆς, καλὸν σύνευον. Ἐρωῖς

O D E X.

Hæc Ode et sequentes omnes usque ad *Oden* XXI. *exclusive*, ejusdem generis cum *precedenti*; et hoc *Odarion* est ἀμοιβαῖον, ut illud.

171. Νηηνίης] *Ionice* pro νηηνίης, undè patet, a in illâ voce, νηηνίς, νηηνίσι, et similibus produci.

174. Τὸ τευχθὲν] *Vatican.* MS. τυχθὲν. Et *Henr. Stephani.* inter *varias lectiones* agnoscit, utroque enim modo scribitur, τίτυγμαι et τίτευμαι. At posteriorem magis regularem probo, ad *Homer.* *Odyss.* α. v. 18.

175. Δωριάζων] Δωριάζω hic Δωριεὶ καλῶ, aliàs γυμνῶμαι, ut in illo fragmento v. 1266. Vid. *Euripid.* *Andromach.* v. 595. Et *Etymolog.* M. in v. Δωριάζων.

176. Λῆς] Κατὰ πρόπον, introducitur *Dorem Doricè* loquentem. Ità *Theocrit.* *Idyll.* i. v. 12. Λῆς ποτὶ τῶν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῆδ' καθίξας. Ità juvenum *Laconum* chorus apud *Plutarch.* de sui laude, Ἄμεις δὲ γ' εἰμὲν. Αἱ δὲ λῆς, αὐγάσθιο.

177. Ὅμως δ' ἴν' ἐκμάθῃς πᾶν] Ità omnes impressi; sed *Vossius* ex *Vaticano* MS. Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς τὸ. Ità enim *πρόποντος*

10. In cereum Cupidinem.

Cupidinem cereum quidam 170

Adolescens venundedit ;

Egóque illi juxta stans

Quanti, inquiebam, vis tibi

Imagunculam hanc emam ?

At ille dixit, Doricè loquens, 175

Cape illum, quanti vis, i. e. *tuo pretio* :

Veruntamen, ut rem totam addifcas,

Non ego fum cerearum imaginum effictor :

Sed nolo unà habitare

Cum Cupidine, qui omnia appetit. 180

Da igitur, *inquo*, da illum nobis,

Pro hâc drachmâ, lepidum contubernalem.

- At

πρεπόντως adhuc Doricè pergit juvenis, qui Δωριάζων inceperat. Quòd si addas emendationem Scaligeri, frustra erunt, qui cum Fabro legunt, ἔπος. Ille enim legit, Ὀμῶς δὲ ἢ σκμῶδες νῖν. ex notis Domini Jobannis Cotton, Baro-
netti, Ἐ μακαρίτης.

178. Οὐκ εἰμι καροτέχνης] Ita hìc saltem lego, quia Dorus adhuc loquitur; et fortè Δωρικώτερον ἦegas, Οὐκ εἰμι καροτέχνης.

179. Συνοικῆν] Ita pro συναικεῖν lego, eâdem de causâ. Ita Theocrit. Cyclop. v. 4. εὐρήν, et Heraclisc. v. 80. οἰκῆν.

180. Παντοράκτη] Ita quoque pro παντοράκτη scribo, et ita Vatican. MS. rectè, hæctenus enim Δωριάζει.

181. Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν] Poeta nunc loquitur, et eleganti repetitione animi intentionem ostendit; quæ suavis est παθολογία, nostróque auctori perquam familiaris; ita suprâ v. 140. Πρὸς παῖδα, πρὸς Βαβυλῶνα, et v. 1275. Φέρ' ἕδωρ, Φέρ' οἶνον, ἢ παῖ. Ità Sophocl. Aj. v. 546. Δίε' αὐτὸν, αἶρε δῆυρο.

182. Δραχμῆς] Quia dicimus, Πράγματι cum Genitivo, ut suprâ v. 173. et ἀνῆμαι, ut Demosthenes, Οὐκ ἀνῆμαι μυρίων δραχμῶν μιλιαμέλειαν, ideò in ratione commutandi dicitur

Ἔρωσ, σὺ δ' εὐθέως με
 Πύρωσον· εἰ ᾗ μὴ, σὺ
 Κατὰ φλογὸς τακίση.

185

Εἰς ἑαυτὸν. 1ά.

Λέγῃσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἄνακρέων, Γέρων εἶ·
 Λαβῶν ἔσοπιρον ἄθρη
 Κόμας μὴ οὐκετ' οὔσας,
 Ψιλὸν δέ σεν μέτωπον.

190

Εγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,

Εἴτ'

dicitur λαβεῖν et δίδῃναι etiam cum Genitivo, ut hic ὁδὸς αὐτὸν δραχμῆς, et suprâ v. 176. Λάβ' αὐτὸν, ὀππόσου λῆς.
 Nulla emptio sine pretio esse potest, Justinian. Institut. iii. §. 24. Ἐστὶ νομῶ πρὸς, Δός, λάβει, Antholog. l. iv. c. 12.
 Ἀμα δίδου ἔ λάμβανει, Suidas. Δός τι, καὶ λάβει τι.

183. Ἔρωσ, σὺ δ' εὐθέως με πύρωσον] *Apostrophe Anacreontis ad emptum Cupidinem, in quem, quia cereus esset, jocatur, nisi amoris flammâ ab illo incenderetur, se illum flammis liquefaciendum propediem traditurum. Ita solenne Ethnicis, imagines Deorum suorum, benè seu malè merentium, tractare, prout ab iis passi fuerint, ut ex Æsopi fabulâ quâdam lepidâ ostenditur, de quâ Antholog. l. iv. c. 12. fol. 328. Ita Ægyptii et Vett. Græci. Ita Romani et Germanici Mætis nuncium, in Deorum contemptum lapides in templa conjicere, altaria evertere, lares Deos forâs ejicere. Et Indorum gens hodiernum est, qui idola sua flagellare solent, quandò sibi aliquid mali obtigerit. Præterea ut Deos benè merentes benedictionibus, ità malè morigeros execrationibus profecuti sunt, ut Theocrit. Idyll. vii. v. 106. ad v. 114. Et Deos, quos orarent, promissis et votis, ut sic animum inducerent, fatigabant, quod et Christianis est familiare.*

O D E XI.

De genere hujus versûs, ut suprâ &c. Cùm verò ipsâ hujus Odæ auctoritas impetatur, objectorum istorum auctoritas est pensitanda. Hanc igitur *Oden* primus in lucem protulisse

At tu, ô Cupido, propediem me
Incendas; sin verò, tu ipse
In flammâ colliquefies.

185

II. De seipso.

Dicunt *mibi* fœminæ,
O *Anacreon*, senex es:
Accepto speculo, contemplare
Comas quidem non ampliùs existentes,
Glabrâmq; tuam frontem.

190

Ego sanè, quod ad comas attinet,

Utrum

protulisse dicitur *Henricus Stephanus* (μογάλη χάρις αὐτοῦ) tum valdè juvenis; quandò *Petro Victorio* eandem dono dedit, inventam à se fortè aiebat, in antiqui libri tegmine, teste eodem *Victorio*, Variar. Lætion. l. xx. c. 17. Hanc rem *Francisc. Robertellus* in lib. singulari, De ratione corrigendi, fol. 2. mirè extenuat. *Quare perridiculus is est, qui nuperrimè editis quibusdam insulsi hominis Græci lusibus, Anacreontis Odas esse scribit, hoc utens argumento; quod in cortice essent descripti; ut hâc ratione scilicet nobis imponeret.* Ad oram libri qui nunc est in Bibliotheca Coll. D. *Johannis, Cantabr.* suâ manu scribit *Mr. Crasshaw*, *Henricum Stephanum* hîc notari; quod et aliàs ab eodem *Robertello* factum p. 8. *Nunc extiterunt, si Diis placet, qui excitant ab Inferis Anacreontas, Halicarnasseos; brevi etiam rediisse audietis Sappho illam &c.* Verùm iniquior erat *Robertellus*; qui tantum virum tantî criminis insimularet, et imperitior, qui hæc tam lepida carmina insulso cuivis homini Græco ascriberet; non enim in hâc re illius judicio *Stephanum* tantùm et *Victorium* oppono, sed vetustissimum *Vaticanum* MS. toties nobis laudatum, in quo hæc *Ode* etiamnum legitur, ut probamus ad v. 195.

186. Δέγασα αι γυναίκες] Hanc *Anacreontis* *Oden* *Palladas* suam fecit imitando, mutato tantùm carminis genere, *Antholog.* l. ii. c. 47. fol. 175. Γραλίον με γυναίκες λίσσονται λέγεται κ. λ. Et hoc esset argumentum, pro hujus *Ode* auctoritate validissimum; nisi quod retorqueri possit,

Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῦτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπη τὸ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς χελιδόνα. εἶ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 Τί, κωτίλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σευ τὰ κῦφα
 Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;
 Ἥ μᾶλλον ἔδοθέν σευ
 Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρέυς

Ἐκεῖν

posset, si singulare foret, quasi *insulsus aliquis homo Græcus*
 ex *Palladâ* hæc compilaverit.

192. Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον] Mira, inquit *Stephanus*, est
 ἀφέλεια τῆ λόγου in hoc poetâ, ut hîc vides in verbo ἀπῆλ-
 θον. Et hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim reperies, ut
 in illo *Antholog.* fol. 483. — ὅτι σὺ τὸ πρόσαιπον ἀπῆλθε
 Κεῖνο, τὸ τ' Ἀνύδα, βάσκαινε, λειότερον.

195. Πρέπη τὰ τερπνὰ παίζειν] Ita in omnibus legitur,
 excerpto *Vaticano* MS. in quo multò elegantius, Πρέπη τὸ
 τερπνὰ παίζειν, ex Notis D. *Johannis Cotton* Baronetti, τῆ
 μακαρίτου. Et hinc apparet, quod modò diximus hujus
Ode auctoritas et antiquitas, contrâ *Robertelli* suggestio-
 nem; quodque non ab *Henrico Stephano*, nedum *insulso ho-*
mine Græco, confictum fuerit. Hoc enim *Vaticanum* MS.
 toties laudatum, pervetustum est, et à Domino *Isaaco Vos-*
sio, in prædicti D. *Johannis Cotton* gratiam, olim deliba-
 tum, à *Scaligero*, *Salmosio*, aliisque magnis viris visum, ut
 ex eorundem nominibus, propriâ singulorum manu ad
 eundem MS. Codicem adscriptis constat. *Vossii* exemplar
 mihi communicavit *Baronettus* prædictus. Consule Notas
H. Stephani.

196. Ὅσω πέλας τὰ μοίρης] Subaudi μᾶλλον, quod apud
 γοιμωτίους auctores frequens est, inquit *Faber*, rectè;
 quæ

Utrum sint, an abierint,
 Haud novi; hoc autem novi,
 Quòd seni tanto magis
 Convenit jucundè ludere,
 Quanto propior ei mors sit.

195

12. In hirundinem.

Quid tibi vis, faciam,
 Quid, ô garrula hirundo?

Alásne tuas celeres illas,

Vis, ut prehensas forfice abscindam?

200

An potiùs interiorem tuam

Illam linguam, sicut Tereus

Ille

quæ tamen vox tertio abhinc versiculo expressa, hic subin-
 dè repetenda.

O D E XII.

De carminis hujus *Odeæ* genere diximus ad Oden X.
 Hanc *Oden* imitatur *Agathias*, Antholog. fol. 401. Vid.
H. Stephani notas.

197. Τί σοι θάλεις χελιδών] Ita *Sappho*, Τί μοι Πανδωϊς
 ἀρίη χελιδών;

198. Τί κατίλη χελιδών;] Olim, Τί σοι, λάλη χελιδών;
Vatican. MS. Τί σοι, λαλεῦ, χελιδών; Benè quidem, nam
 cùm λάλη fit ὁ κή ή, vix λάλη reperias apud aliquem ido-
 neum auctorem; licet nonnulla ejusmodi meminerim me
 vidisse apud *Nonnum* in *Dionysiacis*, quale illud Οἶνωπην ἀ-
 μάτωσιν, etiam aliquandò apud probatissimos auctores, ut
 ostendimus ad v. 455. et 527. Alii hìc legunt, Τί κατίλη
 χελιδών; ut *Proclus* in Scholiis ad *Hesiod. Ἔργων*, α. p. 86.
Munckerus in Notis ad *Fulgentium* p. 11. haud malè, quàm
 τὸ σοι præcefferit. Vid. ad *Oppian. Hal.* l. iii. v. 244.
 Confer etiam Anthol. l. vi. ubi ὄρθρολάλος vocatur hi-
 rundo.

199. Τὰ ταρσά σιν τὰ κύφαι] *Plin.* l. x. c. 4. Volu-
 crum soli hirundini flexuosi volatùs velox celeritas.

200. Φαλίξω] Vid. infra ad v. 203.

202. Ὁ Τυρός] De *Tereo*, *Progne*, et *Philomelâ*, *Apol-
 lodorus*

Ἐκεῖν, ἐκθερίξω;

Τί μευ καλῶν ὀνείρων,

Ἵπορθείαισι φωναῖς

Ἀφήρπασας Βάθυλλος;

205

Εἰς Ἄττιν, ἰγ'.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυθήβω

Τὸν ἡμίθηλον Ἄττιν

Ἐν ἕρεσιν, βρωῶντα,

Λέγουσιν ἐκμαῖναι·

210

Οἱ

Iodorus Biblioth. l. iii. c. 14. §. 7. *Ovid.* *Metamorph.* l. vi. §. 8. *Sophoclis* *Fabula*, *Tereus* dicta, quæ nunc non extat. *Job.* *Tzetze* *Chiliad.* vii. §. 142. *Hieroglyphic.* *Pierii* l. xxii. fol. 163. D. Rectè poeta de *Tereo* termet hirundinem, cujus palatium ab illo avium genere minimè acceditur. *Plinius*, *Arx* regum *Tbraciæ*, à *Terei* nefasto crimine invisâ, *hirundinibus*. *Solinus* quoque, addito regis nomine, *Bysie* oppidum, inquit, quondam *arx Terei* regis, hinc invisum *hirundinibus*, et deinceps alitibus illis, inaccessum. *Plinio* *Bizia* dicitur l. x. c. 24.

203. Ἐκθερίξω] Ἀ θερίξω, *Futur.* ἰσω, vel ἰξω, ut supra v. 200. ψαλίξω, à ψαλίω, vel ἰξω. *Ionice.* *Sophocl.* *Ajac.* v. 239. Τὲ μὲν κεφαλὴν κ' ὑλαῖσσαι ἄκραν Ἰπιδί θερίσας. In quem locum Nos plura in *Prælection.* *Sophocleâ* xx. p. 132.

205. Ἵπορθείαισι φωναῖς] Sic *Hesiod.* Τόνα μετ' ὄρθρου Πανδοῖς ἄρτο χελιδῶν. De *hirundine* illud *Virgilii.* *Æn.* l. viii. 456. *Et matutini volucrum sub culmine cantus.* Vjd. *Pierii* *Hieroglyph.* l. xxii. fol. 163. *Apuleius*, *Florid.* l. i. *Hirundinis* *cantus matutinus, cicadæ meridians, nocturæ serus, ululæ vespertinus, bubonis nocturnus, galli antelucanus.*

206. Ἀφήρπασας Βάθυλλος;] *Asperarius* hunc locum imitatus, *Antholog.* l. i. c. 60. fol. 85. Ὅρα, τί μοι φίλον ἔπειν ἀφήρπασας; ἰδὺ ἢ Πύρρης Ἐδῶλον κοίτης ἄχρη δασπλάμι-

100;

Ille, prorsus demetam?
 Quid ex meis gratis somniis,
 Matutinis tuis modulis,
 Abripuisti Bathyllum?

205

13. In *Attyn*.

Hi quidem, almam Cybelen
 Semimarem Attin
 In montibus clamantem
 Dicunt in furorem-actum:

210

Illi

ω; simile et aliud epigramma *Agathiae* ibid. l. vii. fol. 461. Πάσαν ἐγὼ τῶν νύκτα κ. λ. Ità suprà Od. viii. v. 129. Ἐβίλωτα δ' αὖ φιλῆσαι Φύγον ἐξ ὑπνοῦ μὲ πάντες. Hinc *Horat.* l. iv. Od. i. *Nocturnis te ego somniis Jam captum teneo: Jam volucrem sequor Te per gramina Martii Campi; te per aquas, dure, volubiles.*

O D E XIII.

De genere hujus *Odae* carminis, ut supra. Titulum ex *Vatic.* MS. refinxit, viz. Εἰς Ἄτιω. Olim, Εἰς ἑαυτὸν. *Salustius* περὶ Θιῶν c. iv. *Julian* Imperator in Oratione Εἰς Θιῶν μητέρα.

207. Καλὴν Κυβέβω] Καλὴν *Græcorum*, hoc certè in loco, *Latinorum* alma est, ut rectè *Faber*. Κυβέβω idem atque Κυβέλη aut Κυβέλη, Deorum mater. Vid. *Eustath.* fol. 1431. lin. 47. *Phavorin.* in v. Θιῶν μητέρα, *Suidam* in v. Κυβέβω et *Hesych.* in Κυβέβω, corrige Κυβέβω, *Catullus* etiam §. lxiv. v. 9. Typanum, tubam, Cybebe, tua, mater, initia, et v. 12. Agite, ire ad alta Gallæ Cybebes nemora simul. *Aliàs*, Nomen vetulæ videtur, ut infrà v. 885.

208. Τὸν ἡμίθελον Ἄτιω] *Attes*, *Attis*, *Attys*, *Atys*, et *Attinus* scribitur, de quo *Catullus* §. lxiv. cui et sine viro, ut *Arnobio*, spoliatus viro. Vid. *Pausan.* Achaic. fol. 566. c. 3. *Nann.* *Dionys.* l. 20. *Gerard.* *Job. Voss.* De Idolatr. l. i. c. 20. *Josephi Scaligeri* *Notas* in *Catulli* locum. Ἠμίθελον] ἡμίανδρον, ἡμιγυναικα, ἀνδρόγυνον, ἑρμαφρόδιτον, εὐνέχον. *Virgil.* *Æn.* l. iv. v. 215. *Semivirum*, γυναικάσδρα, vocat *Eustath.* fol. 1179. lin. 31. *Semimarem*

Οἱ ᾗ, Κλάρω παρ' ὄχθαις
 Δαφνηφόροιο Φοίβης,
 Λάλον πiónτες ὕδωρ,
 Μεμνηότες βοῶσιν.

Ἐγὼ ᾗ, τῷ Λυαίῳ,
 Καὶ τῷ μύρῳ κορευθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μαῆναι.

215

Εἰς Ἔρωτα ιδ'.

Θέλω, θέλω φιλήσαι. —————

Ἐπειθ' Ἔρωσ φιλεῖν με,

220

Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 Ἄβυλον, οὐκ ἐπέειδ' αὖ.

Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,

Καὶ χρυσεῖω φαρέτρῳ,

Μάχη με πρόκαλεῖτο.

225

Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων

Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,

Καὶ δ' ἄρα, καὶ βοεῖω,

Ἐμαρνάμην Ἐρωτι.

Ἔβαλλ'.

marem, Ovidius. Nec vir, nec foemina, id. *Aeschyl.* p. 78. Ἄνθρ, γυνή τε, κτ τῶν μεταίχμων. Vid. *Martini Lex.* v. *Hermaphroditus.*

211. Οἱ δὲ Κλάρω παρ' ὄχθαις Λάλον πiónτες ὕδωρ] *Tacitus*, *Annal.* l. ii. p. 66. De Germanico loquens, *Appellitque Colophona, ut Clarii Apollinis oraculo uteretur. Non foemina illic, ut apud Delphos, sed certis è familiis et ferme Mileto accitus sacerdos numerum modo consultantium et nomina audit. Tum in specum degressus, haustâ fontis arcani aquâ, ignarus plerumque literarum et carminum, edit responsa, versibus compositis super rebus, quas quis mente concepit. Confer. Petr. Crinit. De Honestâ Disciplinâ l. xxi.*

c. 3.

Illi verò, *Clari* ad ripas
Laurigeri Phœbi,
Fatidicam cùm biberint aquam,
Furore perculsi clamant.

Ast ego, *Lyæo*, 215
Et unguento saturatus,
Et meâ quoque amicâ,
Volo, volo, *inquam*, furere.

14. In Cupidinem.

Volo, volo *nunc tandem* amare: — 220
Suasit olim Cupido amare me;
Ego autem habens animum
Improvidum, minimè persuasus sum.

Tunc ille protinùs arcum tollens
Atque auream pharetram,
Pugnâ me provocabat: 225
Atque ego sumens super humeris
Thoraca, velut alter Achilles,
Hastasque et scutum,
Concertabam cum Cupidine. Jaciebat;

c. 3. Huc refer *Longepierre* in locum, et *la Dacier*. Vid. ad v. 304.

218. Θέλω, θέλω μανῆσαι] Vid. *Oden*. XXXI. *Horat.* dixit, *Dulce est desipere in loco*; item, *Recepto dulce mihi furere est amico*. Ὅς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικῆς θύρας ἀφίκα), πειθεῖς, ἃς ἄρα ἐκ τέχνης ἰκανῶς ποιητῆς ἐσόμεθα ἀτελής αὐτός τε ἔῃ ἡ ποίησις, ὑπὸ τῆς ἴμασσομένην ἢ τῆς σωφρονῆσις ἢ φρονῆσις. *Plato* in *Phædro* fol. 344.

O D E XIV.

De carminis genere, ut suprâ.

219. Θέλω, θέλω φιλήσαι] Vid. ad v. 218.

220. Ἐπιὸ Ἐραὸς φιλεῖ μιν] *Vatican*. MS. φιλεῖ, malè. Nam tum ἐπιτ' legendum. At recepta lectio confirmatur ex sequentibus, Ἐγὼ δ' — ὅσα ἐπιείδω.

229. Ἐμαρμάμην Ἐρατι] Elegans ad hunc locum allu-

Ἐβαλλ' ἐγὼ δ' ἔφρευγον,

230

Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἴστους,

Ἡχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν

Ἀφῆκεν εἰς βέλεμον.

Μέσος δ' ἑκαρδίης μευ

Ἐδυνε, καί μ' ἔλυσε.

235

Μάτην δ' ἔχω βοεῖω.

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,

Μάχης ἔσω μ' ἐχέσσης;

Εἰς τὸ ἀφθόνας ζῆν, ἰε.

Οὐ μοι μέλει Γύγαο

Τῆ

ſio, *Antholog.* l. vii. fol. 475. Ὀπλισμαι πρὸς Ἐρωτα περὶ
τέμποισι λογισμῶν, Οὐδὲ μὲ νικῆσθ, μῦθος ἴσθ πρὸς ἴσα. Θα-
τὸς δ' Ἀθανάτω σπιλεῦσομαι ἢ δὲ βοηθὸν Βάκχον ἔχη, τί μῶ-
νες πρὸς δὲ ἐγὼ δύναμαι;

230. Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφρευγον] *Plautus*: Nam quōm illi
pugnabant maxumē, ego tum fugiebam maxumē.

231. Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἴστους] *Antholog.* l. vii. fol. 457.
Μηκέτι τις πῆξεται Πόθου βέλῃ ἰοδακμῷ γ' εἰς ἐμὲ λαβρὸς Ἐρως
ἐξεκένωσεν ἄλλω.

232. Εἶθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμον] *Janus Gasperius Ge-
wartius, Elect.* l. vii. c. ii. p. 73. Quōd ait *Amorem*,
absumptis sagittis, ipsum se, velut jaculum, in *Anacreon-
tem* conjecisse, id ex priscā militia ductum est. Nam ge-
nerosi milites olim, absumptis telis, ac viribus jam defici-
entibus, cūm brevi moribundos se in terram lapsuros ani-
madverterent, extremis viribus collectis, sese in adversarii
sui corpus conjiciebant, ut et morientes vel solo corporis
sui irruentis pondere ipsum prosternerent. Exempla hujus
rei frequentia sunt apud *Lucan.* l. iii. De milite quodam,
—— tum vulnere multo Effugientem animam lapsos colle-
git in artus, Membrāque contendit toto, quicumque manebat,
Sanguine, et hostilem, defessis robore membris, Insiliit, solo
nociturus pondere, puppim. Et l. vi. De *Scæva* ——
tot munera belli Solus obit, densamque ferens in pectore syl-
vam, Jam gradibus fessis, in quem cadat, eligit hostem.

Jaciebat; ast ego fugiebam: 230

Ut verò non ampliùs habuit tela,

Ægrè-tulit, deindè seipsum

Projecit in modum teli:

Mediùsque cordis mei

Penetravit, et me solvit. 235

Frustrà itaque habeo scutum:

Quid enim muniamur extrà,

Bello intùs me exercente?

15. Quod liberè sit vivendum.

Non mihi curæ-sunt *opes* Gygæ,

Illius

Papinius l. xi. De *Polynice* moribundo post funestum illud duellum — *nec plura locutus Concidit, et totis fratrem gravis obruit armis.* Et l. x. De *Menæceo*, qui pro *Thebis* se devoverat, *Seque super medias acies, nitidam ense remisso, Jecit, et in sævos cadere est conatus Achivos.*

234. Καρδίας] *Vatican.* MS. καρδίας, quæ lectio metro non convenit.

235. Ἐδωκε καὶ μὲ ἔλυσε] *Dan. Heinsius* ἔδωκε pro ἔλυσε legendum notat, minimè advertens, quòd ἔδωκε jam præcedat in eadem lineâ. Ἐλυσε verò hîc dictum, quomodò *Homero*, ἔλυσε ἢ γυῖα, et γόνυατ' ἔλυσε.

237. Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω;] *Vatican.* MS. Τί γὰρ βάλοιμεθ' ἔξω; *Canterus* ità vertit, *Cur muniamur extrà, Intus vigente pugnâ?* Quasi ~~ἀδελφωμένοι~~ *βαλώμεθα* esset. Quare nec exponi debere, *petamur*, aut *feriamur*, verùm *armemur*; siquidem ità sæpè apud poetas *simplicia*, quæ vocant, pro *compositis* ponuntur. Sic *Euripid.* *Medæa*, v. 609. Κριεῖμαι, pro ἀποκρινεῖμαι. Vid. *Andræa.* *Schotti* *Observat.* l. i. c. 3, *Tanaquil Faber*, sibi visus hic sapere, nihil vidit.

O D E XV.

De versûs genere, ut suprâ. Titulum *ex Vaticano* MS. restitui, *viz.* Εἰς τὸ ζῆν ἀφθόνως, veteri titulo, Εἰς ἰαυτὸν, re-jecto. Hæc *Ode* extat *Antholog.* l. ii. c. 47. fol. 174. Apud *Petr. Crinitum.* l. ix. c. 12. et *Vatican.* MS. ut diximus, et mox dicemus.

239. Οὐ μοι μάλλι Γόγαι] Frustrà domina *D'Acier* ex

Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
 Πύρωσον· εἰ ἢ μὴ, σὺ
 Κατὰ φλογὸς τακίση.

185

Εἰς ἑαυτὸν. ιά.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέων, Γέρον εἰ
 Λαβῶν ἔσοπιρον ἄθρη
 Κόμας μὲν οὐκέτ' οὐσας,
 Ψιλὸν δέ σεν μέτωπον.

190

Εγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,

Εἶτ'

dicitur λαβεῖν et δίδοναι etiam cum Genitivo, ut hic ὁδὸς αὐ-
 τὸν δραχμῆς, et suprâ v. 176. Ἄλλ' αὐτὸν, ὀκτόσπου λῆς.
 Nulla emptio sine pretio esse potest, Justinian. Institut. iii.
 §. 24. Ἔστι νομῶ πῦ, Δός, λάβε, Antholog. l. iv. c. 12.
 Ἄμα δίδου ἔ λάμβανε, Suidas. Δός τι, κὶ λάβε τι.

183. Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με πύρωσον.] *Apostrophe Anacreontis ad erumpentem Cupidinem, in quem, quia cereus esset, jocatur, nisi amoris flammâ ab illo incenderetur, se illum flammis liquefaciendum propediem traditurum. Ita solenne Ethnicis, imagines Deorum suorum, benè seu malè merentium, tractare, prout ab iis passi fuerint, ut ex Æsopi fabulâ quâdam lepidâ ostenditur, de quâ Antholog. l. iv. c. 12. fol. 328. Ita Ægyptii et Vett. Græci. Ita Romani et Germanici Mætis nuncium, in Deorum contemptum lapides in templa conjicere, altaria evertere, lares Deos foràs ejicere. Et Indorum gens hodiernum est, qui idola sua flagellare solent, quandò sibi aliquid mali obtigerit. Præterea ut Deos benè merentes benedictionibus, ita malè morigeros execrationibus persecuti sunt, ut Theocrit. Idyll. vii. v. 106. ad v. 114. Et Deos, quos orarent, promissis et votis, ut sic animum inducerent, fatigabant, quod et Christianis est familiare.*

O D E XI.

De genere hujus versûs, ut suprâ &c. Cùm verò ipsâ hujus Odæ auctoritas impetatur, objectorum istorum auctoritas est pensitanda. Hanc igitur *Oden* primus in lucem protulisse

At tu, ô Cupido, propediem me
Incendas; sin verò, tu ipse
In flammâ colliquefies.

185

II. De seipso.

Dicunt *mibi* fœminæ,
O *Anacreon*, senex es:
Accepto speculo, contemplare
Comas quidem non ampliùs existentes,
Glabrâmq; tuam frontem.

190

Ego sanè, quod ad comas attinet,

Utrum

protulisse dicitur *Henricus Stephanus* (μογάλη χάρις αὐτοῦ) tum valdè juvenis; quandò *Petro Victorio* eandem dono dedit, inventam à se fortè aiebat, in antiqui libri tegmine, teste eodem *Victorio*, Variar. Lectio. l. xx. c. 17. Hanc rem *Francisc. Robertellus* in lib. singulari, De ratione corrigendî, fol. 2. mirè extenuat. Quare perridiculus is est, qui nuperimè editis quibusdam insulsi hominis *Græci* lusibus, *Anacreontis* Odas esse scribit, hoc utens argumentò; quod in cortice essent descripti; ut hâc ratione scâncet nobis imponeret. Ad oram libri qui nunc est in Bibliotheca Coll. D. *Johannis, Cantabr.* suâ manu scribit *Mr. Crasshaw*, *Henricum Stephanum* hîc notari; quod et aliàs ab eodem *Robertello* factum p. 8. Nunc extiterunt, si Diis placet, qui excitant ab Inferis *Anacreontas*, *Halicarnasseos*; brevi etiam revixisse audietis *Sappho* illam &c. Verùm iniquior erat *Robertellus*, qui tantum virum tanti criminis insimularet, et imperitior, qui hæc tam lepida carmina insulso cuivis homini *Græco* ascriberet; non enim in hâc re illius judiciò *Stephanum* tantùm et *Victorium* oppono, sed vetustissimum *Vaticanum* MS. toties nobis laudatum, in quo hæc *Ode* etiãntum legitur, ut probamus ad v. 195.

186. Δέγνων αὶ γυναῖκες.] Hanc *Anacreontis* Oden *Palladas* suam fecit imitando, mutato tantùm carminis genere, *Antholog.* l. ii. c. 47. fol. 175. Γραλίον μὲ γυναῖκες λίσσονται κ. λ. Et hoc esset argumentum, pro hujus *Ode* auctoritate validissimum; nisi quod retorqueri posset,

Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῆτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῶ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπη τὸ τερπνὰ παίζεις,
 Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

195

Εἰς χελιδόνα. 16.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 Τί, κατίλη χελιδόν;
 Τὰ ταρσά σευ τὰ κῆφα
 Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;
 Ἢ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ
 Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς

Ἐκεῖν

200

posset, si singulare foret, quasi *insulsus aliquis homo Græcus*
 ex *Palladâ* hæc compilaverit.

192. Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον] Mira, inquit *Stephanus*, est ἀφίλεια τῆ λόγου in hoc poetâ, ut hîc vides in verbo ἀπῆλθον. Et hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim reperies, ut in illo *Antholog.* fol. 483. — ὅτι εἶ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε Κίνο, τὸ τ' Λύγος, βιάσκαι, λειότερον.

195. Πρέπη τὰ τερπνὰ παίζεις] Ita in omnibus legitur, excepto *Vaticano* MS. in quo multò elegantius, Πρέπη τὸ τερπνὰ παίζεις, ex Notis D. *Johannis Cotton* Baronetti, τῆ μακαρίτου. Et hinc apparet, quod modò diximus hujus *Ode* auctoritas et antiquitas, contrâ *Robertelli* suggestionem; quodque non ab *Henrico Stephano*, nedum *insulso homine Græco*, confictum fuerit. Hoc enim *Vaticanium* MS. toties laudatum, pervetustum est, et à Domino *Isaaco Voffio*, in prædicti D. *Johannis Cotton* gratiam, olim delibatum, à *Scaligero*, *Salmosio*, aliisque magnis viris visum, ut ex eorundem nominibus, propriâ singulorum manu ad eundem MS. Codicem adscriptis constat. *Voffii* exemplar mihi communicavit *Baronettus* prædictus. Consule *Notas H. Stephani*.

196. Ὅσω πέλας τὰ μοίρης] Subaudi μᾶλλον, quod apud γοιμωτίρους auctores frequens est, inquit *Faber*, rectè; quæ

Utrum sint, an abierint,
 Haud novi; hoc autem novi,
 Quòd seni tanto magis
 Convenit jucundè ludere, 195
 Quanto propior ei mors sit.

12. In hirundinem.

Quid tibi vis, faciam,
 Quid, ô garrula hirundo?
 Alásne tuas celeres illas,
 Vis, ut prehensas forfice abscindam? 200
 An potiùs interiorem tuam
 Illam linguam, sicut Tereus Ille

quæ tamen vox tertio abhinc versiculo expressa, hic subin-
 dè repetenda.

O D E XII.

De carminis hujus *Odeæ* genere diximus ad Oden X.
 Hanc *Oden* imitatur *Agathias*, Antholog. fol. 401. Vid.
H. Stephani notas.

197. Τί σοι θάλεις χελιδόν] Ita *Sappho*, Τί μοι Πανδωϊς
 ἀρίη χελιδόν;

198. Τί κοτίλη χελιδόν;] Olim, Τί σοι, λάλη χελιδόν;
Vatican. MS. Τί σοι, λαλέω, χελιδόν; Benè quidem, nam
 cum λάλλω sit ὁ κῆ ἡ, vix λάλη reperias apud aliquem ido-
 neum auctorem; licet nonnulla ejusmodi meminerim me
 vidisse apud *Nonnum* in *Dionysiacis*, quale illud Οἰωσπῆν ἀ-
 μάθυσω, etiam aliquandò apud probatissimos auctores, ut
 ostendimus ad v. 455. et 527. Alii hìc legunt, Τί κοτίλη
 χελιδόν; ut *Proclus* in Scholiis ad *Hesiod. Ἔργων*, á. p. 86.
Munkerus in Notis ad *Fulgentium* p. 11. haud malè, quàm
 τὸ σοι præcefferit. Vid. ad *Oppian. Hal.* l. iii. v. 244.
 Confer etiam Anthol. l. vi. ubi ὄρθρολάλος vocatur hi-
 rundo.

199. Τὰ ταρσά σιν τὰ κύφω] *Plin.* l. x. c. 4. Volu-
 crum soli hirundini flexuosi volatûs velox celeritas.

200. Φαλίξω] Vid. infrà ad v. 203.

202. Ὁ Τυρῆος] De *Tereo*, *Progne*, et *Philomelâ*, *Apol-
 lodorus*

Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῆτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπη τὸ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς χελιδόνα. 16.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 Τί, κατίλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σευ τὰ κῦφα
 Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;

Ἡ μᾶλλον ἐνδοθέν σευ

Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς

Ἐκεῖν

posset, si fingulare foret, quasi *insulfus aliquis homo Græcus* ex *Palladâ* hæc compilaverit.

192. Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον] Mira, inquit *Stephanus*, est ἀφέλιμα τῷ λόγῳ in hoc poetâ, ut hic vides in verbo ἀπῆλθον. Et hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim reperies, ut in illo *Antholog.* fol. 483. — ὅτι σὺ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε Κεῖνο, τὸ τ' Ἀνύδα, βάσκαιε, λειότερον.

195. Πρέπη τὰ τερπνὰ παίζειν] Ita in omnibus legitur, excerpto *Vaticano* MS. in quo multò elegantius, Πρέπη τὸ τερπνὰ παίζειν, ex Notis D. *Johannis Cotton* Baronetti, τῆ μακαρίτου. Et hinc apparet, quod modò diximus hujus *Ode* auctoritas et antiquitas, contrâ *Robertelli* suggestionem; quodque non ab *Henrico* *Stephano*, nedum *insulso homine Græco*, confictum fuerit. Hoc enim *Vaticanum* MS. toties laudatum, pervetustum est, et à Domino *Isaaco Vossio*, in prædicti D. *Johannis Cotton* gratiam, olim delibatum, à *Scaligero*, *Salmasio*, aliisque magnis viris visum, ut ex eorundem nominibus, propriâ singulorum manu ad eundem MS. Codicem adscriptis constat. *Vossii* exemplar mihi communicavit *Baronettus* prædictus. Confule Notas *H. Stephani*.

196. Ὅσω πέλας τὰ μοίρης] Subaudi μᾶλλον, quod apud γοιμωτίρους auctores frequens est, inquit *Faber*, rectè; quæ

Utrum sint, an abierint,
 Haud novi; hoc autem novi,
 Quòd feni *tanto* magis
 Convenit jucundè ludere, 195
 Quanto propior *ei* mors sit.

12. In hirundinem.

Quid tibi vis, faciam,
 Quid, ô garrula hirundo?
 Alásne tuas celeres illas,
 Vis, ut prehensas forfice abscindam? 200
 An potiùs interiorem tuam
 Illam linguam, sicut Tereus Ille

quæ tamen vox tertio abhinc versiculo expressa, hic subin-
 dè repetenda.

O D E XII.

De carminis hujus *Ode* genere diximus ad Oden X.
 Hanc *Oden* imitatur *Agathias*, Antholog. fol. 401. Vid.
H. Stephani notas.

197. Τί σοι θάλεις χελιδών] Ita *Sappho*, Τί μοι Πανδωνίς
 ἀρῆν χελιδών;

198. Τί κωτίλη χελιδών;] Olim, Τί σοι, λάλη χελιδών;
Vatican. MS. Τί σοι, λαλεῦ, χελιδών; Benè quidem, nam
 cùm λάλη fit ὁ κῆ ἦ, vix λάλη reperias apud aliquem ido-
 neum auctorem; licet nonnulla ejusmodi meminerim me
 vidisse apud *Nonnum* in *Dionysiacis*, quale illud Οἰνοπῆν ἀ-
 μέθυον, etiam aliquandò apud probatissimos auctores, ut
 ostendimus ad v. 455. et 527. Alii hìc legunt, Τί κωτίλη
 χελιδών; ut *Proclus* in Scholiis ad *Hesiod. Ἔργων*, α. p. 86.
Munckerus in *Notis ad Fulgentium* p. 11. haud malè, quàm
 τὸ σοὶ præcefferit. Vid. ad *Oppian. Hal.* l. iii. v. 244.
 Confer etiam *Anthol.* l. vi. ubi ὀρθρολάλος vocatur hi-
 rundo.

199. Τὰ τασσά σιν τὰ κέφα] *Plin.* l. x. c. 4. Volu-
 crum foli hirundini flexuosi volatùs velox celeritas.

200. Φαλιζω] Vid. infra ad v. 203.

202. Ὁ Τηρέος] De *Tereo*, *Progne*, et *Philomelâ*, *Apol-
 lodorus*

Ἐκεῖν, ἐκθειάζω;
 Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
 Ὑπορθείαισι φωναῖς
 Ἀφήρπασας Βάβυλλον;

205

Εἰς Ἄττιν, γ΄.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυθήνῃ
 Τὸν ἡμίθηλον Ἄττιν
 Ἐν ἔρεσιν, βοῶντα,
 Λέγουσιν ἐκμανῆναι.

210
 Οἱ.

Iodorus Biblioth. l. iii. c. 14. §. 7. *Ovid. Metamorph.* l. vi. §. 8. *Sophoclis Fabula, Tereus* dicta, quæ nunc non extat. *Job. Tzetze Chiliad.* vii. §. 142. Hieroglyphic. *Pierii* l. xxii. fol. 163. D. Rectè poeta de *Tereo* temet hirundinem, cujus palatium ab illo avium genere minimè acceditur. *Plinius*, Arx regum *Thraciæ*, à *Terei* nefasto crimine invisâ *hirundinibus*. *Solinus* quoque, addito regis nomine, *Bysie* oppidum, inquit, quondam arx *Terei* regis, hinc invisum *hirundinibus*, et deinceps alitibus illis, inaccessum. *Plinio* *Bizia* dicitur l. x. c. 24.

203. Ἐκθειάζω] Ἀ θειάζω, *Futur.* ἴσω, vel ἔσω, ut supra v. 200. ψαλιζω, à ψαλισω, vel ἔσω. *Ionice.* *Sophocl. Ajax.* v. 239. Τὴ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἀκρῶν ῥοπίῃ θροῦσαι. In quem locum Nos plura in Prælection. *Sophocleâ* xx. p. 132.

205. Ὑπορθείαισι φωναῖς] Sic *Hesiod.* Τόνδε μετ' ὀρθροῦτον Πηνειοῖς ἄρτο χελιδόν. De *hirundine* illud *Virgilli. Æn.* l. viii. 456. Et matutini volucrum sub culmine cantus. Vjd. *Pierii Hieroglyph.* l. xxii. fol. 163. *Apuleius, Florid.* l. i. *Hirundinis* cantus matutinus, *cicadæ* meridianus, *passæ* serus, *ululæ* vespertinus, *bubonis* nocturnus, *galli* antelucanus.

206. Ἀφήρπασας Βάβυλλον;] *Apperianus* hunc locum imitatur, *Antholog.* l. i. c. 60. fol. 85. Ὅρι. τί μοι φίλον ἔστιν ἀφήρπασας; ἰδοὺ ἡ Πύρρης Εὐρώλων κοίτης ἔχει δαπνίσματα;

Ille, prorsus demetam?
 Quid ex meis gratis somniis,
 Matutinis tuis modulis,
 Abripuisti Bathyllum?

205

13. In *Attyn*.

Hi quidem, almam Cybelen
 Semimarem Attin
 In montibus clamantem
 Dicunt in furorem-actum:

210

Illi

να; simile et aliud epigramma *Agathiae* ibid. l. vii. fol. 461. Πάσαι ἔγω τὴν νύκτα κ. λ. Ità suprà Od. viii. v. 129. Ἐβέλῳα δ' αὖ φιλήσαι Φύγον ἐξ ὑπνου μὲ πάντες. Hinc *Horat.* l. iv. Od. i. *Nocturnis te ego somniis Jam captum teneo: Jam volucrem sequor Te per gramina Martii Campi; te per aquas, dure, volubiles.*

O D E XIII.

De genere hujus *Odae* carminis, ut supra. Titulum ex *Vatic.* MS. refinxit, viz. Εἰς Ἀττιῶ. Olim, Εἰς Ἰασην. *Salustius* περὶ Θειῶν c. iv. *Julian* Imperator in Oratione Εἰς Θειῶν μητέρας.

207. Καλὴν Κυβέβην] *Kalē Græcorum*, hoc certè in loco, *Latinorum* alma est, ut rectè *Faber*. Κυβέβη idem atque Κυβέλη aut Κυβέλη, Deorum mater. Vid. *Eustath*, fol. 1431. lin. 47. *Phavorin.* in v. Θειῶν μήτηρ, *Suidam* in v. Κυβέβη et *Hesych.* in Κυβέβη, corrige Κυβέβη, *Catullus* etiam §. lxiv. v. 9. Typanum, tubam, Cybebe, tua, mater, initia, et v. 12. Agite, ite ad alta Gallæ Cybebes nemora simul. *Alia*s, Nomen vetulæ videtur, ut infrà v. 885.

208. Τὸν ἡμίθελον Ἀττιῶ] *Attes, Attis, Attys, Atys*, et *Attinus* scribitur, de quo *Catullus* §. lxiv. cui et *sine viro*, ut *Arnobio*, spoliatus viro. Vid. *Pausan.* Achaic. fol. 566. c. 3. *Nonn.* Dionys. l. 20. *Gerard. Job. Voss.* De Idolatr. l. i. c. 20. *Josephi Scaligeri* Notas in *Catulli* locum. Ἡμίθελον] ἡμίανδρον, ἡμιγύναικα, ἀνδρόγονον, ἑρμιαφρόδιτον, εὐπύχον. *Virgil.* *Æn.* l. iv. v. 215. *Semivirum, γυναικώδες*, vocat *Eustath.* fol. 1179. lin. 31. *Semimarem*

Οἱ ᾗ, Κλάρην παρ' ὄχθαις
 Δαφνηφόροιο Φοίβης,
 Λάλον πiónτες ὕδωρ,
 Μεμνότες βοῶσιν.

Ἐγὼ ᾗ, τῷ Λυαίῳ,
 Καὶ τῷ μύρῳ κορεαθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μαῖνῃαι.

215

Εἰς Ἔρωτα ιδ'.

Θέλω, θέλω φιλήσαι·—————
 Ἐπειθ' Ἔρως φιλεῖν με,
 Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 Ἄβυλον, οὐκ ἐπέειδ' ἔγωγε.

220

Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,
 Καὶ χρυσεῖον φαρέτρην,
 Μάχη με πρόκαλεῖτο.
 Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ δ' ἄρα, καὶ βοεῖν,
 Ἐμαρνάμην Ἐρωτι.

225

Ἐβαλλ'.

marem, Ovidius. Nec vir, nec foemina, id. Æschyl. p. 78. Ἄνῃρ, γυνή τε, καὶ τῶν μεταίχμιον. Vid. Martini Lex. v. Hermaeroditus.

211. Οἱ δὲ Κλάρην παρ' ὄχθαις Λάλον πiónτες ὕδωρ] Tacitus, Annal. l. ii. p. 66. De Germanico loquens, Appellitque Colophona, ut Clarii Apollinis oraculo uteretur. Non foemina illic, ut apud Delphos, sed certis à familiis et ferme Mileto accitus sacerdos numerum modo consultantium et nomina audit. Tum in specum degressus, haustu fontis arcani aqua, ignarus plerumque literarum et carminum, edit responsa, versibus compositis super rebus, quas quis mente concepit. Confer. Petr. Crinit. De Honestâ Disciplinâ l. xxi.

c. 3.

'Εβαλλ' ἐγὼ δ' ἔφρευγον,
 'Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἴστους,
 'Ηραλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
 'Αφῆκεν εἰς βέλεμον.
 Μέσος δ' ἐκαρδίης μευ
 'Ἐδυσε, καὶ μ' ἔλυσε.

230

235

Μάτην δ' ἔχω βοαίλω.
 Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
 Μάχης ἔσω μ' ἐχθόης;

Εἰς τὸ ἀφθόνας ζῆν, ἰε.

Οὐ μοι μέλει Γύγαι

Τῦ

flor. *Antholog.* l. vii. fol. 475. Ὀπλισμαὶ πρὸς Ἐρωτᾷ περὶ
 γέροντι λογισμὸν, Οὐδέ με νικῆσθ', μῆκος ἔαν πρὸς ἴσα. Θνα-
 τὸς δ' Ἀθανάτῳ σιωπεύσομαι· ἢ δὲ βοηθὸν Βάσκαρον ἔχη, τί μόν-
 ος πρὸς δὲ ἐγὼ δύναιμαι;

230. 'Εβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφρευγον] *Plautus*: Nam quum illi
 pugnabant maxumè, ego tum fugiebam maxumè.

231. 'Ὡς δ' ἔσκειτ' εἶχ' οἴστους] *Antholog.* l. vii. fol. 457.
 Μηκέτι τις πῆξαι Πόθου βέλῃ ἰοδράκῳ ἢ εἰς ἐμὲ λατρός Ἐρως
 ἐξεκείνωσεν ἄλλω.

232. Εἶθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμον] *Janus Gasperius Ge-*
quartius, *Elect.* l. vii. c. 11. p. 73. Quod ait *Amorem*,
 absumptis sagittis, ipsum se, velut jaculum, in *Anacreon-*
tem conjecisse, id ex prisca militia ductum est. Nam ge-
 nerosi milites olim, absumptis telis, ac viribus jam defici-
 entibus, cum brevi moribundos se in terram lapsuros ani-
 madverterent, extremis viribus collectis, sese in adversarii
 sui corpus conjiciebant, ut et morientes vel solo corporis
 sui irruentis pondere ipsum prosternerent. Exempla hujus
 rei frequentia sunt apud *Lucan.* l. iii. De milite quodam,
 ——— tum vulnere multo *Effugientem animam lapsos colle-*
git in artus, Membraque contendit toto, quicumque manebat,
Sanguine, et hostilem, defessis robore membris, Insiliit, solo
nociturus pondere, puppim. Et l. vi. De *Scæva* ———
tot munera belli Solus obit, densamque ferens in pectore syl-
vam, Jam gradibus fessis, in quem cadat, eligit hostem.

Jaciebat; ast ego fugiebam:

230

Ut verò non ampliùs habuit tela,

Ægrè-tulit, deindè seipsum

Projecit in modum teli:

Mediùsque cordis mei

Penetravit, et me solvit.

235

Frustrà itaque habeo scutum:

Quid enim muniamur extrà,

Bello intùs me exercente?

15. Quod liberè sit vivendum.

Non mihi curæ-sunt *opes* Gygæ,

Illius

Papinius l. xi. De *Polynice* moribundo post funestum illud duellum — *nec plura locutus Concidit, et totis fratrem gravis obruit armis.* Et l. x. De *Menæceo*, qui pro *Thebis* se devoverat, *Seque super medias acies, necdum ense remisso, Jecit, et in sævos cadere est conatus Achivos.*

234. Καρδίας] *Vatican.* MS. καρδίας, quæ lectio metro non convenit.

235. Ἐδωκε καὶ μὲ ἔλυσεν] *Dan. Heinsius* ἔδωκε pro ἔλυσεν legendum notat, minimè advertens, quòd ἔδωκε jam præcedat in eadem lineâ. Ἐλυσεν verò hic dictum, quomodò *Homero*, ἔλυσεν ἢ γυνᾶ, et γένει' ἔλυσεν.

237. Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω;] *Vatican.* MS. Τί γὰρ βάλοιμεθ' ἔξω; *Canterus* ità vertit, *Cur muniamur extrà, Intus vigente pugnâ?* Quasi ἀπειβαλώμεθα esset. Quare nec exponi debere, petamur, aut feriamur, verùm armemur; siquidem ità sæpè apud poetas *simplicia*, quæ vocant, pro *compositis* ponuntur. Sic *Euripid.* *Medæa*, v. 609. Κριέμεσαι, pro ἀποκρινέμεσαι. Vid. *Andræa.* *Schotti* Observat. l. i. c. 3, *Tanaquil Faber*, sibi visus hic sapere, nihil vidit.

O D E XV.

De versûs genere, ut suprâ. Titulum ex *Vaticano* MS. restitui, *viz.* Εἰς τὸ ζῆν ἀφθόνως, veteri titulo, Εἰς ἰαντὸν, re-jecto. Hæc Ode extat *Antholog.* l. ii. c. 47. fol. 174. Apud *Petr. Crinitum.* l. ix. c. 12. et *Vatican.* MS. ut diximus, et mox dicemus.

239. Οὐ μοι μάλ' ἰσὺς Γύγας] Frustrà domina *D' Acier* ex

Τῷ Σάρδεων ἀνάκλος, 240
 Οὐθ' αἰρέει με χρυσός,
 Οὐδὲ φθονῶ τυράννοισι:
 Ἐμοὶ μέλῃ μύροισι
 Καλαβρέχειν ὑπήνην·
 Ἐμοὶ μέλῃ ῥόδοισι 245
 Κατατέφει κάρηνα·
 Τὸ σήμερον μέλῃ μοι·
 Τὸ δ' αὖτις τίς οἶδεν; Ἐως

hoc loco argumentum de *Anacreontis* ævo sumit, cum ipse infra v. 373. de *Cræso* loquatur; quis nescit, illum potuisse de *Gygæ* divitiis loqui, diù post illius obitum, quomodò nos etiamnum de *Cræsi* divitiis, aut *Solomonis*? *Gygæ* quidem historiam et divitias *Herodotus* tangit, l. i. c. 12. Erat autem *Cræsi* proavus, *Gygæ* enim filius, *Arðys*, *Arðyos* *Sadiattes*, illius *Halyattes*, cujus *Cræsus*. *Joh. Tzetx*, *Chiliad.* i. §. 3. Prior syllaba τῷ *Γύγης* communis. Pro *Γύγας*, *Vatican.* MS. legit *Γύγου* et *Γύγεω*, non bene, vid. ad v. 241. Vid. plura in Notâ sequenti.

240. Τῷ Σάρδεων ἀνάκτος] Pro τῷ, γράφεται, τὰ et τ̄. Τὰ sane potest intelligi, ut sit, ἔ μοι μέλει τὰ *Γύγου*, quomodò v. 973. Δοκῶν δὲ ἔχειν τὰ *Κροίσου*. De divitiis enim nunc res est, non de homine, licet aliàs μέλει sit frequens cum *Genitivo*. Etiam pro *Σάρδεων*, γρ. *Σαρδίων*, quod *Ionicum* quidem est, et *Herodoto* semper usitatum. *Sardis*, *Lydiæ* metropolis, cujus opes in proverbium olim abiire, de quâ re *Tanaquil Faber* et filia. *Gygæ* quoque opes celebrantur ab *Herodoto*; et ab *Archilochō* vocatur emphaticè ὁ πολὺχρυσός, ut mox ostendam; item *Antholog.* l. i. c. 12. fol. 14. Οὐ σέργω βαβυλῆσιος ἀργύρας, Οὐκ ἔλκον πολὺχρυσον, οἷα *Γύγης* κ. λ. Item, *Ibid.* c. 70. fol. 101. Σάσδιες, αἱ τοπάλαι *Γύγου* πόλις. Vid. ad *Euripid.* *Bacch.* v. 463. Edit. nostræ.

241. Οὐθ' αἰρέει με χρυσός] γρ. οὐθ' εἰλέ πω με χρυσός, *H. Stephan.* verùm *Vatican.* MS. ἔθ' εἰλέ πω με ζῆλον, quæ lectio optimè convenit cum titulo et sequenti versu, Οὐδὲ

Illius Sardium regis ;
Neque expugnat me aurum
Nec invideo tyrannis.

240

Mihi curæ est unguentis
Perfundere barbam,
Mihi curæ est rosis

245

Coronare verticem:
Quod hodiè est, curæ-est mihi;
Quod cras erit, quis novit?

Donec

Οὐδὲ φθαῖν τυράννοις. Et sic sanè legitur apud *Archilochum*,
cujus insigne hoc fragmentum profert *Plutarchus*, Περὶ Εὐ-
θυμίας, Οὐ μοι τὰ Γύγαι ἔ' πολυχρῆσου μέλει Οὐδ' εἰλέ πω
μὲ ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν ἔργα· μεγάλης δ' ὄση ἔρῳ τυραν-
νίδος· Ἀσέπρον γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἔμῳ. Hæc imitatus est
Anacreon, inquit *Vossius*, in MS. *Cottomiano*; et hinc cre-
do pro Γύγαι, scriptum esse in *Vaticano* MS. Γύγαι, et reli-
quas varias lectiones hinc ortas, quòd amanuensis præ ocu-
lis haberet illum *Archilochi* locum; cum hæc scriberet.
Certè *Gregorius Nazianz.* imitatur *Anacreontis* μίτρον κῆ-
νῳ, Od. ii. Θέλεις τὰ Γύγαι σοι Τῷ Λυδίου γενιάῳ;

246. Κάριωα] Συγκοχικῶς, ἀντὶ κάριων. Ità suprâ v.
116. Μέτωπα στίον, et infrâ v. 325. Τὰ μέτωπά μου πικαίαι.

248. Τὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν;] Frequens et Nobilis ἔννοια. Vid.
Sophocl. Prælect. XI. fol. 75. Ità *Theocrit.* Οἱ θνατοὶ πελό-
μεδα τὸ δ' αὖριον ὄση ἰσοράμις. *Antholog.* fol. 175.— τὸ
ἔ' αὖριον, ἢ τι τὸ μέλλον Οὐδὲις γυνώσκει. *Callim.* Epigr.
xix. Δαιμονοὶ τίς γ' εὖ οἶδε τὸν αὖριον; *Horat.* l. iv. Od. 7.
*Quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina vitæ tempora Dii
superi?* Et. l. i. Od. 9. *Quid sit futurum cras, fuge quæ-
rere &c.* *Virgil.* in Copâ, *Pone merum et talos: Pereat,
qui crastina curet! Mors aurem vellens, Vivite, ait, venio.*
Seneca Epist. ci. *Quàm stultum est, ætatem disponere; ne
crastino quidem dominamur: O quanta dementia est spes
longas inchoantium? Emam, ædificabo, credam; exigam,
honores geram. Omnia, mihi crede, etiam felicibus dubia
sunt. Nihil sibi quisquam de futuro debet promittere.* Vid.
Duport. *Gnomolog. Homeric.* ad *Odyss.* φ'. v. 85. — ἰφ-
μίρια φρονήσις. Et *Solomonis* Proverb. c. xxvii. v. 1.

Et.

Ἔως οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,
 Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
 Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
 Μὴ νοῦσος, ἢν τις ἔλθῃ,
 Λέγῃ, Σὲ μηδὲ πίνειν.

250

Εἰς ἑαυτὸν, 15'

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 Ὅ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς.
 Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.

255

Οὐχ ἵππος ὠλεσέν με,
 Οὐ πεζὸς, ἔτε νῆες.
 Στρατὸς δὲ χαινὸς ἄλλ'.

'Απ'

Et in hoc versu videtur hæc Ode benè claudi posse; quod quidem facit in exemplari *Anthologico* prædicto. Verùm cùm, in uno veteri exemplari, alii *quinque* versus sequerentur, auctore nostro minimè indigni, placuit *Henrico Stephano* et hos addere, quos et omnes deinceps editiones agnoscunt, et MS. *Vaticanum* etiam exhibet, ut mox videbimus; quare semper in posterum maneat.

249. Ἔως ἔν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ] Pro ἔως lego ἔως, quod in scansione *μοισουλάβως* efferendum per *συνίχην*. Item pro εὐδί', quod ab εὐδία ἢ, cujus *media* longa, lego εὐδί', pro τὰ εὐδία, quod est *Atticum* pro ἢ εὐδία, nec ultima εὐδία elidi potest, cùm sit *longa*, et *Hesychio*, Εὐδία) εἰρημιά. *Horat.* l. ii. Od. 3. *Dum res et ætas et sororum Fila trium patiuntur atra,*

253. Λέγῃ, Σὲ μηδὲ πίνει] Cùm olim scriberetur, Λέγῃ σὲ μὴ δὲ πίνει, *Baxter*, qui metri repugnantiam in uno loco vidit, et sustulit, in alium tamen satis incogitantèr substituit, etiam in *parem*, hoc est, *secundum*, locum, legendo, Λέγῃ, μὴ δὲ σὲ πίνει. Et sua tamen sibi placere gloriatur et ad aliorum iudicium provocat, miserè in magno errore obduratus; cùm *Stephani* lectio potuerit sufficere, Λέγῃ σὲ μὴ τι πίνει, ubi μὴ τι pro μὴ ἐστὶ, ut μὴ πῖ pro μὴ ἐπί, et

Donec igitur adhuc sereni sunt dies,
 Et bibe et aleis-lude, 250
 Et libato Lyæo:
 Nè morbus, si quis venerit,
 Jubeat, ut nè tu bibas.

16. De seipso.

Tu quidem pangis Thebaica,
 Ille autem Phrygum pugnas: 255
 Ego verò meas expugnationes.

Non equus perdidit me;
 Non pedestris-exercitus, nec naves:
 At exercitus inusitatus alius-generis Ab

ἢ πῖ, v. 530. Scaliger λέγω, Σὲ μὲνδὲ πῖναι Vatican. MS. λέγει, non æquè benè. An λέγω, Σὲ μὴ πῖναι δεῖν. λέγω, hìc pro κελύω, jubeo, οἰμώζω σὲ λέγω, vel σὺ. [Sanior fortasse lectio, Σὲ μὴ πῖναι δεῖν. Bibe nunç quantum potes, ne mors instans tibi dicat, Te non amplius oportet bibere]

O P E XVI.

De carminis genere, ut suprà.

254. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θηβῶν] Vid. ad Od. i. v. 2.

256. Ἐγὼ δ' ἰμῶς ἀλώσει] Allusum ad Τροίης ἀλωσιν, Extat Τυρρβιδοῦρι poema, cui nomen Ἰλίου ἀλωσιν. Et Petronius: Sed video totum te in illâ hædere tabulâ, quæ Trojæ Halosin ostendit.

257. Οὐχ ἵππος ἀλάσεν με] Allusum amplius ad ἵππον Ἀλφειῶν, qui Trojam perdidit. Potest etiam simpliciter poni pro ἵππῳ, per Synecdochē numeri, ut μοχ πικρός. Est vero ἡ ἵππος, equa et equitatus, subintellecto nempe στρατῶς, ut ad πικρός subauditur στρατός. Ovid. Amor. l. ii. v. 18. Vincor, et ingenium sumptis revocatur ab armis, Resque domi gestas et mea bella cano.

258. Οὐ πικρός, οὔτε νῆες] Allusum et hìc ad bellum Trojanum, quandò Agamemnon plus mille carinas ducens contra Trojam navigavit. Οὔτε magis huic loco convenit, quanquam ἔχι etiam Homero ultimam corripit. Iliad. ὁ v. 716. Ἐκτὼς ἡ πρόμνηθεν ἐπὶ λάσπην, ἔχι μενίδι.

260. Ἄσ'

Ἄπ' ὀμμάτων βαλὼν με. 260

Εἰς ποτήριον ἀργυρῶν, ἰζ'.

Τὸν ἀργυρον τορεύσας,
Ἡφαιστέ, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί,
Τί γὰρ μάχαισι καίμοι;
Ποτήριον δὲ κοῖλον, 265
Ὅσον δύνη, βάθυον.

Ποίη δέ μοι κατ' αὐτό,
Μήτ' ἀστρα, μήθ' ἀμάξας,
Μὴ συγγόν Ὠρίωνα·
Τί Πλειάδεσσι καίμοι; 270
Τί δ' ἀστράσιν Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι, Καί

260. Ἄπ' ὀμμάτων βαλὼν με] *Vatican. MS.* Ἄπ' ὀμμάτων με βάλλων. *Arifianetus*, ὁ Ἔρωσ ἐπαίδευσεν εὐτόχως ἀπιτοξύνειν, ταῖς τ' ὀμμάτων βολαῖς. *Hujus metaphoræ rationem dat Alexander Aphrodisæus*, ὅτι κατὰ μὲν τὰς ἀρχαίας ἐκ μιᾶς ἀκτῆος τ' ὄψων ὁ ἔρωσ ἀποτελεῖται, et *Xenophon*, ὅτι ἐ πύρραθεν αἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. *Notavit Tho. Stanleyus.*

O D E XVII.

261. Τὸν ἀργυρον τορεύσας] γρ. τορεύων. De voce τορεύων, infra ad v. 277. Hæc Ode elegantissima laudatur ab *Agellio* Noct. Attic. l. xix. c. 9. *Antholog.* l. ii. fol 175. *Petro Crinito* l. ix. c. 12. Malè autem faciunt, qui hanc cum Odâ xv. conjungunt, quod *Petr. Crinitus* facit, cùm in veteribus libris, eo collocata sit loco, quo hîc vides, teste *Stephano*; et *Agellius* seorsim hoc citet, aliâ nê nominatâ. Vid. *Longepierre* in locum. D. *Tho. More* vertit, *Epigr.* p. 29. Vid. *Duport.* *Gnomolog.* ad *Iliad.* σ'. v. 483. ubi hæc Ode.

263. Πανοπλίαν μὲν ἔχ'] *Baxter* vult πανοπλίαν hîc figuratè dici pro viro aliquo πανοπλία induto &c. Alius nescio quis, in *Gellii* Edit. *Elzevirianâ*, armatum hominem expronit,

Ab ocellis *dominæ* me petens.

17. In poculum argenteum.

Argentum illud cælans,

Vulcane mihi fac,

Armaturam-omnem quidem nullo modo,

Quid enim mihi cum pugnis?

Poculum verò cavum,

265

Quantum potes, profundum facito.

Et fac mihi super illud,

Neque astra, neque plaustra-cælestia

Neque invisum Oriona :

Quid mihi cum Pleiadibus?

270

Quid item cum astris Bootæ

Facito vites mihi,

Atque

exponit, cum *Anacreon* respiciat apertè ad *Achillis* armaturam (non ut *Brodaeus*, ad *Nestoris* poculum) à *Vulcano* factam, et præcipuè ad illius clypeum, in quo *Pleiades*, *Bootes*, *Orion* &c. ut videre est, *Homeri Iliad.* σ'. v. 486. &c. Qui verò hoc distichon rejiciunt, minimè sunt audiendi, quàm sine illo, nè sequens quidem distichon, Ποτήριον δὲ κ. λ. stare possit.

267. Ποίηθ' ἔμοι κατ' αὐτὸ] γρ. Καὶ μὴ ποίησ' αὐτὸ, in Edit. *A. Gellii* 1536. non malè.

269. Μὴ συγκινῶν Ὠρίωνα] *Horat.* Dum pecori lupus et nautus infestus Orion. Hujus stellulæ dicuntur *tempestuosæ* *Argolio*, l. iv. *Astronom.*

270. Τί πλειάδισι κάμωι] γρ. Τί Πλειάδων μίλει μοι, *Vatican.* MS.

271. Τί δ' ἀερίσιν Βούτιω] γρ. Τί γ' ἀερίσιν Βούτιω, *Vatican.* MS. In aliquibus etiam sic, Τί δ' ἀερίσιν Βούτιω ; In omnibus autem Βούτιω *Ionicè* scribitur, vid. ad v. 28. De *Pleiadibus* autem et *Boote*, præter quod ad illum locum, vid. *Homeri Iliad.* σ'. v. 487. *Arati Φαινόμενα*, et *Manilii Sphæram* &c. cum *Scholiastis*.

272. Ποίησον ἀμπέλως μοι, Καὶ βότρυας κατ' αὐτό.] *Antholog.* et *Petrus Crinitus*, Ἄλλ' ἀμπέλους χλωώσας, Καὶ βότρυας.

Καὶ βότρυας καὶ αὐτὸ,
 Καὶ χρυσεὺς πατέντας
 Ὅμοῦ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἐρωῖα, καὶ Βάθυλλον.

275

Εἰς τὸ αὐτὸ, ἠ.

Καλλιτέχνά, μοι τόρευσον

Εἶαρ Ⓞ κύπελλον ἠδύ.

Τὰ πρῶτα τερπνὸν ἡμῖν

ῥόδον

τρυγίας γελῶντας, quibus in Vaticano additur, Καὶ Μινωάδας
 τρυγίας. Ποίει δὲ λυῶν οἶνος, Καὶ λυσοβάτας πατέντας, καὶ
 χρυσεὺς (lego χρυσοῦς τε) τὴς Ἐρωῖας, Καὶ Κυβίραον γελῶντας.
 Cætera, ut Nos.

274: Καὶ χρυσοῦς πατέντας] Pertinet ad Ἐρωῖα καὶ Βά-
 θυλλον, ut ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ, sit παρέμβητον.

275: Ὅμοῦ καλῶ Λυαίῳ] γρ. Σὺν τῷ καλῶ Λυαίῳ, Antho-
 log. fol. 175.

O·D·E· XVIII.

Genus carminis mixtum, de quâ re fuis in locis. Ve-
 rum Ode minimè Anacreonte indigna, quicquid nonnulli
 putârunt; quanquam miserè hætenus sit depravata; quin
 etiam Vaticano MS. agnoscitur.

277. Καλλιτέχνης, μοι τόρευσον] Cùm ὄντι καλὰ τέχνη
 scriberetur, et τέχνη sine ὀνίμῃ ratione Dòricum esset; ver-
 susque et sensus paritèr claudicarent; aliam lectionem, at
 veterem quidem illam, admisi; quam Henr. Stephanus
 etiam agnoscit. Et καλλιτέχνης ὁ, est insignis artifex, quo-
 modò κλυτοτέχνης; Homerus de Vulcano, Iliad. α' v. 571.
 Et ἀριστοτέχνης, Gregorius Nazianzenus de summo Naturæ
 Architecto. Vid. Salmasium ad Solin. p. 1048. E. Et
 Artifices facillè alloquimur, ut Od. XXVIII. pictorem com-
 pshellat, artem vero ipsam aut rarò, aut nunquam; ad me-
 trum complendum μοι addidi, ut nunc sit Trochaicum Di-
 metrum, Acatalectum; constans nempe duobus mètris, i. e.
 quatuor pedibus, iisque Trochæis, cujus generis est versus
 proximè sequens. Vel si Καλλιτέχνης τόρευσον legas, erit Tro-
 chaicum; Dimetrum, Brachycatalectum, ex Dactylo constans,
 et duobus Trochæis. Vid. ad v. 283. [Cùm vox καλλι-
 τέχνης

Atque racemos super illud,
 Et aureos calcantes,
 (Unà cum pulchro Lyæo,)
 Cupidinem atque Bathyllum.

275

18. In Idem.

O artifex, mihi cæ lato
 Veris poculum suave:
 Imprimis illud ipsum dulcem nobis

Rofam

τίχρη vix apud idoneum auctorem occurret, et καλλιτέχ-
 νος sit verbum melioris notæ, præstat fortasse legere καλλιτέχ-
 νη.] *Ibidem*, Τόρευον) Γλύψον. Ità *Suidas*, τορύσει, γλύψει,
Hesych. τορύσει) γλύψει. est et τορώω *Homero*, suprâ v. 261.
 τορύσας. Et ex his *Anacreontis* et *Homeri* instantiis, *Plinii*
 error patet, qui artem *toreuticam* à *Pbidiâ* inventam tem-
 merè nimis dixit, cùm diù antè inventa, ab illo tandem
 perfectionem suam habuerit, undè *Martialis* emphaticè,
Epigr. l. x. v. 87. *Pbidiaci toreuma cæli*, et aliàs, *Artis*
Pbidiacæ toreuma clarum. *Anacreon* certè *Pbidiæ* superior
 octoginta annis; *Homerus* *Anacreonti* totis quadringentis
 fuit. Et *Theognis*, *Anacreonti σύγχρονος*, v. 803. Τόρε κή
 σάθμης ε γνάμωνος ἄνδρα δευρόν. Et sanè quanquam primi
 picturæ magistri nominibus ferè sint maectati, nec ante
Praxitelem, *Apellem*, *Lyfippum*, *Eupbranorem*, *Zeuxem*,
Parrhasium, *Timantem*, multa in pingendo magnoperè ce-
 lebrata nomina referuntur, sciendum tamen, quod ex hinc
 probamus, et mox ad v. 393. probaturi sumus, etiam diù
 ante illos, ante *Anacreontis*, *Pindarique*, imò *Homeri* ipsius
 tempora, has artes in *Græciâ* floruisse, ex *Promethei* fabri-
 cato homine licet addiscere, et ex *Dædali* historiâ apud *Eur-*
ipid. Scholiast. ad *Hecub.* v. 838. *Agelas*, sive *Agelados*,
 et illius discipuli *Polyclotus* et *Myron*, *Anacreontis* tempora
 attigerunt, aut forte superarunt; nam de *Myronis* vaccâ
Anacreon scripsit. Vid. ad v. 484. ubi idem ferè de tra-
 gicâ scenâ probamus.

278. Ἐταρῶς κίσκελλω ἡδὺ] Pro ἔαρῶς lego Ionicè ἔαρῶς,
 ut sic hic versus par præcedenti.

279. Τὰ πρῶτα τερπῶν ἡμῶν ῥόδοι φέρουσαν ὄρω] Ità pro
 τερπῶν

Ρόδον φέρουσαν ἄρην· 280
 Τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας
 Τερπνὸν πότον ποίει μοι·
 Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
 Μὴ μοι ξέρον τορεύσης,
 Μὴ φευκτὸν ἰσότημα. 285
 Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον,
 Βάχχον Εὐΐον ἡμῖν Μύσῃν

τερπνὰ ρόδα lego, versus utroque sic sanato et sensu; cum prior lectio valdè hiulca et insubida esset. Verùm cùm in Vaticano MS. esset ῥόδο φέρουσαν, supplevi ῥόδο, cui τερπνὸν adjunxi, ut esset ἄρην φέρουσαν τερπνὸν ῥόδο, quod et aliàs dixerat, v. 82. εἰαρ μίλημα. De Vere in Catullianis: Ver novum, Ver jam canorum, Vere natus orbis est. Item in reliquiis Wottonianis. Omnes autem versus, ab hoc inclusivè, ad v. 286. exclusivè, excepto v. 283, in puros Semiambos nunc coegi.

281. Τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας] Pro ἄργυρίῳ, quod malè priùs obtinebat, ἄργυρον repono, cum articulo, ut v. 261. Τὸν ἄργυρον τορεύσας. Vox ἀπλώσας elegantèr usurpatur, de cælaturæ argumenti simplicitate, quod nihil *mysticum*, aut *hieroglyphicum* acciperet, qualis textura *Minerva* pep̄li in *Panathenæicis* exhibiti, *Elusinia Cereris* mysteria, quæ minimè esse vulganda *Horatius canit*, *Od. l. iii. §. 2.* nihil denique *αἰνιγματώδης* aut *inextricabile*; sed *Bacchum tantum* et *Venerem* et *Gratias*, aut *vitem*, atque *racemos, puerosque* formosulos, qualis *Hyacinthus*; at tum nequaquam colludentem *Phæbum*; ut qui inter lusum *Hyacinth.* peremerit. Vid. ad v. 295.

282. Τερπνὸν πότον ποίει μοι] Sive, ut *Steph.* Τερπνὸν ποίει πότον μοι. Nam olim turbatiùs legebatur, Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν. Pro quo *Vatican. MS.* Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν, salvo *versu*, si sic *sensus* staret. Πότῳ autem scribo, non ποτὸν, quia illud *proculum*, hoc *potum* sonat; de *proculo* autem nunc agit poeta. Prior syllaba in ποίει communis, ut suprà v. 147. et infrà v. 286. et 941.

283. Τῶν τελετῶν παραινῶ] Versus *Dimeter, Trochaïcus, Brachycatalecticis,*

Rosam ferens tempus : 280

Et argentum unico-argumento-ornans
Jucundum poculum facito mihi.

Ceremoniarum, hortor,

Nè mihi exoticum *quid* cæles,

Nec execrandum argumentum ; 285

Fac potiùs Jovis prolem,

Bacchum, Euium, nobis Datorem

Brachycatalecticis, qualis Καλλιτέχνης τόρυσσον, de quo vid. ad v. 277. Quamvis hic versus alio nomine rectiùs dicatur, *Dimeter Choriambicus*, *Catalecticis*, de quo Nos ad v. 291. Ordo, Παραίνω, μή τί μοι τῶν τελευτῶν ξένον τορεύσης, ἢ φεύκτόν κ. λ.

284. Μή μοι ξένον τορεύσης] Pro τορεύσαι, quod *Baxteri* editio malè præfert, legerem τορεύσαι; sed *Vatican. MS.* habet τορεύσης, et omnes aliæ editiones; quare rata esto lectio. Πῶς autem rectè *Henr. Stephanus* per *exterum*, aut *peregrinum* vertit, quicquid *Baxterus* contrà, nam ab *exterioris* et *barbaris* nationibus omnes religiosi ritus et ceremoniæ in *Græciam* migrârunt, viz. à *Thraciâ*, *Lydiâ*, et *Ægypto*. *Vatican. MS.* ordine turbato legit, Μὴ ξένον μοι τορεύσης.

285. Μὴ φεύκτόν ἰσόρημα] γρ. φυκτόν, de quâ scripturâ Nos ad *Odysf. á. v.* 18. et *Φυκτόν. Ibid. ἰσόρημα*) Operis cælati argumentum, quale illud *Tantali*, *Antholog.* l. iv. c. 8. fol. 307. Cujus Epiphonema, Πῆν, λέγει τὸ τόρημα. Τῆστι, τὸ ἰσόρημα τὸ τορευτόν. Quâ vocem bis usum *Martialèm* vides ad v. 277. Tale argumentum *Medæ* τιμοφονία, à *Timomacho* pictâ, et ab *Ausonio* decantata, ut Nos ad *Euripid. Medæ*, v. 1021. Tale, *Thyestæ* coena &c.

286. Μᾶλλον ποίψ Διὸς γόνον] *Iambus Dimeter, Acatalectus.* Vid. ad v. 294.

287. Βάκχον Εὐίου ἡμῶν] *Trochaicus Dimeter, Brachycatalecticis*, qui et *Ithyrballicus*, ex *Trochæo* nempè constans, *Dactylo*, *Trochæo* altero, vel *Spondæo*, Εὐίου Nomen *Bacchi* ab inconditâ et peregrinâ voce, εὐοῖ et εὐάν, in illius facris usitatâ, undè *εὐάζω*, *Bacchum* celebros. Quanquam autem

Μύσῃν νάματος, ἢ Κύπεσ

'Υμναίοις κρατῶσαν γρ. ὑμναίων.

Χάρασ' Ἐρωί' ἀνοπλον,

290

Καὶ Χάριτας γελώσας

'Υπ' ἀμπελον εὐπέταλον,

Εὐβότρουον, κομῶσαν

Σύναπτε κέρως εὐπρεπέεις,

'Αν μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

295

Eis

ὡ οἱ Græcè, sonet, *Benè esto ei, minimè tamen credendum, has voces Græcæ esse originis, ut rectè monet Nicolaus Lloyd in v. Eubysus.*

288. Μύσῃν νάματος, ἢ Κύπεσ] Hanc lectionem nobis propinat *Fabri* filia, in hâc parte felicior patre, cùm priùs legeretur, Μύσις νάματος ἢ Κύπεσ. *Bacchus* autem rectè νάματος μύσῃς dicitur, sive sumas νάματος hîc pro vino, sive in genere, pro quovis dulci liquore, ut *Euripides* *Bacch.* v. 141. Ὁ δ' ἔξαρχ' Βρόμιος εὐοῖ' ῥεῖ ἢ γάλακτι πίδα, ρεῖ δ' οἶνα, ῥεῖ ἢ μελισσῶν Νέκταρι. Quin *Virgil.* *Æn.* l. i. v. 740. *Dixit, et in mensâ laticum libavit honorem, i. e. vinum, quod v. 690. Laticem Lyæum dixerat. Versus hic Dactylicus Dimeter, Brachycataleſtus, constans Spondeo (qui pes Dactylo par) et duobus Dactylis.*

289. 'Υμναίοις κρατῶσαν] γρ. ὑμναίων κρατῶσαν et ὑμναίοις κρατῶσαν (*Verbum enim κρατῶ, cum Dativò etiam usurpat Homerus Odyss.* λ. v. 484. — νῦν δ' αὐτὸς μέγα κρατῶς νεκύεσσιν) et κρατῶσαν, quæ vox plausum, et saltum, et clamorem significat. *Vatican. MS. κρατῶσαν. Versus Dimeter, Trochaicus, Brachycataleſtus, constans Anapesto et duobus Trochæis. De Hymenæo vid. Notas Dom. Edvardi Sherburne in Senecæ Med. §. 35. ex Laſtantio, et Homeri Gr. Schol. ad Iliad. σ'. v. 493.*

290. Χάρασ' Ἐρωί' ἀνοπλον] γρ. Χάρασ' Ἐρωίως ἀνόπλος. *Baxter* malè omisit Χάρασ', et κῆ illius loco inferciit, *nullo tam inelegantis hiatus metu aut reverentiâ tactus.* Ego vocem, quæ rectè in veteribus aderat, in suam sedem repono, et pro Ἐρωίως ἀνόπλους, quod in multis obtinuit, Ἐρωί' ἀνοπλου

Datorem liquoris, aut Venerem
Nuptiarum dominatricem, *vel* cum Hymenæis saltantem.

Sculpe Cupidinem inermem, 290

Et Gratias ridentes

Sub vite luxurianti,

Racemosâ, comanti:

Conjunge pueros decentes;

Modò nè Phœbus *et* ipse lusitârit. 295

19. Quòd

ἀνεπλον restituo, ob *emphasin*, et quod unicus Amor sit armatus. Versus *Iambicus*, *Dimeter*, *Catalectus*, cujus generis prima omnium *Odè*. Sin ἑραίας ἀνεπλους leges, constabit ex duobus *Iambis* et *Ionico* ἀπ' ἐλάσσων.

291. Καὶ Χάριτας γελώσας] Carmen *Choriambicum*, *Dimetrum*, *Catalectum*, ex *Choriambis* nempe et *Bacchiis*; habet enim *Bacchiis* in clausulâ, familiarem scilicet *Iambis* et *Choriambis* pedem, ut constat ex v. 293, 350, 545, 546, 547, 748, 560. Vid. ad *Od.* xxxiv. Huc refer illud, Κάλλος ἀνευ χαρίτων τίρπῃ μόνον, ἔκατέχη δὲ, ὧς ἄτις ἀγκίστρον νηρόμετρον δέλειαι.

292. Ἰπ' ἀμπελον ἐπέταλον] Ita Vett. omnes libri, et est *Epionicus Dimeter*, *Catalectus*, constans ex *Pæone* secundo, et *Choriambis*. Ἰπὸ autem cum *Accusativo* occurrit, v. 74. et *Homer.* — ἰπὸ Ἰλιον ἦλθεν.

293. Εὐχότρων, νομῶσαν] De hoc versu vid. ad v. 291.

294. Σύναπτε κέρους ὑπερπεύς] Frustrâ *Faber* et ejusdem filia de *Prosaico* vocabulo clamant, cùm hæc vox συνάπτω sit *elegans* et *antiqua*, et apud optimos in suo genere auctores, tam *poetas*, quàm *παιζολόγους* compareat, nempe *Æschylum*, *Anacreonti* ferè nostro contemporaneum, ut et *Pindarum*, item *Euripidem*, *Bionem* *Idyll.* ii. v. 5. nè *Nonnum* dicam, cui vox frequens. Et prætereâ *Anacreontis* stylus est ἀφελείας plenus. De carminis genere, vid. ad v. 286.

295. Ἄν μὴ Φοῖβος ἀθύρη] Allusum ad historiam, quòd *Phœbus* inter lusum pusionem occiderit *Hyacinthum*, de quâ re *Ovid.* *Metamorph.* lib. x. Fab. 5. Vid. *D. Edward.* *Sherburne* *Not.* ad *Colutbi* *Rapt. Helen.* §. 42.

K 2

Quare

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν, 18.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
 Πίνῃ δὲ θάλασσα δ' αὔρας,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

300

Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 Καὺτῶ θελοντι πίνειν;

Ἐρωτικὸν ὠδάειον εἰς τὴν κόρην, κ'.

Ἡ Ταντάλη πότη' ἔζη
 Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
 Καὶ παῖς πότη' ὄρνις ἔπιη
 Πανδίωνος χελιδών.

305
Ἐγὼ

Quare poeta non vult amplius *Apollinem* inter formosulos pueros ludere. *Phæbus* autem et *Bacchus* inter Deorum ἀσπρεπεστάτους habiti, ut ad v. 126. Versus *Pherecratius*, de quo mox ad v. 297.

O D E XIX.

De genere carminis hujus *Odeæ*, vide ad *Oden* primam.

296. Ἡ γῆ μέλαινα πίνῃ] Ita *Epist.* ad *Hebræos*. c. vi. v. 7. Ἡ γῆ δὲ ἡ πίνουσα τὴν ἑαυτῆς. Vid. *Vitâ* §. xxviii. Alludit præterea ad *Vett.* opinionem à *Plinio*. l. ii. c. 9. *Sydera* haud dubio humore terreno pasci, &c. Vid. *Joh Swans Speculum Mundi*, p. 282. Terræque cœlestes arida sorbet aquas, *Stanley* in locum.

297. Πίνῃ δὲ δένδρε' αὐτήν] *Vatican.* MS. πίνου δένδρεα δὲ αὐτήν. Ut sit carmen *Pherecratium*, quod libenter *Iambis* immisceri solet, ut ostendimus ad v. 295, 315, 351, 384, 385, et 592. Et hujus generis est tota *Ode xxx*. Ast reliqui versus in hac *Ode* sunt alius omnes generis, nempe ejusdem, quo *prima* omnium *Ode*. Sensus: Nil magis fitit, quàm terra: Hanc tamen unà cum pluviis eâ immixtis exhauriunt planè arbores, et satâ alia. Nec est, quòd quis περὶ ὀρθότητος ἐνοίας dubitet, cùm *Arbores ipsam terram aptè satis dicantur bibere, succum nempe et sanguinem terræ penitus exhauriendo. Æquor denique suppletur ex aere*

19. Quòd oporteat bibere.

Terra hæc nigra bibit,
Bibuntque arbores ipsam :
Bibit et æquor auras,
Et sol *ipsum* æquor,
Solémque luna.

300

Quid mihi contenditis, amici,
Et-ipsi volenti bibere ?

20. Amatoria Ode ad puellam :

Filia Tantali olim stetit
Lapis Phrygum in collibus :
Et filia olim *ut* avis volavit
Pandionis, hirundo *viz.*

305
Aft

[vel potius *vorticibus suis auras absorbet*] *sol ipsum æquor exhalat, solémque luna sui luminis auctorem habet, quem proinde ebibit, ut Nonnus* — ὅτι θροσέοσα σαλήνη Σῆς ληχίης ἀκτῖνῶ ἀμέλγει ἀντίτυπον πῦρ.

300. Τὸν δὲ ἥλιον σαλήνη] *Luna dicitur πίνω τὸ ἥλιον, vel quia quæ absorbentur, καὶ ἀφαντα οἴκα*), ea dicantur quoquomodo *κατακρινῶς* (quæ vox etiam de rebus *aridis*, ut v. 322. occurrit) vel quòd *luna à sole lumen mutuetur, ut modo diximus.*

O D E XX.

Ex *Vaticana* MS. titulum restituimus, aut partem certè tituli, Ἐρωτικὸν ἀδάριον nam nec veterem *σις κόβω* rejiciendum puto. Genus carminis idem atque superioris, atque proindè *primæ* Odæ.

303. Ἡ Ταντάλου] Nota fabula *Niobæ, Tantali filix, infaxum mutatae*; de quâ *Apollodor. Bibliothec. l. iii. c. 5. §. 6. et Ovid. Metamorph. l. vi. Fab. 4. Sophocl. Antigon. v. 839. Callim. Hym. Apoll. v. 22, &c.*

304. Λιθὸν Φρυγῶν ἐν ὄχθαις] Non satis acurè observant, qui montem *Sipylum* hic per ὄχθαις intelligunt. Certè mons *Sipylus* ad marginem fluvii *Mæandri* stabat, in *Phrygiâ*. Et *Anacreon* aliàs ὄχθαις pro *ripis*, aut fluvii *marginè* dicit, ut v. 211. Οἱ δὲ Κλέρον παρ' ὄχθαις.

305. Καὶ καίς ποτ' ὄρνις ἐπὶ Πανδίωνῶ] De hâc fabulâ

Ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἶλω,

Ὅπως αἰὲν βλέπῃς με.

Ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,

Ὅπως αἰὲν φορῆς με.

310

Ἰδὼρ θέλῳ γενέσθαι,

Ὅπως σέ χρῶτα λύσω.

Μύρον, γύναι, γενοίμην,

Ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω

Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,

315

Καὶ μάργαρον τραχήλων,

Καὶ σάνδαλον γενοίμην,

Μόνον, ποσσὶν πατεῖν με.

Εἰς

Apollodor. Bibliothec. l. iii. c. 16. §. 7. et Ovid. Metamorph. l. vi. Fab. 8. Et ad hunc locum alludit Julianus Epist. xviii. Εἰ δὲ μοι θέμις ἦν κατὰ τὴν Τήϊον αἰεῖτον μολασκοῖον, εὐχῆ τινε ὀπίθων ἀλλοτρίως φύσει.

307 Ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἶλω] Extat epigramma *Diogenis Sophistæ, Antholog. fol. 478.* in quo ludit eodem ferè modo, cujus initium, Εἰδ' ἄνεμ' ἔσοπλον κ. λ. Ità *Theocriti Idyll. iii. v. 12.* — αἶθε γενοίμην Ἄ βομβεῦσα μέλισσα καὶ εἰς τὸν ἄντρον ἰκοίμην. Sic in Veteri Scholio, etiam *Anacreontis*, ut nonnulli placent. Εἶθε λύρη καλὴ γενοίμην, κ. λ. Vid. infra ad v. 1289. Ità *Meleager* in *Anthologiâ* ineditâ; quod excerpit mihi amicissimus, idemque doctissimus, *Ludolphus Neocorus*, Εἰδ' εἶλω Δελφίς, ἢ ἐμοῖς βασιαντὸς ἐπ' ἄμμοις Πορφυρεῖσις ἰσίδη τῶν γλυκύπαιδα Ῥόδου. *Ovid.* denique mittens *annulum* ad amicam, ità illam *προσώπευε* *Amor. l. ii. Eleg. 15.* O *utinam subito fieri mea munera possem, artibus Æææ, Carpathiique fenis, Tunc ego te cupiam demina tetigisse papillas, &c.* Huc refer *C. Barthii Adversar. l. v. c. 22.* ubi laudat *Longum c. ii.* et hanc *Oden* ad v. 317.

315. Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν] Τίτλη Vatic. MS. *Pollux* τὸ τὴν μαστῶν τὴν γυναικίαν ζῶμα ταινίαν ὀνόμαζον, καὶ ταινίδιον. Ego,

Ast ego speculum fiam,
 Ut semper inspectes me ;
 Ego *vel* tunica fiam,
 Ut semper gestes me ; 310
 Aqua volo fieri,
 Ut tibi cutim lavem :
 Unguentem, ô foemina, fiam ;
 Ut ego te ungam ;
 Et strophium quoque mamillarum, 315
 Et unio collo *tuo*,
 Etiam solea fieri-velim ;
 Tantùm ut pedibus me conculces. 21. De

Ego, inquit *Henr. Stephanus*, strophium interpretatus sum à fascia enim generalius nomen est. De hâc tæniâ, *Virgil. Æn.* l. i. v. 496. *Aurea subnectens exerta cingula mammae.* *Callimachus* vocat *μίτρῳ* in nobili illo epigrammate, quod cùm nemo haftenùs, quod scierim, suis numeris abfolutum dederit, hîc ego sibi plenè restitutum orbi literario propino, * *Τὰ δῶρα τῆ Ἐραδίτῃ Σιμωνῆ περιφοίῳ* Ἔθηκεν, εἰπὼν αὐτῆς, Ζώνῳ τε, τῆ τε μίτρῳ, Ἡ μαστὸς ἐφύλασσε, καὶ πάντα κόσμον αὐτῆς. Versus *secundus* et *quintus* sunt *Pherocratii*, de quibus ad v. 295. &c. Reliqui *Anacreontii*, *Iambi*, *Dimetri*, *Catalecti*.

316. *Μάργαρον τραχίλω*] *Domina Dacier* dicit, vix aliàs aliquam reperiturum vocem *μάργαρον* positam *pour fil de Perles*, pro margaritarum catenulâ; cùm nulla alia figura fit hâc *Synecdochâ* numeri frequentior. *Longepierre* acriori iudicio dicit, nè necesse quidem hîc *μάργαρον* capi, nisi pro singulari unione. *Μάργαρον* pro *μαργαρίτης* *Pausanias* usurpat in *Arcadicis* fol. 251. lin. 37. *Nicetas Choniates*, &c. vid. ad *Estheræ* nostræ v. 787.

317. *Σάνδαλον*] Vid. *Joh. Nichol. Loensis* *Epiphyllid.* l. i. c. 9. ubi de *sandalo* benè multa. *Σάνδαλον* *Homero*, *Anacreonti*, *Theocrito*, &c. *Σανδάλιον* aliis.

318. *Μόνω πρὸς ἑκατῶν μοι*] *Latino*rum more, ὡς omisso, necessariò *Infinitiuus* pro *Subjunctiuo*.

Εἰς ἑαυτὸν, κἀ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίς πιεῖν ἄμυστι, 320

Ἵπὸ καύματι γὰρ ἤδη
Προποθεῖς ἀναγενάζω,

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων·
Στεφάνης δ' οἴβης πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μιν πικαίη· 325
Τὸ δὲ καῦμα τῷ ἐρώτων,
Κραδίη, τίμη σκεπάσω;

Εἰς

Ο Δ Ε Χ Χ Ι.

De genere carminis in hâc Odâ, et in sequenti, vid. ad *tertiam*.

320. Βρομίς πιεῖν ἄμυστι] Subaudi μέρος ad Βρομίς, de quâ re infra ad v. 323. Ἄμυστι πιεῖν] τουτέστι ἀπεινεῖ, ἢ ἀθρόως πίνειν. Eadem phrasis v. 481. πιεῖν ἄμυστι. Similis v. 916. ἄμυστι προπίω. Euripid. Rhes. v. 419. et Athenæi fragment. Casaubon. fol. 783. Καὶ γὰρ ἡ Ἐρηνική μὲν ἀπὸ τοῦ χαλδῶν ἄμυστι Ζωραποτείη ὀλίγη δὲ ἠδὲλο κισσοβία. Callimach. Ita Horat. l. i. Od. 36. *Neu multi Damalis meri Passum Threiciâ vincat Amyside*. Ubi Acron, Amystis, ut quidam putant, potionis genus apud Thracas, ideò Amystis dicta, quia certa mensura clausis oculis potabatur, uno ductu. Plutarch. in Moral. Ἄμυστιζειν, τὸ ἀθρόον καὶ ἀπεινεῖν πίνειν, ὅπερ οἱ ποιεῖντες, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἦμισα μίθαις ἀπεπίπλουσαν. Vid. Suidam in v. Ἄμυστι πιεῖν, et Clement. Alexandrin. Pædagog. l. ii. c. 2. ubi de moris hujus indecentia. Χαλδῶν ἰλίην et ἐπισκοπέζειν idem ferè, ut Duroport. ad Homer. Odyss. φ'. v. 293. Κωθωνίζω et Σαρακίζωμα. idem.

322. Προποθεῖς] Vatican. MS. πυροθεῖς, minùs rectè, *versui* enim enim perquam nocet, qui alias recte se habet per totam hanc Oden. *Sensui* tamen convenit, et rem explicat;

21. De seipso.

Date mihi, date, ô mulieres,
 De Baccho, ut bibam pleno-haustu, 320
 Ab æstu etenim dudum (Ipiro
 Prius-epotus (i. e. exiccatus) gravitèr fu-
 Date etiam de floribus istis;
 Nam corollas, quas gero,
 Frons mea exurit: 325
 At æstum hunc amorum,
 O corculum, quâ re inumbrem?

22. Ad

plicat; dicit enim se calore nimis exustum. Πίνομαι au-
 tem de rebus etiam aridis hic dicitur figurate, ut v. 297.
 et v. 300.

323. Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου] *Faber* legendum putat ἐκεί-
 νων, ut ait, δεικτικῶς, nam istud ἐκείνου ad Βρομίου non re-
 ferri patet ex sequentibus. Quòd autem Genitivus hìc,
 non Accusativus, sequatur verbum activum, ratio est, quia
 μέγῃ subauditur, ut Gallicè, *Donne moy du Vin.* et supra
 v. 319. Δότε μοι Βρομίου, πικρὸν ἀμυσί. Ita *Xenophon.* Δεί-
 κισθε τοῖς φίλοις τὸ τεθυμῆναι. Vid. quæ Nos ad *Euripid.*
Bacch. v. 451.

324. Στεφάνου δ' οἶου πυκάλω] *Vocula* οἶου, si vera
 lectio, priorem corripit, ut notamus ad v. 147. *Syntaxis,*
 qualis illa, *Urbem quam statuo, vestra est.*

325. Τὰ μέτωπά μου πικαίῃ] *Vatican.* MS. πικαίω,
 non benè. *Arhæresis* pro ἐπικαίῃ, ut τὰ μῦα, pro τὰ ἑμῶ.
 Ita mox v. 914. μὴ ναθῆναι. Ità *Soph.* *Ajac.* v. 290.
 Κἀγὼ πικπλῶσω. Μέτωπα pro μέτωπον per *Synecd.* Numeri,
 ut v. 116. *Hor.* l. i. *Od.* 17. *Igneam æstatem* vocat.

327. Κραδίη, τίνι σκεπάσω] *Longepierre* primus ἰῶτα sub-
 scriptum in ultima τὸ κραδίη rejecit, et *Vocativè* legendum
 statuit, *Interrogationem* adhibens; sed et σκεπάσω pro σκε-
 πάλω legendum duco; cùm σκεπάσω *Vatican.* MS. exhibeat,
 ut et multi docti viri legebant, duplicandum autem
 ὄ. ob rationes, quas videtis ad v. 44. et v. 87.

Εἰς Βάθυλλον, κβ.

Παρά τὴν σκίην, Βάθυλλε,
 Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον,
 Ἄπαλὰς σείει ἢ χαίτας 330
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
 Παρὰ δ' αὐτῷ γ' ἐρεθίζει
 Πηγὴ ῥέουσα Πειθῆς.

Τίς ἂν ἔν ὄρῳν παρέλθοι
 Καταγέγραφοι τοῖςτον ; 335

Εἰς χρυσόν, κγ.

Ὁ πλῆτος εἶγε χρυσοῦ, Τὸ

Ο D E XXII.

Genus carminis idem cum præcedenti, excepto unico v. 332. De quo, suo in loco.

328. Βάθυλλας] γρ. Βαθύλλου, non sine errore: *Bathyllus* enim ipsum poeta alloquitur. De *Bathyllo* vid. ad v. 140.

[329. Τὸ δένδρον] *Populus* scil.]

330. Ἄπαλὰς σείει δι χαίτας] *Vatican. MS.* Ἄπαλὰς δι ἰσίοισι χαίτας. Recte versum salvat hæc lectio; nec tamen necessaria, quandoquidem prior syllaba ἔσειῶ *communis*, ut ostendimus ad v. 147. Et aliàs *Anacreon* illa voce, sine *diphthongo*, utitur; ut v. 1225. Ἐρημίῳ σίοντα χαίτην.

332. Παρὰ δ' αὐτῷ γ' ἐρεθίζει] Ego τὸ γ' infero ad *hiatum* explendum. Ita *Theocrit.* *Idyll.* XXI. v. 21. ἤρεθον φιδάν. Vid. *Casaubon.* *Animadvers.* in *Athen.* l. viii. fol. 590. lin. 48. &c. ubi de voce ἤρεθον et ἐρεθίζω, et hoc etiam loco. Quin ipse *Anacreon* eodem sensu à *Critiâ* vocatur, Συμποσίῳν ἐρεθισμα, γυναικῶν ἠπερέπεισμα. An ἠελίζει; Certe *Pindar.* *Olymp.* ix. v. Φόρμυγι ἠελίζον, *Casaubonus* legendum putat τρετίζει. *Sappho* apud *Hermogenem*, Ἄμφι δ' ὕδαρ ψυχρὸν κλαδί δι ὑσδ' ἄν μαλίαν. Αἰθυσσορμόφον δὲ φύλλων κῶμα καταρρεῖ. Notandum autem, singularem hunc versum *Ionicum* esse ἀπ' ἠλαόσεω, de quo vid. ad v. 90.

22. Ad Bathyllum.

Ad hanc umbram, ô Bathylle,
Sedeto: Decora est hæc arbor,
Tenerásque quassat comas 330
Mollissimo ramulo:

Juxtaque illam murmure-blanditur
Fonticulus fluens ipsâ Suadâ.

Quis itaque sciens ac videns præterierit
Diverticulum hujusmodi? 335

23. In Aurum.

Copia siquidem auri Vitam

333. Πηγή ρίονσα πιθῆς] Baxter hîc dicit *diphthongos* ή et ó dissolvi posse in geminas *ss* et *óó*, quod nemo nescit; duæ quidem *breves* uni *longæ* æquiparantur, quod omnes sciunt. Quare non est hîsce immorandum. De versu vid. ad Oden. 1.

335. Καταγόγιον τοῦτο] De ψυχαγόγιον loci, vel καταγόγιον, Gessert. *Cyper.* observat. l. ii. c. 14. Baxter τοῦτο reposuit, quod firmatur *Vaticani* MS. auctoritate; verùm, quod ille nesciebat, notandum est, τοῦτο et τοῦτω æque dici atque τοῦτο et τοῦτω, præsertim ante vocalem; quod ostendimus ad *Euripid.* Phœniss. v. 1322. *Andromach.* v. 173. *Troad.* v. 972. Καταγόγιον, ἑλέγητρον, κ' πιθῆ τῆς σκιάς ἐ τ' πηγῆς Θιόκριτος οἶδι, κ' ἄλλοι, ὅσοι ποιῶν.

O D E XXIII.

De carminis genere dicitur ad *Oden* primam.

336. Ὁ πλῆτος εἶγε χρυσῶ] Frustrâ novitatem phrasæ miratur *Fabri* filia; cùm πλῆτος non modò absolute dicitur, verum etiam cum *Genitivo* cujusvis rei, ut *φιλοσοφίας πλῆτος Luciano*; quidni et ἀργύρου, ἡλέκτρον, ἐλέφαντος, βοσκημάτων, ἀνδραπέδων, vel ut hîc, χρυσῶ πλῆτος dicendum? *Od.* xv. ejusdem fere argumenti. Auctor *Gallicus* *Dialogorum Mortuorum*, de hac *Oda* confabulantes introducit *Anacreontem*, et *Aristotelem*, et ipsam *paraphrasi* ornat. Part. 1. *Dialog.* iv.

Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρεν φυλάττων
Ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.

340

Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πείρασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω;
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωθ',
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;

345

Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν
Πιόντι δ' οἶνον ἠδὺν
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι
Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις

350

Τελεῖν

337. Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς] γε. παρῆχε βροτοῖς. Verum facile patet, hoc nonnisi Scholion illius.

338. Ἐκαρτέρεον φυλάττων] Videntur sane hæc verba respicere ad illam historiam, quæ narrat *Anacreontem* aliquandò à *Polycrate* donatum *quinque auri talentis*; post noctes aliquot traductas infomnes continuò remississe his verbis, Οὐ τιμῶσθαι αὐτὰ τ' ἐπ' αὐτοῖς φροντίδες. Vid. *Anacreontis Vitam* à nobis conscriptam.

339. Ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ] Frustrà *Faber* cum filia queruntur, quòd θανεῖν, sine articulo τὸ, pro θάνατος poni nequeat; nec enim *Homeri* auctoritatem pro hac re considerabant, nec quòd articulus, qui ad τὸ ζῆν præcessit, repeti hìc possit, nec quòd θάνατος in τῷ θανεῖν lateat. *Homerus* *Iliad.* κ'. v. 173. Ἡ μάλα λυγρὸς ἄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βεβῆσαι. Et hoc *Anacreonti* aliàs usurpatum probo, ad v. 345, 347. uti et aliis; 358, 501, 736, 737. Ita *Spencerus* noīter: *For not, to have been dip't in Lethe Lake, Could save the Son of Thetis from To dye.* *Vatican. MS.* legit, αὐ' ἀδινεῖν, haud benè.

341. Εἰ

Vitam produceret mortalibus,
 Industriâ-uterer *accumulans* et custodiens ;
 Ut quandò mors superveniret,
 Acciperet aliquid, et abiret *aliò*. 340

Sin autem neque redimere
 Vitam licet mortalibus,
 Quid et frustrà gemo ?
 Quid et lamenta præmitto ?
 Mori enim si decretum est, 345
 Quid aurum mihi prodest ?

Mihi contingat bibere ;
 Dùmque biberim vinum dulce,
 Cum meis amicis conversari ;
 Inque mollibus cubilibus 350
 Fovere

341. Εἰ δ' ἔδδ' τὸ κρίμας] *Baxterum* miror gloriantem, se voculam τὸ, metri causâ, præposuisse ; cum illam è nullo omninò exemplari exulari scierim : *Vaticanum* etiam agnoscit, in quo legitur, Εἰ δ' ἐν μὴ τὸ κρίμας. Fortè voluit is τὸ legere ; nec enim illa lectio prorsus absona ; ut illa certè gloriatio. Consule *Psalms*, XLIX. v. 7. [*Reddendum potius, ne minimè quidem.*]

343. Τί κ' ἐμῶν ἐνάλω] *Seneca* : Quæ (malum) amentia est, pœnas à se infelicitatis exigere, et mala sua augere ?

345. Θανῶν ᾧ εἰ πέπραται] Hic apertè *Θανῶν* pro τὸ *Θανῶν*, ut diximus ad v. 339.

347. Ἐμοὶ γένοιο κινέειν] Simile illud *Scholion* vetus apud *Athenæum* fol. 694. ex Platone, Ὑγιαίνειν ἢ ἄριστον ἀνδρῶν Διητῆ. Δεύτερον δὲ, Καλὸν Φύνη γενέας, τὸ τρίτον δὲ. Πλουτηῖν ἀδόλως· Καὶ τὸ τέταρτον, Σινηθεῶν μετὰ τῷ φίλων. Notandum hic obiter, multa *verba*, etiam sine *articulis*, pro *nominiibus* poni, ut Πίνειν, ὑγιαίνειν, καλὸν γενέας, πλουτεῖν, συνθεῶν. Est et aliud *Scholion* ibidem, in eundem sensum, Σὺν μοι πῖνε, σινηθεῶν· Σωτέρα, συσεφανηφόρη, Σὺν μοι μαινομένη μαινεο. Σὺν μοι σάφρονι σωφρονέ.

350. Ἐπὶ δ' ἰσπαλαῖσι κούταις] *Scaliger* legit ἀγλααῖσι, versus

Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτῳ.

Εἰς ἑαυτὸν, κδ'.

Ἐπειὴ βροτὸς γ' ἑτέχθη,

Βίωτε τείνον ὀδύειν,

Χεῖνον, ὃς παρῆλθεν, ἔγνω

Ὅν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε;

Μέθες ἔν με, Φροντὶ δεινῇ,

355
Οὐδέ

versus causâ. Verum et aliàs staret versus, cùm *Dactylus* et *Amphibrachys* sint pedes ἰσόχρονοι. Est verò hoc carmen *Choriambicum*, qualia *Iambis* lubenter admisceri solent, ut ostendimus ad v. 291, 293. Ad Od. xxxiv. et ad v. 560.

351. Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτῳ] γρ. Τάν. Scaliger, ut *versui* consuleret, τιν' legit, quod *sensui* tamen parùm congruit; nec ulla postulat necessitas; cùm *Dactylus* hìc iterum poni possit pro *Amphibrachy*, pede nempe ejusdem potestatis. At hìc versus *Pberecratius* est, quale genus frequentèr *Iambis* et *Glyconiis* admiscetur, ut v. 77. Et is versus *Iambum*, æquè atque *Spondaum*, recipit in primâ sede, ut v. 384. Optat poeta vitam facilem; unâ cum amicis, potare, mollitèr cubare, et *Veneris* legitimæ usum. Τελεῖν τὰ θεῶν et τελεῖν τὰ κατὰ θεῶν dicitur, pro *Deum aliquem ritè colere*. Hoc in loco Ἀφροδίτῳ, pro Ἀφροδίσειον ἔργον, quare τιν' nihil hìc facit. Ità infrâ 1013. Ἐδώκ' τελεῖν Κυθήριω.

O D E XXIV.

Hæc *Ode* miserè hæctenùs depravata, et numeris adeò luxata, ut ad pristinum nitorem restituendi fit nulla spes, sine codicum authenticorum copiâ: Sin ego, ex probis rationibus et conjecturis, Veterem *lectionem* corruptam ostendam, et potiozem ipsique *Anacreonti* similem exhibeam, boni consulat lector, quod quæ emendari posse viderim, non statim cum *Fabro*, rejecerim, aliisque, qui huic negotio impares quàm sint, totas prorsus *Odas Anacreonti* abjudicent. Ego ad *primum* carminis genus pertinere contendo; quod si meam *lectionem* recipias, etiam probò et demonstro.

352. Ἐπισ

Fovere amasiam.

24. De seipso.

Quandoquidem mortalis sum-natus,
 Ut vitæ per semitam iter-faciam,
 Tempus, quod præteriit, novi;
 Quod habeo decurrendum, quis novit? 355
 Mitte igitur me, cura gravis; Nihil

352. Ἐπιὺν βροτός γ' ἐτίχθλω] Olim ἐπιὺν βροτός ἐτίχθλω. Sed quum ἐπιὺν nullum hic locum haberet, et ἐπιὺν etiam Homero pro *Anaræsto* legatur, *Iliad.* α. v. 156. et alibi; mutandum duxi, et præterea γ'. interserendum, ad hiatum vitandum, et *Iambi* ultimam statuminandam.

353. Βίτου τρέων ὀδύνη] Hic versus rectè se habet, nam ultima τρέων produci bene potest ante *Asperam*. Ἐτίχθλω ὀδύνην, ut suprâ v. 318. ποσὺν πατιῶν pro ὡς ποσὺν πατιῶν, ita ὡς hic omittitur *Latinorum* more. *Phrasin* imitatur *Pofidippus*, Ποίην τις βίοτοιο τάμει τρέων; est autem elegans *metaphora*, et sacris literis usitatissima, ut rectè D. *Basilius* in *Psalm.* i. Ὁδὸς ὁ βίος εἴρηται.

354. Χρόνον, ὃς παρεῖλθεν ἔγνω] Ita pro malè locatis et corruptis, χρόνον ἔγνω, ὃν παρεῖλθεν, nunc restituo, nè *Spondeus* in *secundo* sit loco. Potest legi, χρόνον εἶδον, ὃν παρεῖλθεν, vel χρόνον, ὃν παρεῖλθον, εἶδον. Verùm moneo legendum, ὃς παρεῖλθεν, nam χρόνος certè aptiùs dicitur παρεῖλθῆν, quam aliquis χρόνον παρεῖλθῆν. Ὅν autem pro ὃς facile potuit mutari, quòd ὃν immediatè sequatur.

355. Ὅν ἔχω δραμῶν, τίς οἶδε;] Olim, ὃν δὲ ἔχω δραμῶν, οὐχ οἶδε, cum magno versùs periculo; quare pro ὃν οἶδε lego, τίς οἶδε; quomodò suprâ v. 248. Τὸ δὲ αὐριον τίς οἶδε; Et vetus *Henrici Stephani* editio legit ὃν ἔχω, excluso nempe δ'. licet *Amphimacer* etiam pro *Anaræsto* poni potest, ut notamus ad v. 87.

356. Μέθεξ ἔν μοι, φροντὶ δεινῇ] Olim cum esset, Μέθεξ μοι φροντίδες, *Baxter* ait, Interposui articulum αἰ, quòd constaret metrum. Verùm de *metro* nihil vidit. Ego credo, ab *Anacreonte* scriptum, Μέθεξ ἔν μοι, φροντὶ δεινῇ. Quandò autem ultimæ vocis δεινῇ posterior syllaba excidisset, ex φροντὶ δει, primò factum φροντίδες et hinc necessariò factum,

numero

Οὐδέν ἐπί σοί τε καί μοι·
 Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῆν,
 Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
 Μετὰ ᾧ καλῷ Λυαίῃ,
 [Μετὰ δὲ καλῆς Κυθήρης]

360

Εἰς ἑαυτὸν, κέ.

Ὅταν πῖω τὸ οἶνον,
 Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι·
 Τί μοι γόων, τί μόχθων,

Τί

numero plurali, *μῦθετε*, ut mox v. 357. ἡμῶν pro σοί, et loco ultimæ syllabæ ᾧ *μῦθετε*, multata est vocula ἔν.

357. Οὐδέν, ἐπί σοί τε καί μοι.] Olim Μολόσσιν μοι κ; ἡμῶν ἔγω, ubi *Baxter* dicit, lepide positum *Molossium* pro *Anapæsto*; ego scio, ex prædictâ causâ, nempe mutatione *καμερι*, et ad hunc versum corruptionem extendisse; quem sic restituo Οὐδέν ἐπί σοί τε καί μοι. Ut sit in primâ sede *Amphimacer* pro *Anapæsto*, quod notamus ad v. 87. et v. 355. De phrasi σοί τε καί μοι, non est opus, aliquid dicamus; cum et supra v. 264. Τί γὰρ μάχαισι καί μοι;

358. Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῆν.] Ita lego pro veteri, πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος. *Τελευτῆν* enim *Ionicè* pro *τέλευτῶν*, et hoc etiam sine articulo positum pro τὸ, ἢ τελευτῆ, ut ostendimus ad v. 339. et 347. *Ionicum* autem *τελευτῆν* potuit in *τελευτῶν* migrare, et illa vox per τὸ τέλος explicari; quæ tandem verba ex *marginè* in *textum*, ut fieri solet, sint nota; præsertim, quod *restus* casus hinc requireretur. Ita *Plutarchus* Apophthegm: Ἐφθῆ γὰρ τελευτήσαι (αὐτὸν, aliàs enim legendum esset ἔφθῆ τελευτήσας) πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάρις αἰεὶ τῆς Φιλίας ἀπολαβεῖν.

359. Παίξω, γελάσω, χορεύσω.] Ita juxta vett. exemplaria lego, rejectâ nuperâ dispositione *Baxterianâ*, Γελάσω, παίξω, χορεύσω, quæ *metro* maximè officit, quicquid ille contra. *Spondeus* quidem æquipollet *Anapæsto*, quod sæpè probamus, at in *Secundo* loco *Anapæstum* aliquandò dari ostendo ad v. 88. quod de *Spondeo* tamen minimè dicendum. Videtur quidem poeta *Sardanapali* illud nobis occinere, Ἐοθίς, πῦνέ, παίξε, de quo *Johannes Gregorius* de *Affyriâ*

Nihil est mihi tecum :
Priusquam me prævenerit mori,
Ludam, ridebo, saltabo
Unà cum formoso Lyæo,
[Unà cum pulchrâ Venere.]

360

25. In seipsum.

Quandò ego biberim vinum,
Sopiuntur curæ :

Quid mihi luctus, quid labores,

Quid

Affyriâ Monarchiâ p. 243. Cùm tamen, si rectè acceperis, nihil aliud dicit pius et sobrius auctor, quàm quod dixerat regum sapientissimus, *Ecclesiast. c. ii. v. 24. et c. xi. v. 9.* Quin illud *D. Pauli*, si cum grano salis sumatur, in bonam etiam partem accipi potest, *Φάγωμεν, κ; πίωμεν, αὐρῶν ἢ ἀποθήσκομεν.*

360. *Μετὰ τῷ καλοῦ Λυαίου*] Hic versus omnem maculam evasit; at videtur suo socio mulctari, quem ità substituendum reor, *Μετὰ τῷ καλῷ Κεθήρι*, ut suprâ *Od. vi. v. 104, 105.* Quoniam verò numeri fixi essent, intra cancellos circumscribo. Atque ita totam hanc *Oden* percurramus, et, quantum conjecturâ valuimus, tertio rem dedimus, numerisque suis et nitori restitutam. *Faber*, cùm sanare non potuit, totum duxit recidendum delicatulum *ἰδίῳ*.

O D E XXV.

Genus carminis idem cum *priori*, licet *Anapaestum* semel tantùm in primâ sede exhibeat hæc Ode. De quâ re ad *Odas primam et tertiam.*

361. *Ὅταν πίνω τῷ αἴνω*] Pro *πίνω*, quod in *prioribus* obtinuit, audacter ego *πίνω* substituo, quod in *Oda xxxix.* et aliàs sæpè occurrat, *versuique et metro* satisfaciatur, quod *πίνω* minimè facit.

362. *Εὐδαιμον αἰ μέρμηλαι*] *Χερσὸν* Symposio, *τῷ ἢ ὄντι αἴνω ἀρδῶν τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπαις, ἀσπικὴ ὁ Μανδραγόρας τὰς ἀσθράτους, κοιμίζει τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ἀσπικὴ τὰλαια φλόγα, ἐγείρει.* *Horat. l. ii. Od. xi. Dissipat Evius curas edaces, et l. i. Od. xviii. neque mordaces aliter diffugiunt solitudines.*

363. *Τί μοι γένοι, τί μὲν γένοι*] Cùm olim esset, *τί μοι πίνω*

L

Τί μοι μέλει μελιμῶν;

Θάνοιμι καὶ μελήσας.

365.

Τί δ' ἔβιον πλαῖνῶμαι;

Πίωμυ ἔν τ' οἶνον,

Τὸν ἔκαλῶ Λυαίῃ·

Σὺν τῷ πιεῖν γὰρ ἡμᾶς,

Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι·

370

Εἰς ἑαυτὸν, κτ'.

Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ,

Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι·

Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσῃ,

Θέλω καλῶς αἰεῖν.

Κρισσοφῆς

πόνων, τί μοι γών, *Baxterus* in hâc quidem parte fatis feliciter, pro τί μοι γών, reposuit τί μόχθων, quod omninò confirmandum duco; verùm quùm πόνων et μόχθων idem sonent, loco πόνων, substituit γών, atque ita totus versus correctus et purus evadit.

365. Θάνοιμι καὶ μελήσας.] Olim θανεῖν με θεῷ, καὶ μὴ θέλω, pro quo, non æquè feliciter, *Baxterus* legit θανεῖν με θεῷ κάκοντα. Nec enim vidit priorem syllabam τῆ κάκοντα naturâ longam, duplici ratione, quòδ άκων fiat contractum pro άέκων, et κάκων etiam contrahatur pro κή άκων, unde et diphthongus impropria. Tu lege, Θάνοιμι καὶ μελήσας, *Moriar quantumvis salicitus*. Pro θάνοιμι, *exscriptores*, auditu decepti, θανοί με, quod alius aliquis in θανεῖν με vertit, cui demùm θεῷ necessarium videbatur; tum καὶ μελήσας, in καὶ μὴ θέλω degeneravit. Ad sensum autem loci, quomodò à nobis emendatur, dilucidandum, maximè pertinet illud *Palladae*, *Antholog.* fol. 120. Εἰ τὸ μέλει δύναται τι, μεριμνα, κὲ μελέτω σοι. Εἰ δὲ μέλει, περὶ σοῦ, Δάμιμον, σοὶ τί μέλει; κ. λ.

366. Τί δὲ ἔβιον πλαῖνῶμαι.] *Anapæstus* in hoc versu primam sedem occupat, ut sæpe fit in hoc genere, præsertim per totam tertiam *Oden*. Potest legi, et legendum potius

Quid mihi curæ sunt sollicitudines? 364

Mortuus fuerim vel quantumvis sollicitus.

Quid itaque vitam decipio et errare facio?

Bibamus ergò vinum,

Donum illud formosi Lyæis

Eodem enim momento, quo bibimus,

Sopiuntur curæ nostræ. 370

26. In seipsum.

Quandò in me Bacchus penetraverit,

Sopiuntur curæ:

Et fingens me habere opes Cræsi

Volò suaviter cantillare; Coronatusque

potius videtur, τί τῆ βίον κ. λ. exclusò δὲ. Πλανῶμαι, med. vocis, pro πλανῶ. Βίον πλανῶμαι, quoniam qui curis nimium distinentur, defraudant genium suum.

369. Σὺν τῷ πινεῖν ἢ ἡμῶς] Ita legit Scaliger, pro corrupto illo, quod prius obtinuerat, Σὺν τὰδε πινεῖν ἡμῶς, cuius loco Henr. Stephanus putavit, primum hujus Odæ versiculum repetendum. Nunc non opus.

O D E XXVI.

Idem carminis genus cum Odâ præcedenti, exceptis mox excipiendis.

371. "Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ] γρ. "Ὅτε μὲ ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ, et ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ, et utrovis modo Trochaicus fit, Dimeter, Catalecticis, cum Tribrachy in primâ fede, at præplacet Scaligeri lectio. "Ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ. Mallem verò, observasset ille, ex ὅτ' hoc in loco malè factum ὅταν, quòd ità inciperet præcedens Ode, atque proinde legendum, "Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ.

373. Τὰ Κροίσου] Cræsus, cuius contemporaneus Anacreon, rex erat Lydiæ (cujus metropolis Sardis) successor et abnepos ditissimi illius Gyge, ut ostendimus ad Od. xv. v. 239. et ipsum regum omnium sui temporis ad Proverbium usque ditissimus, undè Ovid. de Ponto, l. iv. Divitiis quidita est cui non opulentia Cræsi?

L 2

375. Κισσοπέφ

Κισσοσιφῆς δὲ κῆμαι,

375

Πατῶ δ' ἀπαντα θυμῶ

Ὀπλιζ' ἐγὼ ἢ πίνω.

Φέρε μοι κύπελλον, ἦ παῖ·

Μεθύοντα γὰρ με κῆμα

Πολὺ κρείσσον, ἢ θανάτῳ.

380

Εἰς Διόνυσον, κζ'

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,

Ὁ λυσίφρων, Λύαιος,

Ὅταν φρέναα γ' ἐξ ἀμῶ

Ἐσέλθῃ

275. Κισσοσιφῆς] γε. κισσοσιφῆς, et ita quidem Paschal. de Coronis l. i. c. 17. Verum ille multa ex adhuc corruptis editionibus hausit: Κισσοσιφῆς enim vera esse lectio confirmatur ab optimis editionibus simul et rationibus, idque maximè suadente metro. De *hederâ*, doctorum insigni, Horat., l. i. Od. i. *Me doctarum hederæ præmia frontium Diis miscent superis.* Virgil. Eclog. vii. v. 25. *Pastores hederâ crescentem ornate postam.* Servius, *Hederâ coronantur poetæ, quasi Libero consecrati, qui et ut Bacchæ insaniunt (sic Horatius, — ut male sanis adscripsit Satyris Faunisq; poetæ) vel quod semper virent hederæ, sicut carmina æternitatem merentur.* Varro etiam Musas ait *hederâ* coronari, teste eodem Servio ad Eclog. viii. v. 13. *Festus*, *Hederâ poetæ coronabantur.* *Hederam* verò sacram esse *Baccho* constat, quia ut ille juvenis semper, ita hæc semper viret, vel quia ita hæc omnia, sicut ille mentes hominum, alligat.

377. Ὀπλιζ' ἐγὼ δὲ πίνω] Henr. Steph. hæc ad militiam transtulit; quem idèo Baxter meritò improbat; tunc enim *οπλιζῶ* esset, licet allusio in ultimo versu videatur hanc ejusdem Stephani opinionem firmare; ut sit, *Tu pugna: Ego bibo*, hoc utens argumento; quod satius sit *ebrium*, jacere in *symposio*, quàm *prostratum* in bello. Ὀπλιζῶ tamen, non ad belli tantum, verum ad cujusvis rei *apparatum* attinet, ut *Homero* — *δύρου ὀπλιόωντα*, et *ὀπλιόωντο δούρα*, et *ἦν ὀπλιζῶν*

Coronatúsque hederá discumbo,
Et conculco universa animo.

375

Ministerio accinge; ego etenim bibo.—

Præbe mihi poculum, ô puer:

Potum enim me jacere

Multò satius, quàm mortuum.

380

27. In Dionysum,

Jovis puer ille Bacchus.

Animorum ille laxator, Lyæus,

Quando in præcordia mea

In-

ζω in usu. Ministrum ergò hîc poeta appellat, ut pocillatorem strenuè agat, in se interim recipiens, quòd boni com-potatoris partes acturus sit.

378. Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παιῖ] Tres ex hinc versûs ejus-dem sunt generis reverà cum reliquis hujus *Ode*, quamvis hîc, ut aliàs, ad poetæ calidiorém spiritum exprimendum *Anapaestsus* in primâ sede ponatur, qui pes *Iambo* aut *Spon-dæo* concitator et per totam tertiam *Oden* eorum loco po-nitur.

380. Πολὺ κρείσσων] Nota phrasin; qualis et illa *Paulina* ad *Philip.* c. i. v. 23. Πολλὰ μᾶλλον κρείσσων. At nec *Su-perlativa* suis insuper adauktionibus gaudent.

O D E XXVII.

Genus carminis mixtum et varium, ut suis in locis de-clarabitur.

381. Τῷ Διὶ δὲ παιῖς ὁ Βάκχος] Carmen *Iambicum*, *Di-metrum*, *Catalecticum*, cum *Dactylo* tamen in *prima* sede, qui pes *Anapaesto*, vel *Spon-dæo* æqualis; adèò ut ad *primam* et *tertiam* *Oden* pertineat.

382. Ὁ λυσιφρων, Λύαι] Ὁ ante Λύαι tollo; ut sit purus *Iambus*, *Dimeter*, *Catalecticus*, et ad *primam* *Oden* referatur; prior enim syllaba in λυσιφρων omninò producitur, ut in λυσιμελις, λυσιμέριμον, &c. Λύαι autem et λυσι-φρων *Bacchus* emphaticè dicitur, quòd curas animi solvat. Vox Λύαι respicit etiam λύσω εἶνε, ut infrà v. 817. Κανὶς ἀπὸν ἢ βαλεῖντις Μῶνον ἄρσυνις κατῆρι Στυφυλῆν, λύωντις εἶνε.

383. Ὅταν φέριες γ' εἰς αἰμάς] Ita fit purus *Iambus*, ut præcedens

Ἐσέλη μεθυότης, 385
 Διδάσκει με χορεύει.

Ἐχὼ δὲ καὶ τὴν τέρπνον
 Ὁ δὲ μέθης ἐραστής.
 Μετὰ κρότων, μὲν ᾠδῆς
 Τέρπει με Καφροδίτη,
 Καὶ πάλι θέλω χορεύειν. 390

Πρὸς τὸν ζωγράφον, ὡς τῆς: ἐαυτοῦ ἐρω-
 μῆνης, κη.

Ἄγε, ζωγράφων ἀρίστε,
 Γράφε, ζωγράφων ἀρίστε,
 Ροδῆς κοίρανε τέχνης, Ἀπεῖσαν,

præcedens. Nec miretur aliquis, quod *ἡμῶς Dorismum* redolere videatur, nam *Anacreon* non magis hîc *Δωριάζει*, quam ipse *Homerus*, qui *Iliad.* π'. v. 830. Πάτροκλ', ἦπον ἔφηδα πόλιν κεραϊζέμεν ἄμην. Quare hanc lectionem ratam habemus, explorata veteri illa, ὅταν ἐς φράσας τὰς ἐμῶς. Eadem fere *Baxterus* conjectando reperit, at non vidit, τὸ γ'. inferendum, ad statuminandum metrum, quicquid ille de exigente metro dicat.

384. [Ἐσέλη μεθυότης] *Phercrateus* est hic versus, cum sequenti, de quo diximus, v. 295, 297. et v. 351. Quare *εσέλη* non necessariò legendum pro *εσέλην*, ut ait *Baxterus*; cum utraq; vox per metrum stare possit. *Μεθυότης* autem recte legit idem pro veteri *μεθυότης*. Ita *Antholog.* fol. 58. Μύσην, Μαινάλιον, Μεθυότιον, Μυριόμορον: Βιοδότης item. Et *Hesiod.* Δάτη μιν τις ἔδωκεν, ἀδάτη δ' οὔτις ἔδωκεν.

385. [Διδάσκει με χορεύει] Et hic versus *Phercrateus*, ut præcedens.

386. [Ἐχὼ δὲ καὶ τὴν τέρπνον.] Hic versus et alii usque ad v. 390i *exclusisse*, sunt omnes ejusdem generis cum v. 382i *ἔστιταις* etiam versus; ut et *primus*, ejusdem ferè generis, excepto, quòd *Daelylum* in primâ fede admittat. Lego enim

Intrârit vini dator,

Docet me saltare.

385

Potiôrque aliquid delicatulum

Ille ego ebrietatis amator.

Unâ cum crepitaculis et cantilenâ

Delectat me etiam Venus :

Iterûmque volo saltare.

390

28. Ad Pictorem, de amicâ suâ.

Age, pictorum optime,

Pinge, pictorum optime,

Rhodiæ magister artis,

Absentem

enim ibi Καὶ πάλι, pro καὶ πάλιν, *Antholog.* fol. 324. Ἀρ-
θιδῶ δεικνόμενῃ πάλι Παλλαδά κ. λ. Olim καὶ πάλιν, quem
Pedem *Baxter* temerè vocat *Anapæstum*, cùm sit *Amphi-*
macer.

387. Ὁ τῆς μέθης ἐραστὴς] *Dorismum* ablego, *Anacreontis*
Ioniâ oriundi memor. Vid. ad v. 22.

389. Καὶ φροδίτη] Cum á. minori scribendum hic licet
proprium nomen, quia cum ε̄ incorporatur, et í subscriben-
dum, ad originem ostendendam; nam literis majusculis
ἰῶτα minimè subscribi, sed adscribi, debet. Ità Τάγαμῆμ-
νονι *Æschylo*.

390. Καὶ πάλι θέλω χορεύειν] Vid ad v. 386. Sin Καὶ
πάλιν legas, *Trochæus* erit, *Dimeter*, *Acatalecticus*. *D. Hein-*
fius καὶ tollit, legens Πάλιν θέλω χορεύειν, ut sit *Iambicus*,
Dimeter, *Catalecticus*, ut *Ode* 1.

O D E XXVIII.

De genere hujus carminis diximus ad *Oden* iii. Verum
titulum, quem nunc reposui, hunc esse constat, Πρὸς τὴν Ζω-
γράφον περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐρωμένης. Vetus erat, Εἰς τὴν ἑαυτοῦ
ἑταίραν.

393. Ρόδης κοίρανε τέχνης] γρ. ροδῆς. At *Ars* fanè *Po-*
lymita dicitur et *rosea*, ob variegatos flores (præcipuè *ro-*
sas) summo artificio et exquisitis coloribus asperfos; undè
et Nos in *Estherâ* v. 121. — καὶ ἀνθισσι ποικίλα τερπνοῦς
ἴγης ὑπερκάτω ροδῆσι πεπασμῖνα τέχνης. Nihilominus

Ἀπέσας, ὡς ἂν εἶπω,
Γράφε τῆν ἐμὴν ἑταίρην.

395

Γράφε μοι τρίχας τοκρῶτος
Ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·

Ὁ ἧ κρὸς ἂν δύνῃ,
Γράφε καὶ μύρην πνεύσας·

Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρεῖς,

400

ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις,
Ἐλεφάντινον μέτωπον.

Τὸ

Henrici Stephani lectio potior videtur, viz. ῥαδίον, Rbadii enim, cum reliquis artibus insignes fuerint, tum ψιχρά et ψυφτερά maximè. Res nota ex Pausaniá, Plinio, et Pindaro etiam, Olympionic. Od. vii. v. 91, &c. Pro κέρων, Hcur. Stephan. legendum duxit τέρων, cui doctorum non pauci assentiebant. Baxter mediam syllabam τῆ κέρων putat producendam, de priori, quæ corrigi debet, nihil curans. At nemo, hactenus, nè per somnium vidit Ἰσικίον ἀσ' ἑλάσων huic generi frequentissimè immisceri, ut probamus ad v. 90. vid. infra ad v. 467, 574 et Not. ad Od. iii. Κέρων itaque τέρων, pro κερίφερ, ut Horat. l. i. Od. xxxvi. — Ἄβει non alio rege puertie, Mutatoque final tige. Hinc nonnulli exponunt illud v. 693. βασιλεὺς ἄσος ἀείδων, per Felas artis musice κερίφερ. Ita Philostratus dixit, βασιλεὺς λόγων. Pudet Danielis Heinzi somnium hoc apponere, ῥαδίον κάλαμον ἐν γῆν, ut Propert — tellus Oïca. Ita ille, nescio in quem finem; nè dicam, priorem syllabam δ κάλαμων repugnare, neque vocem illam, in imperatives, dari posse.

397. Ἀπαλὰς, τρίχας,] Ita Theocrit. Idyll. xi. v. 8. — μαλακὰν γῆνον. Et Homer. Batrachom. v. 10. — ἀνελὸν γῆνον. Ibid. καὶ μαλαίνας,] Vid. Schol. nostra ac illud Eschere v. 346. Κοκκίαι λισσὸν κεφαλῶν κίρματων ἴσθραι. Et quæ Seldenus notat ad Michael. Draytoni Polyorbion. Cant. 2. καὶ ἰσίδες, πλακάνας. Utrobique hæc Anacreontis locus in partes vocantur.

398. Ὁ δ'

Absentem licet, ut ego tamen direxero,
Pinge meam amicam. 395

Pinge itaque mihi comas imprimis
Molliculásq̄ue et nigricantes;
Quòd si cera et id assequi possit:
Pinge etiam illas unguentum spirantes.
Pinge quoque ex plenâ aliquâ genâ, 400
Sub violaceis capillis,
Eburneam frontem. Intercilium

398. Ὁ δὲ κερὸς ἂν δύνῃ] Hic idem versus iterum occurrit, v. 768.

400. Γράφε δ' ἐξ ἄλλης παρυῖς] *Dan.* *Heinsius* legit, Γράφε δ' ἐγγύς ἀραιῖς, in hunc sensum, *Tenuisque fac tumore, Nigricante sub capillo, Niveam nitere frontem.* Verùm sensus satis commodus eliciendus, veteri etiam lectione conservatâ, hoc modo, Γράφε δ' ἐξ ἄλλης τῶν παρυῖς ὅτι δύνῃ ἄλλης παρυῖς ὡς ἂν τις μάστιγος γράφει. Ἐπὶ χεῖρας διλοῦσι πορφύρας τὸ μέτωπον, ὡς ἐλάφοντα, λευκόν. *Idem Baxterus*, Ἐξ ἄλλης παρυῖς dixit, quoniam utraque gena non potuit integra depingi in tabulâ cereâ, uti neque frons. Voluit autem unam certè integram poni, quo et ipsa frons conspectior fieret.

401. Ἐπὶ πορφύροις χεῖρας] Itâ hîc distinctis vocibus lego; non quòd nesciam, ἑσπερίωνος vocem dari; quæ et mox v. 420. occurrit, et *Antholog.* fol. 479. Εἰς πόδες γυρόμενον ἑσπερίωνος. Verùm, ut in Notâ præcedenti exposui, necesse est, ita locum capi, et voces esse distinctas. *Faber* nimis temerè dixit, *Henricum Stephanum* hîc unicâ voce ἑσπερίωνος legere, cùm ille de alio loco, supra nominato, viz. v. 420. loquatur. *Purpureas* autem comas dixit eâdem ratione, quâ mox v. 420. τὰ μὲν πορφύρας τὰ δ' ἑλάνθας. *Cantic.* c. vii. v. 5. Non est, ut hîc monentem de *Nisi* comâ purpureâ, quodque *Tamerlanes Tartarus* heros purpureâ gavisus fuerit comâ, quam ex *Sampson* *Judas*, quem *Sux* originis patrem jactavit, derivatam habuit.

Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπιε; μήτε μίσηγε
Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
Βλεφάρων δ' ἴτυν κελαιίνην.

405

Τὸ ἢ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἄπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
Ἄμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
Ἄμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.

410

Γράφε ῥίνα καὶ παρειάς,

Ῥόδα

403. Τὸ μεσόφρυον] Hunc locum mox explicamus ad v. 406.

406. Τὸ λεληθότως σύνοφρυ] Ὁ καὶ ἡ σύνοφρυς, ἔ τὸ σύνοφρυ. Qui enim τὸ σύνοφρυον faciunt, malè distinguunt ab *Accusativo* τὸ σύνοφρυον. Τὸ itaque ad σύνοφρυ omninò pertinet, ad λεληθότως minimè: Nam utut dicimus τὸ πρῶτον et τὰ πρῶτα *Adverbialitèr*, nunquam certè dicimus τὸ πρῶτως, nisi quomodò σοφῶς, *Technicè*. Dicimus itaque τὸ λεληθός, etiam *Adverbialitèr*, at τὸ λεληθότως nequaquam. *Vatican.* MS. λεληθός legit, quæ vox non est, nisi *Participii Genitivi*, quare nihil hìc habet. Quoniam verò τὸ σύνοφρυ in amicâ s'vâ laudabile non putat, et tamen in picturâ penè dimidiatâ, necesse erat quodammodò ut συνοφρυωμά τι fieret, ideò dicit, Faciendum quidem τὸ σύνοφρυ, ast ità, ut res minimè pateat, nempe quia minùs grata sit futura: Fiat ergò, verùm λεληθότως, ut modò dixerat, v. 403. Τὸ μεσόφρυον μή Διάκοπιε, μηδὲ μίσηγε δηλονότι μή Διάκοπιε τῆτο ἢ ὅσον ἂν ἐπιτέχνως γένοιτο. μηδὲ μίσηγε τῆτο ἢ ὅσον ἂν κατὰ φύσιν. Ἄλλ' ἐχέτω μὲν τὸ σύνοφρυ, λεληθότως δὲ, καὶ βλεφάρων ἴτυν καὶ *Claudian.* Quam juncto levitèr sese discrimine confert umbra supercillii? *Petronius*: Supercilia ad malarum stricturam currentia, et rursus confinio luminum pæne permixta. *Aristanetus*: Τὸ δὲ μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφθαλμοὺς διερίζει. *Ammian. Marcellin.* l. xxiii. Supercillis in semioibium speciem curvatis junctisque. Adde his *Henr. Steph. Dom. Dacier, Longepierre &c.*

407. Βλεφάρων

Intercilium verò nè tu mihi
 Discindas, neque planè misceas;
 Habeat autem *πίετιρα*, sicut et illa, 405
 Haud discernibilitèr coeuntia-cilia:
 Et palpebrarum circuitionem nigram.
 Aspectum deindè *oculorum* nuntè, ut revera
habet,
 Ex igni facito,
 Simul *nempè* cæsiū, ut *Μινερῶæ*, 410
 Simul lubricum et pætum, ut *Veneris*.
 Pinge nasum atque genas, Rosas

407. Βλεφάρων δ' ἴτον κελαιὴν] *Henr. Steph.* et *Fabri* filia viderunt τὸ δ' post βλεφάρων poni debere: si quis prius confirmatæ lectioni adhæreat, quod et ego faciendum puto. Nota, ἴτον βλεφάρων elegantī periphrafi positum pro βλεφαρίδας, quod miror *Henrico Stephano* non visum.

410. Γλαυκὸν ὡς Ἀθήνας] *Homero γλαυκῶπις Ἀθήνη*. *Glau-*cus color, cæruleus, i. e. subviridis, albo mixtus et quasi clarus, et igneo quodam splendore suffusus. De hujusmodi oculis *Theocrit.* *Idyll.* xx. v. 25. Ὀρμαστα δ' ἴσθ μοι ἐπ' Ἐκαροπώτερα πολλὸν Ἀθήνας. Vid. *Dom. Dacier* et *Longepierre*.

411. Ἄμα δ' ὕγρον, ὡς Κυθήρης] *Apuleius* l. iii. *Phobidis* oculos udos ac tremulos vertit. *Petronius*, *Oculorum* quoque mobilis petulantia. Optimè hîc *Henr. Stephanus*: Quod ad ὕγρον attinet, verti pætum; illum secutus versum, qui est inter diversorum auctorum epigrammata, *Minerῶæ* flavo lumine est, *Veneris* pæto. Ità hîc *Anacreon* terribilem *Minerῶæ* aspectum facit, *Veneris* languidum et mollicellum. *Pollux*, ὕγρον, δπλακὸν, ἀνάνδρον. Sensus itaque loci: *Aspectus* oculi sit partim *terribilis*, partim *amabilis*; ut hinc *amorem*, illinc *reverentiam* conciliet. *Ἐρωτα* frequens et obvia, et mirè mox amplificata à v. 436. ad v. 441: *ἐπιβύθου*.

412. Γράφει φῖνα] *Vatican.* MS. *φῖνας*, malè. De colore *nasi* vid. in sequenti Notâ.

413. Ρεδά

Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας
Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς,
Προκαλύμενον φίλημα.

415

Τρυφερῶ δ' ἔσω γενεῖς,
Περὶ Λυγδίνῳ τραχίλῳ,
Χάριτες πέτοιοντο πάσαι.

Στόλισον τοιοῦτον αὐτήν

Ἵποπορφύροισι πέπλοισ'

420

Διαφανέτω δὲ σαρκῶν

Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.

Ἄπέχθ' βλέπω γὰρ αὐτήν

Τάχα, Κηρέ, καὶ λαλήσεις.

Ἔτι

413. Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας] Ut sit *nasus* ex colore candido, mediocriter animato; majorque in *genis rosei* coloris mixtura, minor in *naso*: Major è contrario in *naso lactei* coloris strictura, minor in *malis*. *Propert.* l. ii. *Eleg.* 3. *Ut Maoticæ nix minio si certet Ibero, Utque roseo puro lacte patent folia. Virgil. Æn.* l. xii. v. 67. *Indum sanguineo veluti violaverit ostro figuis ebur &c.*

414. Γράφει χεῖλος, οἷα Πειθῆς] Os et labia *Suades* sedes, ut *Eupolis*, Πειθῶ τις ἐπιμαθίζον ἐπὶ τοῖς χείλοισιν. *Quem locum respicit Lucianus in Demonaxe, Καὶ ταῦτα πάντα μετὰ τὰς Χαρῶν καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέτε ἐ ἐλέγχει, ὡς αἰεὶ, καὶ ἡ Κομμικὸν ἐκεῖνο, Τῆν Πειθῶ τοῖς χείλοισιν αὐτῆ ἐπιμαθίζω.* Hunc *Anacreontis* locum imitati sunt plures, et ipse *Anacreon* ad v. 448. et Nos in *Estherâ* à v. 345. ad v. 355.

415. Προκαλύμενον φίλημα] *Lampridius de Diadumeno*, Ore ad oscula parato, hoc est, *prominulo*, inquit *Casaubonus*. Et *Salmasius*: Os ad oscula paratum elegantissimè dicitur de ore *prominulo*, et quasi ad osculum dandum et accipiendum parato. *Ex Notis Longepierre.*

417. Περὶ Λυγδίνῳ τραχίλῳ] Id est, collo in modum *Parii Lapidis* candido. *Pindar. Nemeonic. Od.* iv. v. 131. *Στάλιον θύμων Πάριον λίθου λευκότεραν. Scholiast. Πάριος λίθος ἐστὶν ὁ καλεῖται Λύγδινος.* Ità *Antholog.* l. vii. fol. 486. *Δειπν*

Rosas lacte commiscens ;
 Pinget labium veluti Suadelaë,
 Provocans suaviolum. 415.

Delicatulumque infra mentum,
 Circum Lygdinum et candens collum,
 Gratiaë volitent universaë.

Vestito, quod restat, illam
 Subpurpurascentibus indumentis, 420
 Transluceatque carnum

Aliquota pars, totum corpus, quale sit, ostendens.

Satis est: Video enim jam illam ipsam:
 Fortasse, ô Cera, et loqueris statim.

29. Ad

Διπρὶ Λυγδίνῃ καὶ σίτῃα μαρμαίρωσα. Ità Virgil. Georgic. l. iv. v. 523. De Orpheo, Tum quoque marmorea caput à cervice revulsam. Et Petronius de Circe, Marmoreis cervicibus. Parium autem marmor non candore tantum, sed et lævitate excellebat, ut Antholog. l. vii. fol. 483. — ὅτι σοῦ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, τὸ ἴδιον Λυγδῶν, βασίλειον, λαίπερον. Hinc Varro: Collum præcerum, factum lævi marmore. Et Martial. Candida non tacitâ respondet imaginè Lygdus. Horat. l. i. Od. xix. Uris me Glyceræ nitor splendentis Pario marmore clarius.

418. Χάρεις πένθος πάσαι] Tres tantum Gratias fingunt poeta, at amatores innumeras; quem locum uberius hausimus ad illud Esberæ v. 388. Ἐσμὸς ἀνεπίθμων χαρίτων.

419. Στόλισα] Multi multa de hâc voce, quam de fæminis rarò apud Græcos contendunt usurpari, apud Latinos frequentius latentur; quum Stola Latinorum à Græcis sit mutuatum. At Anacreon hîc usus est de fæminili vestitu, ut Antholog. fol. 325. — μαλακὰς ἱσοαμίνα σολίδα, et Euripid. Phœniss. 1743. Στολιδωσαμίνα νεσίδα.

423. Ἄτιχα] Satis est, sufficit. Vix aliàs in hoc sensu reperias, nisi forte D. Marci. c. xiv. v. 41.

424. Τάχα, Κυρί, καὶ λαλήσει] Eleganter notat imaginem.

Ἔτι πρὸς τὸ ζωγράφον, περὶ τῶν ἐρωμένων
 ἐαυτῶ, τῶν Βαθύλλου, κθ'.

Γράφε μοι Βαθύλλον ἔτω,
 Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

425

Διπαρὰς κόμας ποίησον,
 Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
 Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας

Ἐλικας

nam adeo similem, ut nihil amplius desit, exceptâ unicâ loquelâ; quam tamen videtur dubitare, an prorsus defuerit; cum vel cera ipsa loqui posse videatur. *Fabri* filia jure miratur hunc locum, ut et pater, qui exponit: Nil superest, nisi ut loquatur. *Lucian.* περὶ Ὀρασίω. Ἀκῶν, ἄκρον κθ', ἢ πείκας, ἔχ' ὄρα μόνον ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Confer. v. 449.

O D E XXIX.

Genus carminis in hâc *Odâ* idem cum illo in præcedenti, eadem quoque Ἑρσοικῆ. Titulus verò hic est, Ἔτι πρὸς τὸ ζωγράφον, περὶ τῶν ἐρωμένων ἐαυτῶ, τῶν Βαθύλλου. Olim *Eis* Βαθύλλον. *Vatican.* MS. *Eis* νεώτερον Βαθύλλον. Et hæc duæ *Odæ* sunt paræ et geminæ, seque invicem exponunt. Nam ut in *priori* descripsit consummatissimam formam *virginalem*, ita in hâc describit exactissimam formam adolescentis pulcherrimi, jam primum pubescentis; *Cowleii* enim nostri more, veteribus illis usitatissimo, de rebus multis loquitur, tanquam *locis communibus*, ut probamus in hujus auctoris *Vitâ*. *Ælianus* ita certe: Μη γὰρ τις ἡμῶν *Διπαρὰ* πρὸς θεῶν τὴν καίαν τὴν Τήιον, μηδ' ἀκόλαστον εἶναι λέγεται. Quòd itaque *Bathylli* nomen asingat, id quidem *Polycrati* gratiâ potuit facere, vel etiam ipsius veritatis vi coactus; quandoquidem illius forma fuerit præstantissima, quod probamus ad v. 140. et v. 469. Potuit sane vel verum, vel fictum nomen similiter, in præcedenti *Odâ* posuisse, verum ex decoro filuit, quòd hujus sexûs proprium sit *modestia*; adolescentuli faciliè nomina etiam sua ob pulchritudinem extolli patiantur.

427. Διπαρὰς κόμας ποίησον] Prior syllaba in ποίησον communis, quod notamus ad v. 147. et alias. (Διπαρὰς) ἑπί-

29. Ad Pictorem de Amasio suo Bathyllo,

Pinge mihi Bathyllum ita, 425
 Amicum illum meum, ut ego doceo,
 Nitidas comas facito,
 Interiùs quidem nigricantes,
 Exteriùs autem rutilantes : Cincinnati-

τε μύρον λιπαρῶν, ἢ εὐόσμος, καὶ εἴλεον εὐίοις καλὸς, εἰλαφρὸς, καθαρὸς, λευκός. Simplificiter hic pro *tersus, rufus, nitidus, pulcher*. Homer. Odyss. ὁ. v. 331. Αἰεὶ δὲ λιπαρὰ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα. Aristoph. λιπαρὸς χαρῶν ἐν βαλανείῳ, *Sophocles* quum incultum, horridum, et incomptum capillum vellet significare, ἀλιπαρῶν τρίχα dixit.

428. Τὰ μὲν, τὰ δὲ] *Vatican. MS.* bis legit τὰς pro τὰ, quod minimè ferendum. Nec enim *versus* ratio patitur, nec *sensùs* proprietas. Non enim dicit, hos capillos nigros, illos subrufulos; sed eosdem ipsos capillos hac in parte, *viz.* interius nigricare, exterius flavescere. Τὰ μὲν itaque *Synecdochicè* pro κατὰ τὰ, et subaudiendum μέρος τινα, ut aliàs v. 917. Sic infra, v. 438. et 440. τὸ μὲν, τὸ δὲ, bis pro *partim* ponitur.

429. Τὰ δ' ἐς ἄκραν ἡλιώσας] Habes et apud *Philostrotum* ἡλιώσας κόμην. Et *Euparius* pene ipsis *Anacreontis* verbis, Αἱ κόμαι μελάνιστραί τε καὶ ἡλιώσας κατέκηνον. Est autem ἡλιώσα, sive ἡλιώδης κόμη, quam *Homerus* ξανθὴν vocat, qui et *Menelaus* ξανθὸν vocat, ξανθότριχα, et ξανθοκαμα. *Cæsariem* hujuscemodi χρυσὴν etiam nominant, unde χρυσοκαίτης *Eros* supra v. 103. Ita χρυσοκαμος, ut *Latinis* Auricomis et Aurea coma. Quod autem dicit partim μελάνιας, partim ἡλιώσας, conferri debet cum *Ovidii* illo, *Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis; Sed quavis neuter, mixtus uterque color.* Præterea *Porphyrus* exponens illud *Horatii* I. iii. Od. 14. *Myrrheum nodo cobibere crinem*, ait, colorat Myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius est inter flavum et nigrum. Sic in quodam incerti auctoris epigrammate, Εἴτε σε κρανίῳ ἀποσίλωσαν ἰθέραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς ἄδοι, Ἀναοσα, κόμαις. *Heptis. Stephan. Vid.* ad v. 401.

Ελικας δ' ἑλευθέρας μοι 430
 Πλοκάμων, ἄτακτα συνθεῖς,
 Ἄφρι, ὡς θείωσι, κείσθαι.
 Ἄπαλόν ἧ καὶ δροσῶδες
 Στεφέτω μέτωπον ὄφρυς,
 Κυανωτέρη Δρακόντων. 435

Μέλαι ὄμμα γοργὸν ἔστω
 Κεκερασιδῶνον γαλήνη
 Τὸ μὲν ἐξ Ἄρνος ἔλκον,
 Τὸ ἧ τῆς καλῆς Κυθήρης
 Ἴνα τίς τὸ μὲν φοβῆῃ), 440
 Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται.
 Ῥοδίϊνυ δ', ὅποια μῆλον, Χνοίη

432. Ἄφρι, ὡς θείωσι, κείσθαι] γρ. θείωσι. Τῷ ἄτακτα exegeticum est, quod Atticum scias Adverbium pro ἀτάκτως. Ita Petronius de Circe: Crines ingenio suo flexi per totos se humeros effuderant. Et Apuleius: Sed in meâ Photide non operosus, sed inordinatus ornatus addebat gratiam: Uberes enim crines lenitèr emissos et cervice dependulos, ac deindè per colla dispositos, sensimque sinuato Patagio residentes, paulisper ad finem conglobatos, in summum verticem nodus astrinxerat.

433. Ἄπαλόν δὲ ἧ δροσῶδες] Δροσῶδες, roscidus, per Metaphoram, tener; ut suprâ v. 411. ὑγρὸς pro μαλακός, θῆλυς, unde forte θῆλυς ἴσθη Homero. Certe succulentus Latinis, et JUICY Anglis, tale quid sonat. Antipater Antholog. l. i. c. 29. fol. 39. — ἰδαίους βραχίονας vocat. A Grammaticis tamen δροσῶδες sive ἴσθους exponitur καλός, petita, ut dicunt, Metaphora δὲ τῆ δροσῶδους ἐστὶν ταῦτα ἧ καλῶσα φαίνει). Aristophan. Τοῖς αἰδαίους ἄφρις ἧ χυῖς ὡσπερ μήλωισιν ἐκπῆθι. Alexis apud Athenæum vocat teneras carnes, Κριάδια δροσῶδη τιν ἄριστον ὅτι δροσῶδες αἰδαίους ἧ αἰδαίους ἔμυρος. Alciphron. Ἐπικρὸς δροσῶδες προσκωκίς ἀπὸ τιν ὅτι τῆ πύκτητος λεπτότητα. Theophrast. μαλακός ἧ δροσῶδες. Vid. Isaaci Casaubon. in Athenæ. l. ix. c. viii.

435. Κυανωτέρη

Cincinnulósque liberos mihi
Capillorum, incompositè componens,
Permitte, suo arbitrio jacere.

430

Teneram indè et roscidam
Arcuet frontem supercilium
Magis-cæruleum draconum oculis.

435

Nigricans oculus acer esto,
Mixtus tamen tranquillitate;
Illud nempè à Marte trahens,
At hoc à formosâ Venere:
Ut aliquis partim quidem metuât,
Partim ex spē pendeat.

440

Roseam quoque, veluti pomum, Lanu.

435. Κυανωτέρη δρακόνταν] Τὸ ὄξειδερκίς δηλοῖ ὅθεν κ' αὐτὴ λέξις ἔδρακον, παρὰ τὸ ἔδρακον ἢ γοργὸν κ' φοβερὸν τῷ βλέμματι, ἢ τὸ μέλαν τ' ὄφρῳ, ὡς Ὅμηρος, Κυανέοι δὲ δράκοντες κ. λ. Eustath. ad Iliad. λ. v. 24. Τῆ δ' ἤτοι δέκα οἰμοὶ ἔσαν μέλαν Κυανέοι) Κύαν, εἶδος τι χρώματι μέλαν, ἔξ ἧ τὸ κωστόν τοῖστον δὲ κ' τὸ χρώμα τῷ ἑρανῷ ἀναγκαίως κατὰ τὰς φυσικὰς, ὁππῶς ἐστὶ πάνη ἀνέφελος. Quod ad φοβερὸν τῷ ἑραλικῷ attinet, et suprâ ad v. 411. diximus, et infrâ ad v. 436. dicemus.

436. Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω] Ut suprâ puellæ aspectum miscuit ex Minervæ simul et Venëris unitis gratiis; ita hîc rufionis oculos componit ex Martio vigore et venusto lepore, quod mox apertè prodit. Confer locos; dulciores favos nusquam aliàs reperiet deliciarum arbiter, excepto illo Διοπύσου ἁοιδῶ, * Cantic. c. vi. v. 10. Quæ est Illa, spectabilis velut aurora, pulchra ut Luna, pura ut Sol, terribilis, ut cohors vexillifera?

440. Ἴνα τίς τὸ μ' φοβῆ] En! iterum hîc τὸ μ', τὸ δὲ Absolutè, non in regimine, ut suprâ v. 428. τὰ μὲν, τὰ δέ. Rectè itaque Henr. Steph. in versu proximè sequenti legit, Τὸ δ' ἐκ' ἐκείνης, non τῆδε. Articulus τὸ postulat, ut ἄλγ' subaudias.

442. Ροδίην δ', ὁποῖα μῆλον, χροίην ποίῳ παρειῶν] Vel, Τὴν χροίην

M

Χνοίην ποίη παρείην.

'Ερύθημα δ', ὡς ἂν Αἰδοῦς

Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον,

445

Τὸ ἢ χεῖλ' ἔκ' οἶδα,

Τινί μοι τρόπῳ ποίησεις,

'Απαλόν, γέμον τε Πειθῆς.

Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς

'Εχέτω λαλῶν σιωπῆ.

450

Μετὰ ἢ πρῶσωπον ἔγω,

Τὸν

χοίην παρείην ποίη ποδίνλω, ὅποια μῆλον, vel, 'Ροδίνλω παρείην ποίη χοίην, ὅποια μῆλον. Illud, inquit *Henr. Stephan.* quodammodò ἄκυρον, hoc autem propter inverſum verborum ordinem, duriusculum videtur. Sed elegans est alioquin *Metaphora*, ut *Aristoph.* loco suprâ laudato v. 433. Lanuginem poëtae quoque *Latini* appellant; et ut *Aristophani* χνῆς, ὡσπερ μῆλοισιν, ἐπήθη, itâ florem vocat *Virgilius* *Æn.* l. viii. v. 160. *Tum mihi prima genas vestibat flore juven-ta.* Per μῆλον hęc intellige *Cydonium* malum; ut apud eundem poëtam *Eclog.* xi. v. 51. *Ipse ego cana legam tenerâ lanugine mala.* *Cυδωνίας μηλίδας* *Ibycus* vocat, undè factum verbum *Cυδωνιάς* à *Leomidâ*.

443. Χνοίην ποίη παρείην] Hunc locum explicatum habes in Notâ præcedenti. Ποίη priorem corripit, ut σείη facit. v. 330. Vid. ad v. 147, 324, 427, 445.

444. 'Ερύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς] γρ. ὅσον, pro ὡς ἂν, quod nescio, an non melius arrideat, ut sit per Appositionem; hoc modo, 'Ερύθημα δὲ ποίησον, ὅσον Αἰδοῦς δύνασαι βαλεῖν. Et rectè ad *malas ἐρύθημα* posuit, cùm *genas* sint pudoris fedes. *Plinius*: *Infrâ oculos malæ homini tantum, prisci genas* vocabant: Ibi ostenditur Pudor. Nec inaccuratè *Αἰδοῦς* ad ἐρύθημα posuit, cùm sit aliud ἐρύθημα, præter illud *verecundiæ*, cujus rubor dictus ab *Aristotelis* filiâ color virtutis. Verum si ὡς ἂν retineatur, *Henr. Stephan.* ait, ὡς hic pro ὅσον poni, quod novum non est: Nam *Grammatici* ad illud *Homeri* *Odyss.* ε'. v. 344. Καὶ κρίας, ὡς εἰ χεῖρας

Lanuginosam facito genam ;
Et ruborem, quantum verecundiæ
Potes adjicere, facias.

445

Labium equidem nondum scio,
Quâ mihi ratione facies,
Mollicellum, plenûmque Suadâ :
Per-totum-denique *vultum* cera ipsa
Se habeat, *tanquam* loquens silenter.

450

Et post vultum esto,

Quod

χειρας ἐχέουσαν, exponunt, ὡς, ἀντὶ τῆ ἴσων, Αἰδώς autem hic προσωποποιεῖ), ut *Homer. Iliad. ὁ. v. 44.* — οὐδέ τι Αἰδώς Γίνε), ἢ τ' ἀνδρας μύγα σίνε) ἢ δ' ὀνόμασι.

445. Ποίησω] Prior syllaba brevis, ut supra v. 443. et infra v. 447.

447. Ποιήσεις] Vid. ad Not. præcedentem.

448. Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς χεῖλι.] Ita supra v. 414. Γραφε χεῖλι, οἷα Πειθῆς.

449. Τὸ δὲ πᾶν ὁ κερὸς αὐτὸς Ἐχίτω λαλῶν σιωπῇ] χεῖλι. ἀπαλὸν κὲ Πειθῆς γέμον, ἀλλὰ τὸ πᾶν, ὁ πείθειν θείλι, ἐχίτω ὁ κερὸς κ. λ. Eadem Ἔνοιαι v. 424. Τάχα, Κηρὲ, κὲ λαλίσεις. *Ibid.* λαλῶν σιωπῇ) Elegans Ὀξύμορον. Ita quidam veterum vocavit *πίεituram*, poetici tacentem, *poesin*, *πίεituram* loquentem. Quùm autem *πίεitura* vitam ipsam exprimat, rectè dicitur *spirare* cum *Virgilio*, silentèr-loqui, cum *Anacreonte*, *movere*, cum *Dædali* statuis, de quâ re *Scholiasf.* Euripid. ad *Hecub.* v. 838. *Virgilii* locus *Æn.* l. vi. v. 848. *Excudent alii spirantia mollius æra; Credo equidem, et vivos ducent de marmore vultus* : Et sic *vultus* descriptio, quæ incipit v. 433. tandem finitur in v. 450.

451. Μετὰ δὲ πρόσωπον ἴσω] Cùm olim μύγα, *Vaticans* MS. μύγα, rectiùs legit, ut sit hic ordo, μύγα δὲ πρόσωπον, ἴσω τράχηλο. Et hæc lectio præ cæteris placet; quis enim in formoso puero quærat μύγα πρόσωπον *grandem vultum* ? Et sanè totum πρόσωπον per partes erat ante descriptum, ut post *comas* v. 427. &c. *frons* et *supercilium* v. 433, &c. *oculus* v. 436. *maxilla* v. 442. *labium* v. 446.

M 2

452. Τὸν

Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν,
Ἐλεφάντινον τράχηλον.

Μελαμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆως
Πολυδεύκεός τε μηρῆς,

455

Διονυσίου

452. Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν] Olim τὸ δὲ Ἀδώνιδος παρελθόν. Mirum videtur et sanè magni acuminis, quod in *Heinsiano* codice reperio: "Nescio quid utrique homini *Stesichoro* et *Veneto* in mentem venerit, ut putarent τὸ παρελθόν σε hoc loco, cùm legendum sit παρελθόν. Et παρελθόν est, ut apud *Demosthenem*, τὸ νικήσαι." Cùm verò ille ad *vultum* referendum putet, ego ad τράχηλον omninò statuo referri debere, legendum τὸν Ἀδώνιδος παρελθόν, τῆς τράχηλος. Quod concedent omnes, qui lectionem μῆλα agnoscunt et ordinem suprâ dictum; quodque *ebur* de *collo* magis propriè dicatur, quàm de *vultu*; ut mox latius. Hic autem versus *παρενθέσεως* nota includitur.

453. Ἐλεφάντινον τράχηλον] Quòd *Adonidis* cutis, et præcipuè *collum*, esse *candore* præstans, testantur omnes poætæ. *Bion* ejusdem epitaphio v. 7. Κεῖται καλὸς Ἀδωνὴς ἐν ἄρσει, μῆρον ὀδῶσι Λευκῶ λευκὸν ὀδῶσι τυπεί. Et v. 9. — τὸ δὲ οἱ μιλαν εἴκει) αἶμα χιονεῖς κατὰ σαρκός. Et v. 26. — οἱ δὲ ὑπὸ μιλῶι χιόνεοι τοπάρουσαν Ἀδώνιδι περφοροῖο. Ita *Latinis* quoque poëtis *niveus* dicitur, et illius — *eburnea colla*. Cùm itaque *candor* perfectus potius de *collo*, quàm de *vultu*, dicatur, rectè faciunt, qui illum ad *Adonidis* collum referunt, ut modò dixi, quod à *Bathylli* *candore* jam superatum dicit. De *Adonide*, vid. *Apollodori*. *Bibliothec.* l. iii. c. 14. §. 3. *Ovid.* *Metamorph.* l. x. Fab. 10. et 12. *Bion*, ut suprâ, *Theocrit.* *Idyll.* xv. et xxx. et *Nonni Dionys.* Confer cum hoc loco v. 417. Περὶ Λουγδίνου τράχηλον. Hic itaque verus ordo et sensus loci, Μῆλα δὲ τὸ πρόσωπον, ὃ κατὰ μέρος κατέγραφον, ἀλαστοὶ Μέταπον, Ὀφραν, Ὀμιμα, Παρσιν, Χεῖλον, ἔσω τράχηλον ἐλεφάντινον παρελθόν, καὶ ὑπερνεκίων τὸν Ἀδώνιδος, ἀλαστοὶ τράχηλον.

454. Μελαμάζιον δὲ ποίει] *Homor.* *Iliad.* εἰ, v. 19. Ἀχιλλεὺς εἶθε μείαμαζιον. *Scholias.* μείαμαζιον τῶν μαζίων. Sic μεταίχμιον

Quod etiam illud Adonidis superet,
Eburneum collum.

Thoracem deindè facito,
Geminásque manus Mercurii; 455
Pollucisque femora, Bacchicúmque

ταίχιμιον, τὸ μιλιάξυ τῶν αἰχιμῶν. *Anacreon* autem videtur hic ὄλον τὸ στήθος μιλία τῶν μαζῶν indicare, vel, ut alii, cavitatem illam præcipuè notare, quæ est in medio bene curatorum et σφρυγῶλιων juvenum pectore, eminentibus hinc indè *mammis*, de quibus v. 1108. — σφρυγῶν Κοιλότερα σῆθια χρυσάμβρο. Cur autem pulchrum pectus *Mercurio* tribuatur, vide infra.

455. Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆα] Δίδυμο ὁ κ' ἢ, verùm *Atticè* ἢ *didyma*, undè *Sophocl.* *didymain* χερῶν, de quâ re plura ad v. 527. *Galenus* in *Protreptico* testatur, antiquos pictores et plastas *Mercurium* finxisse, ut juvenem formosum sine fuce, aut aliquo comptu, vultu hilari, atque acribus oculis, Νεανίσκῳ ἐστὶν ἄραιῳ (Ἑρμῆς) σὺν ἐπίκλιον, ἐδὲ κομμωτικὸν ἔχων κάλλῳ, ἀλλ' εὐθύς, ὡς ἐνεμΦαίνεσθαι τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν, δι' αὐτοῦ. ἐστὶ δὲ Φαιδρὸς μὲν τὰς ὄψεις, δὲ δόρακε δὲ δρυμῷ, ἢ ἡ βάσις, τὸ πάντων γημῶστων ἰδρυαίταίον τε καὶ ἀμύλιαπλῶσταίον ἔχει, τῆς Κόσων. Præterea *Mercurii* manus ad *proverbium* usque celebrantur, ob gracilitatem et flexibilitatem, ut qui artem professus fuerit, cui nomen *Lieger du Main*, Hinc voces Ἑρμοδάκτυλοι, et Ἑρμῆρωτες, et Ἑρμαφρόδιτος. Quin ex hâc Odâ nihil manifestius, quàm apud antiquos fuisse tales Deorum imagines, viz. *Adonidis*, cum collo præcipuè candido, *Mercurii* cum pectore eleganti et manibus pulchris; idem dicendum de *Pollucis* femore, et *Bacchi* ventre. Ἑρμῆα lego pro Ἑρμῷ, ut et Βοῶτω, pro Βοῶτου.

456. Πολυδύκεός τε μηρῶς] *Castorem* et *Pollucem* inter formosissimos veterum adolescentulos memorari notamus ad v. 126. Præterea cum fit — πύξ ἀγαθὸς Πολυδύκης, congruum est, ut torosum illi *femur* tribuatur, quale athletici homines habent, juxtà illud *Homeri Odyss.* σ'. v. 73. Οἴλω σὺν ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγονίδα Φαίης. Vid. *Theocrit.* *Idyll.* xxxii. Δίσκουροι.

Διονυσίῳ τε νηδύν.

Ἄπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,

Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,

Ἄφελῃ ποίησον αἰδῶ,

460

Παφίῳ θέλυσαν ἤδη.

Φθορερὴν ἔχεις δὲ τέχνῳ,

Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι

Δύνασαι τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;

465

Λάξε μισθόν, ὅσων εἴπης·

Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῦτον

Καθελών, ποίη Βαθύλλον.

Ἦν δ' εἰς Σάμον ποῖ' ἔλθης,

Γράφε

457. Διονυσίῳ τε νηδύν.] *Bacchum* etiam numeratum inter formosissimos veterum, sive heroum, sive deorum, notamus suprâ ad v. 126. Et rectè *Tanaquil Faber* observat: “ Vel hinc quivis facile ad intelligendum fuerit, quàm remoti à cognitione melioris antiquitatis pictores illi sint, qui *Bacchum γάστρου*, ventriosum et doliarem fingunt. Certè istiusmodi homines nimis suo genio indulgent, quæ ex ventre mediocritè tumentis et castigatæ magnitudinis, aqualiculum faciunt *hydropicum*, immanem, enormem, et inhicetum.”

459. Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων.] “ Elegans Ἐσπανάληφις, inquit *Henr. Stephan.* sed *Anapaestum* postulat hoc carmen in hac primâ sede; quam *legem in tota hac Odâ*, sicut et multis aliis, servavit:” Quare sunt, qui hîc legant *μακρόν*. Hæc ille, minimè inscius, *Spondæum Anapaestum* ἰσόχρονον, verùm incautus, quùm dixerit, hanc *legem per totam hanc Oden* servari; quùm *penultimus* hujus *Ode* versus nempe v. 469. *Spondæum* etiam habeat in primâ sede, ut multi alii, quod probò ad v. 107. et v. 684. Quare *Stephani* μακρόν, licet vox *Homericæ*, procul hinc facessat.

460. Ἄφελῃ ποίησον αἰδῶ.] Rectè hîc *Baxter* τὸ ἀφελίς

ποδ

Bacchicúmque ventrem,
 Tenera inde super femora,
 Femora illa incentivum-quid habentia,
 Innocens facito pudendum. 460
 Venerem appetens primulúm.
 Invidam autem nactus-es artem ;
 Quòd non etiam terga ostendere
 Valeas : Hæc essent utique meliora.
 Quid me opus-est pedes describere? 465
 Accipe mercedem, quantum flagites.
 Apollinem autem huncce
 Detrahens, *illius vice* fac Bathyllum :
 Sin ad Samum unquam veneris, Pinge

non solum *simplex* est, verùm etiam *nudus* et *apertus*. Sic infra v. 582. Ἀφιλῶς ἔλαμψε Τιταίν.) Et tamen hoc in loco, *nudus* non est, at *simplex* et *innocens*, et minimè flagitiosus ; qualis esse solet puerorum nondum plenè puberum. Πόισον priorem corripit, ut suprà v. 447. Et τῷ Αἰδῶ, καὶ εὐφημισμῶν, pro τὰ αἰδῶια, ut Homerus Iliad. β'. v. 262. Σλαῖται τ', ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἁμφικαλύπτει.

461. Παφίῳ δίλουσαν ἤδη] Castissimis verbis rem incestam notat ; nihil autem aliud vult, quàm primos pubertatis annos describere.

467. Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῦτῳ] Versus *Ionicus* ἄπ' ἐλαόσο-
 ροῦ, quales frequentèr *Iambis* suis intermiscet *Anacreon*, ut notamus ad v. 90. Si similem reliquis facere esse necessum, legerem, τὸν Ἐκχόλων δὲ τῦτῳ, quomodò *Stephan.* v. 393. τῶραυτι substituit pro κοίραι, sed *fidelitas* nobis potior *audaciâ*.

468. Ποί] Sæpè monuimus hanc vocem priorem habere communem, ut suprà v. 447. et v. 460.

469. Ἦν δὲ ἐς Σάμῳ ποτ' ἔλθης] Hic iterum videmus, *Spondæum* in primâ sede pro *Anapesto* positum, ut suprà contrà *Henr. Stephani* assertionem probamus, ad v. 459. Et hoc regularitèr fit, cùm pes uterque sit ejusdem temporis. Videtur ex hoc loco, *Bathyllum* jam *Samo* morari,

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

470

Εἰς Ἔρωτα, λ'.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἔρωτα,
 Δήσασαι τεφάνοις,
 Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν
 Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια.

Ζητεῖ λύτρα φέρουσα
 Λύσσα δ' τὸν Ἔρωτα.

475

Κὰν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μὲν δέ
 Δηλεύειν δεδίδακται,

Εἰς ἑαυτὸν, λά.

Ἄφες με, τὴς θεῆς σοί,
 Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί.

480

Θέλω, θέλω μαῖνῆαι.

Ἐμαίνετ'

Anacreontem alio in loco, ubi tamen *Apollo* fit cultus, hanc illius picturam ære perenniolem facere. Quòd si pictor aliquandò ad *Samum* pervenerit, tum ex *Bathyllo Phæbi* etiam imaginem designatam fore. Vetus quidem *Apollinis Pythii* templum fuisse apud *Samios* testatur *Pausanias* fol. 74. l. 16. Et *Bathyllo* quoque imaginem à *Polycrate* dedicatam describit *Apuleius* in *Florida* p. 500.

O. D. E. XXX.

Omnes omninò hujus *Ode* versus sunt *Δακτυλικοί*, τρίμετροι, ἀκατάληκτοι, qualis ille, Ἀτρεΐδαί τε κ' ἄλλοι, quod genus et *Pherecratium* dicitur, et passim aliis interspergi solet; ut ostendimus ad v. 77, 295, 297, 315, 351, 384, 592, &c. *Hephestion* ait, *Anacreontem* integras quoque *Odas* composuisse ex *Dactylico*, tetrametro genere, cujusmodi est hic Ἦδυμῆλις, χαρίεσσα χελιδὼν. Bellissimum autem ᾠδαρίον, Et cui non tato corpore νέωνυς ἀδελφ, quare *Notis* haud opus: observandum tamen, hoc genus, licet

Pinge Phœbum ex Bathyllo.

470

30. In Cupidinem.

Musæ Cupidinem *aliquandò*,

Quùm vincirent corollis,

Pulchritudini tradiderunt:

Et nunc Venus

Quærit, redemptionis-pretium ferens, 475

Liberare Cupidinem.

Verùm etiam si aliquis liberet eum,

Non egreditur, sed manebit:

Servire nempè didicit.

31. In seipsum.

Sine me, Deos *interpono* tibi,

480

Bibere, bibere plenis-poculis:

Volo *enim*, volo insanire.

Insaniebat

in hâc *Odâ Spondæum* semper habeat initio, alias indifferenter admittere *Iambum*, vel *Spondæum* in *principio*, et *Spondæum* vel *Dactylum* in fine. Vid. ad *Od.* lx, lxxvii, lxxviii. *Moschi* Amor Fugitivus huc referendus et confendus.

O D E XXXI.

480. Ἄφες με, τὴς θεῶς σοι] Quicquid *Faber* dicat, commodus erit sensus, si *Stephani* lectionem admittamus, Ἄφες με ἢ θεῶν σοι, *Emphaticè* nempè Βάκχων. Nec incommodus, si τὴς θεῶς retineas, subaudito nempè ἐπόμηναι, vel, ut *Danieli Heinsio* placet, ἢ. qui vertit, *Sine me, Deos per omnes, Bibere hausibus profundis.* Σοὶ verò παράλλω, vel etiam suo more adelt, πικρῶν σοι, ἀπὸ τῆς προπίνειν σοι. Et tum post θεῶς, Comma εὐκλείων. *Scaliger* legit, Ἄφες με, πρὸς θεῶν, σοι. *Æmyl. Portus.* Ἄφες, μὰ τὴς θεῶς με.

481. Πικρῶν, πικρῶν ἀμυσί] Repetitio notat *Emphasin*. De *Amystide* diximus ad v. 320.

482. Θέλω, θέλω μανῆναι] Hinc *Horat.* l. ii. *Od.* vii, *Non ego sanius bacchabor Edonis: recepto dulce mihi furere est.*

Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
 Χῶ λευκόπους Ὀρέτης,
 Τὰς μηέρας κλανοττες·
 Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
 Πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
 Θέλω, θελω μαῖῆναι.

485

Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πειν,
 Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
 Καὶ τόξον Ἰφίτειον·
 Ἐμαίνετο πειν Αἴας,
 Μεί' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἐκτορῶ μάχαιραν·

490

Ἐγὼ

est amica. Et l. iii. Od. xix. Hoc versiculo poeta delectari videtur, ut v. 488. 498.

483. Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε] Media τῷ Ἀλκμαίων corrigitur, ut in illo *Timoelis*, Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμαίων ἐσκέφατο, item illo, Νέραν, Ὀρέτης, Ἀλκμαίων μητροκτόνοι. Vid. ad v. 147. *Alcmaeon* autem filius erat *Ampbiarai* vatis, qui ex jussu patris matrem *Eriphylen* occidit, quod lucri causâ patrem ejusdem, maritum suum, in certam necem prodidisset: de quâ re vide quæ Nos in argumento *Euripidis*, *Alcmaeonis*.

484. Χῶ λευκόπους Ὀρέτης] *Orestes* historiam habes ad *Euripidis* nostri *Oresten*. Lego autem χῶ pro κῶ ὁ, ut *Theocriti*. *Idyll.* i. v. 138. Χῶ μιν τόσ' εἶπων ἀπεπαύσατο. Et in primâ sede *Spondeus* æquè admittitur, atque *Iambus*, quod *septies* fit in primâ omnium *Oda*. Omnes mirantur, quare *Orestes* hoc in loco *emphaticè* vocetur ὁ λευκόπους; respondeo, quod insanus esset, et discalceatus vagaretur, quomodò *Bacchæ* ab *Euripide* audiunt, eandem ob causam, *Cyclop.* v. 72. Βάχαις σὺν λευκόπου. Nè dicam, quòd, in *tragicorum* poetarum scenis, *albis cotburnis* incederet. Et ex hoc loco, et ex *Phalaridis* epistolis, apparet, scenam et *tragædiam* apud Græcos notam diù ante *Æschylum*, *Sophoclem*, et *Euripidem*, candidosque calceos, ut perhibent, non à *Sophocle* inventos, quùm *Anacreontis* ætate sint noti; quamquam

Insaniebat Alcmaëónque,
Et candidis-cothurnis Orestes,
Quùm matres suas occidissent ;
Ego verò, nemine occiso,
Epoto tantùm rubro vino,
Volo, volo, *inquam*, insanire.

485

Insaniebat Hercules olim,
Gravem concutiens pharetram,
Atque arcum Iphitéum :
Insaniebat olim Ajax,
Unà cum clypeo vibrans
Illum Hectóris ensem.

490

quamquam *Anacreon Sophoclis* quoque ætatem attigerit, ut probamus ad v. 1376. Certè *Theſpis Anacreontis* primis temporibus floruit, nam et is *Cræſo* et *Soloni* contemporaneus : *Plato* autem in *Menocle* Dialogo, *Tragædiæ* originem contendit, non à *Theſpide*, sed multò altius repetendam, adeoque, ut videtur, longè suprâ *Anacreontis* ætatem : Ἡ δὲ Τραγωδία ἐστὶ παλαιὸν ἐσθλάδι, ἔχ, ἀς οἶον, δὲ Θέσπιδος ἀρχαίμνη, οὐδ' ἀπὸ Φρυγίου, ἀλλ' εἰ θεῖαις ἐνοήσασαι, πένυ παλαιὸν αὐτὸ εἰρήσας. *Platonis* auctoritas in hâc parte *Phalaridis* Epistolas fatellitio munit.

489. Ἐρωαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν] Vid. *Euripidis* Ἡρακλῆς μωαίνεθ', et *Seneca* Hercules Furens.

491. Καὶ τέξω Ἰφίτιον] *Iphitus*, *Euryti* filius, arcu erat celebris, sicut illius pater ; quem *Hercules* occidit, arcumque illius abstulit, quo tamen postea abusus est, in furore, contrâ uxorem et liberos suos. De *Iphito* ab *Hercule* occiso, *Homer.* *Odyss.* φ'. v. 27. *Eustath.* in locum, et *Apollodor.* *Bibliothec.* l. ii. c. 5.

492. Ἐρωαίνεθ' Ἰφίτιον] De *Ajaci* furore, *Sophocl.* *Ajax* Flagellifer.

493. Μὴ δ' ἀσπίδος κραδίον] De *Ajaci* clypeo, *Homer.* *Iliad.* ἦ. v. 219. *Ovidio*, *Metamorph.* l. xiii. Fab. i. y. 2. *Clypei dominus septemplex* vocatur.

494. Τῷ Ἐκτροῦ μάχαιραν] Quomodò *Hector* *Ajaci* suum ensem dederit, *Homer.* *Iliad.* ἦ. v. 299. *Sophocl.* *Ajac.*

Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ γέμμα τῆτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, ἔ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μαῖνας.

495

Εἰς τῆς ἑαυτῷ ἔρωτας, λβ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 Ἐπίψασαι κακειπεῖν,
 Εἰ κυματῶδες εὐρεῖν
 Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογιζήν.

500

Πρῶτον μὲν ἔξ Ἀθλωῶν
 Ἐρωτας εἴκοσιν θες,
 Καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλης
 Ἐπειτα δ' ἐκ Κορίνθου

505

Θες

et Antholog. l. iii. c. 14. fol. 238. Ἐπιπῶς Αἴαντι ἕξφοσ
 ὄπασιν Ἐπιπῶ δ' Αἴας Ζωστῆρ, ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

O D E XXXII.

Genus carminis idem cum præcedenti. *Fabri* quidem
 iudicium hic desidero, qui “ *Anacreonte* indignam hanc
 “ *Oden* pronunciat, et hominis esse alicujus recentioris, et sa-
 “ nè ineptissimi. Cerebrosum in hâc parte *Fabrum* pronuncio.

501. Εἰ κυματῶδες εὐρεῖν] γρ. Κύμαί οἶδας τά. D. *Joh.*
Davies. *Vatican.* MS. Εἰ κυματῶδες pro ἡραβῶδες, optimè.
 Nam sic tollitur hiatus, et μετρεῖν κύματα θαλάσσης ἀμύχανον
 habetur. Ità *Theocrit.* *Idyll.* xvi. v. 60. Ἀλλ' ἴσος γὰρ μόχ-
 θος ἐπ' αἰὼν κύματα μετρεῖν. Et *Lucianus*, ἀριθμῶν τὰ κύ-
 μαλα, *proverbi* loco. *Ovidius*, quem nihil paulò elegan-
 tius effugit, hâc εἰσὶα usus est, *Art. Amandi* l. i. v. 57.
Gargara, quot fegetes, quot habet *Methymna* racemos,
Æquore quot pisces, *fronde* teguntur aves. Quot *Cælum*
 stellas, tot habet tua *Roma* puellas &c. Nihil frequentius
 poetis, quam de immenso numero comparisonem institu-

επ

Ast ego tenens poculum,
Et coronam hanc capillis,
Non arcum, non ensẽm,
Volo, volo insanire.

495

32. De suis amoribus.

Si folia omnia arborum
Novisti recensere ;
Si fluctuum- numerum reperire
Totius maris,
Tum te meorum amorum
Unicum facio calculatorem.

500

Primũm quidem ex Athenis
Amores viginti pone,
Et quindecim prætereà alios :
Deindè ex Corintho

505

Pone

ere cum foliorum, arborum, fluctuum, aut arenarum numero. Quare aliàs legissem *τῆμαβάδες* pro τὸ ἡμαβάδες, ob hiatum vitandum; verũm MS. illud omnem jam tollit dubitantiam. Et *κυματαδες* suam *συνεργητικὸν* τὸ in proximo versu habet.

504. Μόνον ποιῶ λογιστὴν] *Vatican.* MS. ποῶ legit, non malè. Potest tamen ποιῶ stare ob *συνμικτωσιν* syllabam, ut v. 468, &c.

508. Ἐπειτα δ' ἐκ Κορίνθου] *Corinthus* non levitè celebrata ob omne genus deliciarum, de quâ re *Strabo* adeundus. Et *Æs Corinthium* in proverbium abiit. *Corinthum* Cicero *Græciæ* lumen vocat. *Homerus* ἀφροῖόν *Maximus Tyrius* §. 33. Multorum voluptuosorum hominum, gentium, et urbium delicias enumerans, hæc habet, Ἡ Σαρδινιαίου πρυφῆ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδῆ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἀβρότης, καὶ τράπεζαι Σικελικαί, καὶ ὀρχήσεις Σαβαρικαί, καὶ ἰταῖραι Κορινθιαί. Et *Lais* junior erat *Corinthia*, ex quâ ob pretii magnitudinem, ortum tulit hic *Senarius*, Οὐ παντός ἀνδρός εἰς Κορινθὸν εἶδ' ὁ πλῆς, Non cuiusvis hominĩ contingit adire *Corinthum*.
Vid.

Θεὸς ὄρμαθὲς ἐρώτων
 Ἀχαιῆς γὰρ ἔστιν, 510
 Ὅπως καλαὶ γυναῖκες.
 Τίθῃ ἢ Λεσβίαις μοι,
 Καὶ μέχρι τῶν Ἴωνων,
 Καὶ Καρίης Ῥόδου τε,
 Διαχιλίαις ἐρωτάς· 515
 Τί φῆς; Ἀεὶ κ' ἐρωτῆς;
 Οὐκὼ Σύριος ἔλεξα, Οὐκὼ

Vid. Scholiast. *Aristophan.* in illud *Plut.* Καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορωθίας.

509. Θεὸς ὄρμαθὲς ἐρώτων] De voce Ὀρμαθὲς adeantur interpretes *Homeri*, ad illud *Odyss.* ὁ. v. 8. ὄρμαθῦ ἐν πέτρῃ. ὄρμαθὺς κακῶν, *Suid.*

510. Ἀχαιῆς γὰρ ἔστι] Vis argumenti *Homeri* auctoritate nititur, qui vocat, *Iliad.* γ'. v. 75. Ἀχαιῶν κακῶν γύναικα.

512. Τίθῃ ἢ Λεσβίαις μοι] *Lesbos* ob formosas mulieres nota, ut aliàs *Anacreon* v. 1209. Et *Sappho* indè oriunda.

514. Καὶ Καρίης Ῥόδου τε] *Vatican.* MS. Καὶ Καρίῃ Ῥόδου τε. Prior ἔ Καρίης rectè producitur; nam *Homer.* *Iliad.* β'. v. 867. Νείσῃς αὖ Καρίῃν ἠγάσαστο βαρβαροφάνῃς, *Lycophron* etiam delicias ejus notat, in *Menedemo*, Δεῖπνοι γὰρ ἔτ' ἐν Καρίᾳ, μὴ τὴν θύει, οὐτ' ἐν Ῥόδῳ ταῦτα, ἔτ' ἐν Λυδίᾳ. Quantitatem etiam producit ille *Senarius*, Πολλοὶ τραγητοὶ Καρίαν ἀπώλισαν, Undè quis suspicetur lectionem illam, *Iliad.* ἰ. v. 378. — τῶν δὲ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, vix esse genuinam; verum legendum — τῶν δὲ μιν ἐγκάρως αἴσῃ, hoc est, quod *Anglicè* dicimus, *I VALUE HIM NOT A LOUSE*. Ità certè *Plutarchus* in *Sympos.* Ita antecessorum meorum in *Græcâ* Cathedrâ non minimus, *Andreas Dounæus*, in MS. suis Prælectionibus ad *Lycophronem* v. 1383. fol. 69. apud *Georg. Sawbridge.* Φθιρῶν.) *Phibivorum*, i. e. *Carum*, qui *Cares* erant populus in *Asiâ*: Et *Cares* festivè à *Lycophrone* vocantur, Φθίρις; quia erant

Pone integras catenas amorum ;
 Achaiiæ etenim est *metropolis*,
 Ubi formosæ mulieres.

510

Pone item Lesbios mihi,
 Et usque ad Iōnas,
 Et Cariam, Rhodúmque,
 Bis mille amores.

515

Quid ais? Semperne amores?
 Nondum Syros dixi,

Nondum

erant homines maximè contemptibiles: *Φθις* enim propriè est *pediculus*, idem est *ἔγκαρ*, ita dictus, quia est *ὡς τὸ καίμα*, i. e. in capite, atque hinc *Homerus*, *τίω δὲ μιν ἔγκαρος αἴσθη*. Vid. *Duport. Gnomolog. Homeric. p. 52. Theocritus* tamen priorem syllabam etiam in *Καρὸν* corripit, *Idyll. xvii. v. 89. Σημιαίνῃ Λυκίους τε Φιλοπλάγμοις τε Κάμοσι. Ibid. Ῥόδου τε.*) *Rhodum* insulam pulchris foeminis excelluisse, vel illud *Meleagri* probat, — *τῶν γλυκύπαιδῶ Ῥόδου*, quòd plenius laudo ad v. 307.

516. *Τί Φθῆς; Ἀσί κ' ἑρῶεις*] Cùm olim *ἀεὶ κερῶθεις* legeretur, *Faber* cum filiâ legunt — *τόσους ἑρῶεις*, non benè servatis priorum literarum vestigiis. *Baxter*, *ἀεὶ κερῶ θῆς*. Nescius antepenultimam omnino corripi debere. *Magnus Scaliger*, *Τί Φθῆς; Ἀσί γ' ἑρῶεις*; Et Nos, diù antè visum *Scaligerum*, in codice nostro emendaveramus, *Τί Φθῆς; ἀεὶ κ' ἑρῶεις*; propiùs certè ad literarum vestigia accedentes; ut sit sensus, *Quid ais? Semperne amores? Hoc est, Amice? Nunquamne finem hisce recensendis impones? Cui Anacreon, Finem, bone vir, imponam? Nondum tibi dixi &c. Henric. Stephan.* tam felix alias in conjecturis, nihil hic vidit, præter quod *Κερῶθεις*, per quantitatem stare potuit, et *Hesych.* *Κερῶθεις* τῆν κεφαλὴν ἰασοθεις, μεθυθοεις, ἢ βιασοθεις. Vid. ad v. 573.

517. *Οὐκῶ Σύρους ἔλεξα*] *Φιλέρωτοι οἱ Σύροι*, inquit, *Herodianus*. Addo ego, *κ' φιλέρωτες ἔ τιν Ἀφροδίτῳ εἶδον*, ἢ *Ἀτρυγᾶτιν κ' Δερκίτιν καλῶσω*. *Hesychius* notat, *Συρίαν λέγουσιν γινῶ τὴν δὲ Φωινίκης μέχρι Βαβυλωνίας*. Vid. *Gerard Croesii* *Ὀμηρ. Ἑβραϊ. 1 Tom. p. 452.*

518. *Ὀκῶ*

Οὐπω πόθεις Κανώβες,
 Οὐ τῆς ἀπανί' ἐχέσης
 Κρήτης, ὅπως πόλεοσιν
 Ἐρώς ἐποργιάζῃ.

520

Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
 Τῆς ἐκτός αὐ Γαδείρων,
 Τῶν Βακτείων τε κ' Ἰνδῶν,

Ψυχῆς

518. Οὐπω πόθεις Κανώβες] Πόθεις hic pro ἐρωίας, ut v. 533. De *Canopici populi mollitudine et lasciviâ Strabo* l. xvii. fol. 801. Ἀντί πάντων δ' ἐστὶν ὁ τ' πανηγυριστῶν ἔχλος, τ' ἐκ τ' Ἀλεξανδρείας κατιόντων τῇ διάρυγι. πᾶσα ἡ ἡμέρα κ' πᾶσα νύξ πληθεῖ τ' ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων κ' κατορχουμένων ἀναίδων, μετὰ τ' ἐχάτης ἀκολασίας κ' ἀνδρῶν ἔ γυναικῶν. Idem notat *Juvenal.* Satyr. vi. v. 84. Et Satyr. i. v. 26. Ita *Statius*, Sylvar. l. iii. §. 2. *Curve Therapnæi lasciviat ora Canopi?*

519. Οὐ τ' ἀπανί' ἐχέσης Κρήτης] *Fabri* filia non hæc intelligit, *Cretæque, quæ omnia complectitur.* Et amicus *Vassæus* in margine sui codicis, *Quid sibi vult poeta,* rogat. Respondeo, ubertatem regionis notat, omniumque rerum copiam inibi abundare demonstrat; undè *Homero* audit *Odyss.* τ. v. 172. Καλὴ κ' πείσμα, περιέρυτος. ἐν δ' ἀνθρώποι Πολλοί, ἀπειρέσιοι, κ' ἐνήκοια πόλεις. Quamquam alias eandem *Creten* ἑκατόμπολιν vocet idem, *Iliad.* β'. v. 649. Quos duos locos compilatus *Virgilius* ait, *Æn.* l. iii. v. 106. *Centum urbes habitant magnas, uberrima regna.* Et ex tot tantarumque urbium numero major etiam *amicarum* copia speranda. *Creta* etiam *Jovis* incunabula jactat, et maris impèrium sub *Minoe* gessit, et ob convenientiam situs et portuum numerum. ab *Aristotele* censetur, maris impèrio aptissima, *Polit.* l. ii. c. 8. Amorum denique omne genus coluit. Ita enim *Servius* ad illud *Virgil.* *Æn.* l. x. v. 325. *Dum sequeris Clytium, infelix, nova gaudia, Cydon.* “ De *Cretensibus*, inquit, accepimus, quod in amore res puerorum intemperantes fuerunt, quod postea in *Laconas* et in totam *Græciam* translatum est; adde ut *Cicero* dicat in *Libris de Republicâ*: *Opprobrio fuisse adolescentibus,*

Nondum amores Canopi,
 Non, omnia in se habentis,
 Cretæ, ubi per *centum* urbes 520
 Amor sua mysteria celebrat.

Quid? An vis me tibi numerare
 Eos, qui sunt extra Gades,
 Bactriósque et Indos, Animæ

“*lescentibus, si amatores non haberent.*” Athenæus, l. xiii. fol. 601. Κρήτες γὰρ, ὡς ἔφλω, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Καλκιδίτις περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπλοῦν. Ἐχειρμένης γὰρ ἐν τοῖς Κρητικαῖς, ἔτ' Ἰ Δία φησὶν ἀρπάσσει τὴν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα.

521. Ἔρωσ ἐποργιάζ[ει]] Amor rectè hic dicitur orgia sua et mysteria celebrare, ob templa *Veneri* et *Cupidini* inibi dicata, ob plurimas denique amatorias fabulas, quæ ad *Cretam* referuntur, quales illa de *Jove* et *Europa*, de *Pasiphae* et *Minotauro*, de *Theseo* et *Ariadnâ*. De quâ re *Heracles Ponticus* περὶ πολιτειῶν, §. Κρητῶν. Et huc facit locus suprâ laudatus ex *Athenæo*.

523. Τὴς ἐκτὸς αὐτῶν Γαδίτων] *Gaditanæ* puellæ agilitatis lascivixque nomine olim in pretio fuere. *Martial.* l. vi. Epigr. 71. *Et Gaditanis ludere docta modis.* Et *Juvenal.* Satyr. xi. v. 162. *ut Gaditana canoro incipiat prurire choro.* *Vatican.* MS. et *Scaliger* legunt hunc versum et præcedentem, Τί σοι θέλεις ἀριθμῶν, satis benè, Καὶ τὴς Γαδίτων ἐκτὸς, omninò malè. Huc, si liceret, adjicerem, Στηλείων δέ τ' Ἡρακλείων.

524. Τῶν Βακτρῶν τε καὶ Ἰνδῶν] *Bactri*, *Bactrii*, et *Bactriani*. *Bactrorum* atque *Indorum* divitias simul memorat *Virgil.* *Georgic.* l. ii. v. 136. Sed neque *Medorum* sylvæ, ditissima terra, Nec pulcher *Ganges*, atque auro turbidus *Hermus*, Laudibus *Italiæ* certent: Non *Bactra*, neque *Indi*, Totâque thuriferis *Panchaiia* pinguis arenis. *Dionys.* *Ἐπεὶ*. v. 734. — ἀφνειῶν πέματα Βάκτρων. *Strabo* vocat eorum terram *παμφόρον*, l. ii. et *Plinius* l. xviii. c. 7. Tradunt in *Bactris* grana tantæ magnitudinis fieri, ut singula spicas nostras æquent. Et *Q. Curtius*, *Solum pingue* vocat. Divitias autem sequitur plerumque luxuria et lascivia. *India* quoque amabiles scæminas producit, teste

N

Ovidio

Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

525

Εἰς Χελιδόνα, λγ'.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,

Ἐτησίη μολῶσα,

Θέρψ' πλέκεις καλὴν,

Χειμῶν δ' εἰς ἄφαντος,

Ἡ Νεῖλον

Ovidio l. i. De arte amandi, *Andromeden Perseus nigris* portavit ab *Indis*. Κ' Ἰνδῶν pro κ' Ἰνδῶν.

Et hæc pauca ad hanc excellentem oden declarandam sufficiant, imo ad *Fabri* iudicium elevandum; qui neque gratias, neque reconditam in illâ multifariam doctrinam advertibat; verùm, ut diximus, penitens rejecit.

O D E XXXIII.

Genus carminis idem cum *præcedenti*. Venustissimum poemation, quodque *Anacreontis* videtur, inquit *Faber*; cuius ipsâ hæc tam jejuna concessio carminis auctoritatem labefactaret, nisi ipsius *Fabri* auctoritas esset planè precaria.

526. Χυ μί, φίλη χελιδών] Cùm v. 198. poeta sit visus hirundini non admodùm benè velle, quomodò nunc φίλη vocat? Dicendum, Tunc iratum fuisse, quòd istius aviculæ importuno strepitu ex amatorio insomnio suavissimo excitaretur: Nunc è contrario molliùs alloquitur, ut ejusdem cum suo casûs sociam; licet gradu longè inferiori. *Hirundo* enim semel in anno nidificat, et excludit ova: *Anacreon* toto anno pullulantes amorculos parit &c. Hunc poetæ ingeniosissimo locum datâ operâ imitatur nobilis poeta *Italus*, comes *Guidobaldo Bonarelli*, in dramate pastorali, cui *Phyllis de Scyros* titulus, *Act. 2. Scen. 2.*

Nel Cor de l' Huom vedrai

Pullular gli Amoretti

A guisa di Columbi:

Ove mentre che l' uno

Ha l' Ale grandi, e vola,

Spunta a l' altra la piuma.

L' 111

Animæ meæ amores?

525

33. Ad Hiruadinem.

Tu quidem, chara hirundo,
 Quotannis hinc profecta,
 Æstate construis nidum;
 Hyemêque abis evanida,

Vel

L' un tronfo et pettoruto
 Vaton eggiano, e ruota
 L' altro col petto in terra
 Vien pigolando, e serpe:
 Nasce l' uno da l' Oua,
 Mentre l' altro si cova.

Hoc drama suavissimum *Anglicè* docuit loqui amicus mihi suâ humanitate nupèr factus, mox fato adeptus, D^s. *Edward. Sberburne*, inter cujus MSS. latet cum aliis poematiis meliori fato dignis.

527. Ἐτησίη μολῶσα] Ita *Homer.* Irefione v. 10. Νεῦμαι, σοὶ νεῦμαι, σνιασίος, ὡς χελιδών. Ἐτήσιη autem quum sit ὁ κ' ἢ, putârit aliquis, corruptam hic vocem propter μολῶσα, in ἔτησίη, ut v. 198. ad λάλη χελιδών, observamus. An et hoc *Ionicum*; vel, ut alii, *Atticum*? Vid ad v. 455. Ita certè ἀριζήλη *Homer.* Iliad. σ'. v. 219. cum tamen communiter sit, ὁ κ' ἢ ἀριζήλη, et *Schmidius* ad *Pindarum* recte observat; quod aliquando *fæmininorum* terminatio per ἄ fiat etiam in *communibus* per ὅς, cujus rei plures mox dabimus instantias.

529. Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος] Εἰς ab εἶμι, vado; ita *Aristot.* *Histor. Animal.* l. viii. c. 12. Ἀπαίρσι δὲ, κ' εἰς χειμῶνι, κ' αἱ χελιδόνες εἰς αἱ τρυγόνες. Nonnulli putant in scopulis, aut in truncis arborum sopitas latere, totâ hyeme; ut *Kircherus* in mundo subterraneo. Ita *Ovid.* Cum glaciuntur aquæ, scopulis se condit hirundo. Alii illas aliquando sub ipsis aquis, in fundo, latere; ut *Pecklinius* in libro de *Aeris* et *Alimenti* defectu, et vitâ sub aquis. Vid. *Longepierre*, et *Sam. Bochart.* *Ἱεροζωικόν* 2. vol. l. i. c. x. fol. 65. hunc locum illustrantem.

N 2

530. Ἡ Νεῖλον,

Ἡ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν
Ἔρωσ δ' αἰεὶ πλέκῃ μευ

530

Ἐν καρδίῃ καλίην.

Πόθος δ' ὁ μὲν πλεῖστος,

Ὁ δ' ὧν ἔστιν ἀκμήν,

Ὁ δ' ἠμίλειπτος ἤδη

535

Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ

Κεχηνότων νεοτῶν.

Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς

Οἱ μείζονες τρέφουσιν;

Οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς

540

Πάλιν κύουσιν ἄλλης.

Τί μῆχ' ἔν γένηται;

Οὐ γὰρ δένω τοσούτους

Ἐρωτας ἐκδοῦσαι

Εἰς

530. Ἡ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν] Suspectus non debet esse cuiquam hic locus; nam sic ante ad v. 154. Ὅρη τε καὶ κατ' ἀγρῶς. Poetae etiam Latini nonnunquam *Præpositio-*num ordinem invertunt.

532. Ἐν καρδίῃ καλίην] Penultima Ἐ καλίην ferè semper longa, ut supra v. 528. et hic, et *Hesiod.* l. ii. v. 121. Οὐκ αἰεὶ θέρει ἐσσιταί· ποιῶσθε καλίεις. Non æstas semper fuerit: *Componite nidos.*

533. Πόθος δ' ὁ μὲν πλεῖστος] Πόθος hic pro Ἔρωσ ut supra v. 518. Ita Nos *Esther.* v. 359. Οἰτροφόρος δὲ Πόθος χρυσίῳ ἐπιβάλλετο ζῶντων. Vid. Epigramma in hanc rem laudatum ad Not. v. 231.

535. Ὁ δ' ἠμίλειπτος ἤδη] *Vatican.* MS. Ὁ δ' ἡμειπτος, miserandâ amanuensis ignorantia.

542. Τί

Vel ad Nilum, vel ad Memphin :

530

Ast amor semper fruit meo

In pectore nidum :

Et amorculus quidem hic alis-augetur ;

Hic autem ovum adhuc est,

Alter jam semiexclusus :

535

Clamorque fit semper

Pipientium amorum.

Amorculos verò parvulos

Majores educant :

Hi deindè simul atque alti-sunt

540

Rursus pariunt alios.

Quodnam ergò remedium fiat ?

Non enim valeo quidem tantos

Amores effari.

34. Ad

542. Τί μῆχος ἔν γίνηται] *Homer. Iliad. β'. v. 342.* — ἕδ' τι μῆχος Εὐρέμεναι δυνάμειδα. Aliud est, quanquam fere non ita dissimile, *Odyss. ε. v. 299.* — Τί νυ μοι μήκει-σα γίνη);

544. Ἐρωῶς ἐκβοῶσαι] *Scaliger ἐκποῶσαι*, parum feliciter. *Salmasius ἐκπιῶσαι*, voce nullâ; nam πείζω, πείσαι et πείσ-σαι, non πιῶσαι, facit. Frustra etiam *Faber* subdubitare videtur, hoc verbum esse *Anacreoticum*; frustra omnes quicumque hic ullam quærent mutationem, vel eâ, vel aliâ causâ. Ἐκβοῶν enim est *exclamare*, aut etiam *proclamare*, vel ipsi *Herodoto*, qui seculo *Anacreontis* proximo vixit, et illius fere suppari *Thucydidi*; βοῶν, *thōna*, vox *Homericæ*; Quare vox satis antiqua et legitima.

Εἰς Κόρινθον, λδ'.

Μὴ με φύγῃς, ὀρώσα
Τὴν πολιὰν ἔθειραν·

545

Μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν

Ἄνθος ἀκμαῖον ἄρης,

Τὰ μὰ φίλτρα διώξης·

Ὅρα κὶν γεφάνοισιν,

550

Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ

Ῥόδοις κείνα πλακέντα.

Εἰς Εὐρώπην, λέ.

Ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,

Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι

Φέρε

O D E XXXIV.

Genus carminis prorsus novum, licet intercifum, nec per totam Oden continuum. Quatuor enim priores versus sunt omnes ejusdem invicem generis, viz. Choriambici, Dimetri, Catalecti, ut illud Pindari Olympionic. iv. v. 32. Δημιάδων γυναικῶν, et v. 47. Ἐξαπατῶντι μῦθοι. Quales etiam supra v. 291. et infra v. 560. Ἐξ ἀγγλῆς ἐλαθεῖς. quem versus frustra laceffunt nonnulli. Quintus hujus Odae versus est, Trochaicus, Dimeter, Brachycatalectus, qui et Ithyphallicus, ut ille Pindari, Olympionic. i. v. 2. Χρῆστος αἰθόμιον πῦρ. Sextus, Antispasticus Dimeter, Catalecticus; modò syllaba deficit, Glyconius, Septimus et Octavus, Iambi, Dimetri, Catalectici, cujus generis tota prima Ode et aliae non paucae.

545. Μὴ με φύγῃς ὀρώσα] Dan. Heinsius legit. Μὴ μοῖ φ. ὄρ. Nescius, aliud nunc carminis genus, non Iambicum; ut modò ostendimus.

546. Τὴν πολιὰν ἔθειραν] Cave, nè Dorismum hìc suspicaris; cùm finita in δα, θα, ρα, et α purum, ità soleant esse ferri. Τῶν verò omninò retinendum.

548. Ἄνθος ἀκμαῖον ἄρας] γε. ἄρης et ἠρης. Prior syllaba τῷ ἀκμαῖον communis, ut in τέκμαρ, Euripid. Hecub.

v. 1273.

34. Ad Puellam.

Nè me fugias, videns 545

Canam hanc cæsariam :

Neque ideò, quòd tibi adsit

Flos integer juventæ,

Meam amicitiam rejicias.

Vide etiam in corollis, 550

Quomodò emineant candida

Rosis lilia intexta.

35. De Europâ.

Hic taurus, ô puer,

Jupiter mihi videtur aliquis esse; Gerit

v. 1273. Vid. plures instantias ad *Euripid.* Phœniss.
v. 19.

549. Τὰ μὲν φίλτρα διάξῃς] Διάγω propriè significat, *in-
festo animo persequor*, atque proindè *abigo, expello*, etiam
Herodoto, in exilium mitto. Quare *Fabro* ignoscendum,
qui figuratâ significatione deceptus, non penitus introspectit,
atque ita temerè de hoc verbi usu pronuntiavit, et legi vo-
luit, quasi emendatiùs, διάσῃς.

550, Ὅρα κῆν σεφάνοισιν] *Ionismus* perpetuo *Anacreonti*
tribuendus; nisi ubi personam gerit, ut *Od.* x. quare hoc
in loco pro κῶν, hoc est, κ' ἐν lego κῆν *Ionice*. Ita certe
et olim v. 151. κῆν pro κῶν legebatur, hoc pro κ' ἄν.

551. Ὅπως πρὸς τὰ λευκὰ ῥόδους κρῖνα πλακύνει] *Ovid.*
Quale *rosæ* fulgent inter sua *lilia* mixtæ. *Virgil.* *Æn.*
l. xii. v. 68. — vel mita rubent ubi *lilia* multâ alba
rosâ. Quemadmodum autem hîc noster poeta ex corollis
probat, *canorum* suorum colorem minimè aspernandum,
ita *Theocritus* et nigrum colorem, Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ κ' ἀ-
γραπία Ὑάκινθος Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς σεφάνοις τὰ πρῶτα λε-
γεται.

O D E XXXV.

Genus carminis idem atque illud *primæ* omnium *Odæ*.

Φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις
Σιδωνίῳ γυναῖκα. 555

Περαὶ ἢ πόντον εὐρύν,
Τέμνῃ δὲ κῦμα χηλαῖς
Οὐκ ἂν ἢ ταῦρος ἄλλος,
Ἐξ ἀγέλης ἐλαθεῖς, 560
Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνῳ γ' ἐκείνος.

Εἰς τὸ ἀνειμδύως ζῆν, λς'.

Τί με τὲς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τούτων,
Τῶν μηδὲν ὠφελόντων; 565
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν Ἄπαλόν

556. Σιδωνίῳ γυναῖκα] *Homer. Σιδωνίηθεν, νεωτεριστοὶ, Σιδωνος Eustath. fol. 503. lin. 14. Europam notat Agenoris filiam, regis Phœnicia; cujus urbes præcipuæ erant Sidon et Tyrus. Taurus Gortynæ f. urbem illam suæ matris nomine appellatam condidit, Europam Agenoris f. rapuit. Vid. Nicol. Christophori Radziwili Principis Poloni Peregrinatio fol. 19. Hujus historiam habet Herodotus l. i. c. 2. Apollodorus Bibliothec. l. iii. c. 1. Ovid. Metamorph. l. ii. Fab. 13. Moschus Idyll. ii. Titulo Europa. Nonnus Dionysiac. l. i. Lucianus de Deâ Syriâ Sydoniorum nomisma scribit, Europam habere tauro insidentem, quale Gronovius nobis exhibet Thesaur. Græc. Antiquitat. Vol. 1. §. L. Inscriptio ΘΕΑΣ ΣΙΔΩΝΩΣ. Pythagoras statuar. Rhegin. Europam tauro insidentem fecit, esse Tatiano p. 111. Varro. Vid. Not. Ibid. Greek and Roman History illustrated by Coyns and Medals, per O. W. 1692. p. 187. Eadem Venus et Astarte putatur. Vid. quæ Nos ad Euripid. Bacch. v. 171. et Stanley in Mosch. p. 132.*

559. Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος] Sunt tamen, qui dicunt, Themidem

Gerit enim in tergo 555

Sidoniam fœminam ;

Trajicitque pontum latum,

Et dividit undam unguis.

At verò haud facile taurus alius,

Ex armento abactus. 560

Navigârit æquor ;

Nisi unus utique ille.

36. Quòd libere sit vivendum.

Quid me jura doces,

Et oratorum argumenta ?

Quid mihi *emolumentum* ex tot disputationibus.

Nihil omnino profuturis? 566

Potiùs doceas me bibere Mitem

Themidem tauro vectam diluvii *Deucalionæi* tempore, *Bucheta Epiri* urbem appulisse, ut *Harpocration* et *Suidas* in *Βύχητα*, et *Gronovius* loco laudato. Pro *Anacreonte* igitur dicendum, Nullam hujusmodi æquè celebrem fabulam, atque illa *Europæ* ; alteram *Themidis* auctores nullos ferè habuisse, præter *Philochorum* et *Philostephanum*, quorum uterque longè infrà *Anacreontis* ætatem ; aut certè obscuros illos.

560. 'Εξ ἀγέλης ἐλαοθεΐς] De hoc versu diximus in principio *Ode* xxxiv. *Scaliger*, qui corruptum metrum putabat, legebat 'Αγέληθεν ἐξελαοθεΐς, vel 'Αγέλης ποτ' ἐξελαοθεΐς. Verùm hoc inter *femiiambos* sæpè miscetur, ut notamus, loco prædicto, et ad v. 291. et ad v. 593.

O D E XXXVI.

Genus carminis idem cum illo *primæ* et *secundæ* *Ode*, exceptis mox excipiendis. Nec oblivioni tradendum, quod toties notamus, *Spondeum* et *Anapaestum* ἰσοδυναμῶς.

564. Καὶ ῥητόρον ἀνάγκης] Hic *Spondeus* pro *Iambo*, in *primo* et *impari* loco, quod in *primâ* omnium *Ode* septies invenias, et mox *Anapaestus*, qui pes optimè huic versui convenit, ut in *tertiâ* *Ode*.

568. 'Απκλὸν

Ἀπαλὸν πῶμα Λυαίῃς·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσεῆς Ἀφροδίτης.

570

Πολιαιὶ κάραν εἴφουσι·
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Ψυχὴν δ' ἐμοὶ χάρωσον.
Βραχὺ μὴ-ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανῶν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

575

Εἰς τὸ Ἔαρ, λζ'.

Ἴδε, πῶς Ἔαρ φανέντος,

Χάριτες

568. Ἀπαλὸν πῶμα Λυαίῃς] Cum olim πῶμα esset, Scaliger ποτὸν satis quidem bene, quum sit vox *Homericæ*, et huic generi apta: Sini ad literarum vestigia velis propius accedere, πῶμα potiùs legendum, et sic versus erit *Ionicus àπ' ἐλάωσον*, quem pedem libentèr *Anacreon Iambis* suis immiscet, ut ostendimus ad v. 90. et hâc ipsâ *Odâ* plus semel. Et vox πῶμα *Euripidi* etiam familiaris, pro ποτὸν vel ποτὸν, ostendimus ad *Ion.* v. 1199. Vid. infra ad v. 656, 660.

570. Μετὰ χρυσεῆς Ἀφροδίτης] Scaliger ità transponendo legit, Χρυσῆς μοῖε Ἀφροδίτης, et sic sanè *Iambus Dimeter* Catalectus efficitur; sed nec aliud genus exemplo caret, nempe *Ionicum àπ' ἐλάωσον*, ut modò diximus ad v. 568. et mox dicemus ad v. 574, et 575. et plura diximus ad v. 90. et plura infra sæpè dicemus. Scribo hîc χρυσεῆς *Ionicè*, ut v. 224. Ità infra v. 1175. Χρυσῆ δὴ εἰκασμένη Ἀφροδίτη, et *Virgilio Æn.* l. x. v. 16. — *Venus aurea.*

571. Πολιαιὶ κάραν εἴφουσι] Cum olim legeretur, Πολιαιὶ εἴφουσι κάραν, pro quo Scaliger legebat Πολιαιὶ κάραν εἴφουσι, *Fabri* filia εἴφουσι, ut subaudiatur μοῖε, quod ad sequentem versum refertur, ut sit ordo, Δὸς ὕδωρ μοῖε κάραν εἴφουσι πολιαιῶν. ex utrisque ego legendum statuo, Πολιαιὶ κάραν εἴφουσι, cum puncto. Prior syllaba τῷ κάραν pro certo corrigitur.

572. Δὸς

Mitem potum Lyæi :

Potius doceas me lusitare

Cum aureâ Venere.

570

Cani caput coronant : —

Da mihi aquam ; infunde vinum, ô puer,

Animamque mihi sopias ;

Brevi nec-vivum condas :

Mortuus nihil appetit.

575

37. De Vere.

Aspice, ut vere apparente,

Gratiæ

572. Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ] γρ. φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ. Vid. ad v. 1275. γρ. Διὸς ὕδωρ, malé.

573. Ψυχὴν δὲ μοι κάρωσον] Rectè Scaliger pro τῆν ψυχὴν μου legebat ψυχὴν ἐμοί, ego δ' interferendum duxi ; quòd Δὸς ὕδωρ μοι præcesserit. Κάρωσον, primâ brevî, à κάρωσος sopor, veterinus, Apollonio Rhodio, Theocrito §. xxiv. v. 58. et aliis in usu.

574. Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις] Ego Βραχὺ hoc in loco accipio, ut μικρὸν D. Johanni c. xvi. v. 16. Μικρὸν, καὶ ἔστι διαρεῖτέ μοι, κ. λ. Μὴ ζῶντα pro θανόντα, capio per ὕφ-ἐν, quamquam non pauci pro μὴ, quod primitus obtinuit, μὴ substituendum putârint. Scaliger etiam ζῶν legit, ut metrum Iambicum sic constaret, de Ionico enim ἀπ' ἐλάσσονος nè per somnium quidem ille cogitabat. Vid. ad v. 393, 568, 570, &c.

575. Ὁ θανὸν σοῦ ἐπιθυμῶ] En ! hic alius Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος, quem toties probamus Anacreontem Iambis suis immiscere.

O D E XXXVII.

Carminis genus Anapesticis præcipuè gaudet et ferè mixtum : De singulis versibus suo loco.

576. Ἴδε, πῶς, "Ἐαρὼ φανέντῃ] Hic versus ejusdem generis cum primâ omnium Odâ, excepto, quod duos priores pedes Anapestos habeat, qui pes facillè Iambis miscetur, etiam in secundo loco, ut probamus ad Euripid. de quâ re plura dicimus ad v. 88.

577. Χάρωνος

Χάριτες ῥόδα βρύσιν·
 Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
 Ἀπαλύνεται γαλήνη·
 Ἴδε, πῶς νῆοσα κολυμβᾷ 580
 Ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει.
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
 Νεφελῶν σκιαὶ δινῶν),
 Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
 Καρποῖσι γῆ προκύπτει· 585
 Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει·
 Βρομίῃς σέφεει τὸ νᾶμα,
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα, Καθελῶν

577. Χάριτες ῥόδα, βρύσιν] Eiusdem generis hic versus cum tertiâ Odâ. Βρῦν αὐτὴν αἰτινὴν et neutralitèr occurrit, ut D. Jacob. c. iii. v. 11. Μητι ἢ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν; Ubi αἰτινὴν, ut hoc in loco. Alias, neutralitèr, ut Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἔλκισιν βρύει. De plantis autem, ut hic, de aquis et ulceribus dicitur. Vid. ad v. 96.

578. Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης] Versus Ionicus ἀπ' ἐλασσόνου, de quo ad v. 575. et v. 90.

579. Ἀπαλύνεται γαλήνη] De hoc versu dicimus ad v. 577. Ita v. 797. Ἀπαλόχρου γαλήνης. Ita molles undas dicit Virgilius et Lucretius.

580. Ἴδε, πῶς νῆοσα κολυμβᾷ] Versus et hic Ionicus ἀπ' ἐλασσόνου, ut v. 578.

581. Ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει] Rectè se versus habet, et est eiusdem generis cum Ode tertiâ, nisi quòd Tribrachy in secundâ sede habeat, qui pes Iambo æqualis, vel etiam Anapaestum; cùm ultima τὸ γέρανος ob sequens asperum produci possit. Vid. ad 576. Tres sequentes versus ex-amuffim se habent, ad normam Odæ tertiæ.

584. Τὰ βροτῶν ἔλαμψεν ἔργα] Ἔργα, inquit, Baxter, propriè sunt urbès, templa, et arces; addo agri: Nam τὰ ἔργα) γένηται. Vid. Euseb. fol. 1562. lin. 11. Hesiod.

Gratiæ rosas emittant,
Aspice, ut fluctus æquoris
Molliatur serenitate :

Aspice, ut anas natet, 580
Aspice, ut grus migret :
Apertéque splendescat sol.

Nubium umbræ dispelluntur ;
Hominumque nitent labores :
Fructibus tellus erumpit, 585
Fructus olivæ germinat.
Bacchi oneratur palmes, laticem continens :
Per folium, per furculum, Diffundens

fad. Ἔργα βοῶν. *Virgil.* utrumque simul jungit, *hominumque boûmque labores.*

585. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει] *Dan.* Heinſius Καρποῖσι γῆ προκύπτει. *Henr. Stephan.* Καρποῖς γαῖα προκύπτει. Utrouvis modo verſui ſatiſfiet, ut vel ſit *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectus*, vel *Pherocreatius*, qui cum *Iambis* aſſociari gaudet ; ut v. 295. Nec audiendus *Faber* neque *filia* ; nam καρπὸς γῆς προκύπτειν et καρποῖς γῆ προκύπτειν dicitur.

586. Καρπὸς ἑλαιῆς προκύπτει] Carmen hoc ſatis in tuto : Nam *Dactylus* in primâ ſede *Spondæum* æquat, aut *Anapaſtum*, et *media* ſyllaba τοῦ ἑλαιῆς corripitur poteſt, quod fieri ſolere oſtendo, ad v. 147. Προκύπτει, elegantèr pro voce προβλάσκει, ἐμφύει, βλαστάνει. Nec mirum, quòd bis utatur eâdem voce, nam et ſuprà v. 582, et 584. bis occurrit ἑλαμψει, quæ res frequens in cantilenis.

587. Βρομίῳ εἴφεται τὸ νέμα] Similis verſus per omnia verſui 576. quod ut facerem τὸ addidi, et ob emphaſin. Τὸ νέμα, *latex*, incluſus palmite. A ſtrepitu, *Bromius* ; quod vociferetur, *Iacchus* ; quòd curis ſolvat corda, *Lyæus* erit. [*Rectius reddi poteſt*, Bacchi liquor coronatur ; *verno enim tempore naſcuntur flores, quibus pocula in conſuetudinibus ornari poſſunt.*]

588. Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα] Verſus *Ionicus* ἀπ' ἑλάσσονος, ut v. 578. Editio *Morelii*, Κατὰ φύλλα, ἔ κατὰ κλῶνας, *Hefſych.* Κλῶνις) αἱ ἐμφύσεις τῶ δένδρον.

589. Καθιλῶν

Καθελὼν ἤθησε καρπός.

Εἰς ἑαυτόν, λή.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι,

590

Νέων πλέον ἢ πίνω·

Καὶ δέησι με χορεύειν,

Σκῆπτρον ἔχω τ' ἄσκον·

Νάρθηξ γὰρ ἔδέν ἐστιν.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,

595

Παρεστὶ γὰρ, μαχέσθω.

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,

Μελιχρόν *οἶνον, ἠδὺν,

* Vid. ad v. 1123.

Ἐγκεράσας φόρησον.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἶμι·

600

Σειλενόν

589. Καθελὼν ἤθησε καρπός] Versus et hic *Ionicus* ἀπὸ ἐλασσόν. nam ἤθησε omnino legendum, ηθησε ut hactenus, ἤθησε. Vid. ad v. 874. Τὸ ἔχει, ὁ καρπός καθελὼν κατὰ φύλλον ἢ κατὰ κλώνια ἤθησεν ἑαυτόν. [*Antiqua lectio ἤθησε retineri fortasse potest, et καθελὼν reddi per occultè vel subducens se ab oculis; quandoquidem uva, roma &c. frondente arbore adhuc lateant, vel, ut Baxterus, se deducens*]

Ο Δ Ε XXXVIII.

Carminis genus ad Oden primam pertinet; quæ extra regulam, de iis suo loco dicendum.

592. Καὶ δέησι με χορεύειν] Ἐπίδησις ὡς ἐπὶ δέησι. Hic versus *Dactylicus*, *Dimeter*, *Brachycatalecticus*, dictus *Phero-cratius*, de quo ad v. 77, et 295. Constans *Spondeo*, *Dactylo*, atque iterum *Spondeo*.

593. Σκῆπτρον ἔχω τ' ἄσκον] Similis *Ἔνοια* apud *Euripidem* nostrum in *Notis ad Bacch.* v. 302. Versus *Choriam-bicus*, *Dimeter*, *Catalecticus*, qualis v. 291. Καὶ χάριτας γελώσας. Vid. etiam ad v. 560, et 599.

594. Νάρθηξ γὰρ ἔδέν ἐστιν] Ita lego pro ὁ νάρθηξ δὲ ἔδέν ἐστιν,

Diffundens se florere-facit fructus.

38. De seipso.

Ego senex quidem sum ; 590

Juvenibus plus tamen bibo :

Et si opus fuerit me saltare,

Pro sceptro teneo utrem ;

Ferula enim nihil valet.

Qui quidem vult pugnare, — 595

Id enim per me licet, pugnet. —

Mihi poculum, ô puer,

Melleum, vinum dulce

Immiscens, afferto.

Ego senex quidem sum ; 600

Silenum

ἴσῳ, ut versus sibi constet, quod miror nemini priùs visum ; cum illius par, Παρέσω κὶ μαχέσθω, esset omnibus suspectus ; in utroque enim *Spondæus* in secundo loco, quod minimè ferendum.

595. Ὁ μὲ θελων μεάχουδ] Distichon, quod hìc incipit, *Anacreontis* agnoscitur ab *Aristophan.* Scholiast. fol. 18. *Hephæstion.* etiam laudat, ut mox probamus.

596. Πάρεσι γῶ, μαχέσθω] Cum olim παρέσω κὶ scriberetur, nos ex *Aristophanis* Scholiastâ, ut modò diximus, item ex *Hephæstione* p. 16, et *Photio* de metris, inter *Latinos* grammaticos p. 1642. qui omnes legunt παρέσι γῶ, hunc versum emendamus. Vid ad v. 594. et 595. Item *Henric. Stephan.* et *Fabrum* in locum ; nec non *Longepierre* &c. Nec *Anacreon* invitat rixosos, cujusmodi homines abominatur v. 1346. et aliàs ; at dicit, *Licere quidem per se, ut insani pugnent, seipsum quietum interea et bilarem potaturum.*

599. Ἐγκεράσας φόρησον] Versus *Choriambicus*, ut suprâ v. 593. Poeta modestiæ nunquam oblitus hìc temperandum vinum suum fatetur.

601. Σελῶν

Σειληνὸν ἐν μέσοις δὲ
Μιμῆμνον χορεύσω.

Εἰς ἑαυτὸν, λθ'.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Μῦσας ἀρχεῖ) λιγαίνειν.

605

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Ἀποεῖπτεται μέριμνα,
Πολυφροντίδες τε βηλαί,
Ἐς ἀλικτύπης ἀήτας·

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
Φιλοπαίγμων τότε Βάκχος

610

Πολυανθέσιν

601. Σειληνὸν ἐν μέσοις ᾗ] Cùm olim Σειληνὸν ἐν μέσοις scriberetur, Henric. Stephan. dixit, *Deesse videtur Particula δὲ, sed lex versùs fortasse eam exclusit.* Est quidem necessitas, ut hìc adsit δὲ particula; nec tamen lex versùs excludit, si pro μέσοις, legamus μέσοις ᾗ; tum enim omnia rectè se habebunt. De Silenis, vid. *Ælian.* Var. Hist. l. iii. c. 40. Gerard. *Joh. Voss.* Idolat. l. i. c. 21.

ODE XXXIX.

De carminis genere consulatur *tertia* Ode: siqui autem hìc versus extra normam positi videantur, et horum quoque rationem suo loco mox dabimus.

604. Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut ad v. 90, 570, 588, &c.

605. Μῦσας ἀρχεῖ) λιγαίνειν] Versus *Trochaicus*. Dimeter, Acatalectic, cum *Spondeo* et tribus *Trochæis*, ut infra v. 661. Malè olim transposita vocabula, *Λιγαίνειν ἀρχεται μῦσας*, ad quod Henr. Stephanus jejunè, *Dimeter est Acatalectic, sive Acatalecticis* (nec pedum genus nominat) *cujusmodi, inquit, alios reperies alibi.* Cur non ostendit ubi? Dico ego, si maximè quæras, nusquam aliàs reperies *Iambum* in primo et tertio, *Spondeumque* in secundo et quarto

Silenum verò in medio
Imitans saltabo.

39. De seipso.

Quandò ego bibo vinum,
Tunc mihi cor recreatum
Musas orditur celebrare.

605

Quandò ego bibo vinum,
Projicitur cura,
Solicitâque consilia,
In mare-pulsantes ventos.

Quandò ego bibo vinum,
Jocosus tunc Bacchus

610

Florulentas

quarto loco, quare nec hîc patior. De *Iambis* loquor.
De voce *λυγαίνω* vid. infra ad v. 961.

607. Ἀπορίπτε) μέρμυνοι] Cùm olim ἀπορίπτε) μέρμυνοι legeretur, obstupui, certus, in hoc genere, *Spondaicum* in pari loco admitti non posse; lego itaque in singulari numero; quòd verò βουλαὶ sequatur, facilis indè erat corruptio, ut verbum pluralitèr efferretur, atque proindè μέρμυνοι etiam. Potest quoque legi Ἀπορίπτε) μέρμυνοι, sublato nempè *Ionice* augmento, et sic fiet *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, ut suprâ v. 604.

609. Ἐς ἀλικτύπους ἀήτας] Ex Homericò fonte; *Odyss.* 9°. v. 409. — ἀήτας τὸ φέροιν ἀναρπάξασαι ἀήτας. Ita Horat. l. i. Od. xxvi. *Tristitiam et metus* tradam protervis in mare *Creicum* portare ventis. *Virgil.* *Æn.* i. v. 319. *dederatque comam diffundere ventis.* Itâ mox v. 658. τὸ δ' ἄχ) πέφηνε μίχθιν Ἀνεμοσρόφω θυέλλῃ. Vid in *Lexico* meo *Latino Græco*, poetico, v. *Ventis* trado.

611. Φιλοκαίγμων τότε Βάκχος] Ita pro *λυσικαίγμων*, quod priùs obtinuerat, cum *Fabro*, restituo; non modò ob rationes ab eodem *Fabro* adductas, verùm *metro* etiam ipso exigente. Est enim et hic versus ἀπ' ἐλάσσονος, qualis v. 604. Prior autem syllaba in *λυσικαίγμων* (siqua talis vox detur) longa est, ut ex analogiâ constat, penultima enim futuri λύσω semper longa, et proindè ab eo derivata,

Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
 Δονέφ' μέθη γανώσας.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
 Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
 Ἐπιθεῖς δὲ τῷ καρῆνῳ,
 Μέλπω βίῳτῃ γαλήνῳ.

615

"Οτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
 Μύρω εὐώδεϊ τέγξας
 Δέμας, ἀγκάλαις ἢ κέρῳ
 Κατέχων, Κύπριον αἰδέω.

620

"Οτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνον,
 Ἵποκύρτοισι κυπέλλοις,
 Τὸν ἐμὸν νόον γ' ἀπλώσας
 Θιάσω γέγηθα κέρων.

625

"Οτ' ἐγὼ πῖω τ' οἶνος,
 Τόδε μοι μόνον τὸ κέρδος:

Τόδ'

Et ex λυσίφρον, λυσίφρονος, λυσιμελής, λυσιμέριμος videre est. Et aliàs hoc epitheton Baccho tribuit *Anacreon* v: 674. et v. 766. Præterea hæc voce *Hesiodus* utitur, Κουρήτης τε θεοί, φιλοπαίγμονες ἄρχηγῆρες. *Baxtero* mens alia, at *metri* nescia.

612. Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις] γρ. ἄραις, ut mox v. 843. *Καρῆν* τ' ἀγαλμ' ἐν ἄραις Πολυανθῶν Ἐρωτῶν. Hinc corrigo et emendo *Homeri* Hymn. XXIX. v. 14. Παρθενικῆ τε χοροῖς περιανθέσιν — lego, *ᾠειανθῶσιν*, aut *πολυανθῶσιν*, ut hic.

615. Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας] *Ionicus* ἀπ' ἐλλάσωνος, ut supra v. 611.

617. Μέλπω βίῳτῃ γαλήνῳ] Olim βίῳτῃ μίλπω γαλήνῳ. Cum verò *Spondeus* rarissimè in loco pari inveniatur, magis ordinem vocum, ut sit *Iambus*, *Dimeter*, *Catalecticus*, cum *Anapesto* tamen in secundo loco, quod fieri ostendo sæpius ad v. 88. et v. 359. Licet nec *Spondeum* omnino

Florulentas me inter halationes
Versat, ebrietate hilarem reddens.

Quandò ego bibo vinum,
Serta floribus texens, 615
Imponénsque capiti,
Laudo vitæ serenitatem.

Quandò ego bibo vinum,
Unguento suaveolenti tingens
Corpus, ulnisque puellam 620
Detinens, Venerem colo.

Quandò ego bibo vinum,
Gibbosis poculis
Meum utique animum explicans
Sodalitio delector juvenum. 625

Quandò ego bibo vinum,
Hoc mihi soli lucrum : Hoc

nò excludendum è secundo loco, agnoscam, infrà ad
v. 948. Aliàs legerem, versu Ionico ἀπ' ἐλάσσωⓄ, Βίοντι
μαίψα γαλήνῃ.

619. Μύρῃ εὐώδι τήχαις] Ionicus ἀπ' ἐλάσσωⓄ, ut
v. 615.

620. Ἀγκύλαις ἢ κέρῃ κατίχων] (Ita mox v. 1070.
Ἀπάλῃν παῖδα κατίχων, ἢ κατίχων ibi legendum potius vi-
deatur, ut sit Ionicus ἀπ' ἐλάσσωⓄ, purus.

621. Κατίχων Κύπρῃ αἰεὶδῶ] Ionicus ἀπ' ἐλάσσωⓄ, ut
suprà v. 619.

623. Ὑποκώρτοις κυπίδοις] Ionicus ἀπ' ἐλάσσωⓄ, ut
v. 621. Deleo autem ἢ sensu postulante.

624. Τὸν ἑμὸν νόον γ' ἀπλάσσαις] Carminis statuminandi
causa τὸ γ' interfeto.

625. Θιάσω γένηθα κέρων] Olim θιάσω τέτρομαι &c.
Cui par nihil in toto Anacreonte; quare γένηθα restituo, et
τέτρομαι, quod ex Scholio in textum irrepserat, relego.
Quid sit θιάσος, ostendo ad Euripid. Phœniss. v. 802.
vid. et Longepierre in hunc locum.

627. Τότῃ μοι μόνῃ τὸ κέρδος] Baxter dicit, Μόνῃ esse vo-
cem

Τὸδ' ἐγὼ λαβὼν σπείσω.
 Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Εἰς Ἑρώϊα, μ'.

"Ἐρως πόθ' ἐν ῥόδοισι

Κοιμωμένῳ μέλιτταν

Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη

Τὸν δάκτυλον ἧ δηχθεῖς

Τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε;

Δραμῶν ἧ καὶ πέλασθεῖς

Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,

"Ὀλωλα, μάτερ, εἶπεν,

"Ὀλωλα, κα'ποθήσκω

630

635

"Ὀφίς

cem nihili, et se facili negotio μόνον reponere. Ego quidem μόνον agnosco lectionem minimè aspernandam; at in hoc loco μόνον longè potiore: *Emphaticum* enim videtur; nam dicit poeta: *Alia, quæ habuerit, sive possederit, unà cum aliis confumo, vel aliis certè relinquo; quæ autem bibo, ea ipsa mihi et soli in commodum cedunt, ea mihi sunt lucrùm.* Cujus sensus, quæ sequuntur, sunt ἔξηγητικά, Τὸ δ' ἐγὼ λαβὼν σπείσω. Vid. *Eccles. c. viii. v. 16.* Huc refer *Sardanapali* epitaphium apud *Athenæum*, fol. 529.

629. Τὸ θανεῖν ἧ μετὰ πάντων] *Baxter* rectè sibi videtur hìc legere μετὰ πάντα. Verùm veterem lectionem ratio ipsa probat; ut sit sensus, *Hoc mihi et soli proprium, emolumentum capere ex hilari vitâ, Mors omnibus communis.* Versus et hìc *Ionicus ἀπ' ἐλάσσειν*, ut v. 623.

O D E XL.

Hæc *Ode* ejusdem generis atque omnium prima. *Henricus Stephanus*, alique jamdudum monuerunt, hanc *Anacreontis* *Oden Theocritum* postea imitatum *Idyll. 19.* Cui titulus, *"Ἐρως κυριακλήτης*, ut ego restituendum arbitror. Videfis *Godfridi Whitnæi*, *Emblem. §. 2. p. 148.* et *Dignorium* apud *Stanley.*

632. Οὐκ

Hoc ego acceptum absportabo :
Mors enim *commune est mihi cum omnibus.*

40. De Cupidine.

Cupido aliquandò inter rosas : 630

Dormientem apiculam

Non vidit, sed vulneratus est.

Digitum itaque morsus

Manùs suæ exclamavit *præ dolore.*

Currensque simul et volans 635

Ad pulchram illam Cytheren,

“ Perii, mater, inquit,

“ Perii et prorsus morior : “ Serpens

632. Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐπράθη] Ita *Virgil.* Georg. l. iv. v. 458. *Immanem ante pedes hydræ moritura puella, Servantem ripas, altâ non vidit in herbâ.*

633. Τὸν δάκτυλον δὲ δαχτύλις ἢ χεὶρ] Ità *Ionismum* et hic restituo, ut mox apparet fieri debere, ex v. 636. Τὴν καλὴν Κυθήρην. Μίλιτιαν autem *Doricum* non est, sed *comptike*, nec ultima potest *Ionice* in η verti, cùm sit brevis; undè Δέσποιναν *Homero*: *Iones* enim α breve in η minimè vertunt, *Iones* nempe poetæ; nam *πικρογράφος*, ut *Herodotus* et *Hippocrates*, aliique *πρυχίλλω* et *μοίρῳ* &c. legunt. *Μᾶτρει* autem, non *Doricum* modò, sed et *Atticum*, et *Euripidi* etiam extra choros frequenter usurpatum; quare *Anacreonti* condonamus illud, qui *Atticismo* libentè utitur; cùm ipse *Athenis* sit diù versatus, ab *Hipparcho* magnificè exceptus, ut ostendimus in vitâ. Ex hujusmodi v oculis ansam videntur arripuisse indoctiores *amanuenses*, tot *Dorismos* huic auctori affigendi.

634. Ὀλόλυξ] Vel ex hoc uno loco constat, quàm temerè critici statuerint, nemini veterum Ὀλόλυξω pro θρηνῶ usurpatum; de quâ re diximus ad *Euripid.* *Iphig. Taur.* v. 1337. et ad *Homeri Odys.* γ. v. 450. δ. v. 767. et *Batrachom.* v. 100.

637. Μᾶτρει] Quòd non fit *Doricum*, vid. Not. ad v. 633.

Ἄφρις μὲ ἔτυψε μικρὸς
Πτερῶδης, ὃν καλῶσι
Μελίτιαν οἱ γεωργοί.

640

Ἦδ' εἶπεν, εἰ τὸ κένηρον
Πονεῖ τὸ τ' μελίτιης,
Πόσον, δοκεῖς, πονῆσιν,
Ἔρωσ, ὅσους σὺ βάλλης;

645

Εἰς συμπόσιον, μά.

Ἰλαροὶ πίωνων οἶνον,
Ἀνεμέλψονων ἢ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρέτιω χορείης,
Τὸν ὅλας ποθῶντα μολπὰς,
Τὸν ὁμότροπόν γ' Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·

650

Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις τ' ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπάυετο λύπη,

Δι'

639. Ἄφρις μὲ ἔτυψε μικρὸς] Plenum hoc ἀφελείας, quæ præcipuè excellebat *Anacreon*. Mr. *Longepierre* hunc locum omnium optimè explicat et illustrat.

643. Πονεῖ τὸ τ' μελίτιης] Ità hic *Ionismum* suum *Anacreonti* restituo, ut suprâ v. 633. et aliàs. Notandum, quòd et *Fabri* filia notat; πονεῖν hoc in loco *Ἀτινὲ* poni, ut mox v. 644. *Passivè*.

Ο Δ Ε Χ Λ Ι.

Hæc *Ode* ejusdem generis atque *tertia*.

647. Ἀναμέλψονων] Pro ἀναμέλψονων, nam πίωνων præcessit; et est, Ἀττικὸν γῆμα, Ὀριστικὸν ἀντὶ Ἰπποτακτικῆ. Ità *Homer. Odyss. é. v. 41.* Ὀσπόταν ἠθέση τε καὶ ἤς ἰμείματα αἴης. Et v. 57. Θέλλει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. Et v. 85. Νῆσον εἰς Ὀγυγίω ὀτρύνοντων.

648. Τὸν ἐφευρέτιω χορείης] Ità *Tibullus*, l. i. *Eleg. 7.*

Ille

- “ Serpens me percussit pusillus
 “ Alatus, quem vocitant 640
 “ Apiculam ruricolæ.
 Illa igitur dixit, “ Si aculeus
 “ Cruciat *tantoperè* apiculæ,
 “ *Quantoperè*, putas, dolent illi,
 “ O Cupido, quos tu petis? 645

41. In Symposium.

Hilares bibamus vinum,
 Et concelebremus Bacchum,
 Repertorem choreæ,
 Integras expetentem cantilenas,
Connutritum Amori, et iisdem moribus, 650
 Amasium Veneris:

Per quem ebrietas nata est,
 Per quem Gratia genita est,
 Per quem cessat luctus, Per

*Ille liquor docuit voces inflectere cantu, Movit et ad certos
 nescia membra modos. Ionisium in χορμῆς restituo, ut mox
 v. 651. et olim Κυθήρης.*

649. Τὸν ἄλλας ποῦντα μαλακῆς] Ita infra v. 1071. Κό-
 πῳ ἄλλω πίνεσαν.

650. Τὸν ὁμότροπον γ' ἔρωτι] Scio ultimam Ἐ ὁμότροπον,
 etiam antè vocalem, in *caesurâ* posse produci; veruntamen
 ad versum suffulciendum τὸ γ' interferendum satius duxi;
 quod nec inelegantèr hoc fit loco. γε. ὁμότροποι. Ut *Hom.*
Hymn. Apol. v. 199.

651. Τὸν ἐράμῳ Κυθήρης] *Orpheo Ἀφροδίτῃ σέμιτι Βαυχῆος*
κώμῳ dicitur. Ut *Servius* in *Æn. vi.*

652. Δι' ἢ ἢ μίση λοχίῳ] *Μίση* omninò hic *πρωσοπῳ*,
 ut etiam *Nanno Dionysiacōn l. xviii, et xix.*

653. Δι' ἢ ἢ χάρις τ' ἐτίχῳ] *Synecdoche* numeri pro αἰ
Χάριτις. Et hic τ' interferendum duco, ut γ. v. 650. nec
 sine ratione.

654. Δι' ἢ ἢ ἀμπαύτω λήῳ] Versus *Ionici* ἐπ' ἰλιόων, ut

Δι' ὃν εὐνάζει' ἀνίη.

655

Τὸ μὲν ἔν πῶμα κεραῶδ' ἐν

Ἄπαλοι φέρουσι παῖδες,

Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν

Ἄνεμοσρόφω θυέλλῃ.

Τὸ μὲν ἔν πῶμα λάβωμῳ

660

Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμῳ

Τί γάρ ἐστὶ σοι τὸ κέρδος

Ἄδυνομῶ μεμίμναι;

Πότεν οἶδαμῳ τὸ μέλλον;

Ὁ βίος

ut v. 629. *Lego enim ἀμπαύγτο pro ἀμπαύεται, ut mox εὐνάζεται. Quin γε. Δι' ὃν ἀμφίς ἐστι λύπη. Dicitur Homero ἀμφίς εἶμι, ἀμφίς φράζομαι, φρονίω, ἡμῶι δεσ.*

655. *Δι' ὃν εὐνάζειτ' ἀνίη] Pro εὐνάζεται, ut modò ἀμπαύετο, nec novus est usus Imperfecti pro Praesenti, ut mox v. 658, Πέφευγε pro φεύγει. Est autem et hic versus Ionicus ἀπ' ἐλάσσων,* ut v. 654.

656. *Τὸ μὲν ἔν πῶμα κεραῶδ' ἐν] Πῶμα, lego pro corrupto πῶμα, ut ad v. 568. Et πῶμα pro liquor, est vox Euripidea, ut tum diximus, et versum perficit Ionicum ἀπ' ἐλάσσων. Miror hoc Henr. Stephanum latuisse, cui vox corrupta πῶμα magnos injecit scrupulos. Vid. infra ad v. 660.*

658. *Τὸ δ' ἄχος πέφευγε] Vid. ad v. 609. et v. 655.*

659. *Ἄνεμοσρόφω θυέλλῃ] Ita Faber rectè monet legendum pro ἀνεμοσρόφω, cui assentior lubentissimè. Ἄνεμον γὰρ δῶκαι, συροφαί καλῶνται. Vid. Homer. Iliad. λ'. v. 156. Ubi ἀνεμος φέροι, Vat. Lect.*

660. *Τὸ μὲν ἔν πῶμα λάβωμῳ] Ita hìc iterum pro πῶμα lego, ut suprà v. 656. Quod miror nemini antehac in mentem venisse, verum omnes ποτὸν substituisse, longius à literarum vestigiis recedentes, quasi necesse esset, ut Iambus, Dimeter, Catalecticus perpetuò recurreret; cùm toties nìsdem interspersos probaverimus Ionicos ἀπ' ἐλάσσων.*

661. *Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμῳ] Trochaicus, Dimeter, Acatalecticus,*

Per quem sopitur tristitia. 655

Poculum quidem *buc probè* mixtum
 Molles afferunt puelli;
 Mœstitia autem fugit immixta
 Ventis-agitatae procellæ.

Poculum igitur sumamus, 660
 Curasque dimittamus,
 Quodnam enim est tibi commodum
 Vexato sollicitudinibus?
 Undè novimus quod futurum est? Vita

Acatalectus, ut v. 277. et v. 278. Huc alludit illud *Macedonii* consulis, Antholog. l. i. c. 25. Τὴν ᾗ Ἀνακρέωντος ἐν πραπίδιοσι φυλάεσσι Παρφασίλλω, ὅτι δὲ Φροντίδι μὲν κατίχων. Unde antiquitas et auctoritas hujus *Odae* elucet, et *Fabri* incogitantia atque temeritas, qui contrà pronuntiare ausus est: “*Odarium hoc miserabile, si quod aliud, semper visum est; quique illud ab elegantissimo poetâ scriptum putet, Musas profectò in consilium non advocavit.*”

662. Τί ᾗ ἐστὶ σοὶ τὸ κέρδος] Ita versus plenè sibi constat, et ita legunt nonnulli codices, *Baxtero* certe priores, qui tamen se supplevisse gloriatur cum vocalâ *σὸ*, quod tamen *Fabri* filia antè fecerat: Vetus quoque lectio benè stabit, Τί σοὶ γάρ ἐστὶ κέρδος, ut sit, purus *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectus*.

663. Ὀδινωμένω μερίμναις] Ita restituo, pro corrupto illo, ὀδινωμένω. Vellem equidem *Henricus Stephanus* hoc vidisset, aut saltem minimè affirmâisset: “*Rectè ὀδινωμένω, nam non ὀδινωῶν solum, sed ὀδινωῶν, est in usu.*” Ostendat qui potest, ὀδινωῶν, quod si quis maximè id fecerit, sciant omnes, in illa voce τὸ *v* semper produci; quare *hic non stabit*. Nec ὀδινωμαι μερίμναις, sed μερίμναις, quod et vix datur, ὀδινωμαι enim res externas potiùs respicere videtur; aut Ὀδινωμαι μερίμναις, elegans est; Ὀδινω enim, *acutus dolor*, qui ad mentem usque pertingit.

664. Πότῳ εἶδαμῶν τὸ μέλλον] Ità *Od. XV. v. 248.* Τὸ δὲ αἴρω τὶς αἶδι; Vid. *Longepierre* in locum.

668. Μῦθος

Ὁ βίος βροτοῖς ἀδελφῶν
 Μεθύων θέλω χορεύειν,
 Μεμυρισμένῳ ἢ παίζειν,
 [Μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων]
 Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
 Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
 Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.

665

Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 Ἀναμέλφομεν ἢ Βάκχον.
 Εἰς ἑαυτὸν, μὲν.

670

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
 Φιλοπαίγμονα χορείης·
 Φιλέω δ', εὐτ' αἰ ἐφήβῃ
 Μετὰ συμπότῃ λυεῖζω·
 Στεφανίσκῃ δ' ὑακίνθων
 Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
 Μετὰ παρθένων ἀθύρειν

675

Φιλέω

668. Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν] Rectè quidem Baxter, si locus esset plenus, pro καὶ legit τῶν, cum καὶ per se fit protervius inutile. At proculdubio, ante hæc verba versus hic exciderat, Μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων, et tum καὶ omninò necesse habendum, Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν. Vox ἐφήβῃ post sequitur, v. 675.

669. Μελέτω δὲ ταῖς θέλουσιν, ὅσα ἐστὶν ἐν μερίμναις] Hoc distichon, ut reverà elegans est, etiam Fabre valde placuit; Nihil, inquit ille morosus criticus, in tot versibus (De hæc Odâ, quam totam rejicit, loquitur) video, quod jure amem, præter hosce duos, præterea nullos.

O D E XLII.

De genere hujus Ode diximus ad tertiam et quartam.

673. Ποθέω μὲν Διονύσου] Isonicus ἀπ' ἐλάσσονος, de quo diximus ad v. 660. &c.

674. Φιλοπαίγμονα

Vita mortalibus prorsus incerta.

665

Probè-potus volo saltare,

Unguentóque perfusus ludere

[Unà cum elegantibus adolescentibus]

Unàque cum formosis fœminis:

Curæ autem esto volentibus

Quantum quantum est in curis.

670

Hilares bibamus vinum;

Et concelebremus Bacchum.

42. De seipso.

Desidero quidem Bacchi

Ludibundi choreas:

Gaudeoque, quandò cum adolescentulo 675

Compotatore lyram-pulso:

Corollas autem hyacinthorum

Temporibus circumaptans,

Cum virginibus ludere

Hoc

674. Φιλοπαίγμονος χαρίεις] De hoc versùs genere, videtis ad Oden tertiam. Μάλα τοὶ μάλιστα παιγμοσύνας φιλεῖ μολπῆς τε Βάκχος· Κίθια δὲ σπαχῆς τε Ἀΐδου ἔλαχον, *Stesichorus apud Plutarch. Bernard. Martin. Var. Lect. l. iv. c. 12.*

675. Φιλίῳ δ' εὖτ' ἂν ἐφίβω] Φιλίῳ *absolutè* hoc in loco, idémque, quod ἀγαπῶ, sonat nempe *Delector, contentus sum.* Ità nos *Anglicè, I LOVE, when I have musick and good company.* Pro ἔταν verò εὖτ' ἂν lego, ut sit versus *Ionicus ἀπ' ἐλάσσου*, quales sæpe occurrunt in hâc Odâ, quod præsertim ultima ἔ' ἔταν brevis esset; Εὖτε verò et εὖτ' ἂν pro ἔταν *Ionicum* est et poeticum.

677. Στεφανίσκουσ δ' ὑακίνθων] Versus *Ionicus ἀπ' ἐλάσσου*, ut suprâ v. 673. Restituo autem τὸ δ' sensu postulante, et Vett. Codd. ante *Baxterum*, qui primus rejecerat, nec meritò.

679. Μετὰ παρθένων ἀθύρων] Ita suprâ v. 124. Μετὰ παρθένων ἀθύρων.

681. Φθόνου

Φιλέω μάλιστ' πάντων.

680

Φθόνον οὐκ οἶδ' ἑμὸν ἦτος,
 Φθόνον ἔ δείδια δῆκτην
 Φιλολοιδόροιο γλώττης
 Φεύγω βέλεμνα κῆφα

Στυγέω μάχας παροίνεις

685

Πολυκώμης χεῖ δαΐτας
 Νεοθήλοισ δ' ἅμα κῆραις
 Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
 [Φέρε, φίλταται, λέγοιμι,]

Βίων

681. Φθόνον οὐκ οἶδ' ἑμὸν ἦτος] *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσων^Θ, ut *prodo* v. 677.

682. Φθόνον ἔ δείδια δῆκτην] *Ionicus* et hic ἀπ' ἐλάσσων^Θ, ut v. 681. Olim, Φθόνον οὐκ οἶδα δαίκτην, pro quo potius δαίκτην legendum, cum hoc sit *actiivum*, pro φθείροντα, κῆ φθωραίνοντα, κῆ ἀγκόπτοντα, at illud *passivum*, pro διδάσκωμιεν. At revera corrupta hæc lectio, nec δαίκτης satis probæ monetæ vocula, quare reformandum censeo. Φθόνον ἔ δείδια δῆκτην. Et δείδια vox *Homericæ*, δῆκτης autem τῷ Φθόνος epithetum maximè proprium, juxtà illud, Δίκαιός ἐσθ' ὁ Φθόνος^Θ ἢ ἢ φθονῶντα δίκνυι. Præterea sensus gratia banc lectionem ornat, priorem respuit; et domini *Thomæ Stanlæii* versio nostram lectionem confirmat, sensum certè sequitur, *My free heart no envy bears; nor another's envy fears*; cum prior lectio mera esset ταυτολογία.

683. Φιλολοιδόροιο γλώττης] *Vatican. MS.* Φιλολοιδόροισι, non benè *Scaliger*, φιλολοιδόρου δὲ, non malè, si qua esset necessitas τῷ δὲ, quam nullam hinc ego video. Eleganti hæc voce utitur *Demosthenes* pro coronâ, et *Polemo φυσιογύμων*.

684. Φεύγω βέλεμνα κῆφα] *Vatican. MS.* ἴφινγι, quod nihili est. Rectè enim se aliàs habet versus, quoad sensum et metrum; cum *Spondæus* sit *Αναρῆσθ' ἰσάχρον^Θ*, vid. ad v. 107. et 459. Eadem *Metaphora* à lingua ad tela, *Psal.* lvii. v. 4. *Psal.* lix. v. 7. *Psal.* lxiv. v. 3. Vid. *Jeremiæ* c. ix. v. 3. et v. 8.

685. Στυγίω

Hoc amo maximè omnium. 680

Invidiam haud novit meum cor;

Invidiam nec curo mordacem:

Calumnias-amantis linguæ

Fugio sagittas leves.

Abominor prælia inter-pocula-facta 685

Comessabundis in epulis: [ellis.

Recens-mamillas-ferentibus simul cum pu-

Ad barbitum saltans,

[Agedum, charissimæ, dixerim] Vitam

685. Στυγίῳ μάχης παρώνους] Ita idem *Anacreon*. E-pigr. VII. v. 1346. Οὐ φίλῳ, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ εὐνοπο-
τάζῃ Νείκεα, κὶ πόλεμον διακρόνῃα λέγει. κ. λ. *Vatican*.
MS. *στυγίῳ* male legit.

686. Πολυκώμους κατὰ δαΐτας] *Ionicus* et hīc ἀπ' ἐλάσσο-
σῳ, ut supra v. 682.

687. Νεοθήλαι δ' ἄμα κέραις] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσ-
σῳ, ut *precedens*. Olim *νεοθήλαις*, quod in *νεοθήλοις* mu-
tandum, cū sit ἢ κὶ ἢ νεοθλος, ἀ θηλή, *ματτα*; ut *φι-
λότιμῳ*, ἀ τιμή, nisi forte *Ionicus* sit, aliter effari, in *fa-
milinīs*, de quā re ad v. 527. *Νεοθλος* autem sonat,
quicquid *Faber* putet, talem puellam, quæ recenter mam-
mis aueta est, atque proindè de puberi virgine elegantèr
usurpatur. Vox quidem *νεοθλος*, de virgine alicubi occurrit,
verū aliud sonat, *Dionys*. Περύγ. v. 843. Σὺν κὶ παρθενικῇ
νεοθλῆς, οἰά τε νεοθί. Licet alii *εἴγμια* faciant post *παρθενι-
καί*, et epitheton illud ad *νεοθί* restringant, quod ex ipso
Anacreonte confirmatur, qui v. 1128. *Νεοθλίῳ νεθρὸν* vo-
cat *binpulum* nuper natum, recens ad ubera admotum.
Quare multò tutius est hīc *νεοθήλοις* legere, quā *νεοθλίσσω*.

688. Ἰπὸ βαρβίτῳ χορεύων] *Henric*. *Stephanus* ait, Post
hunc versum videtur aliquid deesse, quare et asteriscos appo-
neremus; nisi sensum explevissemus. *Vatican*. MS. nihil
hic adfert auxilii. Expono, per interfertum illum versum,
ut *Anacreon* μετὰ κέραις χορεύων λέγει, *φῆρε*, *φίλτα*), *βίον*
ἴσυχον φῆρε μῦθον. *Φῆρε* autem hīc *Adverbialitèr*, ut v. 49.
Quomodò *Latine*, agedum, agitedum.

Βίον ἡσυχον φέρωμυ.

Εἰς τέτλιγα, μῦ'

Μακαρίζομέν σε, τέτλιξ,

690

Ὅτι δεινρέων ἐπ' ἄκρων,

Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,

Βασιλεὺς ὅπως, αἰδεῖς·

Σὰ γὰρ ἐστὶ κείνα πάντα,

Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς

695

Χώποσα φέρουσιν ὦραι.

Σὺ γὰρ εἰ φίλῳ γεωργῶν,

Ἄπὸ

O D E XLIII.

Genus carminis idem cum tertiâ Odâ.

691. Ὅτι δεινρέων ἐπ' ἄκρων] MS. Vatican. ὅτι. Pro δεινρέων, γρ. δεινρίων. Est enim δεινρός, τὸ δεινρόν, et δεινρῶν, et δεινρίων, diminutivum. Homerus tamen *Iliad.* γ'. v. 151. cicadarum sedem δεινρῶν facit — τέτλιγῶν τοιόσδε, οἷσι καθ' ὕλην δεινρῶν ἐπιζῶμενοι ὅσα λιμνῶσαν ἴσσω. Hinc illius principis irati minæ lucem capiunt, quæ breviter denunciavit, hostibus se suis ποιήσειν τὴν τέτλιγας χαρμόσθην ἀδύναι, ἀπὸ δὲ δεινροτομήσειν αὐτοῖς τὴν χώραν, ut *Eustathius*, fol. 395. lin. 37. Recte autem de mari cicadâ Homerus et *Anacreon* loquuntur; nam ut idem *Eustathius* ibid. lin. 38. et fol. 1423. lin. 28. Φανερόν, ἄρρηνες τέτλιγες ἀδύσω, αἱ κ' ἀχί) παρα Ἡσιόδω. Ἦμος δὲ Σκόλημ' ἔ' ἀπὸ τῆς ἑχέτης τέτλιξ, ἀφῶνοι δὲ τὸ ἔ' Ἰηλιῶν εἶδος, αἱ κ' τέτλιγονίαι. Idem dicit *Plinius* l. xi. c. 26. Hinc *Xenarchus* comicus, Εἰς ἑστὶν οἱ τέτλιγες ὅσην εὐδαίμονες, Ὡν ταῖς γενεαῖς ἰδ' ὄσῃν φωνῆς ἴναι. Quare temere agunt, qui *la Reyne* et *Reginam* vertunt, pro *Anacreontis* βασιλεύς.

692. Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς] Quod hic πίνειν, *Theocrito* σιτιζέσθαι dicitur, *Idyll.* iv. v. 19. — μὴν πρῶκας σιτιζέ), ὡσπερ ὁ τέτλιξ, et *Virgil.* *Eclog.* V. v. 77. Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadæ. Unde *Callimachus*, — πρῶκας ἔραζε πρῶσας Πρῶιον ἐσθλῆας τέτλιγος εἶδος ἴδων. Ast alii non secus *potum* illius tribuant, ut noster: Ita *Anbolog.*

Vitam placidam feramus.

43. Ad Cicadam.

Beatum-prædicamus te, ô cicada. 690

Quòd arboribus in summis,

Exiguo rore potato,

Rex veluti, cantillas :

Tua etenim sunt ista omnia,

Quæcunque vides in agris, 695

Et quæcunque producant anni-præfides Deæ,
Horæ.

Tu enim amicus es agricularum, De

ibolog. fol. 265. Ἀρχὴς τέτλιξ δραστηραῖς τρυφόνεσι μυθουδίαις.
Et fol. 94. Ἀρχὴ τέτλιγας μυθούσαι δρόσος. Dicendum ro-
rem illis, et potum, et cibum.

693. Βασιλεύς ὅπως αἰεΐδεις] Ordo, Καθεζόμενος ἐπὶ ἄκρον
δενδρίων, ὅπως βασιλεύς τις, αἰεΐδεις. Vel ut alii, Ἀεΐδεις ὅπως
βασιλεύς, τούτῃτε, πρῶτον τις ἐν τῇ πόδι, de quâ interpreta-
tione plura infra ad v. 701.

694. Σὺ γὰρ εἰς κίθα πάλλα] *Vatican.* MS. pro κίθα
legit κίθα. *Ibid.* Κίθα πάλλα) γρ. κίθ' ἅπαντα.

696. Χαιρόσα φέρονται ἔραϊ] Pro Χ' οἰόσα, lego Χαιρόσα,
et sic *Dactylus* pro *Anapæsto* ponitur, quos pedes passim
probo ἰσοδιέμευς. Ita mox v. 814. Τὸν μελανόχροθα βό-
τρυ. Τὸ ἔραϊ, προσωποεῖται, ut *Homero* et *Pindaro*, *Vati-*
can. tamen MS. pro ἔραϊ legit ὕλαι. [*Rectius* forte interp.
tempora anni distincta, ver scil. æstas, autumnus, hyems.]

697. Σὺ γ' εἰ φίλῳ γεωργῶν] γρ. γεωργοῖς. Olim φίλῳ
scriptum; verum ex πεπῶκος, v. 692, et βασιλεύς, v. 693.
et βλάστηον, v. 698. abundè liquet, Τέτλιξ hîc esse *mascu-*
linum, præter quod diximus v. 661. de folis *maribus* ca-
nentibus. *Faber* itaque legit quidem φίλῳ, at toti versui
non consulit, quod nos nunc facimus, *Anapæstum*, ex le-
ge, in priorem sedem revocantes, Σὺ γ' εἰ φίλῳ, pro
corrupto Σὺ δὲ φίλῳ. Et hîc σὺ γ' benè præcedit τὰ, σὺ
δὲ v. 699.

698. Ἀπὸ

Ἄπο μιδειός τι βλάπλων
 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
 Θέρεος γλυκὺς προφήτης.

700

Φιλέεσι μὲν σε Μῦσαι,
 Φιλέῃ δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
 Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμῳ.
 Τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει.

Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
 Ἀπαθὴς, ἀναιμ', ἄσαρκε,
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

705

Εἰς

698. Ἄπο μιδειός τι βλάπλων] Id certè testatur nobile illud *Epigramma*. Antholog. Τίπτε μὲ τ' Φιλέρῃμον ἀναιδί, ποιμνικὸς, ἄγρη Τίτλιγα δροσρῶν ἔλατ' ἀπ' ἀκρυσμένω, τῷ Νυμφῶν παροδίτῳ ἀηδονα, καύματι μέωσα, Οὐρίσι, ἔ σκυραῖς ζουθα καλιῦντα νάπαις; Ἡνίδε κ' Κίχχλῳ, ἔ Κόσσυφον. ἠνίδε τόσους Ψᾶρας, ἀρουραῖς ἀρπαγας εὐπορίας. Καρπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν θέμις. Ὁδῶν εἰσὶ σκείους Φύλων, κ' χλοερὴς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσος;

700. Θέρεος γλυκὺς προφήτης] Vel Θέρ^{ος} pro *dimidio* anni ponitur, cujus *principium* fit *ver*, et *finis*, *autumnus*; ut et *hyems* pro altero *dimidio*, cujus *principium*, *autumnus*, et *finis*, *ver*; de quâ re accuratius nos in *Prælectione*. Sophocl. xxvii. fol. 229. Vel exponendum, Licet *vere* canat, *æstatem* prædicat; quod ingeniosissima et doctissima *fæmina* domina *Dacier* minimè advertabat.

701. Φιλέουσι μὲν σε Μῦσαι] *Ælian.* de *Animal.* l. xii. c. 6. Cujus titulus contra eos, qui *cicadas* comedunt, καὶ σφᾶς λελήθασι, ταῖς Μῦσαι, Δίος θυγατράσι, ταῦτα δὲ τῷ μῦθῳ δρῶντες. Quin *Mουσικῶν* audiunt, *Antholog.* l. i. et *Musis* paritèr atque *Apollini* sunt sacri *Musicæ*que periti et *Hieroglyphici*, ut *Pierius* notat l. xxvi. fol. 192. Imò præferuntur ab *Antipatro* ipsis *cygnis*, *Antholog.* l. i. fol. 94. Ἀρκίῳ τίτλιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πίνοντες Ἀσίδω Κύκωις εἰσὶ γεγωνότεροι. Quæ omnia convenient *eorum* menti, qui exponunt v. 693. Βασιλεὺς ὅπως ἀσίδω, per ἃς πρωτιῶν τὶς ἐν τῇ ᾠδῇ, de quâ re ad v. 393. De *antè* tica-

ἄ

De nihilo quicquam lædens
Tu item honoratus mortalibus,
Æstatis dulcis propheta.

700

Amant quidem te Musæ,
Amat et Phœbus ipse,
Argutâque tibi dedit vocem:
Quinimò senectus haud te fatigat,

O docte, indigena, cantandi-studiose, 705
Perturbationibus-carens, et sanguine, et carne,
Propemodum es diis *ipsis* similis. 44. De

ἀἰ, *Atheniensium* insigni, ut *αὐτοχθόνων* et *γηγενῶν*, diximus ad *Euripid.* Ion. v. 29. Quòd verò *Atheniensibus* gratum, etiam in *arma*, regiis *Græcæ* linguæ professoribus *Cantabrig.* datum.

704. Τὸ δὲ γῆρας ἔσσι τσίψι] Alludit ad *Tithonis* historiam, qui cùm immortalitate donatus, senectutis tamen incommodis gravatus esset, in *cicadam* dicitur fuisse conversus; quæ animalia in senio veteres ponunt tunicas, et proindè juvenescunt, ut *Lucret.* l. iv. v. 56. Cùm veteres ponunt tunicas æstate cicada.

705. Σοφῖ, γηγενῆς, Φίλυμνος] *Σοφῖς* dicitur *cicada* ob musicæ peritiam, ut ad v. 701. notavimus. *Γηγενῆς*, quomodo gigantes, Cyclopes, et Titanes, *Saturnus*, aliique filii *Terræ* et *Cæli*; *cicada* enim in agris nascuntur. Allusum præterè ad *Athenienses αὐτοχθόνους*, ut notavimus *ibid.* Undè *Phalaris* *Epist.* cxxii. Ἐγὼ μὲν, ὡ σοφώτατοι καὶ γηγενῆς Ἀθηναῖος κ. λ. Dicitur *Φίλυμνος*, ob cantilenam, quomodo ipsum *Apollinem Εὐθύμνον* *Homerus* vocet.

706. Ἀσπίδος, ἀναιμία, ἄσπαρμος] Quòd sanguine careant *cicadae*, notârunt omnes; quòd et *carne* verà et propriâ, concludendum: Quare *Scaligeri* lectio hîc valdè opportuna, *ἄναιμία, ἄσπαρμος*. *Scapula* etiam *ἄσπαρμος* ex hoc loco profert, in illâ voce. Veterem itaque lectionem *ἀναιμίουσπαρμος* rejicimus; ab *αἷμα* verò *ἀναίμων*, *Homero*, et *ἀναιμία*, *Aristoteli*. *Vatican.* MS. mirè allucinetur, legit enim *ἀνεμίουσπαρμος*, ut in præcedenti *γηγενῆ, Φίλυμνος*, nimis oscitantér.

707. Σχεδὸν εἰ θεοῦ ὁμοῖος] Ex præmissis rectè, licet per
P jocum

Εἰς τὸ ἑαυτῷ ὄνειρον, μὲν.

Ἐδόκειν ὄναρ τροχάζειν,
 Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων
 Ὅ δ' Ἔρωσ, ἔχων μόλυβδον
 Περὶ τοῖς κελοῖς ποδίσκοις,
 Ἐδίωκε καὶ κίχαιε.

710

Τί θέλει γ' ὄναρ τὸδ' εἶναι;
 Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
 Διολιθάειν ἐν ἄλλοις,
 Ἐνὶ τῷδε σιωθεῖναι.

715

Εἰς τὰ Ἔρωτος βέλγη, μέ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.

Παρά

locum, concludit; nam *Homerus*, *Iliad.* ε. v. 342. De
 Diis, Τῆνικ' ἀναίμωνός εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλλίων).

O D E XLIV.

Genus versus huic *Odae* idem atque præcedenti. Est autem elegans *enigma*, sub *somni* prætextu, quo innuit poeta, se quidem, de industria, jamdiu satis feliciter omnes alios amores elapsum effugisse, sero tandem ab hoc uno, tardo illo, et propemodum anili amore deprehensum et firmiter obligatum. Cætera omnia plana et obvia, et ab ipso poetâ exposita. Ode ab omnibus laudata et decantata. Huc refer illud *ἱερογλυφικῶν* l. i. Παγίς, ἔρωτα, ὡς θύρα, ἐμπλέκοντα τὸ ἀνέρα σημαίνει. Ita *Lycophron*, v. 104. — ἄρκυι ὀνειῶν βρόχων. de amore et conjugio peregrinæ mulieris. At hic *pondus*, non *rete*, de amore. Vid. *Joban. Meursium* in locum.

708. Ἐδόκειν ὄναρ τροχάζειν] Verbum *τροχάζω* etiam *Euripidi* et *Xenophonti* usurpatum, qui probis et antiquis gaudebant, nova minimè cuderunt. Est et *τροχάω*, pro quo poetice *τροχάω*. ὄναρ per *elleipsisin* pro κατ' ὄναρ. ut *Moschus* *Idyll*, iv. v. 18. — τὰ δὲ ὅσα ὄναρ ἤλυθεν ἄλλα *Plutarch.* in *Pericle* ἢ *Ἐὶς ὄναρ* φανείτω.

709. Πτέρυγας

44. De somnio suo.

Videbar per somnium cursu-ferri,
 Etiam alas gerens in humeris ;
 Ast Amor, habens plumbum
 Circum pulchellos pedes,
 Prosequebatur, et affecutus est.

710

Quid *sibi* vult hoc somnium ?

Existimo sanè me multis
 Amoribus implicatum,
 Dilapsum fuisse in cæteris,
 Uno in hoc colligatum,

715

45. De Cupidinis sagittis.

Martius ille Veneris aliquandò,

Ad

709. Πτέρυγας φέρων] De se loquitur poeta, quòd alatus ipse visus fuerit, ab amore tamen, etiam plumbatis calceis impedito, comprehensus,

710. Ὁ δὲ Ἔρως ἔχων μόλυβδον] Alatus *Cupido* velocem et celerem amorem notat, plumbò gravatus tardum et inexpectatum : At cum *amator* alas habeat, *amor* etiam ponderibus prematur, nec suo tamen aucupio excidat, ostenditur, nullum effugium patere, nullam machinam valere contra *amorem*, qui, utut tardus videatur, certus tamen semper venire solet. Et hìc *Homericum* illud expletur, Odyss. Θ. v. 329. — κικλήνθῃ τοι βραδύς ἰών.

711. Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις] Quomodò elegans hæc vocula ποδίσκου *lexicographos* omnes effugerit, miror.

713. Τί θέλει γ' ὄναρ τόδ' εἶναι] Inter θέλει et ὄναρ interferendum γ'. duxi, ob hiatum vitandum, et elegantizæ causâ.

O D E XLV.

Genus carminis, ut in præcedenti. Hæc Ode cum proximè sequenti conjungitur in MS. *Vaticano*, non benè ; quare nos distinctionem nihilominùs retinemus.

718. Ὁ ἀνήρ ὁ τῷ Κυθήρης] *Vulcanum* notat, *Veneris* maritum, cujus officinam poetæ in *Lemno*, maris *Ægæi* insulâ, statuebant. Vid. *Homeri* Odyss. Θ. v. 266. &c. et *Stanlei* Not. in hunc locum.

Παρά Λημνίαις καμίναις,

Τὰ βέλη τὰ τ᾽ Ἐράτων

720

Ἐποίει λαβὼν σίδηρον.

Ἀκίφας δ' ἔβαπτε Κύπρις,

Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα,

Ὁ δ' Ἐρως χολὴν ἔμισγε.

Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς

725

Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,

Βέλος ἠυτέλιζ' Ἐραῖον.

Ὁ δ' Ἐρως, τὸδ' ἔστιν, εἶπε,

Βαρύ· πειράσας νόησεις.

Ἐλαβεν βέλεμον Ἄρης

730

ὑπεμειδίασε Κύπρις.

Ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,

Βαρύ, φησὶν ἄρον αὐτό.

Ὁ δ' Ἐρως, Ἐχ' αὐτὸ, φησὶν.

Eis

722. Ἐραῖον] MS. *Vatican.* ἐραῖον. Verum non opus est, cum prior syllaba Ἐραῖον sit per se communis, ut ostendo ad v. 147. et aliâs. Vox *humilis*, sed *propria*, et *Homero* ipsi de eâdem re usitatâ, *Iliad.* σ', v. 478. &c.

723. Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα] Τὸ producitur ante duplicem consonantem. Γλυκὺ quoque *ultimam* suam producit, idque triplici ratione, ob *cæsuram* nempe, ex vi *accentus*, et antè *liquidam*. *Fabrum*, qui nihil horum vidit, sed corruptum locum putabat, et pro τὸ γλυκὺ, substituuit λαμνόν, ipsa filia damnat. Hoc *Veneris* τὸ γλυκὺ, *Nectar* *Horatius* vocat, l. i. *Od.* xiii. *Ofcula*, quæ *Venus* quintâ parte sui *Nectaris* imbuit.

724. Ὁ δ' Ἐρως χολὴν ἔμισγε] *Veneris* τὸ γλυκὺ, et *Cupidinis* χολή, misturam illam componunt, quam vocant τὸ γλυκόνπικρον Ἐρωτος. Huc refer *Longepierre* in locum. Vidè *Stanley* in *Moschi* *Idyll.* i. p. 123.

725. Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς] *Subaudi* ἰκανοθόν.

727. Βέλ@

Ad Lemnias fornaces,

Sagittas Amorum

720

Fabricabat, accepto ferro:

Cuspidesque earum tingebat Venus,

Melle dulci accepto,

Et Cupido fel miscebat.

At Mars aliquandò è prælio reversus, 725

Validam hastam vibrans,

Jaculum vilipendebat Cupidinis.

At Cupido, Hoc tamen est, inquit,

Grave admodum, expertus senties.

Recepit itaque jaculum Mavors:

730

Subrisit Venus.

At Mars vehementèr-ingemens,

Grave sanè, inquit; tolle illud:

At Cupido, Tu tibi habe illud, ait. 46. In

727. ΒίαⓄ ἠντιλίϛ "Ερωτος] Ut leve nempe et minutum, præ suâ bellicâ hastâ, quam vibravit, aspernabatur, telum illud amoris. Κατ' ἕδος dicitur; omnia enim illa Martis arma videntur primo aspectu longè graviora, quàm Cupidinis; quæ tamen altius feriunt, et magis inevitabilia habentur.

729. Πειράσους νόησις] Παιραιματικόν. Experientia docet. Πείρα δίδασκε. Sed quid tentare nocebit? Ovid. Experto crede &c.

730. Ἰκτιμενδύλασσι Κύπρις] In priori voce necessum video, ut σ' duplicetur ob versum; quod nemo antè fecit, nec minùs tamen faciendum. vid. ad v. 44. et v. 87. et v. 134. Mens poetæ, neminem citrà periculum, res amatorias, utut leviculas, tractare posse; quandoquidem fortes, sapientes, pioſque homines imperio suo subjecerit ille Sagittarius.

733. Αἶψα αὐτῶ] Ab αἶψα, ἀπῶ, ἤψα, indè ἄψον, cum impropria ἀψβητοσγο, undè syllaba illa producitur, ideoque circumſpectitur: Ἰῶσα autem vocalibus minoribus subscribi solet, majusculis ascribi.

Εἰς Ἔρωτα φιλοκερδῆ, μγ'.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, 735

Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

Χαλεπώτερον δὲ πάντων

Ἀποτυγχάνειν φιλῆσαι.

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα.

Σοφίη, τρόπος, πατεῖται 740

Μοῖον ἄργυρον βλέπεσιν.

Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός

Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.

Διὰ τῆτον οὐκ ἀδελφός,

Διὰ τῆτον ἔ τοκῆς

745

Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.

Τὸ δὲ χεῖρον, Ὀλλύμεσθα

Διὰ τῆτον οἱ φιλῶντες.

ᾠδᾶριον

O D E XLVI.

Idem carminis genus continuatur. Titulo addidi *Epheton* φιλοκερδῆ, distinctionis causâ,

735. Χαλεπὸν, τὸ μὴ φιλῆσαι] Videtur huc pertinere illud, Εἰ μισεῖν πόρος ἐστὶ, φιλεῖν πόρος, ἐκ δύο λοιπὸν Αἰρέμμαι χρηστῆς ἔλαος ἔχειν ἀδύνη, Hen. Stephan.

736. Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι] Hic φιλῆσαι sine articulo ponitur, ut versu præcedenti, cum articulo; quod et aliis in usu est, et præsertim nostro poetæ, ut probamus ad v. 339.

737. Χαλεπώτερον δὲ πάντων] *Comparativum* pro *Superlativo*, ut et aliquandò pro *Positivo*, Euripid. *Andromach.* v. 6. Et hic iterum Χαλεπώτερον ἐστὶ ἀποτυγχάνειν, ubi *verbum* sine articulo substantivè ponitur.739. Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα] *Propertius*; Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti; et *aliàs*, Cynthia non sequitur fasces, non curat honores; Semper amatorum ponderat illa sinus. *Theogn.* v. 190. πλῆτος ἡμῶς γένος.

740. Σοφίη,

46. In avarum Amorem.

Durum est non amare, 735

Durumque etiam amare ;

Durissimum verò omnium

Votis-excidere amantem.

Genus nihil ad Amorem ;

Doctrina, indoles, conculcatur : 740

Solum argentum respiciunt.

Pereat primus ille,

Qui argentum dilexit !

Per hoc non ampliùs est frater ;

Per hoc non ampliùs parentes ; 745

Bella, cædes propter illud.

Quodque pejus, perimus

Per hoc nos amantes. 47. Odarium

740. Σοφίη, τρόπος κατεῖται] Ovid. Amor. l. iii. Eleg. 13. *Ingenium quondam fuerat pretiosus auro: At nunc barbaria est grandis, habere nihil.* Adeas Longepierre plura huc congerentem.

741. Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν] Juvenal. Satyr. vi. v. 139. — Veniunt à dote sagittæ. Τῶν Ἀρετῶν ἢ τῶν Σοφίῶν νικᾷτι Χελῶνας. Vid. Stobæi §. 89. et Cæf. Rhodig. l. x. c. 2.

742. Ἀπέλοιτο πρῶτος αὐτός] Ita Tibull. l. i. Eleg. 4. *Jam tu, qui Venerem docuisti vendere primus, Quisquis es, infelix urgeat ossa lapis.*

744. Διά τῆτος ὄν Ἀδελφός] Huc refer Timocreonis Rhodii Scholion. Ὠφέλις, ὡ τυφλὸς Πλάτῃ, Μήτ' ἐν γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανήμηναι, Ἀλλὰ Τάρταρον τε ναίειν, Καχροντα. Διὰ Σὲ γὰρ Πάντ' ἐκ ἀνθρώποις κακά. Sophoclis Antigon. v. 300. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις, οἷον Ἄργυρος, Κακὸν νόμισμα ἔβλαψε, κ. λ. Et Phocylid. v. 38. Ἡ φιλοχρημοσύνη μάλιστα κακότητος ἀπάσης κ. λ. ad v. 43. inclusivè, qui tamen locus extat Sibyllinorum Oracul. l. viii. ad fin. Vid. Φουθομφανταχ l. i. v. 585.

746. Πόλεμοι] Διὰ γὰρ τὴν ἔχρημάτων κτῆσιν, πάντες οἱ πόλεμοι

ᾠδᾶριον εἰς γέροντα, μζ

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,

Φιλῶ νέον χορευτήν.

750

Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,

Τρίχας γέρων μὲν ἐστὶ,

Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Ἄλλο ᾠδᾶριον, μη.

Δότε μοι λύριον Ὀμήρου,

Φοινῆς ἀνευθε χαρδῆς

755

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,

Φέρε μοι νόμους κερνάσσω,

Μεθύων ὅπως χορεύσω.

ὑπὸ σφραγῆτος δὲ λύσης,

Μετὰ

πόλεμοι γίνονται). *Plato*, *Phædo*, fol. 379. Vid. *Stanley* in locum,

O D E XLVII.

Hæc *Ode* ejusdem generis cum *primâ*.

750. Φιλῶ νέον Χορευτήν] Ita hic scribo, pro χορευτῆν, ut supra v. 648. pro ἐφευρίταν, scribebam ἐφευρίτῆν, vid. ad v. 22.

751. Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ] *Vatican. MS.* Ἄν δ' ἰ γέρον χορεύῃ. Et tum versus est *Choriambus, Dimeter, Catalectus*, ut 593, 599. Vid. *Min. Poet.* p. 499.752. Τρίχας γέρον μὲν ἐστὶ] *Plautus* in *Milite glorioso*, *Æt.* iii. *Scen.* i. *Si albis capillis hic videtur, nequitiam ingenio est senex.* Vid. *Bernard. Martin.* *Var. Lect.* l. iii. c. 6.753. Τὰς δὲ τρίχας νεάζει] *Bifariam* metiendus hic versus, ut fit *Iambus, Dimeter, Catalectus* cum *Spondæo* in *primâ* fede, vel si *Dactylum* facis in primo loco, *Choriambus* erit, ut noto ad v. 751.

O D E XLVIII.

Hæc *Ode* ejusdem generis cum *tertiâ*.

745. Δότε

47. Odarium in senem.

Amo ego senem lepidum,
 Amo juvenem saltatorem :
 Senex verò quandò saltet,
 Capillos quidem senex est,
 Mente autem juvenescit.

750

48. Aliud Odarium.

Date mihi lyram Homeri,
 Sanguineá absque chordâ :
 Affer mihi pocula decretorum,
 Affer mihi, ut leges misceam ;
 Ut probè-potus saltem :
 Præ sobrio nempè furore,

755

Unâ

754. Δότε μοι λύρω Ὅμηρου] Ipso Homero teste, lyra potest heroicam materiam sustinere ; nam ità Achilles ad lyram Ecionis heroum acta cantabat, *Iliad.* i. v. 189 —
 ἔειπε δὲ ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

755. Φωίως ἀνευθε χορδῆς] Non instrumentum mutabant, sed nervos, ut ad v. 6.

756. Κύπελλα θεομῶν] Ità dicit infrà v. 1054. Πόθων κύπελλα. In Asia et proindè in Ianiá, inter bibendum leges condebant, et consultabant, ut ostendimus ad *Estheram* nostram v. 617. Ad hanc consuetudinem alludens nobilis poeta, dicit se, legislatorum instar, de poculis et bibendi legibus videri agere, at sobrium intereà manere, nec tam potare, quàm leges dare, quod apertè profert, v. 759.

758. Μεθύων ὅπως χορδῶν] Veteres non nisi ebrii saltaverunt. Notat etiam Theophrastus hominem imperitum, quòd intempestivè, hoc est, antequam ebrius factus esset, saltare soleret, *Baxter.*

759. Ἰπὸ σῶφρωνος ἢ λύσης] Ita, Σοφῶς μεθύειν dicitur, per Ὁξύμωρον, poeticâ utens phrasi, apertè satis innuit, se παρρησίως ἀδελς, facere, σῶφρονα interim ὄντα, et λυσῶν videri, σῶφροντα. Quod de illo testatur Athenæus l. x. fol. 429. ut ostendimus in auctoris vitâ. Ita *Martialis* de seipso, *Lasitæa est nobis pagina, vita proba.*

761. Τὸ

Μετὰ βαρβίτων αἰείδων,
Τὸ παροίνιον βόησω.

760

Εἰς ζωγράφον, μθ'.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Ἄυρικῆς ἄκβε μύσης·
Γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον
Ἰλαράς τε καὶ γελώσας·
Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας
Ἐτεροπνύοις ἐν αὐλοῖς.

765

Ὁ ἧ κηρὸς ἀν δύνησαι,
Γράφε καὶ νόμους φιλέντων.

Εἰς

761. Τὸ παροίνιον βόησω] Post hunc versum *Vatican.* MS. repetit distichon quo incipit hæc Ode. Δότε μοι λίβαν Ὀμήρη, Φοινῆς ἀνευθε χορδῆς,

O D E XLIX.

Carminis genus idem cum *tertiâ* Odâ.

764. Γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον] Hanc ordinationem versuum ex *Vaticano* MSto. fecimus; undè omnia nunc clara et distincta, quæ priùs impedita et obscura erant, et ex *Baxteri* emendatione longè impeditiora. Quòd πόλις poeta hic γράφειδ, id ex *Homericò Achillis* clypeo haustum, *Iliad.* σ'. v. 490. Ἐν δὲ δύν ποιῆσι πόλις κ. λ. Allusum præterea ad urbem *Phæacum*, Regiam *Alcinoi*, cujus lætitiâ lautitiâmque describit *Odyss.* ι'. v. 2. &c. Qui hoc non viderunt, pro πόλις putarunt πόσις scribendum, probabili ratione, ni contrâ hæc facerent. Hunc locum ita restitutum, et in ordinem suum redactum, vertit *Scaliger*, *Age; pinge civitates hilares, nec absque risu; Bisoremque tibiarum Bromias sonum strepentes.*

766. Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας] Omnes ante *Baxterum* Βάκχαι retinebant, cujus *audacia* infelix nobis refrænanda, qui *Vaticanum* MS. et alios veteres codices sequimur. Nec verendum

Unà cum barbitis canens, 760
 Temulentum quiddam clarâ-voce-effundam.

49. Ad Pictorem.

Age, pictorum optime,
 Lyricam exaudi musam :
 Pinge civitates imprimis
 Hilarésque et ridentes ; 765
 Et jocabundas Bacchas
 Cum geminis tibiis.

Quinimò, si cera id possit admittere,
 Pinge quoque cæremonias amantium.

50. In

verendum, quin *Bacchæ, Satyri, et Curetes*, φιλοπαίγμονες dici possint, ut probamus ad v. 611. quicquid ille contrâ.

767. Ἐτεροπνόους ἐν αὐλοῖς] Pro ἐν, γρ. συν. pro ἑτεροπνόους γρ. ἑτεροπνόοις, ut *Tho. Stanlæus*: verùm repugnat quantitas. De geminis tibiis loquitur poeta, quæ *Nonno διπύχοι* et *διδυμώθροοι* audiunt, et *Bacchabus* tribuuntur. Latini vocabant *pares* tibiis, *dextras* videlicet et *sinistras*, ut videre est in didascalicis *Terentianis*. [Melior fortasse interpretatio, alternatim flantibus quam geminis.]

768. Ὁ ὃ κρὸς ἂν δύνηται] γρ. δύνατο. Verùm ex eodem versu, qui aliàs rectior occurrit, viz. v. 398. δύνατο hujus loci, ad δύνηται illius refingendum statuo.

769. Γράφει κ' νόμους φιλέντων] Allusum ampliùs ad illas *Homericas* urbes, in *Achillis* clypeo designatas, ubi tanta lætitia, musica, *Hymenæus*, et deindè contentio, juxtà legum præscripta, coram judice, *Iliad.* σ'. v. 499. ———
 ἴθα δὲ νῆκος Ἐρᾶναι δύο εἰ ἄνδρες ἐνείκεον, εἴνεκα ποιῆς Ἄμφω εἰ ἴσοθην ἐπὶ γέσσοι πεῖραρ ἰλέαδ'. Noster autem poeta, non hoc modo vult appingi νόμους δικάζοντων, sed potius νόμους φιλέντων. Alii legunt πίοτων, haud prorsùs ineptè. *Baxterus* corrumpit in Φιλῆσας, ut concertaret cum πόλεις, et sic omnem facetiam tollit.

Εἰς Διόνυσον, γ΄.

- Ὅ τ' ἐν πόνοις ἀτειρῆ,
 Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
 Καλὸν ἐν πότοις χορευτῶ
 Τελέων, θεὸς κατήλθεν,
 Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
 Πότον ἄφρονον, κομίζων·
 Γόνον ἀμπέλῃ τ' οἶνον
 Πεπεδημῶν γ' ἐπώραις
 Ἐπὶ κλημάτων φυλάσων,
 Ἴν' ὅταν τάμωσι βότρυν,
 Ἄνοσοι μῶμοσι πάντες,
- 770
775
779
Ἄνοσοι,

O D E L.

Genus carminis habes in *tertiâ* Odâ. Titulus hujus *Ode* rectè se habere videtur, *Εἰς Διόνυσον*, quamvis *Scaliger* legendum suadeat, *Εἰς σαφυλὴν τράχημον*: Revera enim est, ut *Baxter* ait, Ἐπιλήνι⊙ Ὑμν⊙, quales in *vinalibus* veterum cantari solebant. Et hæc *Ode* sola fortè nobis superest instantia hujuscemodi apud *Græcos*; quamvis *Horatius*, ni malè memini, *Latinorum* exemplar habeat unum aut alterum. De *Romanorum* verò rusticis solennitatibus, quæ *bilaria*, *robegalia*, vel *rubigalia*, *taurosuillia*, *floralia*, *vinalia* audiebant, *Varro*, *Columella*, *Plinius*, *Rostius*, *Conradus*, *Andreas Canonberius* de virtutibus vini c. viii. §. 32. Optima vindemiæ descriptio, aliique adeundi. At certè hicce Ἐπιλήνι⊙ Ὑμν⊙ magnum antiquæ religionis specimen omninò est habendum. Undè et illorum error etiã notandus, qui *Anacreontem* affirmant, nullum in deorum quempiam hymnum unquam scripsisse, quod notamus ad v. 144. &c. *Ode* LII. ejusdem est argumenti.

770. Ὅ τ' ἐν πόνοις ἀτειρῆ] Ita, pro κέτοισ *Vatic.* MS. legit, et hanc lectionem agnoscit *H. Stephanus*, *Ænyf. Portus*, et vir clarissimus *D. Johannes Cotton* Baronettus, ὁ μακαρίτης, ut et in proximo versu, πόθοις, cùm antea κέ-

τοῖς

50. In Bacchum.

Qui in laboribus indefessum, 770

Juvenem in amoribus interitum,

Bonum in potationibus saltatorem

Reddit, deus ille jam descendit.

Lene mortalibus amatorium,

Poculum curis-vacuum, portans; 775

Progeniem vitis vinum,

Involutum uvis,

In palmitibus reservans.

Ut quandò refecent racemum, 779

Integri maneant omnes, Integri

ταῖς τριτὴν repeteretur, quod semel tantum poni debuit, idque in tertio versu.

771. Νέον ἐν πόσει ἀταρῶν] Idem *Vatican.* MS. et hinc, pro πόσει legit πόσει, cui favent prædicti magni viri.

773. Τελὸν, Διὸς κατῆλθε] Δηλοῦσι, ἐν τοῖς Διονυσίοις. Διονυσίαν δὲ ἀγαθὴν δις ἔτις ἐπιτελεῖτο, λήγοντος μὲν χειμῶνος, ἀρχαίου δὲ ἔαρος, ὅτι οἱ σύμμαχοι φόρους ἔφερον. Καὶ ἐν τῷ Μετακάρῳ, ἃ Λήναια ἐκαλεῖσθαι, ἐν οἷς ἐπαρῆσαν οἱ ξίνοι. Καὶ ἐν ταύτοις ἠγωνίζοντο αἱ τὴν τραγωδίας ἔοι τὴν ἀρχαίαν κωμῶνδας ποιῆσαι.

775. Πόσον ἄριστον κομιζέον] Vinum notat, et alludit ad illud *Homeri* φάρμακον, *Odyss.* δ'. v. 221. Νηπιθέης τ' ἀχολοῖς τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων. *Alcaeus*, Οἶνον φ' Σερμύλλας τῆς Διὸς υἱὸς λαβικῶν, δηλοῦσι, ἐξῆραν.

776. Γόνον ἀμπέλου τ' αἶνον] Vid. quæ Nos ad *Euripid.* *Alcest.* v. 757. Πῶς μελαίνης μητρός εὐζωρον μῖθον. Ita γένημα τῆς ἀμπέλου. *D. Matth.* c. xxvi. v. 29.

777. Πεπιδημένον γ' ἰσάριαι] Ego τὸ γ', quod fortè ex-ciderat, restituo, ad verbum tubicinandum. De veterum vindemia vid. *D. la Dacier.*

778. Ἐπὶ κλημάτων φυλάττω] Ità pro φυλάττω *Baxter* legit, et ante eum *Fabri* filia.

779. Ἰν' ὅταν τάρμασι βότρυν Ἄνοσοι κ. λ.] *Autumnali* tempore, quandò febres maximè grassantur.

781. Ἄνοσοι

Ἄνοσοι δέμας θεῖον,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
Ἐς ἔθης φανέντος ἄλλα.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην, γά.

Ἄρα τίς τόρευσε πόντον,
Ἄρα τίς μαεῖσα τέχνη

784

Ἀνέχευε

781. Ἄνοσοι δέμας θεῖον] Ita *Homer. Iliad. χ'. v. 370.*
 ———— φωνὴ καὶ εἶδος ἀγῆτον, et *Iliad. ω. v. 376.* ———— οἱ
 διὰ τὸ δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτον, Πέπνυσαι τε νόον, μακάρων δὲ ἔξ-
 εωσι τοκῶν. Unde *Aristoteles* τριγόνειον ἀγαθῶν commenta-
 tus est; et *Anacreon* addidit, Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν, ut
Ψυχεπ. Orandum est, ut sit *mens sana in corpore sano.*
 Quibus simile illud *Demosthenis*, in epitaphio, Νόσων ἀπα-
 θείς τὰ σώματα καὶ λυπῶν ἀπειροὶ τὰς ψυχάς.

782. Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν] Πικρότης θυμοῦ, καὶ χαλὰ, ἔ-
 παθῶν ὑπερβολὴ παροξύνουσι τὰ σώματα, καὶ νόσους ἐπιφέρουσι. ἔξ
 εὐαιτίας, γλυκύν τε θυμόν, ἔ μετριότης παθῶν ἀποτελεῖσι καλὸν
 παράσημα ψυχῆς. ὃ εἰσι σωματικῆς ὑγείας γνησιῶν. *Ho-*
merus φίλον θυμόν vocat. vid. not. præcedent.

783. Ἐς ἔθης φανέντος ἄλλα] *Subaudi χρόνον.* Ità *Schre-*
velius, Fabri filia, et Baxter.

O D E LI.

Idem genus carminis cum præcedenti *Odâ.* *Tanaquil*
 quidem *Faber* hanc *Oden* prorsus rejicit. At non ego ni-
 mium illius iudicio tribuere soleo; nec fortè illi, qui mox
 undiquaque expurgatam tersamque illam, et sibi planè res-
 titutam viderint. At audiamus *Fabrum*, “Nempè dixi
 “modò, non videri hanc *Oden Anacreontis* esse. Dico
 “iterùmque iterùmque et ad ravim usque occinam. Pri-
 “mùm miratur, repertum esse aliquem, qui mare in to-
 “reumate expresserit: istuc sanè miselli poetastri est, &c.”
 Hæc ille; de quibus mox videbimus. Ad hoc argumen-
 tum refer *Johannis Lelandi* in *Fortunam* navigantem epi-
 gramma, cujus hoc initium, *Navigat æquoreo* *Fortuna in*
gurgite pieta, Qualis Apelleis est Venus in tabulis. Lubrica
dat puspim lenatus corpora Delphin, &c.

784. Ἄρα τίς τόρευσε πόντον] Hanc summi poetæ justam
 admirationem

Integri corpus spectabile,
Integri dulcémque animum,
Usque ad anni sequentis reditum.

51. In discum Venerem exhibentem.

Ergò aliquis cælavit pontum; 784
Ergò quædam divina ars Superfudit

admirationem elevat, ut vidimus, *Faber*; quasi reverà non esset magni instar miraculi, totum mare disco suffusum fingere, et *Venerem* præterea emergentem, tantâ arte, tantâ ingenii dexteritate; ut et immensitatem oceani, et fluctus, et spumam, et fremitum, et littus, *Delphinas*, et *Cupidinem*, et *Homerum*, necnon *Venerem* ipsam, illiusque omnes *Gratias* coram oculis simul haberes. An *Archimedis* Sphæra tantopere celebrabitur à *Claudiano* et aliis, hæc autem res æquè prodigiosa *Anacreontis* laudatione indigna habebitur? *Apæge*, *Faber*! Hic enim te et iudicium tuum tua filia damnat. Alia nos suo loco defensa dabimus, quæ vel ipsa, vel alii impetunt. Argumentum hujus picturæ est Ἀφροδίτη ἀναδυομένη, quod *Hesiodus* describit *Theogon.* à v. 190. ad v. 202. Artifex aliquis nunc poeticam imaginem pictorio penicillo expresserat, aut ita certè poeta, magnus ille quidem artifex, imaginatus est. Post *Anacreontis* sanè tempora, intervallo benè magno, *Apelles*, magnâ cum laude et omnium admiratione, atque plausu, Ἀφροδίτη ἀναδυομένη depinxit, de quâ re videbis *Antholog.* l. iv. fol. 326. *Plin.* Nat. Hist. l. xxv. c. 1. Quibus addo ego *Angeli Politiani* politissimum epigramma Δωδεκάσιχον, Græcum, inter Græca illius opera reservatum, quod meo quidem iudicio cum quovis veterum possit contendere. *Ovidius* de *Apellæo* hoc opere: Sic madidos digitis fccat Venus uda capillos, Et modo maternis testâ videtur aquis. Item. Si nunquam Venerem Couis pinxisset Apelles, Mersa sub æquoreis illa lateret aquis. Quod tamen non nisi cum grano salis admittendum; nequid enim de hoc *Anacreontis* loco dicam, *Hesiodus* certè rem eandem versibus nunquam intermoriturus diù antè pinxerat, *Theogon.* v. 190. &c.

785. Ἀπὰ τῆς μανύσσα τέχνη] "Quid illud," inquit hic *Faber*, "O rem bellam et planè *Ioniam* scilicet." Rectius

Ἄνεχευε κῦμα δίσκῳ,
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης
Ἄρα τίς ὑπὲρ θαλάσσαν
Ἀπαλὴν χάραξε Κύπριν,
Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς,
Μακάρων φύσιος ἀρχὴν.

790

Ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνῆν,
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὄρασθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει·
Ἀλαλημδῆ δ' ἐπ' αὐτῆς.

795
Βρύον

us certè in hâc parte *Baxter*. Μακίση) *Enthea* sive divino numine afflata significat, quod infra v. 790. Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς. *Juvenal. Satyr. vii. v. 66. Magnæ mentis opus, nec de Iodice parandâ Attonitæ, curvus et equos, faciesque deorum aspiceret, &c.*

786. Δίσκῳ] Δίσκος, λίθος στρογγύλος, ὃν χειροζόμενοι ἐπιπίπτου ἐπὶ μῦθος οἱ γυμναζόμενοι εἰ δὲ ἦν οὐ σιδήρεος, Σόλος τοῦ αὐτοῦ ἰλεγοῦτο, *Eustath. fol. 260. l. 22.*

787. Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης] *Homer. Iliad. β. v. 159.*
ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

788. Ἄρα τίς ὑπὲρ θαλάσσαν] Hoc in versu videtur *Tribrachys* pro *Anapaesto* poni in primâ sede, quod fieri solere constat. Verùm hîc duplici ratione τίς produci potest, nempe ob *accentum* et ante asperum. Aliàs, *Tribrachys* in primâ sede, ut v. 792. Pro ὑπὲρ θαλάσσαν ; Multa habent exemplaria ὑπερβὲ λευκῶν, quæ lectio, puto, per errorem, orta ex illo, v. 796. Βρύον ἀς ὑπερβὲ λευκῶν.

790. Νόος ἐς θεὸς ἀερθεῖς] γρ. νόον, ut fit, vel ἄρα τίς νόος ἀερθεῖς, vel ἄρα τίς νόον, ἢ κατὰ τὸ νῶν, ἀερθεῖς, vid. supra ad v. 785. Ita de *Archedice*, ὅση ἦθη νῶν ἐς ἀτασθαλίην, *J. Meursii Pifistrat. p. 129.* Ita *Euripid. Incert. v. 376, Βάισομαι δ' ἐς αἰθέρα πάλιν ἀερθεῖς Ζεὺς προσμύξων.*

791. Μακάρων φύσιος ἀρχὴν] Si vera hæc lectio, tum φύσιος priorem producit, et *accentum* mutat in *circumflexum*,

um,

Superfudit fluctum disco,

Super terga maris.

Ergò aliquis, super pelagus

Tenellam expressit Venerem,

Animus ad Deos usque evectus,

790

Deorum naturale principium.

Isque eam ostendit nudam ;

Quæque nefas conspici,

Sola ea fluctus contegit.

Et supervagata ipsa,

795

Ut

um, contra communem usum, quæ acuminatum cortipit, quod tamen aliquandò factum probo ad *Euripidis* Incerta, v. 295. Ita *Antholog.* fol. 110. Φύσις ἀτιμᾶζι δίσμια συζυγίης. Et sic versus erit *Ionicus* ἀπ' ἐλάσσονος, quod genus frequenter hisce semiiambis interspergi solet, ut passim probamus, et præcipue ad v. 687. Alias legerem φύσιον, licet rara vox φύσιος, ὁ καὶ ἡ, pro φυσικός, nec tamen irregularis. *Veneri* autem omnium originem tribuit, ut *Euripid.* Hippolyt. v. 448, Πάντα δ' ἐν ταύτης ἴφου, de *Venere* loquens, et *Lucretius* in principio usque ad v. 25.

792. Ὁ δὲ νῦν ἰδιῶτι γυμνῶν] *Tribrachys* hic in primâ sede, pro *Anapaesto*, ut supra v. 788. et alias.

793. Χ' ὅσα μὴ δέμις ὀραῶζ] Licet Χ' ὅσα possit pro Χ' ὅσα scribi, et ultima δέμις ante *asperum* produci, melius fortasse cum *H. Stephano* legas Ὅσα μὴ δέμις δ' ὀραῶζ. Quoad sensum, *Antholog.* l. iv. c. 12. fol. 326. *Democriti* epigramma de hâc ipsâ re, Στίμα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ δέμις. Ita *Callimach.* Σχέτλιος. ὅσα ἰβέλων εἶδε τὰ μὴ δέμιδες. Ita *Antholog.* fol. 323. Πραξιτέλης ὅσα εἶδεν, ἀ μὴ δέμις, de *Venere*. Et aliàs fol. 333. Ὀνητοῖς κάλλος ἰδεῖξεν, ὅσον δέμις.

794. Μόνα κύμασιν συγκαλύπτῃ] *Vatican.* MS. Μόνα κύμασιν καλυπτῃ, ut *artifex* notetur ; non ineleganter.

795. Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτῇ] Ita *Vatican.* MS. et hic ordo : Αὐτῇ ἢ ἐπαλαλημένη κ. λ. ut recte *Fabri* filia. *Stephani* conjecturâ, quâ legit ἐπ' ἀκτῇ, minime delector, ut

Q

nec

Βρύον ὡς ὑπερθε λευκόν,
Ἄπαλόχρους γαλήνης,
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα
Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει·

Ῥοδέων ὑπερθε μαζῶν,
Ἄπαλῆς ἐνερθε δειρῆς,
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
Μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
Κεῖνον ὡς ἴοις ἐλιχθέν,
Διαφαίνε) γαλήνης.

800

Ἰπὲς ἀργύρω δ' ὀχῶν),
Ἐπὶ δελφίσι χορευταῖς,
Δολεροὶ νέον μέτωπον,

805

Ἐρ

nec illa; nihil enim hic de litore; in medio mari versatur adhuc *Venus*. Olim ἐπ' αὐτῆ *Dorismo* male adhibitō.

796. Βρύον ὡς ὑπερθε λευκόν] *Vocula* ὡς *similitudinis*, ante nomen suum *accentu* caret, post autem, *accentu* gaudet, ut ἐρῖβες ὡς, quare et hic βρύον ὡς scribo, quod tamen nusquam ante hic factum, excepta, *Morellii*, *Stephanique* junctā et singulari editione.

797. Ἄπαλόχρ(ο) γαλήνης] Olim ἀπαλοχρῶς malè; cūm fit ὁ κ) ἢ ἀπαλόχρ(ο), ἀπαλόχρ(ε), ἢ κ) τῆς ἀπαλοχρῶς. Vel ὁ κ) ἢ ἀπαλόχρ(ε), ἢ ἀπαλόχρ(ο), ut *Homer. Hymn. Vener. v. 14.* Ἥδη τε παρβενικῆς ἀπαλόχρ(ε). Quare hic ἀπαλόχρ(ε) legendum statuo, quæ lectio facilè potuit in ἀπαλοχρῶς perverti. *Henr. Steph.* ἀπαλοχρῶς legit, ut suprā v. 579. Ἀπαλῆς) γαλήνη.

799. Ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει] Qui facilè natant manuum remig. o, fluctus ad se videntur levitèr attrahere.

802. Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει] *Homer. Odyss. γ'. v. 175.* — πέλαιγος τέμνειω dixit. *Horat. Myrtoum facat mari. Veneris* natantis descriptionem habet *Nonnus Dionys. l. xli. fol. 696, &c.*

804. Κεῖνον

Ut fucus supernè albescens,
Super dulce-apparentem tranquillitatem,
Corpus in natationem tradens
Fluctum ab-ante attrahit.

Roseis super papillis, 800
Teneram infra cervicem.

Ingentem fluctum nunc primùm secat.

In medio autem fulci Venus,
Sicut lilium violis involutum,
Translucet per tranquillum. 805

Super autem vehuntur argento,
Super delphinibus saltatoribus,
Dolosi etiam tenero vultu, Amor

804. Κρόνον ὡς ἴους ἐλιχθὲν] Quare ὡς accentu gaudeat, videtur ad v. 796. Eadem similitudō suprā v. 551. Ὅπως πρὶν τὰ λινα ῥόδου κρῖνα πλακύντα. De violis vid. Paschāl. de Coronis l. iii. c. 4.

806. Ἰσὺς ἀργύρου δὲ ὄχρῳ] *Tmesis* pro ὑπεροχῆν Vatican. MS. ὄρχῳ, quod nec *versus* nec *sensus* admiserit.

807. Ἐπὶ Δελφίσι χορευταῖς] *Delphinas* rectè vocat saltatores, quod per saltum natent, et præterea musicā delectentur præ cæteris animalibus, ut notamus ad *Euripid.* *Electr.* v. 435. Ἴν' ὁ φίλαυλ' ἱπαλῆς Δελφίς. *Delphinas* idem *Euripides* καλλιχόρος vocat; *Helēn.* v. 1470. Et *Anacreon* mox v. 810. χορὸν ἰχθύων κυρτόν.

808. Δολεροὶ νῆον μίτικον] Olim, Δολερόν νόον μερίπων, quam lectionem *Baxter.* ut ipse ait, *solitā fiduciā* ductus, ampliùs corruptit, legendo μη βάντων, pro μη ἐράτων, nescius; antepenultimam in hoc versu corripi debere. *Scaliger* legit, Δολερόν νόημ' Ἐρώτων. *Heinsii* codex, " Rectè *Stephanus* δολεροί, quod sequitur, itā lege, νῆον μίτικον, quam optimè. Νῆον, ὅτι νεωστὶ γινηθέντας, ἐ ἔμφασιν δηλοῖ Ἀργυρεῖς, καὶ δολεροί. Fronti autem semper habita sedes *ruboris* et *impudentiæ*, *innocentiæ*, et *idoli*. Itā *Christodorus*, — ἐπ' ἀπλακάμῳ ἢ προσώπῳ Ἦσο Σαοφροσύνη κυροτρόφος. Vid. *Polemonis* et *Adamantii* *Φυσιογνωμονικά*.

'Ερος, 'Ιμερος, γελῶντες
 Χορὸς ἰχθύων ἢ κυρτὸς,
 'Επὶ κυμάτων κυβισῶν,
 Παφίης ἐς ὄμμα παίζεις,
 'Ἰνα νήχε' γελῶσα.

810

'Επιλήνι' ὕμν', νβ'.

Τὸν μελανόχρῳα βότρυν
 Ταλάροις φέροντες ἄνδρες,
 Μετὰ παρθένων, ἐπ' ὤμων
 Κατὰ ληνὸν ἢ βαλόντες

815

Μόνον

809. 'Ερος, 'Ιμερος, γελῶντες] *Rectissime*, pro 'Ερος, *Baxter*. hīc 'Ερ' restituit, ut sit in primā sede *Anapaestus* ex lege. 'Ο 'Ερ' autem vox etiam *Homero* nota, ut dicimus ad *Euripid.* *Hippolyt.* v. 449. Et *Hesiodo*, de hāc ipsā *Venere* recens-nata loquenti, *Theogon.* v. 201. Τῆ δ' 'Ερ' ὠμάρτησι καὶ 'Ιμερ' ἴσκιτο καλὸς Γνωμομένη τακρῶτα. Παιδὶ γὰρ μοι ἴσόν δύνω καλῶν, 'Ιμερ' καὶ 'Ερος. *Venus* apud *Lucian.* in *Dearum* iudicio. *Max. Tyr.* §. 8. Οὐ παιδα, ἀλλ' ἀκόλυθον ἔφειρόντα. *Sappho*, Σὺ τε καλὸς φειρόντων 'Ερος. Vid. ad v. 812, et 959. ubi *Horatius* quoque in partes trahitur.

810. Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς] *Elegans* periphrasis *delphinium*, qui curvi et pandi vocantur, etiam *Latinis*, quod incurvantes se in cursu jaculi ad instar propellantur, undē *Nonno* audiunt αὐτοίλικτοι. *Dorsum* iis repandum dat *Plinius* l. ix. c. 8. *Lunatus* delphin *Johanni Lelando* audit; ut modo ostendi ad hujus *Odae* proemium.

811. 'Επὶ κυμάτων κυβισῶν] Et hoc *delphinorum* proprium; lascivire, saltare, surgere in auras, et urinatorum more rursus se prono capite demittere in altum; et hinc *Nonnus* *Dionys.* l. iii. fol. 52. Σιγαλῆς Δελφῶνα κυβισητῆρα γαλήνης.

812. Παφίης ἐς ὄμμα παίζεις] *Langepierre*, homo eruditae lectionis, primus hanc lectionem, ex corrupto Παφίης τε σῶμα παίζεις, hausit; quā nulla unquam conjectura ingeniosior, aut certior et luculentior. Rata itaque esto, καὶ μωγῆ-

λη

Amor et Himerus ridentes.
 Chorúsque piscium pandus, 810
 Super fluctibus urinans,
 Paphiæ ob oculos ludit,
 Quocunque natat ridens.

52. Torcularis hymnus.

Nigrificantem racemum
 Canistris ferentes viri, 815
 Unâ cum virginibus, super humeris ;
 At in torcular jacentes Tantummodò

λη χάρις αὐτῶ. Horatius rem expressit his verbis, *Quam
 jocus circumvolat et Cupido.* Vid. ad v. 959.

813. Ἰνα νίχη.] Quandò ἴνα pro ὅπου, ubi, ponitur, *Indicativo* gaudet, ut hoc in loco; aliàs *Subjunctivo*, pro quo tamen *Atticè* substituitur *Indicativus*, ut notamus ad v. 647.

O D E LII.

Genus carminis idem adhuc continuatur. Et hæc *Ode* ejusdem ferè est argumenti cum *quingagesimâ*, ut ad eam notamus: Quare titulus verus videtur esse debere, Ἐπιλήμιος ὕμνος. Olim. Εἰς οἶνον.

814. Τὸν μελανόχρωτα βότρυ] *Dactylus* hîc primam occupat sedem loco *Anapaesti*, cui ἰσόχρον, quod fieri posse et factum alias notamus ad v. 696. et in scâlâ hujus versûs. Μελανόχρωτος vox nota *Theocrito*, *Idyll.* iii. v. 35. Τῶν μετὶ καὶ ἀ Μέρμηρονος Ἐριθαικῆς ἀ μελανόχρωτος. Pro eâdem occurrit μελαγχρωτος, et μελανόχρωτος, et μελαγχρωτοῖς &c. *Hom.* *Iliad.* σ'. v. 562. — Μέλανος δὲ ἀνα βότρυος ἦσαν.

815. Ταλαίροις φέροντες ἄνδρες] *Henricus Stephanus* φέροντων legit, et à multis probatur; quod minùs faceret, si verborum ordinem pensiculatiùs considerâssent, Βότρυον ἄνδρες φέροντες μὲ, μετὰ παρθένων, βαλόντες δὲ, κ. λ. οἱ ἄρσενες μόνον, ἀνευ παρθένων, πατοῦσιν, κ. λ. Poeta respicit ad illud *Homeri Iliad.* σ'. v. 567. Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθειοι — Πλεκτοῖς ἐν ταλαίροις φέρον, κ. λ.

817. Κατὰ λῶν δὲ βαλόντες] Versus *Ionicus* ἀπ ἰλιόσεως, de quo vid. v. 791.

Μόνον ἄρσενες πατῶσι
 Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
 Μέγα τ' θεὸν κροτῶντες
 Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 Ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες
 Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.

820

Ὅν ὅταν πῆν γεραῖος,
 Τρομεροῖς ποσὶν χορεύῃ,
 Πολιάς τείχας τινάσων
 Ὅ δέ, παρθένον λοχίσσας,
 Ἐρατὸς νέος μεθυθεῖς,
 Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
 Σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,
 Βεβαρημένῳ ἐς ὕπνον,
 Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θελύγῃ

825

830

Προδοτικῶν

821. Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις] Vid. Conrad. Ritterbusf. ad Orprianē Cyneget. l. i. v. 127. — ἐπιληνία χαίρη, ubi hic locus.

822. Ὀρῶντες] Heinsf. codex, ἰσως, Φορῶντες, temerè, nam sic Φορῶντες scribendum. An Ἐρατὸν πίθοις θ' ὀρῶντες;

823. Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον] Nonnulli legunt unicā voce, ἐκζέοντα. Iis non ego assentior, cum alia lectio rectè se habeat, ut sit ordo: Ἐρατὸν ὀρῶντες ἐς νέον Βάκχον ζέοντα (ἐν) πίθοις.

824. Ὅν ὅταν πῆν γεραῖος] Πῆν hic pro πῆν substituo, quoniam, licet πῆν aliquando primam producat, quod notat Eustathius in Homer. πῆν tamen priorem nunquam corripit. Vid. ad v. 935.

826. Πολιάς τείχας τινάσων] Ità Euripides, de senibus Bacchum colentibus, Bacch. v. 185. Καὶ κράτα σείσαι πολίον. Et paulo post, v. 324. Πολία ξυγῆς, ἀδ' ὁμῶς χορευτέον. Nonn. Dionys. fol. 324. Καὶ Πίθος ὁμογέραν, πολὴν ἀνάμοισι τινάσων — ἰχορευς.

828. Ἐρατὸς νέος μεθυθεῖς] Olim ἐλυθεῖς, quæ vox Homericæ,

Tantummodò mares calcant
 Uvam, exprimentes vinum,
 Magnoperè Deum plaudentes 820
 Torculariis hymnis,
 Jucundè in dolia tuentes
 Ad novum effervescentem Bacchum.
 Quem quandò biberit senex *aliquis*,
 Tremulis pedibus saltat, 825
 Canos capillos quassans :
 Virginem verò insidiatus,
 Amabilis juvenis jam probe-madidus,
 Tenerum corpus fufam,
 Umbrosis super frondibus 830
 Gravatum in fomnum,
 Ad amorem intempestivè allicit, Ut

merica, at huic loco minùs accommoda; licet *Archilochus* apud *Stobæum* ferè persuadeat, Ἐν τῷ περὶ ψόλου Ἀφροδίτης λόγῳ. τοῖς ᾧ φιλότιτος ἔρωσ ὑπὸ καρδίῃ ἐλυθεῖς. Versus tamen et *sensus* causâ, cum *Henrico Stephano*, μυθωδοῖς legendum pronuncio: *Bacchus* enim *Veneris* amicus, et *Aristophanes* vocat Οἶνον Ἀφροδίτης γάλα, ut *Athenæ.* fol. 444. Et *Anacreon* mox dicit, v. 837. Μυθῶν ἀτακτα καίζῃσι. Huc refer *Euripidis* *Cyclop.* v. 168.

830. Σπικρῶν ὑπερβὲ φύλων] Confer v. 168.

831. Βεβαρημένῳ ἐς ὕπνον] *Phrasis* notanda, *Gravatus* in fomnum, pro *Gravatus* fomno. *Homer.* βεβαρηότις οἶνος. *Antholog.* Βεβαρημένῳ ὕπνω.

832. Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θείλγ] Cùm olim, ἰ δὲ Ἐρωσ ἄωρα θείλγων, omnia erant conturbata; nunc omnia planissima, nec ullus defectus cernitur. Ἄωρα *adverbialitèr* ponitur, et *metaphoricè* à crudis et vixdum-maturis fructibus, ad teneriorem virginem transfertur. Ἄωρα ᾧ, τὰ παρὰ τ' καιρῶν (an πρὸ τ' καιρῶ) *τρυγῶμα*, inquit, *Suidas.* Quod nonnulli notant ἄωρα mulierem significare, nil nos morari debet, isti enim planè somniant. Θείλγ quidem ipse *Faber* legendum putat.

Προδότην γάμων γενέσθαι.

Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
 Τότε μὴ θέλῃσιν ἄσχει·
 Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 Μεθύων ἄτακτα παίζει.

835

Εἰς ῥόδον, νύ.

Στεφανηφόρε μετ' ἦρος
 Μέλπομαι ῥόδον θέρειον·
 Σὺν, ἑταῖρ', ἄεξε μολπήν.

840
Τόδε

833. Προδότην γάμων γενέσθαι] De virgine locutus est, ut constat v. 827. Quare μελλόντων subaudiendum ad γάμων, vel hoc in loco γάμων, ut Baxter. rectè observat, Figuratè pro Αἰδῶς, Παρθενίας. Notum etiam, quod observamus ad Euripidis Danaen. v. 18. γάμος aliquandò simpliciter poni καὶ εὐφημισμῶν pro ἡ συνουσία, vel τὰ Ἀφροδίσιαι. Vid. Spanhemii Not. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 240. ubi bene multa in hanc rem.

834. Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων] Extat apud Nonnum, Dionys. l. xii. à fol. 225. ad fol. 228. Vindemiæ descriptio, undè magna lux huic Odae, et ibi quoque nymphea ἀπειθῆς Ὅς δὲ νοσπλάγκτοιο μίθης δεδνημένῳ οἴτρῳ Παρθενικῆς ἀγωγῆς σαόφρονῳ ἠΨατρὸς μήτρης. Αὐτῶν δ' ἐπὶ Κύπρῳ ἀπειθῆς εἰματα Νύμφης Χιμῆ ὀπιωδοτῶν ῥοδίων ἐπιφύσαστο μνηῶν. Vid. et Nemesian. Eclog. 3.

835. Τότε μὴ θέλῃσιν ἄσχει] Non hìc ἄσχω absolutè strangulo significat, verùm ità fauces constringere, ut raptōres puellis facere solent, nè exclament. Ita Lucian. in Æsaci Dialogo, Τί ἄσχεις, ὃ Πρωτισίλαι, τὴν Ἑλένην προσκισῶν; vel alio quovis modo constringere, comprimere, vel coercere, ut debitoribus facere solent importuni et violenti creditores; ita D. Matthæus c. xviii. v. 28. Κρατήσας αὐτὸν ἔπνυγε. Πνίγω enim vox συμπίπτω τῷ ἄσχω. Et ita idem Lucian. in Lapith. Οὐδὲ ἄσχω τὴν μαθητῆα, ἢ μὴ κατα

Ut ipsa proditrix pudoris fiat.

Et ipse verbis suis minime suadens,

Tum demùm invitam comprimit :

835

Inter juvenes enim Bacchus

Ebrius intemperanter ludit.

53. In Rosam.

Unà cum coronigero vere

Cantu-celebro rosam æstivam :

Tu, sodalis, adjuva cantilenam.

840

Hæc

κατὰ καιρὸν ἀπειθῶσι τὰς μωδὰς. Figuratè demùm *comprimere et violento congressu quasi suffocare.*

837. Μελῶν ἀτακτα παιζῶ] Ἔστ ὑψηλῶς μὸς simul et μειῶσις, pro ὑβρίσι. Sic ἐστακτίω, *castè viuo.* Vid. *Perizon.* ad *Ælian.* V. H. l. xiv. c. 48. §. 2. ἀτακτίω, ὑβρίσω.

O D E LIII.

Carminis genus etiamnum continuatur, idem nempè cum Odâ *tertiâ.* Et hæc *Ode* ejusdem serè argumenti est cum Odâ *quintâ*; ut notamus ad v. 76. Nihil quidem hâc Odâ venustius tota protulit antiquitas. Quòd autem rosa sit *regina* florum, patet ex v. 970. et iis, quæ ibidem ex *Sapphone* laudo.

839. Μέλπομαι ῥόδον θέρειω] γρ. θερνόν, verùm ob verum lego θέρειω, quæ vox genuina, vetus, et magis poetica, metróque aptior. *Dinnerus* in epithetis Ἐῖ' Ἐαρ, legit θερνέω. Est autem hîc *primâ* fede *Amphimacer* pro *Anapæsto*, de quâ re suprâ ad v. 87. 853. et 927.

840. Συνίται' αἴξι μολπή] Vetus lectio, Συνίταιρ' αἴξι μέλπω, pro quâ *Baxter.* substituit, Συνίταιροι αἴξιοι μέλπω, nullâ *metri*, nêdum *sensûs* ratione habitâ. *Scaliger* multò meliùs, Συνίταιρ', αἴξι μέλπω. *Henr. Stephan.* quamvis dubitantèr, Συνίταιρ' αἴξι μολπήν. *Daniel Heinsius* in hâc parte felicior, Συνίταιρ', αἴξι μολπήν. Mallem legas, Συν, ἑταιρ', αἴξι μολπήν. Quæ postrema lectio potior videtur, ut sit, per *Tmesin*, pro συνάξι. Quanquam et *Euripidi* σύγκασι κόραι, pro simplici κάσι, occurrat, et *Ξησίκοσι* *Homero*, *Odyss.* ζ'. v. 98. pro simplici εἰκοσι. Et hinc

Τόδε γάρ θεῶν ἄημα,
 Τόδε γάρ βροτῶν τὸ χάσμα,
 Χάρισίν τ' ἄγαλμ', ἐν ὥραις
 Πολυανθέων ἐρώτων·
 Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

845

Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 Χαρίεν φύλον τε Μισέων·
 Γλυκὺ καὶ ποιῶντι πείραν
 Ἐν ἁκανθίαις ἀταρποις·
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν

850

Μαλακασί

hinc dominus *Dacier* (cui cum eleganti conjugē *Fabri* filiā plurimum debent literæ tam *Græcæ*, quàm *Latine*) conjecturam fecit, hanc *Oden dialogi* formâ scriptam; cui conjecturæ suus debetur honos: quanquam *Anacreon* potuit ipse canere ad sodalis citharam, cujus pulsus proinde ipsum canticum suavissimum suâ jucunditate congruisque modulis multum adjuvaret.

841. Τόδε καὶ θεῶν ἄημα] Ita suprâ v. 83. Τόδε καὶ θεῶν σι τριτά. Verum altior hic doctrina latet. Deorum præsentia creditur *roseum quid spirare*. Unde *Virgil. Æn. l. i. v. 406.* — *et avertens roseâ cervice refulsit, Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem spiravêre*. Certe *Cardanus*, de *Subtilitate* l. xiii. *Igitur solus odor ex bis, quæ sentiuntur, aut occidere, aut recreare, hominem potest. Nam spiritum, in quo animæ opus elucescit, aut bonus odor nutrit, aut malus destruit. Itaque ea de causa thura Diis adolentur, quod divina pars in nobis odoribus gaudeat; atque etiam ob id optimum omen censetur, præsentisquæ alicujus divinitatis, cum odor bonus absque causâ sentitur, Et Homerus prius dixerat Veneris unguentum, rosaceum, Iliad. ψ. v. 185.* Ἄλλια κύνας μὲ ἀλάλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη Ἡμαίλα καὶ ἰουκτας ῥοδονέμι ἢ χρίεν ἐλαίω. Vid. infrâ ad v. 862. et quæ Nos ad *Euripid, Hippolyt.* v. 1391.

843. Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων ἐρώτων] Ἐσπερε

ππερε

Hæc etenim Divorum halatio,
 Hæc et mortalium oblectamentum,
 Gratiisque trophæum, in temporibus
 Floridulorum amorum;
 Venereúmque ludicrum.

845

Hæc et argumentum fabulis,
 Gratiósáque planta Musarum:
 Dulcis vel facienti periculum
 In spinosis semitis;
 Dulcis etiam fumentis, ut foveat

850

Mollibus

περὶ, κυανίας ἰσθῶν, Φίλι, νυκτὸς ἄγαλμα. Blon. Confer.
 v. 84. item v. 577.

846. Τόδε κὲ μῆλημα μύθοις] *Faber* hîc, cum filiâ, pro
 μύθοις legunt *Νυμφῶν*, quæ lectio minimè aspernanda, imò
 confirmari videtur ex v. 858. nisi quòd sic bis de *Νυμφί-
 ρhis* rosas colentibus esset dictum. Quare μύθοις per me
 maneat: indè enim poetarum carmina notantur, ut *Sap-
 ρho*, Κατθανοῖσα ἢ κείσασαι. Οὐδέποτε μυαμοσύνα σίθει ἰσθίται,
 οὐδὲ ποχ' ὑπερον. Οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων ἢ ἐν Πιερίας. *Rosæ*
 itaque poetis et fabulis poeticis propria; quod et proximè
 sequenti versu confirmatur, v. 847. Χαρίεν Φυτίν τε Μουσί-
 ων, de quâ re diximus ad v. 76. *Hesychius* hunc locum
 proculdubio respicit. Μῆλημα) ἔτινος ἂν Φροντιζοί, ἀγάπη-
 μα. Μῆλημα μύθοις autem dicitur, ut *Pindaro*, Παρθένωσι
 μῆλημα. Ὡ Φίλτατον μῆλημα δάμασιν πατρός, *Elef.* ad
Orestem apud *Æschyl.* *Choeph.* et *Anacreonti* suprâ v. 843.
 Χάρισιν ἄγαλμα. Vid. ad v. 82.

847. Χαρίεν [Φυτίν τε Μουσίων] *Rosam Musis* sacram
 ostendo ad v. 76. et v. 846.

848. Γλυκὺ κὲ ποῖοντι πείραν] *Henric. Stephan.* legit Γλυ-
 κὺ ἔ ποθόντα πείραν. Verùm idem sensus, si nostram lectio-
 nem admittas; nam in eâ *Baxtero* assentior, qui hîc pro
 ποῖοντα et λαβόντα, v. 850. legit ποῖουντι et λαβόντι. Nil
 enim opus erat προσάγοντ' notare, propter *Apostrophem*, po-
 ni pro προσάγοντι. Et sanè tres alii *Dativi* casus immedi-
 atè sequuntur à v. 853. nempè, et deinceps.

851. Μαλακαῖσι

Μαλακαῖσι χερσὶ, κέφως
Προάγοι' Ἐρωῖος ἄνθος.

Ὡς σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις δ' ἑορταῖς.

855

Τί δ' ἀνευ ῥόδου γένοι' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
Ῥοδοπήχες ἢ Νύμφαι,
Ῥοδόχρυσ ἢ Καφροδίτη

Παρά

851. Μαλακαῖσι χερσὶ κέφως] Et hic libentè *Baxtero* assentior, qui κέφως pro κέφαίς legendam rectè auguratur; et ut ille ait, *Rosæ levitèr tractatæ diutius odorem servant*, certè fortius nares feriunt.

852. Προάγοντι] *Subaudi naribus.*

853. Ὡς σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν] *Baxterus*, “*Pronum*, “*inquit*, fuerat reponere τὸδ' σοφῶ pro *monstrofo*, ὠσοφῶ, “*bonus tamen Stephanus id non vidit*:” Ità ille illudens *Stephano*, qui cautior quàm esset, non putabat *Απρβιμα-επιμ* in *primâ* fede admitti posse; quod tamen aliquandò fieri ostendo ad v. 839. Aliàs ego sanè legerem, Τί; Σοφῶ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν. Verùm ob rationem prædictam, cum *Baxtero*, τῆ σοφῶ, legerem, nisi *Vatican.* MS. haberet, Ὡς σοφῶ, quæ lectio et proba, nec coacta, cùm totidem eisdemque literas ferat, quas *monstratum* illud ὠσοφῶ, quare maneat rata. Σοφῶς autem poetas et aliàs vocat, v. 860. Et poetarum negotium erat in *Dionysiacis*, ut omnibus notum, quod spectat ad v. 855. Διονυσίαις δ' ἑορταῖς. *Mr. Dacier* legit Τὸ ῥόδον &c.

855. Διονυσίαις δ' ἑορταῖς] In *Pythiis* ludis erant antiquitè certamina *ingeniorum*, ut *Homerus* ipse testatur. *Hymn.* in *Apollin.* v. 149. Οἱ δὲ σὶ πυγμαχίῃ τε, καὶ ὄρχηθμῶ, ἐαιούδῃ Μηνιάδμοι τίρπουσιν, ὅταν εἴσων ἄγῶνα. Et *Anacreon* mox apertè innuit ad v. 992. Hinc in *Dionysiacis* is mos apud *Athenienses*; ut mox ad v. 1290. et idem *ingeniorum* certamen propositum ab *Artemisiâ* reginâ, ad *Mausoli* conjugis charissimi funus, in quo certavit inter

alios

Mollibus in manibus, levitèr naribus

Admoventi amoris florem.

Adeò docto quoque poetæ hæc ipsa jucunda

Conviviisque atque mensis,

Et præcipuè Dionysiacis solennitatibus. 855

Quid enim absque rosa fiat?

Roseis-digitis quidem Aurora,

Roseisque cubitis Nymphæ,

Roseâque cute Venus

A doctis

alios *Isocrates*, ἠγωνίσαστο, inquit *Plutarchus*, in illius vitâ, καὶ τὸ ἐπὶ Μανυσάλῳ τεθνήσκει ὑπὸ Ἀρτεμισίας ἀγῶνα· τὸ δὲ ἐγκώμιον ἔσώζεται. Talia erant ingeniorum certamina et olim apud nos *Anglos*, coram nobilissimo ordine *Garteriano*, festo *D. Georgii*, quando mos fuit regi et sociis poemata offerre; ut *Élias Asbmole*, *Garter.* fol. 594. *Ingeniorum* certamina apud veteres *Britannos*, vid. *Selden.* in *Drayton.* *Polyolbion.* fol. 67.

856. Τί δ' αἴτιον ῥίθου γίνουσι ἄν] *Vatican.* MS. Τί δ' ἄρα καὶ τὸ γίνουσι ἄν; Et sic quidem *Tribrachys* pro *Anacreosto*; quod aliquandò fieri probamus, ad v. 788. et 792. Verùm hæc mihi potiùs *explicatio*, quàm *lectio* vera videtur. Proximus quoque versus incipit quasi novam *Oden* in *Vaticano* MS. quod ferè domini *Dacier* ordinationem *Ἀλεγεινῶν* confirmat.

857. Ῥοδῶδάκτυλῳ ῥοδῷ Ἠὼς] *Homero* familiare hoc epitheton, quem libentèr *Anacreon* sequitur. Ille et Ἠὼ ῥοδῶδαν vocat, *Hymn.* xxx. v. 6. ut et *Theocritus*, *Idyll.* 2. 148. Et *Hesiodus* nympham *Eunicen*, *Oceani* filiam, *Theogon.* v. 247, ut *Anacreon* versu sequenti.

858. Ῥοδῶδαις δὲ Νύμφαι] Vid. ad v. 857. *Nonnus* Nymphas ῥοδῶδαισας vocat. *Theocrit.* *Idyll.* xv. v. 128. ὁ ῥοδῶδαισας Ἀδωνίς.

859. Ῥοδῶδαισας ὃ καὶ Ῥοδίτη] καὶ Ῥοδίτη pro καὶ Ἀφροδίτη, ut v. 389. Quod rosea sit *Venus*, et quòd *Veneri* dicata sit rosa, diximus ad v. 76. et 841. *Nonno* etiam ῥοδῶδαισας et

Παρά τ' σοφῶν καλεῖται.

860

Τόδε καὶ νοσῶσι ἀρκεῖ.

Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει.

Τόδε καὶ χρόνον βιάται.

Χαρίεν ῥόδων ἢ γῆρας

Νεότητι ἔχεν ὄδμην.

865

Φέρε δὴ φυλὴν λέγωμαι

Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης

Δεδροσωμύλει Κυθήριε

Ἐλόχευε Πόντος ἀφρῶ,

Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνιε

870

Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,

Φοβερὰν θεῶν Ὀλύμπω.

Τότε

et ῥόδιον αὐδῶν audit, et *Antholog.* l. iv. fol. 374. — Ἄρκεα ποίαν εἰσὶ θεῶν; Ἡρῆς κὲ ῥόδιος Πρωφῆς.

860. Παρά τ' σοφῶν καλεῖται] Vid. *suprà* ad v. 853. et *infra* ad v. 994. *Quintilian.* l. i. c. 10. Quis ignorat, musicam tantum jam antiquis illis temporibus, non studii, verum etiam venerationis, habuisse; ut iidem *musici* et *vates* et *sapientes* judicarentur? Vid. *Scholias.* *Homeri* ad *Odyss.* γ. v. 267. et quid nos in locum, ex *Athenaeo* et aliis. Quia poeta noster ab ipso *Socrate* vocatur ὁ σοφὸς Ἀνακρέων, ut in illius *vita* dicimus.

861. Τόδε κὲ νοσῶσι ἀρκεῖ] Et *folia* rosarum *capiti* applicata, et *succus*, et *infusio*, et *decoctio*, *syrupus*, et *oleum* rosarum, apud *botanistas* et *medicos* laudantur. Vid. *Dioscoriden*, *Galenum*, *Borellum*, *Riverium*, *Heurnium*, *Robert.* *Lovel.* et *Pharmacopaeos*, quibus adde *Caroli Pasch.* de *Coronis* l. iii. c. 7. p. 160.

862. Τόδε κὲ νεκροῖς ἀμύνει] Hic poeta aperte alludit ad *rosam* illud unguentum, quo *Venus Hectoris* cadaver *sincerum* et *integrum* conservavit, ut *suprà* ostendimus ad v. 841. Tangit etiam τὰς ἐν ταφαῖς εἰφάτους. De quibus *Joh. Kirchman* de *funeribus Romanor.* l. i. c. xi. Vid. *Euripid.* *Phoeniss.* v. 1626. et *Troad.* 1247.

863. Τόδε

A doctis poetis vocetur. 860

Hæc etiam ægrotantibus opitulatur ;

Hæc vel mortuis auxiliatur :

Hæc et tempus vi-vincit :

Gratiosa enim rosarum senectus

Juventutis suæ retinet odorem. 865

Agedum, originem illius dicamus :

Placido quandò ex mari

Rore-conspersam Venerem

Parturiebat pontus è spumâ,

Bellicrepâmque Minervam 870

E vertice suo ostendebat Jupiter,

Formidandum spectaculum Olympo ; Tunc

863. Τὸ δὲ καὶ χρόνον βιάται] Κρόνον δὲ οὐτε Ἔραος, οὐτε ῥόδα εἶδεν. *Philosfrat.* Epist. I. Evidenter allusum ad nobile illud *Sapphus νόημα*, supra memoratum ad v. 846. ut nempè Musarum rosæ corollæ intelligantur, quæ immortalitati consecrant. Et sanè sequentia verba sunt *ἔχρησται* priorum, *Καρίεν ῥόδων δὲ γῆρας Νεότητος ἔχεν ὄδραν*. Vid. ad v. 880.

864. *Καρίεν ῥόδων δὲ γῆρας*] Notissimum est rosarum etiam caput mortuum odoriferum.

866. Φέρε δὴ, φέρον λέγωμεν] Plerique alii codices Φέρε δὴ, at *Baxterus*, Φέρε δὲ, malè. Φέρε, λάβωμεν, *Plutarch.* ita supra Φέρε πειρώσωμεν v. 49. Ita Ἄγυ δὴ, v. 915. unde *Agedum* Latinorum,

867. *Κορυφῆς ὅτι ἐν θαλάσσης*] De *Veneris* ortu ex mari, vid. in Proœmio Od. LI. et v. 784.

868. *Δεδροσωμένω — ἀφρῶ*] Undè, ut volunt *Græci*, nomen Ἀφροδίτη, licet *Euripides* ad ἀφροσύνω referat *Troad.* 990.

871. *Κορυφῆς ἐδίεινε Ζεὺς*] γρ. *Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεὺς*. Hoc testatur *H. Steph.* et ita sane *Vatican.* MS. in quo versiculus alter, quem omninò addendum duxi, ut mox videbis.

872. *Φοβερὸν δὴν Ὀλύμπω*] Hunc versum primus ego *Anacreonti*

Τότε καὶ ῥόδων ἀγῆτων
 Νέον ἔργος ἤθησε χθών
 Πολυδαίδαλον λοχέυμα.

875

Μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
 Ῥόδον ὡς γένοιτο, Νέκλιας
 Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτόν ἀμβροτον Λυαίης.

880

Εἰς ἑαυτὸν, νδ'.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὄμιλον
 Ἔσορῶ, πάρεστιν ἤθη
 Τότε δὴ, τότε' ἐς χορείῳ
 Ὅ γέρων ἐγὼ πλερῶμαι.

Περίμεινόν

Anacreonti restituo ex Vaticano MS. sumptum. Atque ita sensus plenior, et locus elegantior, et periodus rotundior, tribus utrinque versibus, hinc Veneri, illinc Minervæ datis. Ob Dorismi verò speciem nemo dubitet; voces enim in da, da, ra, et a purum, desinentes, faciunt as et av, sine Dorismi suspicione. Ita Herodotus ipse θίας in Genitivo, non θίας dixit, quod tamen in resolutione Ionica minimè facit, ut in ᾤη pro εία. Confer Homer. Hymn. in Minervam xxvii. v. 4. Τρογυρία, τῆν αὐτὸς ἐγείνατο μητιέτα Ζεὺς Σαμῆς ἐν κεφαλῆς, πολυμήνια τεύχε' ἔχουσαν, Χρυσία, καμφανόοντα σέβας δ' ἔχεν εἰσορόντας Ἀθανάτους. Et hæc hujus loci imitatio ab Anacreonte facta argumentum mihi fit non leve pro hujus certè Hymni auctoritate et antiquitate, cùm Anacreon sit Onomacrito et Cynætho senior.

874. Νέον ἔργον ἤθησε χθών] Malè et hic Baxteri editio ἤθησε legit, *versui, sensuique malè consulens. Etiam si Vat. ita legat per errorem; licet in omnibus aliis ἤθησε legeretur, et Dinnerus quoque et Paschalius hanc lectionem agnoscant.*

878. Ἐπιτέγξας ἀνέτειλεν] MS. Vat. ἀνέθησε, malè,) Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος, de quo ad v. 681. et 817. Quòd nectaris

Tunc etiam rosarum suspiciendarum
 Novam stirpem mirificè-ornavit tellus,
 Operosum admodùm partum. 875

Beatorum verò Deorum concilium,
 Rosa quò fieret, nectar
 Intingens, oriri-fecit
 Magnificam *illam* ex spinâ
 Plantam immortalem Lyæi. 880

54. De seipso.

Quandò ego juvenum cœtum
 Cerno, adest mihi quoque juvenus:
 Tunc nempe, tunc ad choréam
 Vetulus illè ego alacris fio *et quasi alatus.*

Expectato

nectaris infusu *rosa* primùm humi adrubuit, ostendit *Benedictus Curtius*, Hortorum l. xxx. c. 23. ut notamus ad *Euripid.* Cyclop. v. 556. Licet *Aphthonius* ex *Veneris* ipsius sanguine colorem illum amabilem deducat. Vid. Angeli *Politiani* Miscellan. c. xi. ubi de *rosâ* nonnulla lectu jucunda. *Geoponic.* l. XI. c. xvii. *Hom.* Iliad. é. v. 777. Τοῖσιν δ' ἀμύροσίνω Σιμίειε ἀνέτειλε νέμεαξ.

880. Φυτόν ἀμύροτον Λυαίου] *Bacchi, Veneris, et Musarum* florem probamus *rosam* ad v. 76. Ἀμύροτον vocat, vel quòd à nectare ortum habuit, vel quòd immortalitatis fit symbolum, et nè mortua quidem moriatur tota, sed χρόνος βιάται, ut v. 863. ut *Theocrit.* Idyll. xxvii. v. 9. — κ' ἐ ρόδων αὔων ὀλείται.

O D E LIV.

Hæc *Ode* ejusdem adhuc generis, nempe quale illud *tertiæ* Odæ; excepto quòd et hìc bis *terve* occurrat *Ionicus* ἀπ' ἰλαόσον, *Dimeter, Catalectus*; de quo suprâ ad v. 878.

881. Ὅτ' ἐγὼ νέων ὄμιλον] Olim νέοις.

882. Ἐσορῶ, πάρεσιν ἤδη. Olim ἤκα, at *Henric. Steph.* ἤδη hìc, ut suprâ, νέων pro νέοις, cujus emendationi favent, qui sapiunt. Confer v. 752. Τρίχαις γέρον μὲν ἐστὶ, κ. λ.

R

885. Περιμένον

Περίμεινόν με, Κυβήβα,
 ῥόδα δός, θέλω ζέφειας.
 Πολιὸν ἢ γῆρας ἦκας
 Νέος ἐν νέοις χορεύσω.

885

Διονυσίης ἢ μοί τις
 Φερέτω δῶρον ὀπώρας,
 Ἴν' ἴδη γέροντι ἄλκην,
 Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 Δεδαηκότος ἢ πίνειν,
 Χαριέντως τε μανῆναι.

890

Εἰς

885. Περίμεινόν με, Κυβήβα] *Versus Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος*, de quo diximus initio hujus Odæ. *Cubeba* autem hîc sonat *vetulam* quandam ministram, à Deorum matre ejusdem nominis ita dictam, vel ipsam fortè Deam; quasi ad *Corybantiasmum* se jam paraturus esset poeta. Vid. ad v. 207. Γρ. σπηῖα, ex filia Fabri conjecturâ, quam *Longepierre* probat. De quâ voce vid. ad v. 1137. Περὶ μοί νία σπηῖα, *Hen. Steph.*

886. ῥόδα δός, θέλω ζέφειας] Pro *παράδος*, quod priùs obtinuit, *Henric. Steph.* ῥόδα δός, legebat, quam lectionem *Faber et filia*, et *Longepierre*, mecum, probant; *Baxter* improbat haud benè.

887. Πολιὸν ἢ γῆρας ἦκας] *Nemo*, inquit *Baxter*, *mibi vitio vertat, quòd Adverbium ἦκας, in Participium ἦκας mutaverim.* Olim enim ἦκας in omnibus. Dico ego, nullum tale *Participium* dari, certè cum *Circumflexo* in *Penultimâ*; cùm *Participiorum* Aor. ἄ. *ultima* sit semper *longa*, ut *verborum*, brevis. Dubito tamen, an aliàs *Participium*

Expectato me, Cubeba ;
 Rosas præbe ; volo coronari,
 Canamque senectutem abjiciens
 Juvenis inter juvenes saltabo.

Bacchici itaque mihi aliquis

Afferat donum fructûs ;

Ut cernat senis vigorem,

Scientis quidem canere,

Scientisque bibere ;

Nec-invenustè insanire.

55. In

ticipium ἦκας occurrat, licet in secundâ personâ Aorist. α. ab ἦκας, fiat ἦκας, unde ἠκάμω *Med.* voc. Πολιὸν γῆρας) Ut *Homero* λευκὸν γῆρας et πολιοκρόταφοι γέροντες, de quâ re nos infra ad v. 904. et in Prælection. *Sophocl.* xxx.

890. Φερέτω δῶρον ὀπάρης] Olim ροῖαν ἀπ' ὀπάρης, in quo explicando frustra sudabant multi ; et versus intereâ malè se habebat, sensûsque nimis latebat, aut nusquam erat. Nunc, si δῶρον, mecum legas, pro ροῖαν, et ἀπ' rejicias, omnia erunt in tuto, Διονυσίης δῶρον ὀπάρης, elegans *periphrasis* vini, quod *Virgil.* *Æn.* l. i. v. 640. *Munera lætitiæque Dei.* Et est versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσων⊕, quales plurimos huic generi immixtos passim reperias, ut v. 885. et mox v. 894.

892. Διδασκότη⊕ μὲ εἰπεῖν] Jejune hic *Baxter* de simplici *loquelâ* ; cùm εἰπεῖν dicatur per Μείωσιν, pro ἀδειν, et ἔπ⊕, in illa voce lateat, pro ᾠδῆ. Vid. ad v. 961. et v. 1193.

894. Χαρίντως τε μανῆσαι] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάσων⊕, de quo modò ad v. 890. De voce χαρίεις, quòd singularem quandam doctrinæ excellentiam notet, dicemus ad v. 1192.

Εἰς τῆς ἐρῶντας ᾠδάριον, νέ.

Ἐν ἰαχίοις μὲν ἵπποι 895
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι
 Καὶ Παρθίως τὶς ἄνδρας
 Ἐγνώρισεν τιάραις·
 Ἐγὼ δὲ τῆς ἐρῶντας
 Ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς 900
 Ἐχουσι γάρ τι λεπτόν
 Ψυχῆς ἔσω χάραγμα. Εἰς

O D E LV.

Hoc genus carminis idem cum illo *primæ* omnium Odæ.
 “Odarium, inquit *Faber*, inter tot alia, quæ pessimæ
 “notæ ostendi, spurium esse *H. Stephanus* putavit. *Suf-*
 “*picor* νόθον esse hoc ᾠδάριον, inquit, neque tamen ullam ra-
 “tionem addidit. Versus certe sunt absolutissimi; nec
 “quicquam in iis est contra Hellenismum. At ego unico
 “argumento probo, quod ille non probavit; *Parthi* sci-
 “licet, quorum in hoc odario fit mentio, *Anacreontis*
 “tempore nondum noti erant, quod certissima veteris his-
 “torix fide nititur.” *Hæc ille*, falsus omninò; ut ex ve-
 “teri historia nos probabimus. *Herodot.* l. iii. c. 93. ubi
 “nationes varias numerat, quæ sub *Dario Histaspis* filio tri-
 “buta pendebant, ait, Πάρθοι δὲ καὶ Χοράσμιοι, Σογδοὶ τε καὶ
 “Ἄρειοι τρηκόσια τάλαντα. *Darius* autem *Anacreontis* medio
 “tempore floruit. Quin ipsius *Fabri* filia fatetur, *Parthos*
 “ab ipso *Cyro* nomine illo donatos.

895. Ἐν ἰαχίοις μὲν ἵπποι Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι] Δηλωτότι, ἔγ-
 “καυσον χάραγμα. De *Corratia* equo et *Sambora*, Scho-
 “liast. *Aristoph.* ad Νεφέλ v. 22. fol. 59, et 88. *Luciano*
 “*Καπποφόροι* et *Κενταυρίδαι*, *Straboni* fol. 215. *Λυκοφόροι*
 “vocantur, lupi nempe signo ἐγκεκαυστηρισμένοι. Legendus
 “*Vossius* in opere majori de *Grammatica Latina*. *Servius*,
 “&c. in illud *Virgilio* Georg. l. i. v. 263. *Aut pecori fig-*
 “*num*, et *Scaliger* in eundem locum, et in animadversioni-
 “bus *Eusebianis*; *Faber* quoque et filia in hunc locum.

896. Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι] Rectè χάραγμα, de inustâ
 equis

55. In Amatores, odarium.

In clunibus quidem equi 895

Inustum-igne signum gerunt;

Et Parthos quivis viros

Agnoscat ex tiaris:

Ego autem Amatores

Conspicatus *semel*, novi statim: 900

Gerunt enim nescio quam tenuem,

Intra Animam, inultam notulam. 56. De

equis notâ; nam instrumentum, quo hæc signa equorum *armis* vel de coxendicibus inurantur *χαρακτης* propriè dicitur tam *Græcis*, quàm *Latinis*; item *τροσιππον* et *τροσιππιον* *Græcis*. *Anglicè*, A BRANDING IRON. Verbum, *signare* et *dignorare*, si *Festo* fides. *Plin.* l. viii. c. 42. *Bucephalon*—vocârunt, sive ab aspectu torvo, sive ab *infigni taurini capitis armo impressi*.

897. Καὶ Παρθίους τις ἀνδρας] Πάρθοι, Πάρθιοι, et Παρθυαῖοι, nomen gentis, et Παρθία, Παρθυαία, et Παρθυνήνη, nomen regionis, teste *Stephano Byzantino*. Cum hoc populo magna intercessit convenientia *Medis* et *Persis*, et semper ferè cum iis apud auctores junguntur, ut *Act.* ii. v. 9. Πάρθοι, καὶ Μήδοι, ἐν Ἑλλάμῃται, τουτέστι Πέρσαι. *Strabo*, l. xv. Διὰ τὸτο ἐν τὰ ἔθνη τὰ Περσικὰ τέτοις (τοῖς Παρθυαῖοις) καὶ Μήδοις τὰ αὐτὰ ἐ ἀλλοῖς πλείοσι. *Dion. Cassius* l. xl. in rebus *Crassi*, accuratè de iis exponit *Dionys.* *ᾠδ.* v. 1039. Ἀλλ' ἦτοι πυλίων μὲν ὑπὸ καὶ πόδα Κασπίααν Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρῖοι, ἀγκυλότοξοι. In quem locum videtis *Eustathium*.

898. Ἐγγάρισεν τιάραις] Τιάρα ὁ, Κίδαρις ἢ, et Κυρσασία, *idem*; de quibus vocibus videtis *Briffonium* de regum *Persicorum* principatu, *Burtoni* linguæ *Persicæ* reliquias, *Hesych.* *Suid.* &c. *Virgil.* *Æn.* l. vii. v. 247. — *facérque tiaras.* *Servius* in locum, pileus est, quo *Phryges* utuntur, cùm celebrant sacra. Vid. *Bayfium* c. xx. de re vestimentaria. *Parthis* verò, *Medis*, *Persis*, et *Phrygibus* atque proindè totius *Asiæ* populis, in usu erat hoc genus pilei; quod hodiernum *Turban* dicitur.

902. Φυχῆς ἴσω χαρακτης] Tale illud *Antholog.* l. vii. fol. 471. — ἀλλ' ἴσω φίλτρων Ἴδῃ περ κρυδιῆ γνώσος ἐνεστ

Εἰς τὸ γῆρας, 15'.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 Κρόταφοι, κάρη ἢ λευκόν
 Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' Ἡβῆ
 Πάρα γηραλέοι δ' ὀδόντες.
 Γλυκερῶ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
 Βίωται χρόνος λέλειπται.

905

Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
 Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς·

910

Ἄϊδεω γάρ ἐστι δεινὸς
 Μυχός· ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν

Κάθοδος·

ἔνεστι τύπῳ, ut *Longepierre* notat, qui rectè observat, in *anore* quicquid intùs et in corde geritur, facilè foràs cernitur; *Ovid.* Quid non videatur amanti? quod *Fabri* filia minimè advertens poetam minùs cepit. Vid. ad v. 980. Atque ità quicquid *Anacreontis* ad manus nostras salvum et integrum pervenerit, absolvimus; nunc ad ejusdem *fragmenta* devenimus, quæ partim alii, partim, et ea quidem longè plura, nos ipsi collegimus; at omnia puriùs, terfiùsque et ordinatiùs Nos nunc primùm orbi literato offerimus.

O D E LVI.

Hæc *Ode* *Henrico Stephano* debet, quòd primò fit suo auctori addita. Extat verò apud *Stobæum*, λόγῳ 117. fol. 599. sub *Anacreontis* nomine, et est quidem illo dignissima. Donatur à *Grotio* eleganti carmine *Latino*, in suis *Stobæi* Excerptis, fol. 486. Genus autem versùs ad *tertiam* Oden pertinet.

903. Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη] Pro ἡμῖν, vel ἡμῖν, versùs causà, scribo ἡμῖν, ut *Homerus* plus semel factum video, quoties nempè ultima syllaba fit corripienda, Ex. gr. *Odyss.* ὕ. v. 272. Τηλεμάχου· μάλα δὲ ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Vid. infra ad v. 915.

904. Κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν] *Homerus* priùs vocaverat γέροντας πολιοκροτάφους, *Iliad.* Ἰ. v. 518. quoniam ut *Theocritus* *Idyll.* xiv. v. 68. — ἀπὸ κροτάφον πελομέδα Πάν-

56. De senectute suâ.

Cana quidem nobis jamjam
 Tempora, Caputque album :
 Grotâque non ampliùs juvenus 905
 Adest, vetulique sunt dentes ;
 Jucundæque adeò non adhuc multum
 Vitæ tempus reliquum-est.

Propter hæc infandùm lugeo
 Continuò, Tartarum formidans ; 910
 Plutonis enim horrendus est
 Specus ; et molestus in eundem Descensus :

τις γηραλέοι, κ' ἐπιχερὸν ἐς γένον ἔρπει Λευκαίων ὁ χρόνος, —
 primò nam nos caueſcimus omnes temporibus: tum deindè tre-
 mens ad menta genâſque proſerpit ſcuium. Et hoc Alexander
 Apbrodiſienſis idèò fieri vult, quod anteriora capitũs humida
 et phlegmate magis abundant, quàm poſteriora. Ibid. Κάρη
 ἢ λευκόν) Olim κάρη, verùm ego κάρη lego, ut Homer.
 Iliad. χ' v. 74. et ὦ. v. 516. ——— πολίον τε κάρη, πο-
 λίον τε γένειον, ultima enim τῆ κάρη brevis, quod notandum.
 Fit autem κάρη per Arocopen pro κάρηνον.

906. Πάραι γηραλέοι δ' ὀδόντες] Πάραι, pro πάρεσι, quod
 etiam accentu dignoſcitur. Γηραλέοι patitur ſυνίζηſιν in
 Scansione.

907. Γλυκερὴ δ' ὄσπ' ἔτι πολλὸς] Verſus Ionĩcus ἀπ' ἐλάσ-
 ſον, ut mox v. 913. de quo genere ad v. 894, &c.

909. Διὰ ταῦτ' ἀναſαλύζω] Hoc verbum, cùm nullibi
 aliàs videtur occurrere, olim ſerè ſuſpectum omnibus.
 Quarè pro eo Grotius, in excerptis Stobæi p. 487. legit,
 ἀλαſα λύζω, ut Scaliger, quoque et Spanheim. in Calli-
 mach. p. 460. Baxter haud æquè feliciter literarum veſ-
 tigia ſecutus, ἀναſενάζω. Verum niñil ego muto; nam
 Heſychii νροſάλυγιſ, non niſi ad ſαλύζω referendum, vel
 fortè ἀſαλύζω, nam eidem Heſychio ἀſυλάζω (1. ἀſαλύζω)
 λυπεῖ, μεῖλα κλαυθμῶ.

912. Μυχὸς ἀργαλήη δ' ἐς αὐτὸν] Ἀργαλήη, ut v. 906.
 γηραλέοι, patitur ſυνίζηſιν, quaſi ἀργαλήη ſcriberetur, τριſυλ-
 λάβωſ, de quâ re nos ſæpè.

Κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
καταβάντι μὴ ἵαθῆναι.

ἽΟΤΙ ΠΙΝΕΙΝ ΔΕΙ ΜΕΤΕΙΩΣ, ΝΖ΄.

Ἄγε δὴ, φέρε ἡμῖν ὦ παῖ,

915

κελέβω, ὅπως ἄμυσιν

προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχε

Ἵδαλι

913. Κάθοδος· καὶ ἦ ἔτοιμον] Versus *Ionicus* ἀπ' ἐλάοσα-
ut supra v. 907. Lectio autem rectè se habet (eti-
amsi *Faber* quovis pignore contrà contendat) ut sit sen-
sus, Καὶ ἦ ἔτοιμον τῷ ἀπαξ καταβάντι μὴ ποῖ αὐδὺς ἀναθῆναι
Juxta illud *Virgilii* *Æn.* l. vi. v. 126. — *Facilis de-
scensus Averni, Sed revocare gradum, superasque evadere
ad auras, Hoc opus, hic labor est. Fabrum* impugnat ipsa
fagacior filia. Vid. *Tho. Stanlæi* ad *Æschyl.* *Perf.* v. 690.

914. Καταβάντι μὴ ἵαθῆναι] Per *Aphæresin* pro μὴ ἀναθῆναι,
ut v. 325. Τὰ μετὰ τὰ μὲν πικαίσι, et v. 1138. Ἐκ ποτα-
μῶ πανίρχομαι. Potest etiam legi, μὴ ἀναθῆναι, nam et ἄ.
in scansione *Latinorum more* tolli potest, licet in scriptione
maneat, et *Anapæstus* in tertio loco ferri benè potest.

O D E LVII.

Hæc *Ode* ejusdem generis cum præcedenti, de quo ge-
nere diximus ad *tertiam*. Collegit autem *Henr. Stephanus*,
et extat apud *Athenæ.* l. x. fol. 427. et aliquâ ex parte
fol. 475. At nullibi quidem satis plena, ut hætenùs vi-
sum, certè non emendata. *Casaubonus* emendare tentavit,
at non satis feliciter, ut alia certe quamplura. *Pleniorem*
fane, siquid abest, nos facere minime valemus, ob *exem-
plarium* defectum (hic enim et deinceps exceptâ *Odâ* lxx,
lxxvi. à *Vaticano MS.* prorsus destituimur) *emendatiorem* ve-
rò, quoad sensum et numeros, id quidem fideliter et pro-
viribus tentabimus. *Eustathius* fol. 1476. lin. 29. prio-
rem partem hujus fragmenti laudat, usque ad *κναθῆς*, ve-
rùm ut ex *Athenæo* fol. 475. atque proinde nihilo fere
emendatius ipso fonte. *Anacreontis* autem sobrietas vel ex
unico hoc loco defendi potest.

915. Ἄγε δὴ, φέρε ἡμῖν, ὦ παῖ] Vid. ad v. 866. ubi
φέρε δὴ. Lego et hîc ἡμῖν, versûs causâ, ut supra ad
v. 903.

Descensus: siquidem paratum est
 Descendenti *semel* non iterum-ascendere.

57. Quòd moderatè bibendum.

Agedum, affer nobis, ô puer, 915
 Poculum, ut plenum haustum
 Propinem; partim decem infunde Aqua,

v. 903. nec sine magno exemplo, ut ex *Homero* ibidem ostendimus.

916. Κελίβλω, ὅπως Ἀμυσι] Κελίβη, ποτήριον ξύλινον, κυλικῶδες; Εὐφορίαν ἐν Ποτηριογλύπη, Ὅσις ἔμνην κελίβη Ἀλωβῆ-
 δα μῦθον ἀπέγρα. Scholiastes *Theocriti* in illud, *Idyll.* ii. v. 2. Στέφον τῶν κελίβη Φοινικίῳ οἴος αἰάτω. Ipse mox *Anacreon* v. 1124. Τρισκύαθον τὴν κελίβλω. Ἄδηλον δὲ, ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτήριον, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον. Κελίβη καλεῖται ἀπὸ Ἐ χειν εἰς αὐτὸ τὴν λουήν. *Athenæ.* ex *Casauboni* emendatione. *Ibid.* Ὅπως) *Athenæ.* ὅπως, idque magis *Ionice*. *Ibid.* Ἀμυσι) Facit et ἀμυσιδα, ut *Horat.* l. i. Od. 36. *Threiciam* vocat *Amystida*. Quid sit *Amystis*, diximus ad *Euripid.* *Rhes.* v. 419. et suprâ v. 320.

917. Προπίω. τὰ μὲν δέκα ἔγχυ] Ità rectè *Eustathius*, loco suprâ laudato, ubi δέκα legit, non δύο, ut *Athenæus*. Δέκα enim ὕδατος μέρη melius respondent τοῖς πέντε οἴνω, quam δύο. Quod ἔγχυας uterque legat, sciendum, illos *sensum*, non *metrum*, attendisse. Cave tamen, ne τὰ μὲν et τὰ δὲ, ad τὸ κυάθου referri putes; *Adverbialitèr* potius sumas, ut v. 428. ut sit ordo, Ἐγχυε τὰ μὲν κυάθου ὕδατος δέκα, τὰ δὲ κυάθου οἴνου πέντε. *Varia* autem apud veteres erat *mixtura*, neque eadem semper *crâsis*. Hæc enim proportio *Menandri*, Τρεῖς ὕδατος, οἴνου δὲ ἓν μόνον. Idem *Hesiodus*, Τρεῖς δὲ ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἔρμεν οἴνου. De tribus vini cyathis *Eubulus*, *Minor. Poet.* p. 495. Edit *Cantab.* 1684. *Alexis* in *Tetbye*, ἕνα ἔ τετῖάρας. Proverbium apud *Athenæ.* fol. 107. Ἡ πέντε πίνειν, ἢ τρεῖς, ἢ μὴ τετῖαρα. *Homærus* de vino *Maroniano* sive *Pramnio*, *Odyss.* ἰ. v. 209. Ἐ δὲ πᾶς ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα. Et sic variabatur proportio, consideratione *vini*, aut *personarum*, *temporis*, aut *loci*, *reique* et *occasionis*, habitâ, uti fieri solet.

919. Κυάθου:

Ἵδαίῳ, τὰ πέντε δ' οἴνω

Κυάθους ὑβρισιῶσαν

Φρένα δεῦε Βαοσάρησιν.

920

Ἄγε δῶτε μηκέθ' ἔτω,

Πατάγω τε καλαληῶ,

Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω

Μελετώμην· ἀλλὰ καλοῖς

Ἵποπινόμεαδ' ἐν ὕμνοις.

925

Εἰς

919. Κυάθους ὑβρισιῶσαν] *Theodor. Marcil.* in *Horat.* ita legit, quod omninò retinendum. Olim κυάθους ὡς ἀν ὑβρισιῶσαν. Ubi apparet, ὡς ἀν, ex ultimis duabus syllabis τῆ ὑβρισιῶσαν malè ortum; quare deleo.

920. Φρένα δεῦε Βαοσάρησιν] In omnibus exemplaribus olim ἀναδιδυβασαρήσω, aut ἀναδύων βαοσαρήσω. At *Theodor. Marcil.* Φρένα δεῦων, quod ob versum, in Φρένα δεῦε muto; quomodò *Alcæus* Τῆγξε πνεύμονας οἴνω dixerat. Mirorque nemini antehac id visum. Vetus lectio βαοσαρήσω, si talis vox daretur, et proba esset, sonaret τ̄ Βαοσαρήα σείσω, ut *Horat.* — non ego te, candidè *Bassareu*, *Invitum* quatiàm. Quoniam verò istiusmodi vox, quam vix alibi reperias, fensui obstaret (nam ex moderatâ mixturâ et hujus Odæ conclusione patet, poetam in bibendo moderationem nunc poscere) lego Βαοσάρησιν. Βαοσάρα autem et Βαοσαρῆς, ut mox v. 1252. Βάκχη, Μιμαλθῶν, Λήνη, Θυιάς· Βαοσαρῆς) Βάκχος. Ab *Hebræo* רבב, ὄμφαξ, vel רבב. Βάοσαρ, ἐτρύγησεν, ut Βαοσαρῆς respondeat, τῇ Προτρύγῃ Βάκχη, *Ælian.* Var. *Histor.* l. iii. c. 41. quod tamen *Perizonium* diligentissimum alioquin commentatorem latuit. Sequitur lacuna, ut omnibus hæctenus visum; verum nullus est defectus. Nam *Athenæus*, loco citato, cum hoc versu canticum abruptit, et paucis interjectis ita demum progreditur, Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν, Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν, Ἄγε δῶτε κ. λ. et sic totum canticum absolvit; vox enim προελθὼν nihil evincit de omissione aliquâ, nec aliud hîc sonat, præter

Aquæ, et partim quinque vini

Cyathos; petulantem

Animum irrigato *professis* Bacchi-cultrici-
bus. 920

Age igitur, date: Neque ampliùs hoc-
modo,

Streptituque et clamore,

Scythicum bibendi-morem in vino

Affectemus; verùm honestos

Moderatè-bibamus inter hymnos. 925

28. In

præter, *quod sequitur*; quare carmen, ut unicum, lego, et
continuandum itatuo.

921. Ἄγε δάτε, μηκέθ' ἔτω] Δίδωθι, *Homer. Odyss. γ'.
v. 380.* pro δίδωθι et δάθι eodem modo, pro δόθι, vel δός
Poeticé. Vid. *Eustath. fol. 1418. lin. 5.* Citat, et hunc
locum, post *Athenæum*, *C. Barthius in Adversar.*

922. Πατόρω τε κάλαλητῶ] Κάλαλητῶ, juxta meliores
codices scribendum, ut prior syllaba producatur; quod lex
versus postulat. Huc refer *Horat. Carm. l. i. Od. 27.*
*Natis in usum lætitia scyphis pugnare Ibracum est; tollite
Barbarum morem &c.* vid. *Longepierre.*

923. Σκυθικὴν πόσιν] Ἀκρατοποσίαν, ut ad v. 920. Vid.
Perizon. ad Ælian. V. H. l. ii. c. 41. §, 10.

925. Ἰποπνόμεθ' ἐν ὕμνοις] Ita lego pro Ἰποπνόντες,
sensu postulante, et est Ὀρισικόν, ἀντὶ Ἰποτακτικῆς. Et hęc
Ἰποπνῶ. *subbibō*, voce *Plautinā* et *Suetonianā*; hoc est,
Parce et ex intervallis, *frequentèr* et *parùm* bibo. Aliàs ea
vox *largiùs bibo* significat, ut *Busbeio* et aliis visum. Ità
certe *Alexis* apud *Athenæ.* l. i. ἐχθρὸς ἰσπέπνεις, εἶτα νυνὶ κραι-
παλῶς, Heri plus satis bibisti, nunc crapulâ gravaris. Ἰμ-
νοίς) Hic pro *Scoliiis*, σκολίοις, aut *Pæanibus*, vox ὕμ-
νοις usurpatur, ut aliquandò latiùs pro quovis *carmine*, undè
ὕμνοπόλοισι, simpliciter et absolutè pro Poeta. De hac re
multi *grammatici* et *lexicographi*, quorum omnem penum
ferè exhaustit *Cælius Rhodiginus*, *Antiq. Lecton. l. vii.*

c. 5.

Εἰς Ἔρωτα, ἠ.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ ἢ ἄβρον
 Μέλπομαι, βρῦντα μίτραις
 Πολυαθέμοις, αἰείδων·
 Ὅδε καὶ θεῶν δυνάσσης,
 Ὅδε καὶ βροτῆς δαμάζει.

930

Ἄνακρέοντειον, νθ'.

Στέφος πλέκων πόθ' εὖρον
 Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
 Καὶ τῶν πλερῶν καταχῶν
 Ἐβάπρισ' ἐς τὸ οἶνον·
 Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν

935

Καί

O D E LVIII.

Carminis genus idem cum præcedenti. Et hæc Ode, sive potius Odeæ fragmentum, extat apud *Clement. Alexandrin.* Strom. l. vi. et apud *Arsenium* in *Collectaneis Græcis*.

926. Τὸν Ἔρωτα ἢ ἄβρον] Τὸν in versus principio addo ego ad metrum supplendum.

927. Μέλπομαι βρῦντα μίτραις] *Amphimacer*, loco *Anapæsti*, non nunc primùm ponitur; factum et alias noto, ad v. 87, 839, 853. et exemplo *Homeri* defendo. De voce βρῦντα, vid. ad v. 96, et v. 577. Μίτραις) An quia παρθέναι μίτραι, quæ solvuntur à maritis, *Cupidini* dicantur? *Veneri* certè dicari solitæ, ut *Callimachus*, loco supra laudato, ad v. 315. et *Theocrit.* Idyll. κζ'. v. 54. Φεῦ, Φεῦ. καὶ τὰν μίτραν ἀπέχρισες. ἐς τίδ' ἔλυσας; Τῶ Παφίᾳ πρῶτισον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. An simpliciter pro *τίφωσι*, *corollæ*, quales *amatores* et *ebrii* gestare solebant, variis floribus intextas. Vid. *Martinii Lexicon.* in v. *Mitra*.

929. Ὁ ἢ καὶ θεῶν δυνάσσης] *Clemens Alexandrinus*, loco supra laudato, testatur; hinc *Euripidem* sibi hausisse illud, edit. nostræ *Euripid.* *Phædra* v. 1. Ἔρωτος ἢ ἀνδρας ἢ μὲ-

1006

58. In Amorem.

Amorem etenim delicatulum

Cano, abundantem corollis

Floridulis celebrans :

Hic nempè et Deorum imperator est,

Hic et mortales domat.

930

59. Anacreonticum,

Corollam nectens aliquandò reperi

Inter rosas Amorem,

Pennisque statim corripiciens

Immersi in vinum ;

Acceptoque poculo, illum ebibi.

935

Atque

ως ἐπέρχεται, οὐδ' αὖ γυναῖκας ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς τα-
ράσσει, καὶ πὶ πότον ἔρχεῖ.)

930. Ο ὃ βροτῆς δαμάζει] Potuit quidem poeta, ad θε-
ῶν δυνάμεως, addere etiam βροτῶν δαμάσεως, nec ineptè ; ast
aliud visum, at Græcæ linguæ copia magis appareat, et
Syntaxews varietas magis capiat.

O D E LIX.

Carminis genus idem cum primâ Odâ. Extat *Antholog.*
l. vii. fol. 484. et *Juliano* ἀπὸ τῆς ὑπερχῶν Αἰγυπτίῳ ascri-
bitur ; quod sanè indignè sero, inquit *Baxter* ; quasi *Ana-
creon* alienis egeret plumis. Ille quidem *Julianus* plura
alia elegantè scripsit, etiam *Odarion* hoc ex nostri poetæ,
ut puto, imitatione. Quare *Anacreonticum* pronuncio,
Anacreontis esse, nè post *Baxterum* dicere audeo. Locum
tamen hîc habere potest, ut et *Ode* lxiii. cum ipso *Ana-
creonte* minime sit indigna ; præsertim quod jamdiu locum
hîc obtinuit, etiam in *Indicem* et versuum numerum incor-
poratum.

935. Λαῖῶν δ' ἔπιον αὐτὸν] γρ. ἔπιον, et illius vocis *me-
diam* syllabam aliquandò produci posse non diffiteor, etiam
probo demonstròque ad *Homer. Odyss. κ' v. 160.* et in
his notulis ad v. 824. Quomodò *Antholog.* fol. 172.

Πίωμα,

Καὶ νῦν ἔσω μελῶν με
Πτεροῖσι γαργαλίξει.

Λιτανεία, ξ΄.

Γυνῆμαί σ', ἔλαφῆβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν', Ἄρτεμι, Θηρῶν.

940

Ἴχε νῦν ἐπὶ Ληθαίῃς
Δίησι Φρεοκαρδίων
Ἄνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν

Χαίρῃσ'.

Πίωμαί, ὦ Λήλαιε, πολὺ πλέον, ἢ πῆε Κύκλωψ. Legendum tamen hic ἔπιον censeo; ne offendantur imperitiores.

937. Πτεροῖσι γαργαλίξει.] *Aristides* dixit, Τὰ ὅσα γαργαλίξεν. *Infrà* v. 1250. Ἔρωσ ἰαίνει γαργαλίξων σπλάγγνα. *Vid. Hesych. et Phavorin. in v.*

O D E LX.

Carminis genus idem cum *Odâ tricesima*, excepto, quòd inibi versus omnes *Spondeo* claudantur, hic omnes, præter duos, *Dactylo*. Illi itaque duo *Pberrecreatii* dicuntur, ut ad prædictam *Oden* notamus; reliqui omnes *Glycomii*, qualis *Horatianus* ille, *Festo quid potiùs die*. *Vid. Buchananani Psalm. 116*. Hic *Hymnus* extat apud *Hephestionem Grammaticum* p. 69, et 73. Et tertius ejusdem versus laudatur ab *Eustathio* fol. 1338. lin. 47. quare nemo debet suspicari, hunc hymnum *Anacreontis* non esse, ob *Scholiasitæ Pindarici* verba, *Isthmiotic. Od. ii. v. 1*. Ἀνακρέοντα γῶν ἐρωτηθέντα, φασί, ἀγρίωσσι εἰς θεὸς γράφει ἕμνας, ἀλλ' εἰς παιδάσ; εἰπεῖν, ὅτι ἔτοι ἡμῶν θεοὶ εἰσιν. Illius enim auctoritati magnos hos grammaticos oppono, et re ipsâ contrarium probo ad v. 144. ad *Oden* I. lii, lviii, lxiv. præter hunc locum, et plenius in *Auctoris Vita*.

938. Γυνῆμαί σ', ἔλαφῆβόλε] De hoc proprio *Diane* epitheto, vid. *Callimach. Hymn. Dian. v. 262*. Μηδ' ἔλαφῆβόλλῃ, μηδ' εὐσοχίλλῃ ἰριδαίνειν Ἄρτεμιδι. Item *D. Edward. Sherbourne* ad *Senecæ Hippolyt. §. 28*. ad illud,

de

Atque ità nunc intra viscera mea
Pennis suis me titillat.

60. Supplicatio.

Supplico te, cervorum-jaculatrix,
Flava puella Jovis, agrestium
Hera, Diana, ferarum :

940

Veni jam ad Lethæi amnis
Vortices ; cordibus afflictorum
Virorum intuere urbem

Propitia ;

de Dianâ, *Tua Cretæas sequitur cervas dextra.* Kal. Februar. fiebant *Dianæ* sacra, à cervis *Elaphobolia* nuncupata. *Roman.* Calendar. ἐκπόλῳ, σαχυκλόῳ, λαμπυροφόρῳ, ἐλαφρολόῳ, &c.

940. Δέσποιν' Ἀρτεμιδι θηρῶν] Hunc versum ex *Anacreonte* laudat *Eustathius*, ut modò diximus. *Horat. Sævis inimica virgo belluis* ; et l. iv. Od. vi. *Delia fugaces lyncas et cervos cohibentis arcu.*

941. Ἰκκὺν ὑνὴν ἐπὶ Ἀθηαίῃς] *Ἀθηαίῃς* hîc corripit, ut ἐπιὴν *Homero*, quod notamus ad v. 147, 282, &c. Ita mox αἴτις, priorem corripit, v. 1074. et Ἀμαλθείας, penultimam, v. 1077. Hic autem versus, præter locos prædictos, laudatur *Hephæstioni* p. 3. *Lethæus* fluvius juxtâ *Magnesium*, non ità procul ab *Epheso*. Et videtur poeta respicere ad *Ephesum*, cui tempore illo *Cræsus* gravitèr interterminatus est, ut ostendit *Herodotus* l. i. c. 26. et *Ælian.* Var. *Histor.* l. iii. c. 26. Licet alii hanc intercessionem pro *Magnesium* factam à poetâ putent ; quorum periculum dicunt memorari à *Strabone* l. xii. *Theogn.* v. 1218. Est autem hîc *Iambus* in primâ sede *Pherecratii* ; ut infra v. 1077.

942. Δίνῃσι θρῆσκαρδίων] Frustrâ *Tanaquill. Faber* vocem θρῆσκαρδίων corruptam astruit, et θρῆσκαρδίων substituit, etiam si *Hephæstionis* ipsius exemplari θρῆσκαρδίων legatur ; quod ille nescivit, aut dissimulavit. Non enim poetæ erat intentio, quod ille supponit, *Ephesios* laudare, verùm divæ suæ patronæ misericordiæ commendare ; quod meliùs facere

Χαίρωσ' ἔ γὰρ ἀνημέρωσ
Ποιμαίνεις πολίητας.

945

Πρὸς αὐθάδη παρθένον, ξά.

Πῶλε Ὀρηκίη, τί δὴ με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπωσα,
Νηλεῶσ φεύγης, δοκέεις δέ
Μ' ἔδεν εἰδέναι σοφόν γε;
Ἴσθι τοι, καλῶσ μὲν ἂν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡγίας δ' ἔχων τρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμοιο.
Νῦν ἧ λειμῶνάσ τε βόσκειαι,

950

Κῆφά

cere non potuit, quàm illorum animos metu dejectos, religio timore fractos et humiles, memorando.

O D E LXI.

Carminis genus *Trochaicum*, *Dimetrum*, *Acatalepticum*, constans ex quatuor *Trochæis*. hoc modo -υ|-υ|-υ|-υ|. Extat autem apud *Heracliden Ponticum*, sive potius *Heraclitum*, Edition. Gale, p. 414.

946. Πῶλε Ὀρηκίη, τί δὴ με] Ὀρηκίη certè scribendum, aut legendum saltem, ut Ὀρηκίη, licet scribatur *Ionicè*, τρ-συνδιδάκτως tamen in scansione efferatur, ut v. 948. et v. 1225. Πῶλῶ, de quovis tenero animalculo, atque proindè de puella, usurpari, καὶ πῶλους ταῖσ παρθένοισ ἐξικάζω, notamus ad *Euripid.* Rhel. v. 261. Ità *Horat.* Carmin. l. i. Od. 23. *Vitas hinnuleo me similis, Cbloe.* Item l. ii. Od. 5. *Nondum subactâ ferre jugum valet cervice.* Denique Od. xi. *Quæ velut latis equa trima campis ludit exultim, metuitque tangi, Nuptiarum expers et adhuc protervo Cruda marito.* Vid. *Pierii Hieroglyph.* l. iv. fol. 36. Hanc *Anacreontis* Oden cum *Horatio* conferentis.

947. Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα] Non hîc iis assentior, qui exponunt per *limis oculis tuens*; quia virgo jam vitare, non invitare, fingitur; aspectu tali, qui alienatum animum ostendat.

Propitia; non enim inhumanos

Ut patrona curas cives.

945

61. Ad insolentem virginem, Allegoria.

Equa Thressa, quid jam me,

Transversum oculis tuens,

Crudeliter fugis; existimasque

Me nihil scire, quod ad artem attinet?

Scias hoc tu, quod bellè quidem tibi 950

Frænum injecerim;

Lora dein retinens versaverim

Circa metas curriculi.

Nunc verò tu per prataque pasceris,

Leviterque

ostendat. Ità certè *Polybius*, Λόγον πρὸς τινα ἔχειν, de illo, qui alieno est ergà aliquem animo, et quasi suspectum eum habet, eique fidere non audet, *Anglicè*, TO LOOK SCORNFULLY, v. 1597.

948. Μηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ] Mallem primà facie φύγεις legere, ut sit in *pari* certè loco *Trochæus*; verùm *Spondæus* bis mox in eâdem sede ponitur, ut v. 954. et 955. quare maneat φεύγεις. At jam δοκέεις, licet per tres syllabas scribatur, δισυλλάβως tamen efferendum in scansione, per *Συνίζησιν*, ut suprà in *Ἐρηϊκῶν*, et infrà in *βόσκειαι*. Vid. etiam ad v. 906. et 912.

949. Μ' ἔδεν εἰδέναι σοφόν γε] Cum olim esset μηδὲν εἰδέναι σοφόν, atque ita syllabâ unâ deficeret, ex *Hieraclidâ Pontico* μ' ἔδεν emendavi, et γε in 'versus fine addidi, sensui nempe commodum, *versui* necessarium; alias Μηδὲν εἰδέναι σοφόν με.

953. Ἀμφὶ τέρμαλα δρόμοιο] Ita pro δρόμος scribo, quod sit *Ionicum*, et versui medeatur, aliàs unâ syllabâ multato. Pro ἰπποδρόμος ponitur.

954. Νῦν δὲ λιμῶνάς τε βόσκειαι] Ita quidem *Ionicè* βόσκειαι, moneo tamen in scansione efferendum δισυλλάβως. quasi βόσκη esset scriptum. Vid. ad v. 948. Est et hic *Spondæus* in *secundo* loco.

Κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις
 Δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρῳ
 Οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν.

955

'Επιθαλάμιος ὕμνος, ξβ'.

Θεάων ἀνασσα, Κύπρι,
 Ἴμερε, κρότος χθονίων,
 Γάμε, βιότοιο φύλαξ,
 Ὑμέας λόγοις λιγαίνω,

960

Ὑμέας

955. Κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις] De Spondao in secundo et pari loco, vid. ad v. 948. Κῆφα pro κῆφος, Atticé.

956. Δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρῳ] Peritum equisonem; ab ἵππῳ et πείρα, nec hæc vox elegans in Schrevelii Lexico reperienda.

957. Οὐκ ἔχεις ἐπεμβατεύειν] γρ. ἔχεις (ita enim pro ἔχεις) Heraclid. Pontic. at malè; prima enim hujus vocis syllaba brevis esse debet, altera longa. Pro ἐπεμβατέην autem, cum sic versus unâ syllabâ deficeret, ego primus ἐπεμβατεύειν substituo. Πωλοδαμνεῖν Sophocles dixit Ajax. v. 550. Ἐμβατεύων, vox authentica, et Sophocles Oed. p. Colon. v. 670. Ἴν' ὁ Βακχειάτας αἰεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Βατεύω autem à βαίνω, undè Latinum Batuo. Figura elegans, et Syntaxis etiam, Infinitivus nempe pro Subjunctivo, cum Præpositione, ut v. 318. Ità Horat. l. i. Od. 23. Non ego te frangere persequor; et Od. 26. Tradam protervis in mare Creticum portare ventis. Vid. similem ἔνοιαν ad v. 609, 658, 1037.

O D E LXII.

Epithalamium carmen; sed ut id, quod verum est, fatear, puto ego Oden hanc ab aliquo alio factam quidem ad Anacreontis, ut ille putabat, imitationem; at ipsius Anacreontis opus esse, parum credo. Quot enim fere hîc verius, tot versusum genera. Andreas Schottus Observat. Poet. l. ii. c. 61. illam nobis propinavit his verbis (quanquam Henricus Stephanus prius habuerit in sua Editione p. 448.) Et in Anonymo quodam hæc reperi, Εγὼ δὲ τι τ' Ἀνακρέοντι Μῆσις, ὡς ἐν κατασκευασικῷ [γρ. κατασκευασικῷ

Levitérque exultans ludis ;
Peritum etenim equisonem
Non habes, qui te incendat.

62. Epithalamium.

Dearum regina, Venus,
Amor, imperator mortalium,
Hymen, vitæ custos,
Vos carminibus celebros, 960
Vos

κατιυνασικῆ] μοίρα, ὑποτραγωδήσω τῇ ἐερτῇ, κὲ ἄμα ἔλεγε, Θεῶν ἀνασσα. κ. λ.

958. Θεῶν ἀνασσα Κύπρι] *Andreas Schottus* Θεῶν rectè; pòtè verò in nonnullis hinc factum Θεῶν, quod nihil est, per errorem typographicum; indè tamen alii Θεῶν fecere; quæ vox satis genuina, utpote *Homericæ*; at nec minùs Θεῶν quare retinendum, cùm illam etiam in scansione possimus *δισυλλαβῶς* metiri; ut sit *Iambicus, Dimeter, Catalecticus* ad normam *primæ* omnium Odæ.

959. Ἴμερε, κράτος χθονίων] Ἴμερ et Ἔρως *Veneris* satellites, ut notamus ad v. 809. et ex *Hesiodo* probamus. *Horatio* etiam noti, ut l. i. Od. 2. *Sive tu mavis, Erycina, ridens, Quam Jocus circum volat, et Cupido.* Versus constat ex duobus *Pæonicibus* primis, ut *Pæonicus* Ἴμερε κρα-τος χθονίων. Hic verò κράτος pro ὁ κρατῶν. *Euripides*, Κράτος τῷ ἀρσένων Ἔσαι γυναῖξιν.

960. Γάμει, βιότοιο φύλαξ] Versus constat ex duobus *Pyrhichis, Trochæo*, atque *Iambo*, vel ex *Proceleusmatico* et *Choriambico*. *Dionysius Halicarnass.* γάμον vocat σωτήριον τῷ γένους, eodem modo, et *Gregor. Nazianz.* ἄλλακ' ὀλέθρου, quia mortui parentes in sobole suâ quodammodò reviviscere videntur.

961. Ὑμῆας λόγοις λυγαίνω] Versus *Trochaicus, Dimeter, Acatalecticus*. Λόγοις λυγαίνω, suavis *Παρηχῆσις*. Λυγαίνω à λυγύς. *eloquens*; et occurrit supra v. 605. estque vox *Homericæ*, et sonat, *altâ voce proferre*, aut *suaviter celebrare*. Λόγοις) ἔπειω. ut λέγω ἄδω. Ita v. 1. Θέλω λέγειν Ἀτρείδας. v. 254. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήσος. Ἰὰ *Theocrit.* *Idyll.* xvii. v. 3. Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέθω. Et ip-

Ἕμέας εἴχοις κυδαίνω,

Ἕμερον, Γάμον, Παφίλω.

Δέρκεο τῆν νεήνιν, δέρκεο, κῆρε

Ἕγρεο, μή σε φύγη Πέρδικος ἄγρα.

965

Στρατόκλεις, φίλῳ Κυθήρης,

Στρατόκλεις, ἄνερ Μυεῖλλης

Ἰδε τῆν φίλῳ γυναῖκα

Κομάει, τέθηλε, λάμπει.

Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει.

970

Ῥόδον

se *Homerus* ἰσοδυναμῶ λέξει utens, Ἄνδρα μοι, ἔννεπε, Μῦσα. Ut *Anacreon* v. 892. Δεδακτότῳ μὲ εἰπεῖν. *Eustathius* itaque, quum fol. 9. ex *Strabone*, fol. 18. notet, vocem λέγειν non posse de *sublimi* et *poetica* locutione usurpari, fati ex his locis refellitur.

962. Ἕμέας εἴχοις κυδαίνω] Idem genus versus, cum præcedenti; excepto quod hinc, in *tertio* et *impari* loco, *Spondæus* admittatur. Κυδαίνω vox *Homericæ*. Στίχῳ propriè, *ordo*, qualis plantarum in horto benè disposito: Item λέξις τακτικῆ. Figuratè versus, ut *Theocrit.* *Idyll.* *xxiii.* v. 46. undè Δίσιχον, τετράσιχον, ἐξάσιχον, δεκάσιχον, ἀκροσιχίς, κ. λ.

963. Ἕμερον, Γάμον, Παφίλω] Versus *Trochaicus*, *Dimeter*, *Catalectus*, constans ex duobus *Trochæis*, *Dactylo*, et syllabâ, ut v. 959. si ultima τῷ Ἕμερε producatur ante duplicem consonantem τῷ κράτος. Rectè faciunt, qui pro Παφίης legunt Παφίλω. Est enim Ἀνάληψις, sive repetitio prædictorum, à v. 958. ad v. 960. *inclusivè*, et per appositionem ad Ἕμέας pertinet, cum reliquis; si Κυθήριω legas, erit *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectus*.

964. Δέρκεο τῆν νεήνιν, δέρκεο, κῆρε] *Baxteri* scriptio νεήνιν, pro νεῶνιν, minimè ferenda; nec est, ut ille putat, carmen *Elegiacum*, *Brachycatalecti*. nec ullatenùs ad ejusmodi numeros reducendum; verùm *Trochaicum* est, *Tetrametrum*, *Brachycatalectum*, uno nempè pede deficiens.

965. Ἕγρεο, μή σε φύγη Πέρδικος ἄγρα] Carmen *Dactylicum*, *Tetrametrum*, *Brachycatalecti*. constans ex duobus *Dactylis*,

Vos versibus honesto,
Amorem viz. Hymenæum, Venerem.

Aspice puellam, aspice, ô puer :
Surge, nè te fugiat perdicis captura. 965

O Stratocles, amice Veneris,
O Stratocles, marite Myrillæ,
Intuere amatam hanc conjugem,
Floret, viget, micat.

Rosa floribus imperat : 970
Rosa

tylis, Spondæo, et duobus Trochæis. Πέρδικος ἄγρα) Proverbium alludens ad virginum et novarum ipsarum δυσπροσ-
ομιλίῃον ἦθος. *Pierius* enim multis probat, quàm difficul-
tèr venator *perdices* capiat, et quâ astutiâ in evitando ve-
natore *perdices* utantur, *Hieroglyphic.* l. xxiv. fol. 176.
B. C. undè *Aristophanes*, in *avibus*, ἐκπερδικίζω pro *ευαδο*,
evito, effugio. fol. 398. Ὡς παρ' ἡμῶν ὕδιν αἰχρὸν ἔστιν ἐκπερ-
δικίσαι. *Scholias.* Ὁ Πέρδικ' ὄρειον πανῶργον, ὅπερ ἑξακατὰ τὰς
θρεύοντας αὐτόν. et μοχ εἴρηται — ἀπὸ τῆς τῆς Πέρδικας κα-
ταλαμβανομένουσιν ὑπ' ἀνδράπων μηχανῶσ' τοιαύτῳ σωτηρίαν.
λαμβάνοντες ἢ κάρφη τοῖς ποσίν. ὑπὸ τῆς ἐαυτῶν ριπίσσι. Ἐ ἕτως
ἐπικαλύπτουσι, καὶ ἐκκλίνουσιν. Ἐκπερδικίσαι) ἀντὶ τῆς φυγεῖν.
De perdice, Ovid. Metamorph. l. viii. §. 3.

966. Στρατόκλεις] Σρατόκλεις, in *Vocativo* Στρατόκλεις,
ut *Homero*, Πατρόκλεις ἰππεύ. Et ab hoc versu, *inclusivè*,
ad v. 972. *exclusivè*, sunt omnes versus *Iambi, Dimetri,*
Catalecti, cum *Anapesto*, in primâ sede, ut *Od.* iii. *Stratocles*,
nomen magni alicujus viri, ducis, aut principis, à
στρατός et κλέος, *exercitûs gloria*; à quali principe urbs quæ-
dam *Asiæ* ad *Cimmerium Bosphorum*, dicta *Stratoclia*, ut
Plinius.

967. Στρατόκλεις, ἄνερ Μυρίλλης] Ὑποκοριστικὸν τῆς Μυρίνης,
Μυρίλλης. *Myrinna* autem nomen *Homero* notum, et erat
nomen *Amazonum* reginæ, de quâ *Dion.* l. iv. *Baxter.*
“Urbanè dixit *Stratoclem* virum *Myrillæ*, &c.” nec Γά-
μων vidit bis suprâ dici.

970. Ῥόδῳ ἀντίστοιχὴ ἀνάσσει] De hac reginâ florum vid.
S 3 Od.

Ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.

Ἥελιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι·
Κυπάρτι⊗ δὲ πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

Περὶ Ἀνακρέοντι⊗, ξγ'.

Ἀνακρέων ἰδὼν με,

Ὁ Τήϊος

Od. v. et liii. Et quòd reverà princeps esse debeat omnium florum, Sappho mirificè probat, Εἰ τοῖς ἀνθεσιν ἤθελεν ὁ Ζεὺς ἐπιθεῖναι Βασιλῆα, Τὸ ρόδον ἀπ' ἑὸν ἀνθέων ἑδασίλευσεν· Γῆς ἐστὶ κόσμος, φυτῶν ἑὸν ἀγλαΐσμα· Ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶν ἑὸν ἰρόθημα, κάλλος ἀστράπτον. Ἐρωτος πνέψ, Ἀφροδίτῃ προξενεῖ. Φύλλοις εὐειδῶν κομᾶ. Εὐκνήτοις πετάλοισι τρυφᾷ. Τὸ πέταλον τῶν Ζεφύρων γελᾷ. Τῶν ἑὸν ἀνείται ἀγαλμα. Eustath. f. 1406. lin. 16. Ex Achille Tatío.

971. Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα] Vis hujus argumenti hæc est; Rosa florum regina, at Myrilla, rosa inter puellas; ergò Myrilla, puellarum regina.

972. Ἥελι⊗ τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι] Versus Ionicus, constans nempe Pæone quarto, et duobus demùm Ionicis ἀπ' ἐλάσσον⊗. Pro φαίνοι, malo φαίνοι, ut congruat cum πεφύκοι. Ænigmaticè marem Myrillæ sobolem optat, Apollo enim in mythologicâ illâ cum Hecate contentione, Hominem protulit, ut Pierius notat, Hieroglyphic. l. xiii. fol. 100. F. Optat etiam, ut amatorium commercium ad orientem solem continetur.

973. Κυπάρτι⊗ ἢ πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ] Theocritus Epithalam. Helen. v. 30. Ἡ κήπος Κυπάρτιος⊗. Versus iterum Ionicus, duobus constans Ionicis ἀπ' ἐλάσσον⊗, Dactylo et Spondaeo. Ego autem ἢ addidi post Κυπάρτιος, ad versûs complementum, et sententiæ connexionem. Κυπάρτι⊗, ænigmaticè, pro hasta virilis; vid. Γεωπονικῶν l. xi. c. iv. Ità poeta apud Athenæ. Βαίῳ ἐν Θαλάσσῃ κυπάρτισσος ἔσται. Vid. Casaub. fol. 687. An et proles mascula ἔσται, germen humanum? Κήπος certè hîc, ut Virgilio Georgic. l. iii. v. 136. genitale arvom, de quâ metaphorâ diximus ad Euripidis Iphig. Taur. v. 3. et Cyclop. v. 168. Diogenes Laertius in Stilpone. Ἀναστράψας αὐτῆς τὸ κήπον ἑτέρεσσάτο. Ita λέγων Euripid. Cyclop. v. 170.

Ψαῦσαι

Rosa inter virgines Myrilla.

Sol tuum cubile ostendat ;
Cypressusque tibi crescat in horto.

63. De Anacreonte.

Anacreon conspicatus me,

Teius

Ἐαῦσαι χροῖν λειμῶνος. Ita πιδίον, *Aristophani*, γάπος et κήπος *Hesychio*, saltus, *Plauto*, ut *Petr. Daniel Huetius*, Demonstr. Evangel. f. 89. Ita mox, 1277. Μανιόκρον ἰταίρω. Vid. *Suidam* in Μυσάχρη. Domina *Dacier* proverbialiter et ænigmatice dictum vult, pro serò moriantur ; quòd *Cyparissus* sit arbor longæva. At tum amborum hortus erat dicendus, non *Myrillæ* tantùm.

O D E LXIII.

Carminum genus habes ad primam Oden. At hæc Ode non omnibus videtur genuina ; quasi, quoniam in *Anacreontem* sit scripta, ab eodem confingi non posset, quomodo tamen apertè facit aliàs ; ut notamus ad *Oden* ix. et ad v. 1020. quomodo etiam *Virgilius*, *Horatius*, *Ovidius*, *Couleius*, et mille alii fecere, faciunt, et etiamnum facturi sunt. Ætatem certè habet, summam elegantiam, *Græcæ* linguæ puritatem sinceram. *Baxter*, qui *Henrico Stephano* tribuit, magno illum munere maectat, sui iudicii iacturam facit. *Isaac Casaubonus*, vir longè sagacior ; veteris cujusdam poetæ opus omninò censet, idque antequam à *Stephano* vulgaretur. “ Venit, inquit, in manus meas
“ Ode quædam *Anacreontica* poetæ veteris, nescio cujus ;
“ ipsum carmen subijciam, quia adhuc publici juris, quod
“ sciam, factum non est.” Ita ille in *Animadvers.* ad *Athenæ* l. xv. c. 4. fol. 952. ad finem, ubi totam hanc *Oden* profert. Ipse *Baxter*, “ Si non fuisset per tres ver-
“ sus, pene jurassem hanc *Oden* fuisse ab ipso *Anacreonte*
“ conscriptam. *Hercules!* Quam para, quam concinna,
“ quam fluens est, atque numerosa? Sunt tamen in eâ
“ nævi &c.” Non sunt, *Baxtere* ; tu nævos facis : Tres illos versus tu primus violasti ; ut contra te mox probabo. Cur non itaque nunc juras. Hæc esse *Anacreontis* ? Ego sanè huc omninò attextendum duxi, quòd ad nostri poetæ laudem magnopere faciat. Omnia ergò ex *Casaubono* re-

- Ὁ Τῆϊος μελωδός,
 Ὅναρ λέγων, προσεῖπε. 975
 Καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς αὐτὸν
 Περιπλάκην φιλήτας.
 Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
 Καλὸς τε καὶ φίλευντο. 980
 Τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνω.
 Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
 Ἔρωσ ἐχειραγῶγξ.
 Ὁ δ' ἐξελὼν καρῆνις
 Ἐμοὶ γέφος δίδωσι. 985
 Τὸ δ' ὦζ' Ἄνακρέοντο.
 Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
 Ἐδησάμην μετώπῳ.
 Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 Ἐρωτος ἔπέπαυμαι. 990
 Ὑμν.

stituo. Vid. Longepierre p. 346, naris certè paulo emunc-
 tioris, si quis alius, virum.

976. Ὅναρ λέγων προσεῖπεν] Hanc optimam lectionem
 Baxter. ausus est temerare legendo, Ὅναρ με προσκάλεσέ,
 nescius interea, τὸ μὲν, prius dictum.

980. Καλὸς γε καὶ φίλευντο] Baxter. et hîc temerè in
 poetam involat, legitque pro φίλευντο, γανύφρων, in novis
 fingendis vocabulis non tam felix, quàm audax. Unde
 enim, inquit, poeta nosset, primo aspectu, eum fuisse φίλδ-
 νον; Respondeo ego, imprimis per magnam illam poeticam
 chartam, Homero memoratam, Iliad. β'. v. 485. Ὑμῖς γὰρ
 θεαὶ ἔστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα. Unde Homerus et Vir-
 gilius, reliquique poetæ, Deorum etiam sermones potue-
 runt nobis impertire; et quid Jupiter in aurem dixerit Ju-
 noni: Undè ipse Anacreon illud Ὑψὺς ἔσω χάραγμα depre-
 hendit,

Teius ille poeta-melicus, 975
 In somnio, dicens quid, est allocutus :
 Et ego accurrens ad eum
 Complexabar exosculatus.

Senex quidem erat, at pulcher,
 Pulcher erat, et coitûs-amans ; 980
 Labium ejus redolebat vinum :
 Et jam penè vacillantem illum
 Cupido manu-ducebat.

Ille itaque eximens de capite
 Mihi coronam donat, 985
 Quæ spirabat Anacreontem.

At ego stultus ille acceptâ coronâ
 Alligabam meæ fronti ;
 Atque ità etiam nunc usque
 Ab amore non cesso. 990

64. Hymnus

hendit, suprâ v. 902. Et Ovid. *Quid non videatur Amanti? Amor.* l. ii. Eleg. 5. Verum naturalis erat causa, quâ physiognomonici ab externo oris et vultus filo internos animi sensus conjeçant. Ex temperaturâ sanguineâ, ex fractis ocellis, inquit *Joseph. Vassæus. Anacreontæ* signum dat, Ἄρμα δὲ ὑγρὸν, ὡς Κούρης, v. 411. Videat *Baxter.* si vacat, *Adamantium*, et *Polemona*, Physiognomonicos, Περὶ Ὀφθαλμῶν, κ. λ. Et *Socratem* cum *Parrhasio* pictore, et *Clitone* statuario, disputantem, apud *Xenophan-tem*, *Mirabil.* l. iii. fol. 617.

987. Ἐγὼ δὲ ὁ μαυρὸς ἄρας] *Baxter*, solitâ elatus audaciâ, et hanc optimam lectionem mutat, χρύσεια χαλκείων, legitque ἄσουλῶν εὐθύς, quas voces, licet *Anacreonticas*, non hoc in loco sufficere constat. Nam ὁ omnino necessarium. Hi sunt tres illi versus, propter quos ille hanc Oden *Anacreonte* minus dignam judicavit, et quos tamen, nisi ille corrumpisset, intactos et inexploratos relinqueremus.

Ἕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ξδ'.

Ἄνὰ βάρβιτον δονήσω
 Ἄεθλ' μὲν ἔπρέκειται,
 Μελέτη δ' ἔπεσι πατρί
 Σοφίης λαχούσ' ἄσπον.

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
 Λιγυρὸν μέλ' κροαίνῳ
 Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,

995

Ἄτε

O D E LXIV.

De hâc Oda, si quis carminis genus quaeratur, recurrat ad tertiam; si quis auctorem, ad ea quae notamus ad Oden superiorem: Nam licet ipse *Anacreon* hîc laudetur, non ideo sequitur, ipsius poema hoc non esse; quum alias *character* et *stylus* et *vis* sint tanto auctore nequaquam indigni; pluresque ex illo loci à veteribus laudantur, velut ex *Anacreonte*. Et nescio, an hîc *Anacreon* non seipso paulo major videatur, tanta in hâc Odâ *sublimitas*, ut v. 489. ad v. 494. *inclusivè* et 1140. et aliàs. Nonnihil quidem injuriâ temporis passum est hoc *Odarion*, verum plus ex *Amakuenfium* incitiâ, qui illi affuebant monstri nescio quid; quod nec illi, nec sibi, quid simile habuit; et præterea omnium erat corruptissimum. Quare illud assumptum aliò nunc relegavi, de quo mox suo loco. Est autem et hic *Hymnus*, de quâ re diximus ad v. 144. et si mihi credis, elegantissimus et undiquaque consummatissimus, illiusque generis, quod *Προσῳδον* vocatur, de quo *Athenæus*.

991. Ἄνὰ βάρβιτον δονήσω] *Ἕμνος* pro ἀναδονήσω. Dicitur *λύριον*, *κιθάραν*, *χέλυον*, *βάρβιτον* — *πρέκειν*, *πρέειν*, *κροαίνειν*, *στίειν*, *πλήσσειν*, *δονεῖν*. — Hinc *Apollinem Theopompus* *Δονητήν* vocavit. *Hesych.* *Δονασην* (i. *Δονητήν*) ἢ *Ἀπόλλωνα Θεόπομπον*. *Antholog.* fol. 68. Δεξιτερὴν ἰσάτιον ὁπότε πλήκτροισι δονήσω.

992. Ἄεθλ' μὲν ἔπρέκειται] Alludit ad publica *Græciæ* certamina, præcipue *Pythia*, in quibus omnium primum et præcipuum certamen erat, *Hymnis* in Deum *Apollinem* contendere; quod nunc facit noster. Ità post *Homer.*
 Hymn

64. Hymnus in Apollinem.

Iterum ego barbito ciebo : —

(Certamen quidem non proponitur,
Exercitatio tamen præsto-est cuivis
Poeticæ fortito florem.)

Eburneoque plectro

995

Argutum carmen strepens,

Phrygio modulo vocem-tollam ;

Velut

Hymn. *Apoll.* v. 149. *Pausanias* Φωκικῶν fol. 322. lin. 22. Ἀρχαιότατον ἢ ἀγώνισμα μνημονεύουσι, ἐῖς ἢ πρῶτον ἄλλα ἔδεισαν, ἄσαι Ἵμνον εἰς τὸ θεόν. Et primum citharâ certabant in *Pythiis*, Μόνων ἢ κιθαραδῶν ἀγωνιζομένων τασαλαίων, ἐποίησεν ὁ Εὐρύλοχος καὶ τὰ ἕτερα ὑπάρχειν ἀγωνίσματα, ἐξ Ὑποδείσεώς τινος τῆς Πινδαροῦ Πυθίων. Vid. plura ad v. 855. et v. 1290. Non hoc jam certamen instat, non publica auctoritate ad quorundam æmulationem jam cano; vel si legas ἄεθλον, nullum mihi præmium proponitur, nempe δάφνης, *laurus*; ut in publicis certaminibus; nihilominus ex naturâ et ingenio impellor ad opus musicum; canendum, &c. *Media* in Ἀεθλοῦ communis, ut ad *Euripid.* Phœniss. v. 19. noto. Vid. infra ad v. 997.

993. Μελέτη δ' ἐπίσει παντὶ] Ἀσκησις ἢ πρόκειται παντὶ τῷ εἶδοσι εὖ λέγειν, καὶ εἶαν μὴ νομίμως ἀγῶνα εἰσέρχῃται. Ἐν πανηγύρει μὲν ἢ πᾶς ἀθλεῖ, ἀλλὰ οἱ δὲ πρὸ Ἐπιλοδοκῶν εἰς κλήρον ἀφανρισμένοι· ἰδιότης δὲ σκουδαίω καὶ ἐμπείρω, ἔξεισι καθ' ἑαυτὸν καὶ τὸ αὐτὸ ποιεῖν, 2 *Tim.* c. ii. v. 5. Ἐάν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, ἢ εὐφρανεῖται, εἶαν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Huc refer illud *Periandri*, Μελέτη τὸ πᾶν. *Euripid.* Μελέτη κρείττων ὄλβε κτήμα.

994. Σοφίης λαχόντ' αἶωνος] Σοφίη hoc in loco poeticen notat, ut Σοφός, poetam; de quâ re ad v. 860. *Athena.* fol. 632. Τῶν μὲν θεῶν Ἀπόλλωνα, τῶν δὲ ἡμετέρων Ὀρφίην μουσικῶν κατὰ τὸν καὶ σοφῶτατον ἔκρινον. Hunc locum respexit *Pindarus*, *Olympionic.* i. v. 22. Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῆς ἐν αἰῶνι.

995. Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλῆκτρῳ] Πλῆκτρον τὸ τῆς κιθάρας, ἐν ᾧ κινεῖται τὰς χορδὰς, *Hesych.* Pro τὰς lego τις. Anglice, *A Quill.*

996. Λιγυρὸν μέλος κροαίων] *Homero* κροαίων τῶν ποσῶν κροῶν. Hic *Absolute* κροῶν, vid. ad v. 991.

997. Φρυγίῳ ῥυθμῷ βῶσιω] Recte *Phrygium* rhythmum vocat,

Ἄτε τίς κύκνῳ Καῦτρον,
 Πολιοῖς πλεροῖσι μέλπων
 Ἄνεμος σύναυλον ἤχην.

1000

Σὺ δὲ, Μῆσα, συγχόρευε
 Ἰερὸν γὰρ ἔστι Φοῖβε
 Κιθάρη, Δάφνη, Τρίπυς τέ.

Δαλέω δ' ἔρωτα φοῖβε,
 Ἄνεμόλιον ἢ οἴτρον

1005

Σαόφρων γὰρ ἔστι κέρη
 Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
 Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,

Φυτὸν

cat, qui nempe ἔθνος dictus, et circa Hymnos ac res sacras versabatur. *Lucian.* in *Harmōnida*, τῆς ἀρμονίας ἐκάστης ἀφ' φυλάττειν τὸ ἴδιον τ' Φρυγίῳ, τὸ ἔθνος τ' Ἀυδίου, τὸ Βακχικῶν τ' Δωρίου, τὸ σεμνὸν τῆς Ἰωνικῆς, τὸ γλαφυρὸν. In quem locum confer *Apulei Floridorum* l. i. p. 488. *Seu tu velles Æolium simplex, seu Asium varium, seu Lydium querculum, seu Phrygium religiosum, seu Dorium bellicosum.* Vid. plura ad *Euripid.* nostrum in *Tract. de Tragedia*, §. xi. *Camerarii Histor. Meditat.* l. i. c. xviii. fol. 58. Prior syllaba in *ῥυθμῶ* communis, ut in *ἄεθλῳ*, v. 992.

998. Ἄτε τίς κύκνῳ Καῦτρον] Nonnulli male legunt ἄτε pro ἄτε, ut *Sphanheim.* ad *Callimach.* Del. v. 464. Locus respicit illud *Homer.* *Iliad.* β'. v. 461. — κύκνον δολιχοδείρων, Ἄσιω ἐν λειμῶσι, Καῦτρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Ἔθνη κ' ἔθνη ποταῖνται ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσι. Καῦτρος autem et Καῦτρον, ut Κάτρον, κάπτρον. Prior syllaba in *Κύκνῳ* communis, ut *Horat.* l. iv. *Od.* 3. *Donatura cygni, si libeat, sonum.* Ita media in *ἄεθλῳ* corripitur v. 992. Prior in *ῥυθμῶς*, v. 997. et plura ejusmodi noto ad *Euripid.* *Phoeniss.* v. 19.

999. Πολιοῖς πλεροῖσι μέλπων] Alludit amplius ad prædictum *Homeri* locum, ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσι, quod forte dum canunt, pennis plaudunt. Et *Hymn.* xx. v. 1. Φοῖβε, σὲ μὲν κ' κύκνος ὑπὸ πτερόγων λέγ' αἰεῖδι. Hinc *Pratinas*, Οἶά τε

τε

Velut quidam cygnus Caystri,
Candidis alis modulans

Vento simul-sonantem vocem.

1000

Tu vero, Musa, unà tripudiatō:
Res etenim Phœbo sacra est
Cithara, Laurus, et Tripus.

Eloquor itaque amorem Phœbi,
Supervacuum furorem;

1005

Castā etenim est puella:

Stimulum quidem *illum* evasit,

Naturæque mutavit formam,

Et

τε Κύκνον ἄδοντα ποικιλόπιρον μέλῳ. De Cygnea cantione, videfis quæ nos ad Euripid. Helen. v. 1115. Hercul. Fur. v. 692. Electr. v. 151. Ælian. Animal. l. x. c. 36. Socrates apud Platon in Phædo §. 23. fol. 124. Edit. Cantabrig. Ἄλλ' οἱ Κύκνοι, ἄτε, οἶμαι, τῷ Ἀπόλλωνι ὄντες, μαντικοί τε εἰσι, καὶ προειδότες τὰ ἐν ἄδου ἀγαθὰ, ἀδουσι τε ἐτέρπονται, ἐκείνῳ τὴν ἡμέραν Διὸς φρόντως, ἢ ἐν τῷ πρόδιεν χρόνῳ. Martial. Dulcia defecta modulatur carmina lingua Cantator cygnus funeris ipse sui. Conrad. Ritterbusius in Oppian. Cyneget. l. ii. v. 544. multo plura ex auctoribus. Olaus Wormius testes illorum cantionis adducit, Muse. l. iii. c. 13.

1001. Ἴερὸν γὰρ ἐστὶ φοῖβου] Hoc distichon ex Anacreonte laudatur ab Exekiele Spanheimio in Callimach. Hymn. Del. v. 399.

1003. Κιβάρη, Δάφνη, Τρίπυς τε] Prior syllaba Ἐ Δάφνη communis, ut suprâ ad v. 992, 997, 998.

1006. Σαύφρον γὰρ ἐστὶ κέρη] Nempe Daphne, de qua Parthenius, Ἐρωτικῶν, c. 15. Ovid. Metamorph. l. i. §. ix. Γεωπονικῶν l. xi. c. 2. maxime hujus hymni explicationi facit et illud à p. 303. Σαυφροσύνην ὀνομάζουσι Δάφνην.

1007. Τὸ μὲν ἐμπέφυγε κέντρον) Τουτέστιν, Ἀπόλλωνι ἔραστα, ὃν καὶ οἶφρον εἶπεν. Ἄλλως, Κέντρον) αἰδοῖον ἀνδρείον, ὡς Σαυτάδης, Πτολεμαίῳ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆ γήμιαντι, εἰς οὐχ ὅτιν τρωμακλήν τὸ κέντρον ᾤδεις.

1009. Φυτὸν

Φυτόν εὐθαλές δ' ἐπήχη.

Ὁ δὲ Φοῖβος, ἢ Φοῖβος,

1010

Κρατέειν κόρην νομίζων.

Χλοερόν δρέπων δὲ φύλλον

Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

Ἄγε, θυμέ, πῆ μέμηνας,

Μανίην μανεῖς ἀρίστην;

1015

Τὸ βέλθ' ἔφερε κρατύων,

Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.

Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης

Ἄφες, ὦ θεὸς ἐνίκαι.

Τὸν Ἀνακρέοντα μιμῶ,

1020

Τὸν αἰοῖδιμον μελιτήν.

Φιάλη

1009. Φυτόν εὐθαλές δ' ἐπήχει] Ita in *Imperfecto* lego, pro veteri ἐπήχει in *Præsenti*, quod hactenus male obtinuerat. Ita versu proxime sequenti, ἢ lego ab εἶμι, eo, de qua voce *Etymolog.* in v. ἦμιον i. e. ἦμιον, et mox v. 1013. ἔδοκει.

1010. ἦμι] ἰσορεύετο. Vid. ad v. 1009.

1013. Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην] Ita supra v. 351. Τελεῖν τῆν Ἀφροδίτην.

1015. Μανίην μανεῖς ἀρίστην] Ὁξύμωρον illud elegans, μανίην ἀρίστην, et v. 759. σώφρονος λύσεως, et v. 894. χαμῆντας τε μαῖνῆσαι, et v. 1023. Φιάλιον λόγων ἔρανον, et v. 1027. Νεκτάρ εἶον, et v. 1278. Νεκτάρ μιλικόν, hæc omnia poetæ *seriam* sobrietatem, *simulatam* ebrietatem docent; ut in ejusdem vita ostendimus. Vid. ad v. 1186. *Socrates* in *Platonis Phædro*. Ἐρωτικὴν μανίαν ἐφήσαμεν ἀρίστην εἶναι.

1016. Τὸ βέλθ' ἔφερε κρατύων] Hæc *Metaphora* frequens poetis: *Homer*o, *Odyss.* χ. v. 6. *Euripid.* *Troad.* 444. *Ion.* v. 256. et v. 1411. *Pindari Olympionic.* 2. 149. Πολλά μοι ἔω' ἀγκῶν ἄκεια βέλη ἔνδον ἐπὶ Φαρέτρας, Φαίαντα

τα

Et planta *facta* semper-virens resonabat.

At Phœbus, ibat quidem Phœbus, 1010

Potiturum-*se* puellam putans,

Viride vero carpens folium

Putavit se exercere Venerem.

Age, anime, quorsum insanis,

Insaniam insaniens optimam? 1015

Jaculum profer vi-adhibitâ,

Ut, scopo percusso, abeas:

Arcum autem Veneris

Omitte, quo Deos vicit.

Anacreontem imitare, 1020

Famosum illum poetam: Phialam

τα συντοῖσιν. Et v. 160. Ἐπεχε σκαπῶ τόξον, ἄγε. θυμέ. Verum qui *Anacreontis* hanc Oden ideo negant, quod imitatio *Pindari* videatur, nesciunt, ideo et esse illius argui posse; quòd hunc locum fit *Pindarus* imitatus, ut multos alios.

1018. Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης] Cur τόξον Ἀφροδίτης vocat, cum omnes fere poetæ *Cupidinem arment arcu*, et ab illo *Apollinem* etiam ictum *Ovidius* doceat, *Metamorph.* l. i. §. ix? Respondeo, *Cupido*, filius *Veneris*; atque proinde illius arma, ut à matre comparata, illique donata, matris etiam quodammodo habenda. Quin tela *Veneri* tribuuntur à *Theocrito*, *Cyclop.* v. 16. Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἦ καὶ πᾶζε βέλεμον, et *Moscho*, *Europ.* v. 75. Θυμὸν ἀναίσοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι Κύπριδος.

1019. Ἀφες, ἢ θεὸς οἰκία] Pro veteri ὡς, ego ὃ sribendum judico; ut et *Faber*, *Fabri* filia, *Æmyl. Portus*, *Langepierre* &c.

1020. Τὸν Ἀνακρίοντα μιμῶ] Hoc est, *teipsum* metire; quasi diceret, *Quum* sis *Anacreon*, hoc est puerorum et hilaritatis celebrator, ne tu *Divorum* amores tangito. Ita *Horat.* l. iv. *Od.* vi. de se, *Vatis Horati*; et *Virgil.* *Georgic.* l. iv. v. 563. Illo *Virgilium* *me tempore dulcis alebat Parthenope.*

Φιάλιν πρόπιε παισὶς
 Φιάλην λόγων ἑραννήν,
 Ἴνα Νέκταρ⊕ ποτοῖο
 Παραμύθιον λαβόντες,
 Φλογερόν φυγόντες ἄστρον,
 [Νοερόν πῖωσιν οἶνον.]

1025

Εἰς χρυσόν, ξέ.

Ὁ δραπέτης ὁ χρυσός

Ὅταν

1022. Φιάλην πρόπιε παισὶν] Qui hunc locum ex *Pindaro* haustum volunt, cur non æque potuerunt suspicari ex *Anacreonte* traductum à *Pindaro* per imitationem; ut supra dixerim ad v. 1016. Vid. *Pindar. Olympionic. xvii. v. 1. ad 5.*

1023. Φιάλην λόγων ἑραννήν] Vid. ad v. 1015. Confer. v. 1190. Ἐμεῖ γὰρ λόγων χάρινδε οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν. κ. λ

1024. Ἴνα Νέκταρ⊕ ποτοῖο] Pro δὲ, lego ἴνα. Hoc Νέκταρ esse νοερόν, res ipsa et contextus docet, ut pluribus ostendo ad v. 1027. Νέκταρ⊕ autem ποτοῖο, pro Νεκταρῆς ποτῆ, et hoc pro ἀδῆς, ut *Pindar. Νέκταρ χυτὸν, Μοῦσῶ δῶσω* vocat. *Olymp. Od. vii.*

1025. Παραμύθιον λαβόντες] Alludit eruditus poeta ad illud *Homeri Odyss. δ. v. 221. Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε Φάρμακον* — *Νηπενθές τ' ἄρχαλόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντα.*

1026. Φλογερόν φυγόντες ἄστρον] *Litera* spectat, quæ et illud *Alcibi. Τέγχε πνεύμονας οἶνον*. Τὸ γὰρ ἄστρον ὠσιτέλλεται. Et ita *Horatius* vertit, *Caniculæ vitabis æstus*. Ἄστρον hic primario et emphatice pro ἡλίον. *Figura* vero respicit ad ἄστρον Ἀφροδίτης, stellam *Veneris*, quam *Nocturnus* πυρόεσαν vocat. De *Amore, Moschus Idyll. i. v. 7.* — *πυρὶ δ' εἰκελος ὀμίματα δ' αὐτῆ διμύλα κ' φλογέσια*, et v. 23. — *πολὺν πλείον δὲ οἱ αὐτῆ Βαῖα λαμπρᾶς εἴοσα τ' ἄλιον αὐτοῦ ἀταίβη.* Et *Museus* arma *Cupidinis* ignea vocat, v. 40. — *Φλογερὴν Φαρέτρω* et v. 41. — *πυρπνεύοντος οἴσῃς.*

1027. Νοερόν πῖωσιν οἶνον] Hunc versum ex meis addo, ut sensus adimpleatur. Νοερόν autem οἶνον dico, ut ipse auctor

Phialam præbibe pueris,
 Phialam carminum amabilem,
 Ut ità Nectaris poculenti
 Solamen fumentes,
 Igneum vitantes sydus,
 [Intellectuale bibant vinum.]

1025

65. In Aurum fugitivum.

Fugitivum aurum

Quum

auctor v. 1023. Φιάλη λόγων dixit, et v. 759. σάφρασι λύσασαι, et v. 894. Χαριέντως μανῆσαι, et v. 1015. Μανῆσαι μανεύεις ἀρίστη, et v. 1278. Νέκταρ μελικόν. Vid. ad v. 1015. Proclus, Hymn. *Veneris Urania* — τοιστοῖο γάμου, τοιστοῖο ὑπεραίων, et — τοιστοῖο οἰστούσι βελέμενοις Ψυχῆς. Atque ita jam hæc *Ode* omnium pulcherrima feliciter absolvitur. Quæ enim antea illi appensa fuerant, nullibi minus apte poni posse videbam, quam hoc in loco. Nobis itaque *morbida* primum a *sanis* erant separanda; deinde ubinam maxime pertinerent, attendendum; et sic nostro tandem, aliorumque non paucorum iudicio, videntur ad finem *Auri Fugitivi* commode attexi posse.

O D E LXV.

Hæc *Ode* ejusdem generis cum omnium *prima*, at mirum in modum hæctenus corrupta et deformata: quam ideo *Grammaticastri*, qui illi impares erant, rejiciebant. At quum in *Vaticano* MS. etiam extet, nobis non est desperandum; nam et sic antiquitas illius apparet, quanquam parum aut nihil in emendatione ab eodem adjuvemur. Conabimur utcunque; et candidi homines modestam et alacrem industriam laudis loco ponent.

1028. Ὁ δραπέτης ὁ χρυσοῦς] Olim μ' ὁ χρυσοῦς, ego vero τὸ μ' rejicio, quoniam in sequenti veriu μὲ occurrit. Prior syllaba ἔ δραπέτης omnino longa, ut *Sophocl.* Ajax. v. 1303. Οὐ δραπέτιν ἔ κληρον εἰς μίσον καθεῖς, et *Palladas* Antholog. l. i. c. 80. fol. 113. Ἄν μὴ γελῶμεν ἔ βίον ἔ δραπέτιν.

T

1029. Ὅταν

Ὅταν φύγη μὲ κραιπνοῖς,
Διηέμοις τε, ταρσοῖς,

1030

Ἄει δ', αἰεὶ με φεύγει·
Οὐ μιν δίοιμι· τίς γὰρ
Μισῶν θέλει τι θηρᾶν;

Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιαθεῖς
Τῷ δραπέταο Χρυσῷ,

1035

Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις
Φέρειν ἔδωκα λύπας·
Λύρην δ' ἔλῶν αἰείδω
Ἐρωτικὰς αἰοιδάς.

Πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς

1040

ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
Φέρων μέθην ἀφροντιῶν

Ἐλόν

1029. Ὅταν φύγη μὲ κραιπνοῖς] *Vatican. MS.* Ὅταν μὲ φεύγη κραιπνοῖς, nullo metri respectu.

1031. Ἄει δ' αἰεὶ με φεύγει] *Vatican. MS.* Ἄει, αἰεὶ, non æque bene. Repetitio autem emphatica, ut v. 481.

1032. Οὐ μιν δίοιμι] Δίοιμι, ἀντὶ τοῦ διακόμω, παρὰ τὸ Δίω, διάκω. Λέξις Ὀμηρικὴ, *Iliad.* π'. v. 246. Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ταῦφι μάχην ἐνοπήν τε δῖηται, et χ'. v. 189. Ὡς δ' ὅτε κτερόν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δῖηται. Et hinc in locum τῆ δίοιμι, vocula διάκω, successit. Vocibus autem *Homericis* libenter usum *Anacreonta* passim probamus.

1033. Μισῶν θέλει τι θηρᾶν] Olim μισῶν, quod ferri forte potest, at μισῶν potius vim sensus assequitur; ut concordet cum τί, quare ita lego cum *Fabri* filia, et *Longepierre*. Ut *Antholog.* l. i. c. 74. fol. 107. Μισεῖται μὲ τάλας Χρυσὸς ὁ ποροφίλας. Legebam ego olim, θέλει μισῶντα θηρᾶν, ut sit *Aurum* personatum; non quod nescirem μισῶντα *primam* producere; vidi enim *Spondæum* etiam in *secundo* loco aliquando poni, *Trochaici* certe versus, ut v. 948. Ἔσ. Quod tamen rarissime in *Iambis* factum invenio, à magnis auctoribus.

1034. Ἐγὼ

Quùm fugit me pernicipibus,
 Ventósque-æquantibus, plantis, 1030
 (Semper autem, semper me fugit)
 Non illud utique persequor: Quis enim
 Inimicum vult aliquid venari?

Ast ego statim summotus
 A fugitivo illo auro, 1035
 Meæ mentis sanè ventis
 Portare trado curas,
 Lyrámque sumens cano
 Amatorias cantiones.

E contrario, quandò ità me animus 1040
 Contemnere *opes* docuerit,
 Compellabat fugitivum illud me,
 Adducens temulentiam curis-vacuam; Ut

1034. Ἐγὼ δὲ ἄφαρ λιαθεῖς] Phrasis Homericæ, ut *Iliad.* α. v. 349. Δακρύσας ἐτέρων ἄφαρ ἔζητο, νόσφι λιασθεῖς. Et λ. v. 80. — ὁ ὃ νόσφι λιαθεῖς τῶν ἄλλων. Et φ. v. 255. — ἵπαιθα ἃ τοῖο λιαθεῖς. *Casum* autem, ut vides, non nisi *Genitivum* habet, quare sequentis versus emendatio magis authentica.

1035. Τῷ δραπέτῳ χρυσῷ] Ita lego pro corrupto illo, Τῷ δραπέτῳ τῷ χρυσῷ, in hoc enim genere, necesse omnino, ut *antepenultima* sit brevis; et ostendi modo, *Genitivum* semper ad *Participium* λιαθεῖς requiri.

1036. Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις φέρειν ἔδωκα λύπας] Hunc locum *Horatius* ad verbum expressit, ut ostendo ad v. 609. Quod magnum erit argumentum pro auctoritate hujus *Odeæ*, utut hætenus depravatæ.

1037. φέρειν ἔδωκα λύπας] Ordo, Ἐδωκα λύπας ἐμῶν φρενῶν αὔραις, φέρειν αὐτάς, ἀντὶ τῆς, ἵνα φέρωσιν, quam ipsam *Syntaxin Horatius* imitatur loco modo laudato.

1042. Προσεῖπεν ὁ δραπέτης με] Ita pro male locato illo, Προσεῖπεν ὁ δραπέτης, metri necessitate postulante.

1043. φέρων μέθην ἀφροντιν] Olim Μέθην δὲ οἱ φροντίδων, quod nonnulli mutabant in Μέθην μοι φροντίδων. Sed quis unquam

Ἐλὼν μιν ὡς μεθήμεων
 Λύρης γένοιμι δηρόν. 1045

Ἄπις, ἄπις χρυσέ,
 Ἐς τ' ἂν δόλοισ μέ θέλγης ;
 Πλέον τὰ νεῦρα χρυσῶ,
 Πόθως πλέον τ' αἰδεῖν.

Σὺ γὰρ δόλω φθόνῳ τὲ 1050
 Ἐρωτ' ἔθης ἀφάνιον,
 Λύρην τὲ χρυσόπασον· Φιλημάτων

unquam dixit μέθων φροντίδων ; Μέθων fane φάρμακον φροντίδων dixeris. Quare μέθω ἀφροντίω lego ego, ut *versus* et *sensus* sibi consent. Ita *Horat.* l. i. Od. 7. *Nunc vino pellite curas.* Vid. *Proverb.* c. xxxi. v. 6, 7. Et *Simonides*, Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς, ὦ παῖ.

1044. Ἐλὼν μιν ὡς μεθήμεων] *Vatican.* MS. μεθήμεων, pro μεθ' ἡμῶν, recte ; ut *Fabri* quoque filia, et *Longepierre*. Qui auro abundant, Musarum studio solent remittere : *Paupertas* extudit artes. Non tamen hoc illos defendit, qui erga doctos ingrati sunt. Multo magis deceret, divites et magnates viros doctorum hominum consortio frui, eoque liberaliter tractare ; quam *Gallica* mancipia, et fidicinium turbam, scortorumque et canum longum ordinem nutrire, cum salutis famæque et animarum dispendio.

1045. Λύρης γένοιμι δηρόν] Pro γένοιμαι, lego γένοιμι metri causa ; ὡς enim cum *Ortativo* etiam *Homero*, *Iliad.* φ'. v. 605. Ὡς αἰεὶ ἔλποιστο κηχῆσταλ' ποσὶν οἴσιν. Pro λαρόν jamdudum docti viri substituerant δαρόν. ego, ne *Iones Doricè* loquantur, δηρόν.

1047. Ἐς τ' ἂν δόλοισ μέ θέλγης] Cum interrogatione sumendum, et est phrasis *Homerica*, *Iliad.* φ'. v. 604. δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων. *Vatican.* MS. Μήτ' ἂν δόλοισ μέ θέλγης haud male. De voce ἔς τε diximus ad *Euripid.* *Andromach.* v. 1266.

1048. Πλέον τὰ νεῦρα χρυσῶ] Ita corrigo, Πλέον χρυσῶ νεῦρα, vel, si facile in *Iambis* admittatur *Spondeus* in *secundo* loco, vid. ad v. 1033. legerem, Πλέον χρυσῶ νεῦρα. Verùm

Ut accepto illo, remissus

Ergà lyram fiam diú.

1045

O infidum aurum,

Quousque me dolis permulceas?

Plus fidiculæ valent auro,

Et plus, amores canere.

Tu etenim dolo, invidiâque

1050

Amorem reddidisti evanidum,

Lyrámque auro-conspersam: Osculorúm-

Verùm nec hoc tutum, et τὰ νεῦρα, potius Emphaseως causa, sensumque pariter et versum suis numeris implet. Simile illud *Apolloniæ*, Antholog. l. i. c. 26. fol. 35. Οὐ γὰρ δὴ πλῆτυ Μῦσα χειριστήρη. Vid. fol. 108. Οὐ τὸ ζῆν χαρισσαν κ. λ. Proverbium sane *Hispanicum* præfert ingenium opibus, *Mas vale Saver*, y *Haver*, Plus valet scire, quam habere. Sciendum, hoc in loco, τὰ νεῦρα, ἀντὶ τῆς ἡ Μουσικῆς, per *Metalepsin*, ut *Virgil.* Eclog. i. v. 70. *Post totidem mea regna videns mirabor aristas.*

1049. Πόθως πλῆστον τ' ἀείδων] Ita ex conjecturâ pro monstro illo, Πόθως κάκλυθι ἀδῆϊς, ratione ad literarum vestigia habitata; ut sit ordo et sensus, Πλῆστον ἐστὶ τὰ νεῦρα, καὶ ἡ Μουσικῆς, χρυσῆ, καὶ τὸ ἀείδων πόθως καὶ ἐρωτικῆς αἰοιδας, ut supra v. 1039. Πλῆστον καὶ φέρτερον χρυσῆ, πόθως ἀείδων.

1050. Σὺ γὰρ δόλω φθόνῳ τε] Quæ sequuntur ex hinc olim ad *Apollinis* hymnum per errorem non simplicem annexa erant; quum ne ejusdem carminis essent generis, cum illa Oda: Videor nunc suum in locum recte reponere: si quis rem attentius considerarit. Veterem lectionem, Σὺ γὰρ δόλω, σύ τοι φθόνῳ, in ordinem reduco. Vid. ad v. 1057.

1051. Ἔρωτ' ἔθης ἀφαντον] Pro ἔθης lego ἔθης, ab ἔθλω, Aorist. β ut ἔδων &c. Pro ἀνδράσι lego ἀφαντον, sensu et versu postulante.

1052. Λύριον τε χρυσόπασσον] Olim Λύριον δὲ ἀλίπασσον εἶναι, nullo sensu. Mutavi itaque ἦ in τὲ, et ἀλίπασσον in χρυσόπασσον, quod à πάσσω nam et *Naxianz.* χρυσόδοτον κινάριον vocat. De lyra, cithara, chely, testudine, vid. D. *Edwardi Sherburne* Notas ad illud *Senecæ Medææ*, v. 357.

Φιλημάτων ἢ κενῶν,
 Πόθων, κύπελλα κίρνης·
 Ὅταν θέλῃς ἢ, φεύγεις·
 Ξένοισι δ' ἄγχι Μουσῶν
 Δολίοις, ἄπις', ἀρέσκεις·
 Ἐμοὶ δὲ τῷ λυρῶδῳ
 Μίσσας ποιεῖς ἀποίκους.
 Δύρης δ' ἐμῆς αἰοῖδ' ἦν
 Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.

1055

1060

[Σὺ, Χρυσέ, γῆν ἀπελθε]

Ἀχαιδέας δ' οἰνοῖς,
 Αἴγλην τὲ λαμπυρεῖζοις.

Eiς

Cum *Pieria* resonans cithara *Thracius Orpheus* &c. Et *Orpheus* χρυσολύρης dicitur *Antholog.* fol. 502.

1053. Φιλημάτων δὲ κενῶν] Ut modo ἢ, in τὲ mutavi, ita nunc τὲ in δὲ transfero. *Epitheton* vero κενῶν *modestiam* poetæ notat, quodque Ἀφροδίτῃ πανδήμιον nil litet.

1054. Πόθων κύπελλα κίρνης] Πόθων ponitur per *Appositivum* ad Φιλημάτων. Κίρνης à κίρημι. Hic autem iensus, Σὺ μὲ, ὡ ἄπιςτε χρυσέ, κύπελλα Φιλημάτων τὲ κενῶν καὶ πόθων, καθαρά αὐτὰ ὄντα καὶ ἀκράτα, κίρνης κακῶ φαρμάκῳ Φιλαργυρίας κ. λ. *Heinsii* codex pro πόθων legit ποτῶν, frigide, pro κίρη, κίρνη, aliquanto sanius, licet in *persona* falsus.

1055. Ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις] Pro φεύγῃς lego φεύγεις. Ratio obvia.

1056. Ξένοισι δ' ἄγχι Μουσῶν] *Distichon* ex hinc, loco suo motum, post φεύγεις pono; ut sit ordo, Ὅταν δ' ἐθέλῃς, φεύγεις, καὶ ξένοισι δολίοις, ὡ ἄπιςτε, ἀρέσκεις. Pro Μουσῶν, *Fabri* filia et *Longepierre* Μουσῶν legunt; *Phrygas* enim poeta innuit *Myforum* vicinos, ob *Laomedontæ* perjuriam *Trojæ*. Hospites vocat; quod *Ionia* et *Phrygia* sint *Asia*.

1057. Δολίοις, ἄπις', ἀρέσκεις] Vox ἄπιςτε versus hos ostendit recte jam nunc ordinari, et ad *aurum fugitivum* referri, cui v. 1046. Ἄπις', ἄπιςτε Χρυσέ. Quare et hic pro ἄπισοις lego ἄπις', ut ibidem, versus causa; ut et ἀρέσκεις

pro

Osculorúmque sanctorum,
 Amorum *nempè*, pocula polluis et conturbas:
 Et quandò vis, fugis; 1055
 Hospitibúsque juxta Myfos
 Dolosis, ó infidum, places:
 At mihi lyrico illi poetæ
 Mufas facis extorres.

Lyræ tamen meæ cantionem 1060
 Neutiquam relinquam tantillum.
 [Tu, aurum igitur hinc faceffas,] [*tuis*,
 Eosque, qui nihil omninò habent, excites *donis*
 Et splendorem tuum fulgurantem ostendas. .
 66. In

pro *ᾠδάνεις*, est autem hic *Anacreſtus* in prima sede pro *Iambo*, ut in *tertia* Oda.

1058. Ἐμοὶ δὲ τῶ λυραδῶ] Pro *λυρακτύπη* lego *λυραδῶ*, quum nulla fit vox istiusmodi; est enim *λυρακτύπη*, non *λυρακτύπη*. Et lex versus *λυραδῶ* postulat.

1059. Μῦσας ποιεῖς ἀπείκους] Pro *φρεσὶν*, lego *ποιεῖς*, sensu postulante. *Spondaicum* in prima sede hujus versus admitti ostendo ad *primam* Oden.

1060. Λύρης δ' ἐμῆς ᾠδῆν] Hoc loco, sensum ut apertum facias, ponas mecum hoc *Distichon*, quod olim post v. 1055. sequebatur: et reliqua etiam, quomodo nos ordinamus, accipias.

1061. Σὺ, Χρυσὲ, γυν' ἀπελθε] Hunc versum intra cancellos positum addo, ad sensum loci complendum.

1062. Ἀχανθείας δ' ὀρίνεις] Ἀχανθῆς hoc in loco ab *α* *Privativo* et *χανθῆνω*, cui contrarium *πολυχανθῆς*, *multarum rerum capax*, et proinde *plenus*, *dives*, vox *Theocrito* et *Nonno* usurpata. Ἀχανθῆς itaque *pauper*; et maxime-egenos *Anacreon* hac voce denotat, quique nihil habent.

1063. Αἴγλω τε λαμπυρίζοις] Olim *λαμπρῆνοις*, quod versui satis non erat; *λαμπυρίζοις* vero, ut est lectio, quæ prioris lectionis vestigiis proxime accedit, ita versui sensui-

Εἰς τὸ Ἔαρ, ξγ.

Τί κάλλιόν ἐστὶ βαδίζην,
 Ὅπως λειμῶνες κομῶσιν, 1065
 Ὅπως λεπτήν ἡδυτάτῃ
 Ἄναπνῆ Ζέφυρο αὔρην;
 Κλημα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
 Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
 Ἄπαλὴν παῖδα κατέχειν, 1070
 Κύπριν ὅλην πνέουσαν;
 [Οὐ τὸδε τοῖ καλόν ἐστιν;] ξζ. ὦ

que quam optime quadrat, et est vox omnino authentica, sonatque *corusco, scintillo, fulgeo*, ut *aurum*; qua voce nihil aptius huic loco. Ita certe *Theophrastus* περὶ λίθων fol. 220. Καταδίδυμαι δὲ φασὶ καὶ εὐρεῖν τὴν ἐργασίαν Καλλιῶν τῶν Ἀθηναίων, ἐκ τῆ ἀργυρείαν, ὅς οἰόμενοι ἔχον τὴν ἀμμὴν χρυσίον, ἀπὸ τὸ ΛΑΜΠΥΡΙΖΕΙΝ, ἐπραγματεύετο, ἔσώλειγεν. ἐπεὶ δὲ ᾤετο, ὅτι οὐκ ἔχει, τὸ δὲ τῆς ἀμμῆς κάλλος ἰθαύμαζε. ἀπὸ τὴν χροῶν, ἕτως ἐπὶ τὴν ἐργασίαν ἦλθε ταύτων.

O D E LXVI.

Hoc *Odarion* nonnihil est passum; sed non ultra modum; et præcipuus istius defectus videtur, quod non sit justum poemation, at *ἀπὸκομμά* potius; licet nec in illo *versus* sit sibi satis constans, nec *sensus* per omnia satis expeditus: At hoc aliquomodo politius factum iri speramus. Illud certe *Vossius* in *Vaticano* MS. reperit.

1064. Τί κάλλιόν ἐστὶ βαδίζην] Ita lego, pro Τί καλόν ἐστὶ βαδίζην, sensu postulante, et ἔ subaudito ante βαδίζην, atque ita *versus* *Anapaesticus, Dimeter, Catalecticus*, constans ex *Iambo*, duobus *Anapaests*, et syllaba. γρ. Ὅτι καλόν ἐστὶ βαδίζην.

1065. Ὅπως λειμῶνες κομῶσιν] Si *λειμῶνες* legas, pro *λειμῶνες* (quæ vox *Euripidi* plus semel usurpata, ut videre est ad *Phœniss.* v. 1564.) tum *versus* erit *Trochaicus, Dimeter, Acatalecticus*, cum *Iambo* tamen in prima sede; sed

66. In Ver.

Quid pulchrius est, quàm ambulare,
 Ubi prata luxuriant, 1065
 Ubi tenuem suavissimam
 Respirat Zephyrus auram?
 Quàm palmitem Bacchicum tueri,
 Et sub foliis latere,
 Mollem puellam habere 1070
 Venerem totam spirantem?
 Nonne hoc pulchrum est? 67. O

sed vide, annon *Spondeus* adhiberi possit in *secunda* sede *Trochæi*, ut notamus ad v. 948.

1066. Ὀψι λεπὴν ἰδυτάτιω] Versus *Choriambicus*, ex *Epitrito* primo et *Choriambo*. γρ. λεπὴς. Tum *Iambum* et *Trochæum* excipient *Trochæus* et *Iambus*, ut sit *Antisphaesticus ἀντισφαστικός*.

1067. Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὐρῶ] Versus constat ex *Anapesto*, *Tribrachy*, et *Spondeo*, vel ex *Pæone* tertio et *Ionico* ἀπ' ἐλάσων. De *Zephyro*, vid. D. *Edwardi Sberburne* Notas in *Senecæ Hippolyt.* v. 12. *Zephyrus Vernas evocat herbas*, ubi hic locus.

1068. Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδίῳ] Versus *Choriambicus Dimeter*, constans ex duobus *Choriambis*.

1069. Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι] Constat ex *Pæone* primo et *Ionico* ἀπ' ἐλάσων.

1070. Ἀπαλὴν παῖδα κατέχων] Versus constat ex *Ionico* ἀπ' ἐλάσων et *Pæone* quarto. Olim κατέχων, verum *Vatican. MS.* κατέχεν legit, et ita legendum apparet, ut sit τί κάκιον τῷ βαδίζειν, ἰδίῳ, δύναι, κατέχων; dixerat prius — κέρλω κατέχων v. 620.

1071. Κύπρον ἄλλω πνέουσιν] Ita suprâ v. 649. Τὸν ὄλας ποθῆντα μολπᾶς. Versus autem constat ex *Choriambo* et *Amphibrachy*; vel ex *Dactylo* et duobus *Trochæis*.

1072. Οὐ τόδ' ἐστὶ τοῖ καλῶ ἔστιν] Tale quid videtur ad *sensum* supplendum desiderari; verum ne fraudem facere videar, intra *cancellos* pono, *sicut meus est mos*. Est autem *Dactylicus, Dimeter*.

ΞΞ.

ᾠ παῖ, παρθένιον βλέπων,
 Δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ αἶεις,
 Οὐκ εἰδὼς, ὅτι τ' ἐμῆς
 Ψυχῆς ἠνιοχέεις.

1075

ΞΗ.

Ἐγὼ δ' ἔτ' ἀν' Ἀμαλθείης

Βυλοίμην

Ο Δ Ε L X V I I .

Jucundissimum hocce fragmentum extat apud *Athenæum* fol. 564. ex quo *Henricus Stephanus* aliique dehinc collegerunt; at nemo hactenus *versus* genus exposuit: Cum consent omnes *versus Metro Glyconio*, excepto ultimo. Qui *Pberecratius* dicitur et *Glyconio* generi amat adhiberi, præsertim in clausula, ut probamus ad *Od. LX.* Videtur hic locus ad *Cleobulum* Amasium pertinere.

1073. ᾠ παῖ, παρθένιον βλέπων] Elegentiam hujus dicti *Glycera* meretrix exponet apud *Athenæ.* l. xiii. fol. 605. Τότε γὰρ καὶ οἱ παῖδες εἰσι καλοὶ, ὡς Γλυκίρα ἔφασκεν ἢ ἰταίρα, ὅσον εἰκόασι γυναικὶ χρόνον, κατὰ πρῶτον ἰσορεῖ Κλέαρχος. Verum nequis supercilio notandus offendatur, quasi hæc *παιδρασίας* oleant, dico minime esse necesse, ut hæc in sua persona proferat poeta; potuit mulieri cuidam hæc verba affingere. *Virgineus pudor* in pueris maxime commendatur, ut *Euripid.* Αἰδώς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον. Αἰδώς καὶ σ' ὅσον εἶχεν ὀμματα, *Sappho.* Et *Ovid.* *Metamorph.* l. viii. §. 4. *Tales erat cultu facies, quam dicere vere Virgineam in puero, puerilem in virgine posses.* *Tibull.* l. iv. *Eleg.* 4. — at illi *Virgineus teneras stat Pudor ante genas.* Vid. plura apud *Longepierre.*

1074. Δίζημαί σε, σὺ δ' ὅσον αἶεις] Ita certe in *Scanfone* legendum, quasi αἶεις, *δισυλλάβως* scribendum; cum sit pro αἶεις, ab αἶω, audio. Priorem αἶεις in hoc versu corripit, ut alix similes syllabæ, v. 147, 941. ubi *Ἀθηαίς Μεδίαν* corripit, et mox v. 1077. ubi *Ἀμαλθείης Penultimam.*

67.

O Puer, virgineum quid tuens,
 Quæro te; tu verò minimè audis,
 Nescius, quòd meæ
 Animæ geras-imperium.

1075

68.

Ego verò neque Amalthææ

Velim

O D E LXVIII.

Bellissimum hoc fragmentum extat apud *Strabonem* l. iii. fol. 151. Verum nec *Casaubonus* in locum, nec *Henricus Stephanus*, hos versus ad metrum suum redege-
 runt; quod nullo tamen negotio fieri potuit; cum sint
 per omnia ejusdem generis cum præcedenti, nempe *Gly-*
conii, cum *Pherocratio* in clausa.

1077. Ἐγὼ δ' ὄσα ἂν Ἀμαλθείης] Pro, ἐγὼ τ' ἂν ἔτ', quod
 olim obtinuit, lego Ἐγὼ δ' ὄσα ἂν, semper enim τὸ ἂν se-
 quitur ὄσα vel ἔτ', nunquam in hoc casu præcedit; quod
 tamen nemo antehac vidit; ἔτ' vel ὄσα pro lubitu legas.
 Hoc neque prædicti magni viri viderunt, neque domina
Dacier, neque *Longepierre*. *Glyconius* vero indifferenter
Lambum vel *Spondæum* in prima sede admittit, ut probò ad
 v. 941. Notum *Amalthææ* cornu, quod et *Cornucopia* au-
 dit, de qua *Scholias* *Callimachi*, ad Hymn. in *Jovem*
 v. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης) ἔτος ἐκαλεῖτο ἢ Διὸς ἢ Δία θρῆψα-
 σα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲ τῆ ἐνὸς κέρατος Ἀμύροισαν ρεῖν, ἀπὸ δὲ
 τῆ ἄλλης Νείλας. Item *Palæphat.* c. 46. *Himerius* apud
Photium Bibliothec. Ἀμαλθείας κέρας, πῶν ὅσον εὐδαίμονίας
 κεφάλαιον. Χρῆζον πλετοῦ μελέτῳ ἔχει πῖον ἄγρῳ Ἀγρῶ
 γὰρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας. ἰδὲ. *Phocylid.* v. 220.
 Vid. *Ovid.* *Fastor.* l. V. *Ab Jove surgat opus* &c. Mi-
 num autem *Jobi* filiam hoc nomine vocatam, unde videtur
 aliquid poeticis fabulis longè antiquius sub hoc involucro
 latere. Ita certe *Job.* c. xlii. v. 14. Illius filiarum no-
 mina, Ἰεμίμη, Κασία, et Κεραναπέκ. Quæ vox ultima cor-
 nu *coriæ* sonat, ut *Duportus*, Τὴν δὲ τρίτῳ ἐκαλεῖσσαν εὐπλέ-
 καμον Κεραναπέκ. Οὐνεκά οἱ εἰδώς κέρας ἀγλαῶν ἔτομ' ἰδὲκς.
 De

Βουλοίμην κέρως, ἕτ' ἔτι
 Πεντήκοντά τε χ' ἑκατὸν,
 [Ἀργαθόνιος ὡς ἄναξ,]
 Τάρτηρῶ βασιλεύσαι.

1080

ξθ.

Ἄπό μοι θανάτῳ γένοιτο,
 Οὐ γὰρ ἀν' ἄλλη
 Λύσις ἐκ κόπων γένοιτο,
 Οὐδαμὰ, τῶνδε.

1084

δ.

Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδίῳ

Ἔστηκεν

De penultima τῷ Ἀρακλίῳ correptâ diximus ad v. 1074
 Apud *Strabon.* γρ. Ἀρακλίῳ, Ἰωνικώτερον.

1078. Βουλοίμην κέρως, ἕτ' ἔτι] "Ἐτια scribere licet et
 præstat, at in *Scapione* ἔτι legendum; est enim *Glyconius*
 versus &c.

1079. Πεντήκοντά τε χ' ἑκατὸν] Olim πεντήκοντα κ' ἑκα-
 τὸν, addo τὴ, et *Ionice* χ' ἑκατὸν lego ad versum firmandum;
 qui in citationibus profaïcorum auctorum, ut solet, *διελύθη*,
 omnemque *Ioniam* gratiam amiserat. Alludit poeta ad
Arganthonium regem; ut *Plinius* l. vii. c. 48. *Anacreon*
 poeta *Arganthonio Tartessiorum* regi centum quinquaginta
 tribuit annos. *Herodot.* l. i. c. 163. illum *Οξογιντα*
 annis regnasse ait, quod et *Cicero* testatur, de Senectute
 c. 19. et ipse mox *Plinius* confirmat, ait enim, " Sed ut
 " ad confessa transeamus, *Arganthonium Gaditanum* octo-
 ginta annis regnasse, indubitatum est;" Putant *Quadrage-*
simo cœpisse. *Lucian* in *Macrobiis*, Ἀργαθόνιος μὲν ἔν,
 Τάρτηρῶν βασιλεὺς, πεντήκοντα κ' ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται,
 ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογαπιὸς, καὶ ὁ μυλοπιὸς Ἀνακρέων. Vid.
Casaubon. ad *Strabon.* l. iii. ut suprà in proœmio hujus
Odxæ. Nomen illius regis tot auctoribus memoratum, ex
 ipso *Anacreonte* excidit: quare restituendum puto; at non
 nisi adhibitis cancellis. Nec enim *Strabonis* tempore no-

men

Velim cornu, neque annis
 Quinquagintaque et centum,
 [Arganthonius ut rex ille]
 Tartesso regnare. 1080

69.

Mori mihi contingat ;
 Non enim alia
 Liberatio ex ærumnis fuerit,
 Ullo pacto, istis. 1084

70.

Mensis sanè Neptunius Instat ;
 men in *Anacreonte* visendum erat, quanquam illud *Herodo-*
to auctore non sit dubitandum.

1080. Ταρτησοῦ βασιλεύσας] Versus *Pberecratius*, qui
Glyconis gaudet admisceri, et præcipue in fine poni ; ut
 notamus ad *Od.* lx, et lxxvii. De *Tartesso*, vel *Gadibus*,
 vid. *Strabon.* loco prædicto, et *Longepierre*, ubi, quod
 nonnulli faciant idem cum *Tarsis* in SS. Scriptura, laud.
Hesych. Ταρτησοῦ πόλις ἔστι τῆς Ἡρακλείας θαλάσσης, ἢς Ἀργαυθάν-
 ηος ἐβασίλευσεν.

§. LXIX.

1081. Ἀπό μοι θανάτῳ γίνωτο] Ita distingo, ut carmen
 sit *Dicolon*, *Tetrastraphon*, cujus *primus* et *tertius* versus
 sunt *Iambi*, *Dimetri*, *Catalecti*, quales in *tertia* Oda.
Secundus et *quartus*, *Dactylici*, *Monometri*, nempe constantes
 ex *Dactylo* et *Spondeo*, numeri longe omnium suavissimi,
 teste *Scaligero*. Extat autem hoc fragmentum in *Arsenii*
Collectaneis, et apud *Hephæstion.* p. 40. ubi tamen duo-
 bus versibus comprehenditur, item in *Scaligeri Hypercritico*.
 Est autem *Tmesis*, pro ἀποθανεῖν γίνωτό μοι. Vid. *Cæsaris*
 dictum apud *Longepierre*, in hanc rem: *In luctu atque mi-*
seriis mortem ærumnarum requiem, &c.

1084. Οὐδαμῶς] Ita lego pro ἔθ' ἀρῶα et ita *Portus* le-
 git. Hinc ἐδαμώθεν et ἀμώθεν *Homer.* *Odyss.* α. v. 9.

§. LXX.

1085. Μείς μὲν δὲ Ποσειδῶν] Hoc fragmentum extat apud
Eustath.

Ἔφηκεν νεφέλαι δ' ὕδει
 Βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι
 Χειμῶνες παταγῶσι.

οά.

Μῆδ', ὥς κῦμα πόντιον,
 Λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ
 Σὺν Γαστροδῶρῃ, κακχύδῃ
 Πίνωσα τὴν ἐπίσιον.

1090

οβ'.

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις· ἕασον δέ.

Με

Eustath. Edit. *Basil.* fol. 1013. lin. 18. Διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἔπερι χειμαρίας τροπίας μῆνα, Ποσειδεῶνα καλεῖσι, ὡς Ἀνακρέων, Μῆσις μὲ Ποσειδηῶν, κ. λ. Ob metrum lego Ποσειδηῶν, cum simplici ἰῶτα, nam et Ποσειδῶν legitur, et Ποσειδηῶν ipse Homero *Odyss.* ζ v. 266. Ποσειδῶν vero mensis *Atticorum Decembri* finienti, et *Januario* incipienti, respondens. *Horat.* *Epod.* xiii. *Horrida tempestas caelum contraxit, et imbres, nivesque deducunt Jovem: Nunc mare, nunc Sylva Threicio aquilone sonant,* Carmen et hoc *Glyconium*, quomodo nos nunc ordinamus, cum *Pherocratio* in fine, ut ad *Od.* lxxvii, et lxxviii.

1076. Νεφέλαι δ' ὕδει] Pro ὕδατι lego ὕδει, versûs causâ. *Hesiod.* γαῖαν ὕδει φέρειν.

1087. Βαρύνοντο] Elegans vox; nubes enim tumescere et ingravescere imbribus videntur. Pro βαρύνονται· ἄγριοι δέ, lego, βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι.

1088. Παταγῶσι] *Hesych.* Παταγῆ) ψοφεῖ, κτύπει, Πάταγος δέ τε ἐγγυμδραῖον. *Homer.* *Iliad.* π'. v. 769. Vide interpretes in locum. *Anacreon* supra v. 922. Παταγῶν τε καὶ ἀλλήλων. *Sophoc.* *Ajac.* v. 169. Παταγῶσιν, ἄτε πῖρῶν ἀνέλαι Μέγαν αἰγυπῖον ἰσποδίσαντες.

§. LXXI.

Extat hoc fragmentum apud *Athenæ.* fol. 447. A. *Cassaubonus* in illo nihil vidit fol. 742. et omnia deplorata putabat.

Instat; nubésque aquâ
Gravantur, horridæque
Hyemes crepitant.

71.

Nec, ut fluctus marinus,
Fremas, clamosâ illâ
Cum Gastrodorâ, affatim
Bibens poculum-Vestæ-sacrum.

1090

72.

Liberalis enim es hospitibus; finas tamen
Me

putabat. Ego primus et hoc ad numeros reduxi, non vi,
sed suâ sponte; sunt enim omnes *Iambi*, *Dimetri*, *Acata-*
lecti. Sensus versio nostra dat apertum.

1088. Μήδ', ὡς κῦμα πόντιον, λάλαζε] Hunc locum
videtur respicere *Hesychius*; Λάλαζε) βόα.

1089. Λάλαζε τῇ πολυκρότῳ] Vocem λάλαζε supra inter-
pretatur *Hesychius*. Πολύκροτος, ὁ κῆρ, κραυγαστικός.

1090. Σὺν Γαστροδόρῳ, κακχύδῳ] *Spondæus* hic in *tertio*
loco, quod facile fit. Pro καταχύδῳ, quod à *Prosa* scrip-
toribus usurpatur, κακχύδῳ lego, *Ionice* et *Poeticè*, carmi-
nisque gratiâ, ut χήματον, ad v. 1079, quomodo κατβάλλω
pro καταβάλλω, κατφάλαρος, κακχῆαι, &c. *Homero*.

1091. Πίνεσα τὴν ἐπίσιον] *Ἐπίσιον*, *Ionice* pro ἐφέσιον, ut
ad v. 22. et κύλικα subauditur, necessitate consequentiæ;
adeo κύλικῃ ἐπίσιος, quæ *Ἰωνί* ἐφέσιον libari solebat. Ità προ-
πίω φιλοσησίαν, subaudit κύλικα. Vid. *Casaubon*. ad *Athe-*
na. fol. 243. Vid. *Spanheim*. ad *Callimach*. p. 522.
ad *Hymn. Del.* v. 325. *Homerus* fane *Odyss.* ζ. v. 265.
— πᾶσιν ᾧ ἐπίσιον ἔσω ἐκάστω, ubi tamen vōx significa-
tione longe alia legitur.

§. LXXII.

1092. Φίλη ᾧ εἰ ξένους ἕατος δὲ με διψῶντα πίνειν] Hoc
fragmentum ex *Anacreonte* laudat *Athenæ*. fol. 433. Et
insignis est locus, omnibusque φιλοξένους notandus; quos
quantumvis liberales non decet amicos nimia ebrietate op-
primere,

Με διψῶντα πίνειν.

ογ'.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύφον, Ἐρξίῳνι
Τῷ λευκολόφῳ μετὸν ἐξέπινον.

1095

οδ'.

Καλλίκομοι κῦραι Διὸς
Ἵρχίσαυτ' ἐλαφρῶς.

οε'.

Στεφάνης δ' ἀνῆς τρεῖς ἕκαστος εἶχε,
Ῥοδίνης τῆς μὲν, τ' ἧ Ναυκρατίτιω.

οστ'.

Μεγιστῆς δ' φιλόφρων,

1100

Δέκα

primere, nec largioribus poculis excipere, at finire, ut fientes bibant quantum sufficiat; non quod perturbet inebrietque. Et hoc aliud argumentum pro *Anacreontis* temperantia.

1093. Με διψῶντα πίνειν] *Athenæ.* ibid. πινῶν.

§. LXXIII.

1094. Ἐγὼ δ' ἔχων σκύφον Ἐρξίῳνι] Et hoc fragmentum apud *Athenæ.* fol. 498. et attingitur ab *Eustathio* fol. 900. lin. 16. Συντελεῖ ἧ εἰς τὴν γραφὴν Ἐ ὄφω, καὶ τὸ σκύφον, ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρεῶντι, ὡς φησὶν Ἀθήναιος. *Hesiodus* etiam vocem agnoscit σκύφον. et *Panyassis*, Σκύφους αἰνύμεθα θαμνίας ποτὸν ἡδὼν ἔπινον, quibus adde illud *Pindari*, Olympionic. vi. v. 40. ὄκχον, pro ὄχον, *cūrnum*. Constat autem ex *Diiambo*, et *Tritrochæo*, in versu priori; licet in posteriori, prima sedes *Spondæum* recipiat pro *Iambo*, secunda etiam *Anapæstum*.

§. LXXIV.

1096. Καλλίκομοι κῦραι Διὸς Ἵρχίσαυτ' ἐλαφρῶς]. Hoc ὀπίσθημα

Me sitientem bibere.

73.

Egóque tenens poculum Herxioni

Candidè-cristato plenum ebibi.

1095

74.

Pulchricomæ filiæ Jovis

Saltabant levitér.

75.

Coronas verò vir quisque tres habuit,

Roseas quidem duas, alteram Naucraticem.

76.

Megistésque, candidus ille,

1100

Decem

ἀποσπασμάτων apud *Eustath.* fol. 1942. lin. 4, et *Athena.* l. i. fol. 21.

§. LXXV.

1098. Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς κ. λ.] Hoc distichon ex *Athenæo* fol. 671. Hic versus autem constat ex *Anapaesto*, *Spondæo*, *Tritrochæo*, ut sequens etiam; quomodo nos ordinamus. Vid. Dnæ *Dacier* Not. ex *Cicerone*.

1099. Ῥοδίνους τὸς μὲν, ἔν τῃ Ναυκρατίῳ] Olim τὸς μὲν Ῥοδίνους, quod versus minime ferebat; quare ordinem mutavi, ut hic versus præcedenti per omnia responderet. *Ναυκρατίτης* εἶφαν⊙ è *sampsucho* erat; quoniam id genus erat excellentissimum in urbe *Ægyptia*, cui nomen *Ναυκρατίας*, ut *Stephanus* περὶ πόλεων. *Julius Pollux* *Onomastic.* l. vi. c. 19. Ἀνακρίων τῷ κὲ Μύρτοις στεφανῶσαι, φησι, ἐ Κορριάνοις κὲ αὐτῷ ἐ Ναυκρατίῳ στεφάνω. Σάμψυχο⊙ ἕτος ἦν. Vid infra ad v. 1319. *Naucratis* verò colonia erat *Ionum* et *Carum*; de qua re *Herodotus*, l. ii. c. 178. et *Petr. Daniel. Huetius* *Demonstrat. Evangelic.* fol. 132.

§. LXXVI.

1100. Μεγιστὴς ὁ Φιλόφρων] Et hoc fragmentum ex *Athenæo* fol. 671. et 673. ubi ex *Aristarcho* *Grammatico*,

U

Menodotoque

Δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
 Στεφανῶται τῆ τε λύγῳ,
 Καὶ τρύγα πίνει μελιθδέα.

ος'.

— χαὶ μ' ἐπίσωτον
 Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

1105

οή.

— Θάλαμον, ἐν ᾧ
 Κεῖνος μὲν οὐκ ἔγημδν, ἄλλ' ἔγήματο.

οθ'.

Τί * μὴν πέτεαι, συρίγξων

* γε. μά.

Κοιλότερα

Menodotoque Samio, per tres totas paginas in folio explicatur. Laudatur autem ex secundo μιλῶν. Megisten vero Anacreontis amasium, Antipater memorat Antholog. fol. 277. quem locum laudo ad v. 1146. Duo versus priores Pherocratii, de quo genere diximus ad Oden XXX. De reliquis suo in loco.

1101. Δέκα ἢ μῆνες, ἐπειδὴ] *Anapaestus* hic etiam pro *Spondeo*, in prima sede *Pherocratii*, quod notandum.

1102. Στεφανῶται τῆ τε λύγῳ] Ita *λελυγισμένον* ἔ τας κόμας ἀναδέμνον κ. λ. *Suidas* in v. *Ἀναδέμνον*. *Nicæarchus* apud *Athenæ*. fol. 673. Et *Antholog.* fol. 523. ubi *Nicænetus*, καὶ λόγος ἀρχαῖον Καρῶν εἶδος. Est autem versus ex *Ionico* ἀπ' ἐλάσσονος et *Choriambico* compositus; nam τε omnino addendum duxi.

1103. Καὶ τρύγα πίνει μελιθδέα] Versus *Choriambicus*, *Dimeter*, ex duobus *Choriambis* &c.

§. LXXVII.

1104. Καὶ μ' ἐπίσωτον] Est pars posterior *Ionici* ἀπ' ἐλάσσονος, quem sic adimplere possis, Ἄνεον καὶ μ' ἐπίσωτον. Extat hoc fragmentum apud *Αππολίμν*, περὶ ὁμοίων κ; ἀφορμῶν

Decem jam menses, ex quo
 Coronatur, Amerinâ quoque salice,
 Et fæcem bibit dulcem.

77.

— et me famosum
 Apud vicinos facies.

1103

78.

— Thalamum, in quo
 Ille minimè nuptias-fecit, sed passus-est.

79.

Quid utique subsultas, tubulis Magis-

φόρον λέξιν, in v. Διαβόητος. Ἐπιβόητος) ὁ μοχθηρὰν ἔχων
 φήμιλω Ἀνακρέων ἐν Δευτέρῳ, Καί μ' ἐπιβόητον, κ. λ. Εἴ
 igitur hic ἐπιβόητος λέξις μίση. At lectio nostra ἐπιβόητον
 confirmatur ab *Eustathio* fol. 1856. lin. 11. Καί ἐν τῷ
 Ἐπιβόητος, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμιλω, καθ' ἕ δὲ ἄλλοι βραὶ γίνον],
 ἐν Ἐπιβόητον Ἀνακρέων φησὶν. Ita *Antholog.* fol. 222. Ἐγὼ
 Φαλαγίς ἢ πῖοντος αἰθράτοις. Ita fol. 226. περιβόητος.
 Ita mox v. 1259. νεομῆος pro νεομημῆος. Ita *Herodot.*
 I. iii. c. 39. Καί ἢ βρομῆονα &c. Vid. *Anacreon.* Vita,
 p. xiii. Est enim *Ionium*. Ita ἰωσάμῳ Theocrito pro
 ἰωσάμῳ. Denique ἐπιβόητος *Homer.* *Odyss.* β. v. 178.
 In quem locum vide quæ nos.

1105. Κατὰ γύινας παῖσις] Versus ad tertiam Oden
 refertur. Παῖσις antepenultimam corripit, ut ad 147.

§. LXXVIII.

1106. Θάλαμον, ἐν ᾧ Κεῖν μιν σὺν ἔγηδρ, ἀλλ' ἐγγήμα-
 τα] *Αιτωπῆς*, πρὸ Ὁμοίαν κὲ Διαφόρον λέξιν, in v. Γῆ-
 μαι. Καί Ἀνακρέων Διδύμων τινὰ ἐπὶ θαλύτητι, Καί θαλά-
 μους, ἐν ᾧ Κεῖν σὺν ἔγηδρ, ἀλλ' ἐγγήματο, quem locum
 et *Eustathius* fol. 1678. lin. 59. profert, licet omisso
Anacreontis nomine, Καθὰ δὲ ἄλλοι κὲ τὸ, Θάλαμον, ἐν ᾧ κ. λ.
 Unde *Αιτωπῆς* emendatum habemus.

§. LXXIX.

1108. Τί μὲν πέται] Μὲν lego pro μὴ, quod prius ob-
 tinuerat.

Κοιλότερα γῆθεα
Χρισάμμος μύρω;

1110

π'.

Ἡρίσῃσα μὲν ἱτρίε
Λεπτῶ μικρὸν ἀποκλάς,
Οἶνε δ' ἐξέπιον κάδον.
Νῦν δ' ἀβρῶς ἐρέεωσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῆ φίλῃ
Κωμάζων παιδί γ' ἀβρῆ.

1115

πά.

Ἐπὶ δ' ὄφρυσιν σελίνων
Στεφανίσκης θέρμοι νῦν
Θάλειαν ἐορτῶ

Ἀγάγωμιν

tinuerat. Extat locus apud *Athenæ.* fol. 687. Καὶ ὁ σοφὸς ἼΑνακρέων λέγει, Τί μὴ πέτεια κ. λ. Τὰ γῆθη παρακελεύομαι μύρων, ἐν οἷς ἐστὶν ἡ καρδία, ὡς κὶ ταύτης δηλονότι παραγορευμένης τοῖς εὐώδουσιν. Et *Plutarch.* 2 Tom. fol. 647. Καὶ Ἀλκαῖος κελεύει, Καταχέαι τὸ μύρον αὐτῶ κατὰ τὰς ποτὰ παθείσας κεφαλὰς ἐ τῶ πολῶ γῆθε. Vid. ad v. 454.

§. LXXX.

1111. Ἡρίσῃσα μὲν ἱτρίου] Hoc fragmentum ex *Athenæo* fol. 472, et 646. et *Hephæstione* p. 34, et 61. et *Arsenio* in *Collectaneis*, sub *Heraclide.* *Hephæstion* aliter ordinat; verum ego reduco ad notos numeros, viz. *Glyconios*, qualis *Oâ.* LX. Et ex his tribus auctoribus totum poemation perficio. *Secundus et quartus* sunt *Pherocratii*, quales libenter *Glyconiis* immisceri doceo ad *Oden* prædictam. Ἱτρίον) περιμάτιον λεπτόν, ἀφ' ἰσθμοῦ κὶ μέλιτος γινόμενον. Ἡτρον et ἡτρίον, diversa invicem et ab hoc.

1113. Οἶνε δ' ἐξέπιον κάδον] Hunc præterea versum ex *Anacreonte* laudat *Pollux* l. x. c. 20. ubi κάδον male legitur, ut ex *metro* constat; quanquam alias et κάδος et κάδισκ. *Hedylus* apud *Athenæum*, Ἀλλὰ κάδοις Χίου μὲν κατὰβραχε.

Magis-cava pectora
Inungens unguento? 1110

80.

Pransus sum ex *placenta* Itrio
Tenui portiunculatu distringens ;
Viniq̄e ebibi poculum.
Nunc autem mollitè amabilem
Tango citharam, charissimæ 1115
Proludens puellæ *isti* mollicellæ.

81.

Superciliis apii
Coronas imponentes, nunc
Lætum festum, Ducamus

κατάβραχι. De hoc *Anacreontis* loco vid. *Bocharti* Ἱεροζωϊκόν, 2 Vol. l. i. c. vii. fol. 43. Vox *Latina* civitate donatur, *Cadus*.

1115. Ψάλλω πικτίδα τῆ φίλη] Ψάλλω hic *Active*; mox v. 1125. *Absolute et neutraliter*. Πικτίδα) πικτίς, musicum instrumentum, Μουσικὸν ὄργανον, ὃ καὶ Μαίγαδις, ut *Aristot.* Polit. l. viii. De quo *Sappho*, Χρυσῆ χρυσοτέρα, πολὺ Πικτίδος ἀδυμελιεσίαι, quod tamen ab ipsâ inventum refert *Menæchmus Sicyonius*, ut ex *Athenæo Lilius Gyraldus*. De *Magade* mox ad v. 1126

§. LXXXI.

1117. Ἐπὶ δὲ ὀφρύσιν σελίνων] Et hoc apud *Athenæum* fol. 674. Laudat quoque *Eustathius Basfl.* Edit. fol. 759. l'n. 6. et *Paschalius* de *Coronis* p. 67. et 69. Item *Theodorus Marsilius* Comment. in *Horat.* &c. Versus autem hic ad *tertiam* Oden refertur.

1118. Στεφανίσκως θεμέροι νῦν] Ut versus constaret, νῦν addidi, quod et sensus postulare videtur. Ita vero fit *Ionicus ἀπ' ἐλάσσονος*, ut v. 90.

1119. Θάλειαν ἰορτὴν] *Geminus Amphibrachys*, nam ultima cujusque versus syllaba communis. Γε. ἰορτὴν.

U 3.

1120. Ἀγάωμυ

Ἀγάγωμιν Διονύσω

1120

πβ.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας
Περί τῆθεσι λωτίναις ἔθεντο.

πγ.

᾽Ωινοχόει δ' Ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον,
Τρισκυάθον τὴν κελέθειν ἔχουσα χερσίν.

πδ.

Ψάλλω δ' εἴκοσι, πάσαις
Χορδαῖσιν Μαγάδην ἔχων.
᾽Ω Λεύκασπι, σὺ δ' ἦβας. πέ. Ἄγαυῶς

1125

1120. Ἀγάγωμιν Διονύσω] Versus iterum *Ionicus* ἀπ' ἑλαίσων, ut v. 1118.

§. LXXXII.

1121. Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας] Et hoc apud *Athenæum*, ibidem, eorsē folio. Vid. *Casaubon.* ad *Athenæ.* l. xv. c. 5. Vid. *Paschal.* de *Coronis* l. ii. c. 3. fol. 73. *Hefsch.* ὑποθυμιάς) εἶφαν ἀπειτραίχλη, Gr. ὑποθυμιάδας.

§. LXXXIII.

1123. ᾽Ωινοχόει δ' Ἀμφίπολος] Hoc elegans distichon apud *Athenæum* fol. 474. Et versus est *Choriambicus*, ex duobus nempe *Choriambis*, duobus *Iambis*, et syllaba. Ita v. 1219. Σικελικὸν κότταβον ἀγνύλη δαΐζων. Si unico versu legas; *distichon* enim infra facit.

1124. Τρισκυάθον τὴν κελέθειν ἔχουσα χερσίν] Cum versus olim imperfectior esset, legebaturque *Τρισκυάθον κελέθειν ἔχουσα*, nec amplius; imprimis ad versum supplendum, *Τρισκυάθον* scribebam. Ita *Antholog.* fol. 54. *Τρισκυάθον* per errorem, pro *τρικύαθον*. Tum τὴν ante κελέθειν ponebam, deinde χερσίν post ἔχουσα, ut sit par versui præcedenti. Quid sit κελέθειν diximus ad v. 916.

§. LXXXIV.

Ducamus Baccho.

1120

82.

Plicatiles Hypothymadas
Circa pectora lotinas posuerunt.

83.

Vinum-ministrabat ancilla, mellitum utique
vinum, [nibus.
Tres-cyathos continentem celebem habens ma-

84.

Canto viginti totis 1125
Chordis, Magadin habens, [lescis.
O Leucaspi; tu autem juvenum-more-info-
85. Lenitèr,

§. LXXXIV.

1125. *Ψάλω δ' ἑκοσι πάσαις*] Et hoc fragmentum apud *Athenæum* fol. 634, et 635. Notandumque, quod *Ψάλω* hoc in loco *neutraliter* ponitur, at v. 1115. *active* usurpatur. Versus *Pberocratius* cum *Glyconio* mixtus, ut aliis. Vocem *πάσαις* carminis gratia et *emphases* addo.

1126. *Καρδαίων Μαγάδιον ἔχον*] γρ. *μαγάδιον*. Est autem *Μάγαδις* five *Μαγὰς* et *Μαγάδιον*, five *Μαγάδι*, instrumentum musicum, de quo nos supra ad v. 1115. item *Athenæus* ibid. *Spanheimius* in *Callimach.* p. 471. §. 2. Item *Pollex* l. iv. c. 8. Titulo, *Περὶ Ὀργάνων εὐρεθέντων ἔργων*. Et *Hesych.* *Μαγάδις*) *Αὐλοὶ κινδριστήροι*. *Ὀργανον ψαλτικόν*. *Ἴων Ὀμοφύλη*, *Λυδὸς τι Μάγαδις αὐλὸς ἠγυῖδω βῆσις*. Vid. *Suid.* in v. *Μάγαδις*. *Gregor. Nazianz.* *Τίς ἔδης τέστιμι τῶν ἐπὶ σήδου Μαγάδι; Philostratus, Καθάπερ αἱ Μαγάδις τοῖς Ὀργάνοις προσηχεῖ*. *Aristot.* *Μάγαδιον* et *Πατιδίον* idem facit instrumentum, ut notamus ad v. 1115.

1127. *ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἑβῆς*] *Leucaspiis*. Nomen viri *Virgilio*, *Æn.* l. vi. v. 335. *Ibid.* *ἑβῆς*] *ἑβῆς* γυναικῶν, *ἀκαλαπαίνις*, καὶ ἐνταῦθα *Ὀμηρικῶν*, *Οἶδ'*, *οἵτι νεῦν ἀνδρῶν ἐπιφασίαι τελέθοντο*.

U 4

§. LXXXV.

πέ.

Ἄγανῶς οἶά τε νεβρόν
 Νεοθηλέα, γαλαθηνόν,
 Ὃς ἐν ὕλῃ κεροέουσης
 Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ ματρὸς
 Ἐπίοθη. —

1130

πγ.

Δακρυέουσαν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν.

πδ.

Ἄναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον, Πτέρυ-

§. LXXXV.

1128. Ἄγανῶς οἶά τε νεβρόν] Hoc fragmentum a multis laudatur, *Anacreonti* ab omnibus tribuitur; ab *Athenæo* fol. 396. ab *Æliano*, *Histor. Animal.* l. vii. c. 39. ab *Eustathio* fol. 711. lin. 34. Denique à *Pindari* Scholiasta, qui ad *Olympionic.* iii v. 52. auctius laudat in principio; ubi tamen pro ἄγαν ὡς. lego ἄγανῶς quod sequens οἶα idem sonaret atque ὡς. Item *Sam. Bochart.* *Animal. Sacr.* 1. Vol. 1. ii. c. 51. fol. 622. et l. iii. c. 17. fol. 881, *Ἔς.* Recte autem metrum ordinasse videor, ut sint omnes versus *Ionici ἀπ' ἐλάσον*Ⓞ.

1129. Νεοθηλέα, γαλαθηνόν] Legendum, quasi scriberetur νεοθηλή, ob versum; verum *Iones* contractionem reformidabant. Γαλαθηνός vox *Homericæ*, *Theocriticæ*, et *Hippocraticæ*, et sonat *subrumus*.

1130. Ὃς ἐν ὕλῃ κεροέουσης] γρ. ὃς ἐν ὕλαις ἱεροέουσης.] Pro ὃς τ' ἐν, quod olim obtinuerat, lego ὃς ἐν, *metri* causa. *Κεροέουσης*) *Athenæus* ibidem *κεροεῖς*, male et contra versum sensumque omnium, qui illum locum laudarunt. Vid. *Ælianum* loco prædicto, ubi ex *Sophocle*, *Euripide*, *Anacreonte*, *Pindaro*, probat, cervas etiam fœminas cornutas dici à poetis, de qua re vide *Nicodem. Frischlin.* *Annotat. in Callimach. Hymn.* iii. v. 105. *Pindari* Scholiastes in *Olympionic.* iii. ut supra, ΖῦωδοτⓄ δὲ μετεποίησι, ἀπὸ τὸ ἱεροεῖα τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἱεροέουσης εἶπεν.

85.

Leniter, ut hinnulum
Tenellum, lactantem,
Qui in sylva cornuta
Derelictus à matre
Pavitat : —

1130

86.

Lacrymosamque amavit hastam.

87.

Elevor usque ad cœlum

Alis

Vid. *Bochart*. Ἱεροζωϊκόν, 1 Vol. fol. 898. lin. 60. *Pollux* Onomastic. l. v. c. 12. Περὶ ἐλάφων, κ. λ. Ἀκίρωσ ἢ θήλεια καὶ Ἀνακρέων σφάλλεται, Κίρωσαν ἐλάφον προσεϊπών. *Callimachus* tamen Hymn. *Dian.* v. 102. De *Cervis* fœminis, — κεραίων δὲ ἀπελάμπετο χρυσός. *Scholiasi*. Σημειώσαι, ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπε. *Quintus Calaber*. l. vi. v. 225. Καὶ τὴν μὲν χρυσοῖο κεραίατ' κ. λ. *Antigonus Carysius* c. 24. Τὴν δὲ ἐλάφον τὸ θεῖον κερας κατορούσων. Frustra itaque videntur *Aristoteleis* auctoritate abuti, qui illam contra tot poetarum juncta iuffragia opponunt. Illi enim indiscriminatim ἢ ἐλάφος utuntur pro *masculo*, ut *Homerus* ἢ ἵππος pro *mari* equo; nam sic et alias ipse *Aristoteles* l. ix. c. 4. αἱ ἐλάφοι τὰ κεράτα ἀπὸ βάδουσι. *Scholias*tes *Homeri* ad *Iliad.* γ'. v. 24. Αἱ θήλειαι τ' ἐλάφων κερατοφυῶσιν

1131. Ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς] Ego pro ἀπὸ substituo ὑπὸ, ex *Pindari* *Scholias*tæ aucto. itate et *Æliani* marginis; quum τὸ ἀπὸ minime sit repetendum post ἀπλειφθεῖς

1132. Ἐπίθετε] Prior h. jus vocis syllaba communis, ut *Anapæstus* sit in primo loco, ex metri lege.

§. LXXXVI.

1133. Δακρύοσαν τ' ἐφίλησεν αἰχμῆν] Versus *Choriambicus*, ex duobus *Choriambis* et *Spondæo*. Laudaturque ex *Anacreonte* ab *Hephestione* p. 30.

§. LXXXVII.

1134. Ἀναπίτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπεῶν] Hoc fragmentum

Πτερύγεσσι κέφαίς,
 Διὰ τ' ἔραθα [Κλεοβύλου]
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνῆσθαι.

1135

πῆ.

Ἐκ ποταμῶν πανέρχομαι,
 Πάντα φέρουσα λαμπρά.

πθ.

Μεγάλω δ' εὐτέ μ' Ἔραος
 ἔκοψεν, ὥστε χαλκεὺς,
 Πελέκει, χιμερεῖη δ'
 ἔλθοιεν ἐν χαράδρῃ.

1140

ψ

Ἄλλὰ πρόπτε ραδινέες
 ὦ φίλε, μηρύς.

1145

γὰ. Πανθῆ

prod Aristophanis Scholiasten fol. 420. Edit. Frobenian. Duo priores versiculi laudantur, ut unus, *Herbostionis* p. 30. ut constans, *Tribrachy*, *Iambo*, duobus *Choriambis*, *Iambo*, et syllaba, Ἀνακρῆ τορμαῖ δὴ πρὸς ἔλυρῃ ποσειδόνος κέφαίς. *Pindar. Pythionie. viii. v. 126.* Ὁ δὲ κάλον τι νῆον λαχὼν Ἀδρότατος ἐπὶ Μεγάλῳ ἐξ ἐπαύσης πύργου ἑκατόμυτος ἀγορεύει.

1136. Διὰ τ' ἔραθα Κλεοβύλου] Vocem Κλεοβύλου addidi, ad metrum supplendum, verum id ex historia. De Cleobulo, *Maxim. Tyrius* §. 8. *Lilius Gyraldus* in *Anacreontis Vita, Cael. Rhodigii*. l. x. fol. 821.

1137. Σηθηῶν] Συμπαιίζειν, συνακμαίσειν. *Hesych.* Σηθη (συνπαίειν, συνακμαίσειν, lege Σηθηῶν) συμπαιίζει κ. λ. eadem vox infra v. 1188. Vid. supra v. 347. Σηθηῶν μῆτα τῶν φίλων.

§. LXXXVIII.

Alis levibus

1135

Ob amorem [Cleobuli]

Nec enim mecum vult pueriliter-ludere.

88.

E fluvio iterum ascendo.

Omnia ferens splendida.

89.

Magnâ quando me amor

1140

Sauciavit, veluti faber ferrarius,

Securi; hyemalique

Immersit in voragine.

90.

Verum fac mihi copiam tenerorum,

O Chare, femorum.

1145

91. Αc

§. LXXXVIII.

1138. Ἐκ ποτάμου πᾶνίχομαι] Hoc fragmentum apud *Hephaestionem* etiam extat p. 30. Prior versus constat ex *Cboriambo*, et duobus *Iambis*, posterior similis per omnia, excepto quod syllaba maectetur. Sin ἐπᾶνίχομαι legas, erit *Dactylicus Dimeter*, *Brachycatalectus*.

§. LXXXIX.

1140. Μεγάλη δ' εὔτι μ' ἔρω] Et hoc apud *Hephaestionem* p. 40. quod ego primus ordinavi, ut esset, quod palam est, carmen *Dicolon*, *Tetrastraphon*, cujus primus et tertius versus *Ionicus ἀπ' ἰλιάσον*, *Monometer*, *Catalectus*; secundus et quartus, *Iambus*, *Dimeter*, *Catalectus*, ut prima omnium Ode. Hoc fragmentum ad *sublime* omnino pertinet, quod nec *Anacreonti* ignotum noto ad *Argument. Ode lxiiv.*

§. XC.

1144. Ἀλλὰ πρόπινε ραδῖους, ἢ φίλῃ, μαρῆς.] Hoc *Anacreontis* fragmentum laudat *Pindari Scholiastes* ad *Olympionic. viii. v. 5.* Ubi προπίνω pro χαρίζομαι. Ita *Po-*
lux

ἤ.

Ζαθὴ δ' Εὐρυπύλη μέλει.

Ὁ Δειφόρητος Ἀρτέμων.

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια,

Καλύμματ' ἐσφηκωμένα,

Καὶ ξυλίνης ἀσραγάλης

Ἐν ποσὶ, καὶ ψιλὸν

Περὶ πλευρῆσι βοῶς

Νεόπλυτον εἶλημα

Κακῆς ἀσπίδος·

Ἄρτοπώλησι κήθελοπόροισι ὀμιλέων

Ὁ παμ-

lux l. vi. c. 30. De Cinædo, Ὁ τὴν νεότητά προπικνωκῆς. Demosthenes, τῷ ἐλευθερίῳ προπικνωκῆς dixit. Vid. Longin. περὶ Ἰψους c. 31. Plutarch. in Galba, Πρῆκεν ὁ Τυγελλῶν αὐτῇ πέντε καὶ εἰκοσι μυριάδας. Terent. Hunc vobis deridentur profino. Vid. Casaubon. ad Athenæ. fol. 788. Vid. Harpocration, in Προπικνωκῆς, et Suid. in προπίνει. Item Euripid. Rhes. v. 405. et Adrian. Turnebi Adversar. l. xii. c. 10. fol. 388. De voce βερβέρια, infra ad v. 1282.

§. XCI.

1146. Ζαθὴ δ' Εὐρυπύλη μέλει] Hoc fragmentum extat apud Athenæum l. xii. fol. 533. aliquanto corruptius, in quod vid. Isaac. Casaubon. fol. 845. Ad Historiam alludit Plutarchus in Pericle, Τῆτο μὲν ἔν Ἡρακλειδῆς ὁ Ποσειδῶν ἐλέγχει τοὺς Ἀνακρεῶν ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ Δειφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται, ποικαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίας τῷ περὶ Σάμῳ πολέμου. Et Scholiastes Aristophanis, Edit. Frobenian. fol. 295. Euryplem, Anacreontis amicam, inter alios, memorat Antipater, in nobili illo de Anacreonte epigrammate, Antolog. fol. 277. Ἡὲ πρὸς Εὐρυπύλην, τετραμμένον, ἢ Μεγιστῶν.

1147. Ὁ Δειφόρητος Ἀρτέμων] Artemonem hunc Claxomenium dicit Servius in Æn. l. ix. v. 505. et testudinis inventorem, et aristis repertorem. Et ita Scholiastes Aristophanis

91.

At flavæ Eurypylæ cordi est
Circumforaneus Artemon.

Is quidem olim habens Berbinia,
Vestēs colligatas,

Et ligneas carbatinas

1150

In pedibus, et exile

Circa latera bovis

Nuper-ablutum *corium*, velamen

Cariosi clypei:

[fatus,

Cum pistoribus et voluntariis prostibulis ver-

Laboriosus

Aristophanis fol. 295. Συνεχρόνιστε δὲ τὰ Δικαίῳ Ἀριστοφῶντι ἔ-
τ' ὁ Ἀρτέμων ὅς ἦν ἄριστος μηχανητής. Ἄλλ' ὅτι τὸ χυλὸν
αὐτὸν εἶναι, ὅπου αὖ κατελήφει πόλεμον, καὶ χρεία μηχανῆς ἦν
ἐπὶ τὸ τείχος καταβλῆθῆναι, ἢ τὸ τοῦτον, μετεπέμπετο αὐτὸν
φερόμενον. Alii, Περιφόρητον dictum putant, quod propter
pulchritudinem ab omnibus raperetur, καὶ ταχθῆναι τὴν πα-
ροιμίαν ἐπὶ καλῶ καὶ ἀπαζομινοῦ πρὸς πάντων παιδῶν. Verum
Anacreon probat illum olim *masigiam* merum, et *Athenæ-*
us dicit, illum postea hoc nomen adeptum, Ἄλλ' τὸ τρυφε-
ρῶς βιῶντα ἐπὶ κλήης φέρει. Vid. de eo amplius apud
Athenæum fol. 167. et infra ad v. 1166. Vox *ᾠειφόρη-*
τος sonat etiam σοφός, ut *Scholias*t. *Aristoph.* ibid. Καὶ πάν-
τες οἱ σοφοί, Περιφόρητοι καλῶνται, unde *Eustathio* fol. 1864.
lin. 38. ὁ *ᾠειφόρητος* Σίσυφος, juxta illud *Theogn.* v. 702.
Πλείονα δ' εἰδείης Σίσυφου Αἰολίδου. Vid. *Suidam* in v.
Ὀζων. Ubi *Aristophanis* locum similem laudat, ad hujus
imitationem factum.

1148. Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια] γρ. βερβέρια Vid. *Hesych.*
et *Casaubon*, ad *Athenæ.* fol. 845. Καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν
(Ἀρτέμωνα) ἐκ πείρας εἰς τρυφήν ὀρμησκέψων, *Athenæus.*

1151. Ἐν ποσὶ] γρ. ἐν ὠσὶ. Verum ἀσπράγαλους ξυλίλους
ἐν ποσίν. ut *Hesych.* Ἀσπράγαλον) τὸν σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑποκά-
τω τῶ σκέλους.

1155. Ἀρτοπύλιος] Conditio hominum mediocris et con-
temptibilis; ut Ἀρτοπύλιος *Aristophani* de rixosis et scur-
rilibus

Ὁ παμπόνηρ Ἄρτέμων 1156

Κίεθλον εὔρισκεν βίον,
Πολλὰ μὲν ἐν δρεὶ τιθεῖς
Αὐχένα, πολλὰ δ' ἐπὶ τροχῶ,

Πολλὰ δ' ἐν ἰώτῳ σκυτίνα 1160

Μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμιλυ
Πώγονά τ' ἐκτετιλμύ.

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινίαν

Χρῆσται φορέων καθέρματα

Παῖς Κίως, 1165

Καὶ σκιαδίσκιλυ ἐλεφαντίνιλυ

Φορεῖ γυναιξίν αὐτως,

7β.

Φύγωμυ ἐκ πρεσώπυ,

Μή

riibus mulierculis, Βατράχοις, fol. 164. — λειδορεῖα δ' ἢ πρέπει Ἄνδρας ποιητάς, ὡσπερ Ἄρτοπόλιδας. *Ibid.* Κήλο-
πρόμοισιν) ἢ ἐθελόποροις.

1156. Ὁ παμπόνηρ Ἄρτέμων] Olim ὁ πόνηρ. Ver-
rum *Aristophanes* ὁ παμπόνηρ legit fol. 295. Et versus
postulat; est enim *Iambus*, *Dimeter*, *Acatalexius* Non à
πενήρ, *improbus*; sed à πόνηρ, *laboriosus*; ob ærumnosam
vitam, quam olim egerat *Artemo* iste, priusquam ad illud
fastigium euectus fuerit.

1157. Κίεθλον] Μοχθηρὸν, Φαῦλον, νόθον, ἀδόκιμον, Παμ-
φυλίαις. *Hesych.*

1161. Θωμιχθεῖς] Vox parum nota; verum à θάμιχθι
funiculus, flagellum, fit θωμιζῶ, μάστιγι additur, illustra-
tionis causa.

1163. Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινίαν] Σατινίαν, *Ionice*, ab ἰ
Σατίνη *Hesych.* Σατῖναι] αἱ ἀμάξαι. Σατῖνα τὰ ἴδω. *Ho-*
mer. *Hymn. Veneris* v. 13. Πρῶσαι σατῖνα ἔ' ἄρματα πο-
κίλα χαλκῶ. Vid. *Euripid.* *Hel.* v. 1326. ubi σατῖν.
Constat versus ex duobus *Choriambis*; nam σωνίζπικ in fine.

1166. Καὶ

Laboriosus ille Artemon, 1156

Miseram reperit vitam;
Sæpe quidem in collistrigio ponens

Collum, sæpeque in rota,
Sæpe tergo coriaceo 1160

Loro cæsus, comam,
Barbamque avulsus.

Nunc vero ascendit currus,
Aureas gestans inaures,

Filius Cycæ; 1165

Umbellamque eburneam
Gestat, muliercularum instar.

92.

Fugiamus ab illius aspectu; Nè

1166. Καὶ σκιαδίσκῳ ἐλεφαντίνῳ] Σκιάδιον, Aristophanti, et σκιαδίσκη, umbella, Anglice, *A Boughnaco*. Hunc etiam Coporæo usum æneo testatur Athenæus fol. 167. Τὸν δ' Ἀρτέμιονά φασι τρυφερὸν μὲν τινὰ τῶν βίῳ, καὶ πρὸς τὰς φόβους μαλακῶν ἄντα καὶ καταπλάγα, τὰ πολλὰ μὲν οἶκοι κατέζευξεν, χαλκῆν ἀσπίδα τῆ κεφαλῆς αὐτῆ δυοῖν οἰκησῶν ὑποσχομένων, ὡς μακρὴν ἐμπροσθῶν τῆ ἀεὶ εἶναι· εἰ δὲ βιασθῆναι προελθεῖν ἐν κλιθῆναι κρημνοῦ παρὰ τῆ γῆν αὐτῶν ἀειψομένῳ κρημνῶν, καὶ διὰ τὸν κληθῆναι Περιφάρμακον. Idem sere Plutarchus in Pericle. Versum constituunt duo *Choriambici* cum *Iambo*.

1167. Φορεῖ γυναῖκιν αἰτίας] *Iambus, Dimeter, Catalectic*, ut *prima* Ode. Vid. ad v. 315. ubi ex *Callimacho*, Καὶ πάντα κόσμον αἰτίας.

§. XCII.

1168. Φύγῳ μιν ἐν προσώπῳ] Genus carminis idem cum *prima* omnium Oda. Fragmentum hoc apud *Nicandri* Scholiasten ad *Theriac*. v. 377. Βασίλην] τὴν Βακτρίαν, καὶ Ἀφίρῳ] τὴν Ἰνδοῦ, ὁμοίως καὶ Ἀνακρέων ἐν Ἡμιάρμοις, ἐν τῶ ἐπιγραφομένῳ Ἰπτα, κ. λ. Tum locus sequitur aliquanto tamen corruptus. Pro φύγῳ μιν, lego unica voce φύγῳ μιν.

1170. Οὐλή

Μὴ σ' ἔμπεισὸν ὁ πρέσβυς,
 Οὐλῆ καὶ εὐθὺ τύψας
 Βατηρεία καλύψῃ.

1170

γγ'.

ᾠδὴ ἵναξ, πανδαμάτωρ Ἔρωσ,
 Ὡς Νύμφαι κυανώπιδες,
 Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη,
 Χρυσῶ δὴ εἰκασμένη,
 Συμπαιζέσσι· ἐπιτρέφει
 Δ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·

1175

Γυνῆμαί

1170. Οὐλῆ καὶ εὐθὺ τύψας] *Nicandri Scholiastes* post εὐθὺ patitur lacunam, quam voce τύψας suppleo. γγ. κατὰ et καὶ εὐθὺ.

1171. Βατηρεία] *Versus* quidem potuit Βακτηρία admittere; verum credibile est, ita *Anacreontem* scripsisse, ut et *Nicander* Βατῆρα, pro βακτῆρα, et *Hesychius*, Βατηρίαν) βᾶδον, Βακτηρίαν.

§. XCIII.

1172. ᾠδὴ ἵναξ, πανδαμάτωρ Ἔρωσ] Hoc fragmentum, licet multimode corruptum, à *Dione Chrysostomo* (*Orat.* 2. *De Regno*) conservatum, extat in *Edit. H. Stephan. Rouieri*, et *Longepierre*; at à nemine suo metro constrictum, a nemine haecenus expeditum. Particulam ejus laudare videtur *Aelianus*, *Histor. Animal.* I. iv. c. 2. Ἰνακίῳ ἀδελφῷ, Ἀφροδίτῃ πορφυρῇ, χρυσῶ δὲ εἰκασμένη, unde et quartum huic fragmento versum addidi. Est autem et hic *Hymnus* proprie dictus, quorum non paucos ab *Anacreonte* scriptos passim notamus. Vid. ad v. 144. ad *Od.* lx. et lxiv. Olim erat, pro, πανδαμάτωρ, quod reponendum censeo, ἢ δαμάλης, quæ vox nihili, nisi forte *Δαμάλης* alicubi occurrat, pro epitheto amoris. Ita enim *Hesych.* Δαμάλι (lege) Δαμάλιον τὸ Ἔρωτα. ἦτοι τὸ δαμάζοντα, ἀγέροντων. Omnes versus, ut nos nunc ordinamus, suis numeris constant, et ejusdem sunt generis cum *Oda* lx. Styli autem *Sublimitas* per totam *Oden* suspicienda, ut in *Oda* lxiv.

1173. ἴα

Nè te irruens senex
 Gravi rectà pulsans, 1170
 Bacillo operiat.

93.

O Rex, cuncta-domans Amor,
 Quocum Nymphæ cæruleis-palpebris,
 Purpureaque Venus,
 Auro utique affimulata, 1175
 Colludunt; obnixè autem colis
 Sublimium cacumina montium: Obtestor

1173. Ὡς Νύμφαι κυανώπιδες] Pro κὶ ᾧ cum plurimis doctis viris, præter *Lilium Gyraldum*; idque sensu postulante.

1174. Πορφύριον τ' Ἀφροδίτῃ] *Pedo Albinovanus* nonnullis visus est audacius aliquanto dixisse, *Brachia purpurea candidiora nive*. Et alias, — *purpurea sub nive terra latet*. De qua re *Bibliothèque Choisey*, Edit. 1703. 1 Tom. p. 194. Vid. supra ad v. 108. et *Martinii Lexic. Philolog. v. Purpureus*. Vid. *Dion. Chrysostom. Orat. 2*.

1175. Χρυσῶν δὲ εἰκασμένη] *Ælian. Histor. Animal. l. iv. c. 2*. hunc locum tangit, ut modo diximus ad v. 1172. Versus autem causa pro δὲ εἰκασμένη, lego δὲ εἰκασμένη, resolutione tacta in priori syllaba et δὲ pro δὲ scribendo, sensu et metro postulante. Vid. supra ad v. 570. Huc refer epigram. *Antholog. fol. 480. Πάντα καλῶς κ. λ.*

1176. Συμπαιζουσιν ἐπιστρέφει] Ita *Ionice ἐπιστρέφει* scribendum, at in scansione, ut *ἐπιστρέφῃ*, considerandum. Frequens hæc *Συμίζησις*, at δὲ in sequentem versum rejicio. Olim *ἐπιστρέφεται*. nullo sensu, legebatur. *Longepierre ἐπιστρέφει* legebat primus, rectissime. De vocè Ἐπιστρέφομαι vid. intra ad v. 1226.

1177. Ὑψηλῶν κορυφᾶς ὄρεων] Olim ὑψηλῶν ὄρειων κορυφᾶς, magno versus periculo; fin, ut nos, transponas, et *Ionice ὄρειων*, ut commune ὄρων. ab ἕρ το, *Mons*, per *Συμίζησις* metiaris, de qua re sæpe monui et ultima etiam notâ,

X

recte

Γενῆμαί σε· σὺ δ' εὐμυῆς
Ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
Εὐχολῆς ἐπάκουσον.

1180

Κλευβύλω δ' ἀγαθὸς γένε
Σύμβυλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
Οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι.

7δ'.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε,
Λαλέειν τίς εἰ θελήσοι.

1185

7ε

Ἐρῶ τε δῆτα, κῦκ ἔρῶ·

Καί

recte se per omnia habebit tersissimum et elegantissimum fragmentum.

1179. Ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'] In fine versus fit *Apostrophe* τῷ θεῷ, quomodo supra ad v. 1176. fieri debuit; verum ibi, ne inusitata illa *Συνίχησις* imperitioribus esset of-fendiculo, in sequentem versum removimus; alias hic.

1180. Εὐχολῆς δ' ἐπάκουσον] γρ. ἐπακύνειν. Versus hic *Pherocratius*, quales ultro *Glyconiis* misceri sæpe monui; vid. v. 1183.

1181. Κλευβύλω δ' ἀγαθὸς γένε] *Ionica* contractio pro Κλευβύλω, non, ut aliis visum, *Dorica*; quomodo Κλεόνικος pro Κλεόνικος, *Theocrit.* Idyll. xiv. v. 13. Θεῦς pro Θεός *Callimach.* Hymn. *Cerer.* v. 58. et Θεόφιλις, *Nossidi*, Θεωγένης pro Θεωγένης apud *Athenæ.* Casaubon. fol. 703. Θεωγνίδης pro Θεόγνιδος, *Theogn.* v. 13. Θεωχαρίλις pro Θεοχαρίλις, *Theocrit.* Idyll. ii. v. 70. Θευμορία, &c. Eiusdem generis Θεουκιδίης pro Θεοκιδείδης, quare *Priscianus* aliquid passus est, quando Θεουκιδείδης, ἀπὸ τῷ θάκου, pro θρόνου, deducit, l. ii. p. 582. De *Cleobulo*, vid. ad v. 1136, et in auctoris *vita*.

1182. Σύμβυλος τὸν ἐμὸν δ' ἔρον] Pro ἔρωτα, quod hactenus obtinuit, vocem *Homerica* ἔρον substituo, ut supra v. 809.

Obtestor te : Tu vero propitius
 Venias nobis ; acceptaque
 Vota inaudias. 1180

Cleobulo item bonus esto
 Consultor : meum etenim amorem,
 Scio, bene te nunc approbare.

94.

Videturque audire hæc *Imago*,
 Loqui modo quis velit. 1185

95.

Amoque nempè, et non amo ; Et

v. 109. etiamsi ἔρωι fieri posset ob sequentem versum à vocali incipientem.

1183. Οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι] Olim αἶδ' εἰ νῦν κ. λ. pro quo *Longepierre*, δεῖ νῦν σε et αἶδ'. νῦν τε alii νυνί, nec melius *Isaac Casaubon*. Diatrib. c. 3. Ὅτρυνε νῦν εἰ δεχέσθαι. *Bentleius* εὖναυ μανυτ, at εὖ δεχομαι, boni consulo, et εὖναυ, vix de Deo dici ostendo ad *Soph. Præl. 49*. At optimam lectionem ad oram codicis sui *Dan. Heinsius* notarat, Οἶδ', εὖ νῦν σε δεχέσθαι, quo nihil verius. Est itaque in clausa *Pherecratus*, è quibus tota *Ode xxx.* constat ; *Glyconii* etiam in eo lubenter desinunt, ut notamus ad v. 1080. non raro cum eo miscentur, ut ad v. 1180.

§. XCIV.

1184. Δοκέει κλύειν γὰρ ἦδ'] Hoc fragmentum extat apud *Corinthium* de Dialectis fol. 20. Genus carminis ad *Oden 3.* spectat. Similis ἔναμα supra ad v. 424. et 449.

§. XCV.

1186. Ἐρῶ τε δῖτα, κίχ' ἔρω] Extat fragmentum hoc apud *Hephaestion*. p. 15. et *Scaliger*. Poetic. l. ii. c. 8. Versus genus *Iambus, Dimeter, Acatalecticus*. Modestum suum amorem hinc innuit et prudentem insaniam, quam v. 1015. μανίην ἀρίστην vocat, et v. 1285. ἔρασμίην μανίην. De *Platonico* amore, et caelesti *Venere*, five *Urania*, vid. quæ nos ad *Euripid. Dictyn.* v. 2. et *Oedip.* v. 17. quibus addatur ex *Achille Tatío*, Δύο γ' ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀν-

Καὶ μαίνομαι, καὶ μαίνομαι.

ἡγ'

Ἐραμαί γέ τοι συνηῶν
Χαρίεν γὰρ ἔχεις ἦθος.

ἡζ'

Ἐμέ γὰρ λόγων ἔκητι
Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
Χαρίεντα γὰρ δίδωμι,
Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

1190

ἡη'

Καλόν ἐστι τοῖς ἐρώσι

Τὰ

Ἐράπου Κάλην πλανῶσθ, τὸ μὲν Οὐράνιον, τὸ δὲ Πάνδημον, ὡ-
περ τῷ κάλλους αἱ χορηγοὶ θεαί. Ἀλλὰ τὸ μὲν Οὐράνιον ἀχθεταὶ
τῷ θνητῷ Κάλῃ, δεδιμένον καὶ ζητεῖ πρὸς ἕρανὸν ταχὺ φεύγειν·
τὸ δὲ Πάνδημον ἐρύττει κατὰ, καὶ ἐγχερονίζει παρὰ τοῖς σάμασσ.
Vid. *Platonis Sympos.* fol. 318. *Apuleii Apolog. Cal.*
Rhodigin. l. xvi. c. 24, 25. et l. xxiii. c. 2, 3, 4
Item *Joh. Meurf.* in *Lycophron.* v. 112. Elegans autem
ἐναντιολογία, qualis illa *Theognidis*, v. 947. Πρῆξας δὲ σὸκ
ἐπρῆξα, καὶ σὸκ ἐτέλεισα τελείσας, Δρῆσας δὲ σὸκ ἔδρῆσα, ἦνυσα
δ' σὸκ ἀνύσας.

§. XCVI.

1188. Ἐραμαί γε τοι συνηῶν] Hoc fragmentum habet
Maximus Tyr. §. 8. excepto, quod ille, ut fit, metri neg-
ligentor τὸ γέ fit passus excidere, et pro ἔχεις legebat ἔχεις,
quod versui non congruit. Qui cum illo auctore versan-
tur, sciunt ita ipsum *Homerum* laudare solitum, et alios
poetas, quod et aliis πεζικοῖς familiare. Τοῖ in hoc loco mi-
nime *expletivae* sumendum, verum pro σοί. De voce *Συνη-*
ῶν vid. ad v. 1137. Carminis genus ad *tertiam* Oden
refertur.

1189. Χαρίεν ἡδ' ἔχεις ἦθος] ἡγ. ἔχεις, ut *Maxim. Tyr.*
quod modo observabam. Verum ἔχεις versui necessarium,

et

Et infanio, et non infanio.

96.

Volo tibi juveniliter-colludere :
Amabili enim præditus-es indole.

97.

Me etenim sermonum gratia. 1190
Juvenes utique amaverint :
Elegantia etenim et venusta profero ;
Elegantia etiam novi dicere.

98.

Pulchrum est amantibus Quæ

et alias *Anacreonti* notum, ut v. 864. Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔρχεν ὁδμήν.

§. XCVII.

1190. Ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκπτι] Et hoc fragmentum apud
Maxim. Tyr. ibid. excepto, quod pro illius εἶνεκα, legam
ego, versus causa, ἔκπτι, et mox ante παῖδες præfigam arti-
culum οἱ, et δίδωμι pro δίδω extendam. Genus carminis
idem cum præcedenti, nisi quod versus *secundus* ad *primam*
Oden, reliqui ad *tertiam* pertineant.

1192. Χαρίεντα γὰρ δίδωμι] Χαρίεντα sunt valde elegantia,
recondita, minimeque vulgaria, et τοῖς χυδαίοις opponuntur.
Ita Γραμματικῶν χαρίεις λόγοι, pro πολυμαθέστατοι. Ita *Plato-*
ni et *Aristoteli*, Οἱ χαρίεντες opponuntur τοῖς πολλοῖς ἢ τοῖς
τοῖς τυχεῖσι καὶ χυδαίοις, οἱ χάριτος τινος μετέχοντες ἀπὸ παι-
δείσεως, ut *Eustratius*. Ità supra v. 894. Χαρίεντως τὲ μα-
νῆναι) τρεῖςιν, εὐτέχως καὶ σοφῶς μανίαν, ἢ μωρίαν προσποιεῖσθαι.
Unde *Orpheus* etiam poeticum furorem vocat μανίας χαρί-
εσσας. Vid. *Isaac. Casaubon.* ad *Athenæ.* l. i. c. i. fol. 4.
lin. 60.

1193. Χαρίεντα δὲ οἶδα λέξαι] Λέγειν et εἰπεῖν pro ἀδειν po-
ni, diximus ad v. 892. 961.

§. XCVIII.

1194. Καλὸν ἐστὶ] Ἰέρειν ἀφροδισίαν καὶ ἀκολασίαν. ἀδικίαν
ἐκάλουγ' τὴν δὲ σαφροῦντας, δικαίους. Vid. *Dan. Heinsii*

Τὰ δίκαια [συμπαραχέϊν.]

1195

7θ'.

Ὡς μὴ πρὸς τ' Ἔρωτα
[Ἄκραντα] πυκταλεύω.

ρ'.

Μισέω δ' ἔγωγε πάντας
Οἱ χθονίης ἔχουσι ῥυθμὸς,
Καὶ χαλεπῶς μέμαθ' ἤκασ',
Ὡς [Ἀφέλεια] μεγίστη
Τῶν ἀβακιζομένων.

1200

φά. Φέρ'

Not. in *Hesiod*, c. vi. p. 211. Et hoc fragmentum habet *Maxim. Tyr.* ibidem; at *sensu*, non *metro*, nec *ipsis verbis*: Ille enim, Καλὸν εἶναι τὰ ἔρωτι τὰ δίκαια. Ἔρωσι, non ab ἔρωσι, tum enim ἔρωσι, sed à Participio ἔρων. Vocem συμπαραχέϊν ex meis addo, ad *sensum* dilucidandum et *metrum* implendum: Eodem respicit illud *Sophocli. Ajaç.* v. 523. Χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἢ τίκτωσ' αἰεί. Gratia gratiam parit.

§. XCIX.

1196. Ὡς μὴ πρὸς τ' Ἔρωτα κ. λ.] Extat hoc fragmentum apud *Eustath.* in *Homer.* Basil. Edit. fol. 1444. lin. 10. Ὡς μὴ πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω. Pro qua ultima voce, πυκταλεύω legendum probat *Etymolog. M.* in v. Ἐντροπαλιζόμενος. Ἄκραντα ego addidi, et τ' ad Ἔρωτα, et sic *Pherecratium* cum *Iambo*, *Dimetro*, *Catalesto* perfeci. Verum nuper in hoc fragmentum incidi plenius et correctius, quod infra exhibemus ad v. 1382.

§. C.

1198. Μισέω δ' ἔγωγε πάντας] Extat hoc fragmentum apud *Etymolog. M.* in v. Ἀβακίης. Siqua occurrit differentia, locis id suis notabo. Et primum *Etymologi* lectionem, ἐγὼ δὲ μισῶ πάντας, ego ordinatius tranſpono, ut sit *Iambus*, *Dimeter*, *Catalestus*. Μισέω autem scribo pro μισῶ, utpote ἰωνικώτερον. Ἐγὼγε et supra occurrit, v. 714.

1199. Οἱ

Quæ justa sunt *invicem-retribuere.*

1195

99.

Ut ne adversus Amorem
Temere contendam obstinatius.

100.

Odi vero ego omnes,
Qui fordida sunt indole,
Et vix agnoscunt;
Quod *simplicitas* sit maxima
Rerum placidarum.

1200

101. Age,

1199. Οἱ χθονίους ἔχουσι ρυθμὸς] *Iambus* et hic *Dimeter Catalecticus*, cum *Choriambos* tamen in prima sede. (Ρυθμὸς) Ὀρμὴ, εὐθυμῆσις μῦθου. *Hesych.* Ρυθμὸς Κανὼν, μέτρον, τρέπῃ, μέλῃ εὐφρανῶν, ἀκολουθία, τάξις, σύγκρισις. Hoc in loco *Animi-tenorem, indolem* sonat. Χθονίους) Ἐπιγυίους, ἀνελευθέρους, fordidos, terram olentes, illiberales; quomodo *Synesius* perpetuus *Anacreontis* imitator, *Hymn.* 3. Μὴ μοι χθονίους Ὀρμῶρους ἀφένου Κρινείας, ἀναξ.

1200. Καὶ χαλεπῶς μεμαθήκασ'] Pro μεμαθήκασιν scribo μεμαθήκασ', ob *versum*, est enim *Dactylicus, Dimeter, Brachycatalecticus*, et quod ultima syllaba elidatur ob sequentem vocalem, in fine etiam *versus*, diximus ad v. 109.

1201. Ὡς Ἀφέλεια μεγίστη] Vocem ἀφέλεια, ad *sensum* et *versum* supplendum addo. *Versus* idem cum præcedenti. Quod ad *sensum* attinet, certum est, inter humanos affectus nullum esse magis *pacificum* et *lenem*, quam animi *simplicitatem*, tantopere in sacris nostris literis omnibus vere *Christianis* commendatam, at vix ullibi nunc reperientiam, aut certe nullo in honore habitam; imo conculcatam et perpetuis injuriis obnoxiam; de qua re videant, qui se *Christianos* simulant, nec *Christum* tamen omnino attendunt.

1202. Τῶν ἀεακίζουμένων] Ἀντι Ἐ, τῶν ἰσυχίαν κἰ μὴ δουρωδῶν. *Etymolog.* M. in v. Ἀεακίς. Fit autem ἀεακίζω, ab ἀεακίω, voce *Homericæ*, *Odyss.* δ'. v. 249. Ἀεακίησαν. Exponitur ἠγνῆσαν. Eodem sensu *Sappho*, apud

X 4

Etymolog.

ρά.

Φέρ' αἶρέ με πορφυρέη
 Ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
 Ἔρωσ, ἐν νεφέλῃ,

1205

Ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσι·

[Σὰ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ]

Συμπαίζειν προκαλείται

Ἦδ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου

Λέσβος,

Etymolog. M. in v. Ἀνάκρην. Ἀλλά τις σὺν ἔμμῃ παλίνκο-
 τῷ ὄργανῳ ἀπὸ ἀεακῆ τὰν φρέν' ἔχω *Ast ego non sum facilis
 moveri; mens mihi mutæ pecuâis sed instar. Quæ noitra
 versio vim vocis omnem exprimit. Vid. Psalm. cxxxi.
 v. 1. Versus itidem Dactylicus, demptâ unâ syllabâ.*

§. CI.

1203. Φέρ' αἶρέ με πορφυρέη] Hoc fragmentum laudat *Athenæus* l. xiii. c. 8. fol. 599. Καμναιλεων δὲ ἐν τῷ περὶ Σαπφῆος, καὶ λέγειν τινὰς, φησιν, εἰς αὐτὴν πεποιθήσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τὰδε, et tum sequitur hoc fragmentum, mancum quidem et adeo corruptum, ut *Isaaco Casaubono* visum sit illud udo digito transire. Σφαίρη et Σφέρ' αἶρε, δεῦτε με πορφύρ'. De hoc *Anacreontis* Odario, et *Sapphus* elegantissimo ad id responso nos plenius in *Vita*. Sed, ut, diximus, magna pars hujus fragmenti valde laborat; de qua re ne verbum quidem *Casaubonus*, parum *Stephanus*, nihil alii: omnes manus hic dederunt. At nobis nihil desperandum. Cum præ inopia librorum nihil amplius potuerim; quod conjectando assequi potui, feci. Quod unicum addo, ad sensum supplendum, intra cancellos cogo. Cætera, de quibus non moneo, recte se habent. Ast stylus hic solito sublimior: Credas poetam poetriæ canere. Versus autem hic primus est *Pæonicus*, *Dimeter*, constatque ex *Pæone* secundo et *Pæone* primo.

1204. Ἐνιβάλλων χρυσοκόμης] Versus *Ionicus*, constans ex *Ioni*: ἐπ' ἐλάσσονος et *Pæone* primo, vel *Choriambos*; ultima enim communis. *Χρυσόκομης ἔρωσ* dicitur, ut supra

v. 103.

101.

Age, tolle me purpurea
 Involvens, auricome
 Amor, in nube, 1205
 Diverficoloribus fuscipiens alis.

Tuæ etenim illecebræ meum pectus
 Ad lascivendum provocant:
 Ast illa (est enim ab amœnâ Lesbo)

v. 103. χρυσοχαίτης, ut Homero χρυσοπλόκαμο. Legitur et χρυσόχαμο.

1205. Ἔρωσ ἐν νεφέλῃ] Olim ἔρωσ νυνί, nec amplius. *Homerus* prius dixerat, *Minervam* se involvisse πορφυρέῃ νεφέλῃ, *Iliad.* β' v. 551. *Homerica* assumenta *Anacreonti* non erunt dedecori. Versus constat ex *Iambo* et *Cboriambō*.

1206. Ποικίλῃσι λαμβάνων πτερόγυσι] Factum ex corrupto νυνί ποικίλῃ λαμβάνων. Versus *Trochaicus*, ex quatuor *Trochæis* et *Amphibrachy*.

1207. Σὰ φ' φίλτρ' ἔμῳ ἦτορ] Hunc versum, ad sensum implendum, ex meis addidi; cancellis tamen circumseptum, ne fraudem sancto poetæ facere videar. Est autem carmen *Pherocratium*; ut et sequens, ipsius poetæ; ea enim admittunt in prima fede *Iambum*, vel *Spondæum*, æque atque *Glyconium*.

1208. Συμπαίξεν προκαλιῖται] Hic versus sanus ad nos pervenit, et est quoque *Pherocratius*. Ita χεῖλῃ descripsit προκαλιῖτον Φίλημα, v. 415. Τὰ δὲ φίλτρα τῷ Ἐρωτὶ εἰς τὸ συμπαίξεν προκαλιῖται.

1209. Ἡ δ', ἔσω φ' ἀπ' εὐκτίτῃ] Tres exhinc versus *Glyconii*, et quartus abhinc *Pherocratius*, ut v. 1207, 1208, Pro εὐκτικῆ autem substituo εὐκτίτου, non simplici ratione: Nam ut detur illud *epitheton Lesbo* congruere, certe tamen scribendam esset εὐκτικῆς. Verum εὐκτίτου est utriusque generis, et vox *Homerica*, ut *Iliad.* β' v. 592. — εὐκτίτου Αἴπυ. Et *Homerus* etiam Δεσφῶν εὐκτιμῆτη vocat, *Iliad.* β' v. 129. De *Lesbiis* mulieribus, quod sint formosæ, *Eustath.* in *Homer.* fol. 751. lin. 15. et *Br. Schol.* ad *Iliad.* β' v. 130. Vid. ad v. 512. Videntur autem, ut *Hermesiana: Colophonius*,

Λέσβω, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται.
 Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

1210

ρβ.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως
 Στέφανοι ὄλωλεν.

ργ.

———— ἀσήμεων
 Ὑπὲς ἐρμάδων φορεῦμαι.

1215

ρδ.

Τράπεζαί τε κατηρεφές
 Παντοίων ἀγαθῶν.

ρε.

Σικελικὸν κότλασον

Ἀγκύλη

phoniis, et Chamaeleon Heracleotes Ponticus, ad Sapphonem et de Sapphone hæc dicit, ut ostendimus in Auctoris Vita; ubi et Anacreontem ipsa Sapphone paulo seniore ostendimus; licet eidem supervixerit, haud paucis annis; utpote qui ferme nonagenarius occubuit.

1211. Λέβω γὰρ, καταμέμφεται] *Sapphone* valde juvenula *Anacreon* canescere incepit; verum ille ad feram usque senectutem duravit, illa mediis fere annis abrepta; quæ alia fuit causa, quod tam antiquam fecerint, qui συγκρισμῶς minus attendunt.

1212. Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει] Pro ἄλλω, quod prius obtinuit, ἄλλον lego. Desiderantium more *inbio*, per verbum χάσκω exprimitur; ut *Arist. Histor. Animal. l. ix. c. 8.* Πίπτονταί τε περὶ τὸν τ' ὀχθίας κοίρον χάσκοντες. Et χάσκειν τινὰ, vel πρὸς τινὰ dicitur. *Aristoph. fol. 335.* Σὺ δὲ χασκάσεις τὸν κωλοκρέτιν. *Scholias. Χασκάσεις* ἀπὸ τῆς ἐπιτηρείς (ὡς διζόμενός τι κ; ἀπὸ τῆς δυνάμεως) Dicitur

et

Lesbo) meam quidem comam,
(Cana enim illa) vituperat:
Erga autem alium aliquem oscitat.

102.

Nunc quidem ab urbe
Corona cecidit.

103.

———— latentibus
Super scopulis feror. 1216

104.

Mensæque onustæ
Omnimodis bonis-ferculis.

105.

Siculum Cottabum Infexo-

et ἀναχάσκειν τινί, ut *Aristoph.* fragm. p. 18. ex *Athenæ.*
l. iii. Et χάσκων τίς τὸ σῶμα θεωρεῖ τινα, 1 *Esdr.* c. iv.
v. 19. et 31.

§. CII.

1213. Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως] Hoc fragmentum apud
Pindari Scholiast. ad *Olympionic.* viii. v. 42. Vid.
Thren. Jeremiæ c. v. v. 16.

§. CIII.

1215. Ἀσήμεων ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμαι] *Hesych.* v. ἔρμα.
Τὸν πετράδην κ' ἐπικουματεζομένην, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς
θαλάσσης κ' Ἀνακρίων — ἀσήμεων ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμαι.
Ibi quidem ἐρμάτων legitur, et sub v. ἔρμα, at ἐρμάδων om-
nino suadet legendum *Harpocraton.* v. ἔρμας. Corrige
etiam *Suidam* v. ἔρμας (et lege ἔρμας) ὑφαλ πῆτρος.
Carminis genus ad *tertiam* Oden refertur.

§. CIV.

1217. Τρεπίτσι τε κατρεφίεις] Laudat hoc fragmentum
ex *Anacreonte Athenæus.* l. i. fol. 12. lin. 2, &c.

§. CV.

1219. Σικελικὸν κότλασον] *Athenæus* et hoc fragmentum
laudat

Ἀγκύλη δαΐζων.

1220

ρσ'.

Σικελὸς κομφὸς ἀνῆς
Προτὶ πλὴν ματέρ' ἔφη.

ρζ'.

Ἀπέχειρας δ' ἀπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

ρη'.

Θρηϊκίην σίοντα χαίτιον.

1225

ρθ'.

Οὐκ ἔτι Θρηϊκίης ἐπιτρέφομαι.

ρί. Κνίζη

laudat l. x. fol. 427. Vid. Polluc. Onomastic. l. vi. c. 19. Meurf. De Ludis Vet. Græc. p. 28. v. Κοτταβισμός. Vid. Athenæ. fol. 666. ubi de Cottabo. Critias ibid. Κότταβος ἐν Σικελῆς ἐστὶ χθονός, ἀκρεπὲς ἔργον. Ὁ σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα. Vid. etiam Athenæi fragmentum ab Isaaco Casaubono servati, in Not. ad l. xi. c. iv. fol. 782. lin. 42. Ἀγκύλη, κ. λ. Eustath., fol. 260. lin. 40. Item Hesych. v. Ἀγκύλη. De versus genere, vid. ad v. 1123.

1220. Δαΐζων] Vid. Hesych. in v.

§. CVI.

1221. Σικελὸς κομφὸς ἀνῆς] Hoc fragmentum Herbaestius habet, et ex eo Scaliger Poet. l. ii. c. 21. qui unico versu totum includit, his verbis: Apud Anacreontem alterpanctus Ionieus et Anapæstus, non sine fatali viro illi venustate. Ego in duos versiculos resolvo, ut consentent singuli ex Anapæsto et Choriambis; vel Ionico ἀπ' ἐλάσεων et Anapæsto. Idem enim est.

§. CVII.

1223. Ἀπέχειρας δ' ἀπαλῆς] Hoc fragmentum extat apud Stobæum fol. 410. §. 64. Prior versus, qualis v. 1221,

1222.

Inflexo-cubitu emittens.

1220

106.

Siculus argutus vir

Ad matrem dixit.

107.

Detondisti mollicellæ

Comæ inculpatum flosculum.

108.

Thressam concutiens comam,

1225

109.

Non ampliùs Thressam respicio, *neque curo.*

110. Urtica

1222. Alter ejusdem generis atque *prima* omnium Ode. De *Smerdiæ Polycratis* amasii attoniâ cæsarie, et *Anacreontis* super ea re nobili cantilena, diximus in poetæ *vita*; §. xiv. Ex hoc ἀσµατι unicum hoc ἀποκασµάτιον ad nos pervenit; nisi fortè et sequens versiculus.

§. CVIII.

1225. Ὁρηκίλλω σίοντα χαίτην] Et hoc videtur ex illo naufragio emerfisse, extat autem apud *Etymolog.* M. v. Σῆ-τϙ. Ubi σίοντα, non σιόντα, legendum contendit, quam et σιόντα possit *primam* corripere. Ὁρηκίλλω, autem τρισυλλάβως legendum, quasi scriberetur Ὁρηίλλω, ob ver- sum; ut ad v. 946.

§. CIX.

1226. Οὐκ ἔτι Ὁρηκίλης ἐπιστρέφομαι] Extat apud *Longi- num* περὶ ὑψους, §. 31. ubi codex *Vatican.* N°. 194. Ὁρη- κίλης legit. Videntur hæc πῶλον Ὁρηκίλλω respicere, cujus proterviam tangit Od. lxi. Ἐπιστρέφομαι sonat, *amo, curo, præ amore respicio.* *Lucian.* Ἐπιστρέφονται ᾧ εἰς τὰ πῶλον ὡσπερ οἱ δυσίρατες. *Sext. Empiricus,* Μη ἐπιστρέφεισθε ἡµῶν τὸ θεῖον. Vid. *Homeri* interpretes ad *Iliad.* ζ. v. 496. v. Ἐτροπαλιζοµῆνη. et *Platonis* Epigr. *Apuleii* Apolog. p. 250. πάντα πᾶς τις ἐπιστρέφεται [πρὸς τὸ καλόν.]

§. CX.

ρί.
Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν Δῖα μαργουσύνω.

ριά.
Μελαμφύλλω δάφνη,
Χλωρᾶ τ' ἐλαία τανταλίζει. 1230

ριβ'.
Μυθηταὶ δ' ἐνὶ νήσῳ
Μεγίστη διέπυσι
Ἱερὸν ἄστυ [Σάμοιο.]

ριγ'. Τῆ

§. CX.

1227. Κνίζη τις ἤδη, κ. λ.] Extat *Etymolog.* M. v. Κνιζήμωνος. Item *Eustath.* fol. 1746. lin. 14. ubi γίνομαι recte pro *Etymologi* γενομένη *Iambus, Trimeter.* Est autem alia ὁ κῆ ἢ πέπειρα, ut παρθένος πέπειρα *Plutarcho* in *Numá*; *Ionice* πέπειρα, ut hic, de qua re diximus ad v. 527. Idem πίπυον, ἢ πέπυον.

1228. Σὴν Δῖα μαργουσύνω] Imitatio et *Parodia* *Homericæ*: ut *Iliad.* α'. v. 72. Ἦν Δῖα μαργουσύνω.

§. CXI.

1229. Μελαμφύλλω δάφνη] Laudat hunc locum *Sarboctis* Scholiastes, ad *Antigon.* v. 138. Ὅτι τανταλαθεὶς σημαίνει τὸ Δῖασειδῆς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων, Μελαμφύλλω δάφνη χλωρᾶ τ' ἐλαία τανταλίζει.

1230. Τανταλίζει] Idem quod τανταλώ, ut vult modo memoratus *Sarboctis* Scholiastes. De τανταλώ, v. 1229. De τανταλίζωμαι, infra ad v. 1236. Suspicetur aliquis hoc in loco τανταλοῖ legendum.

§. CXII.

1231. Μυθηταὶ δ' ἐνὶ νήσῳ] Hoc fragmentum extat apud *Eustath.* fol. 1901. lin. 44. Item *Brev. Schol.* in *Homeri*

I 10.

Urtica quædam jam et matura fio
Propter tuam insaniam.

I 11.

Nigris-foliis-pullulante lauro
Viridique olivâ decutit.

1230

I 12.

Seditiosique in insulâ.
Maximâ administrant
Sacram civitatem Sami.

I 13. Samum,

meri Odyss. φ. v. 71. Etiam *Etymologicum* M. laudat ex secundo Μετῶν *Anacreontis*, v. ΜῦθⓄ, ubi pro μωθίας legendum μωθητίας. Versus *Pbereratius*, de quo ad Od. xxx. De *Samiorum* autem quorundam contra *Polycratem* reluctantia, quâque ille technâ ex insula eos ablegarit, vid. apud *Herodot.* l. iii. c. 44. Μυθηταί) Στασιασάι.

1232. Μεγίστη] Μεγίστην νῆσον καλεῖ τὴν Σάμον, ποιητικῶς, ἢ μεγαλίαν ἔσαν ἢ ἀπὸ τὸ ὑψⓄ. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἑλλῆνες Σάμον ἐκάλεσαν τὴν ὑψηλὴν τόπον. De *Majoribus* insulis, vid. *Eustath.* in *Dionys.* Perieg. v. 568. Et *Seldeni* notas in *Draytonis* *Polyolbion*, fol. 167. Est et hic *Pbereratius*.

1233. Ἱερὸν ἄστυ Σάμοιο] Σάμοιο ad versum perficiendum, sensu dirigente, addo: *Samum* enim hic intelligi omnes consentiunt, cum de *Samitis* piscatoribus poetam loqui fateantur. *Sacram* autem urbem *emphatice* vocat, ob *Junonem*, de qua *Virgil.* *Æn.* l. i. v. 19. *Quam* Juno fertur *terris* magis omnibus unam, *posthabita* coluisse Samo. *Dionysius* *Perieg.* v. 534. Καὶ Σάμος ἱμερίοσα, Ἡελασσγίδας ἔδρανον Ἡρῆς. Hinc *Ovidio*, *Junonia* audit, *Metamorph.* l. viii. Et de *Junonis* templo in *Samo*, nos in auctoris vita. Ἱερὸς περὶ τόπων κὶ χρημάτων, ὃς ἱερῶται τῷ θεῷ. Ἅγιος, περὶ προσώπων, ἔ καθαρότητα κὶ εὐσέβειαν δηλοῖ. ὍσιⓄ, περὶ τῶν καθήκοντων, κὶ νομίμων, ἔ δικαίῳ.

§. CXIII.

ριγ'.

Τὴν Σάμον, ἄστρ' Νυμφέων.

ριδ'.

Ἐξαιρε, παῖ, θώρακα, καί μοι τ' Χοῶ. 1235

ριέ.

Τὰ Ταντάλῳ τάλαντα τανταλίζεται.

ριζ'.

Ξένοισιν ἐστὲ μειλίχοις εἰκότες.

ριζ'.

Σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι γῆρας ὄλθον ἄζον
Ἄντέχων. — 1239

ριή.

Παρά δ' ἦν τε πυθόμην σε,

Κατέδυν

§. CXIII.

1234. Τὴν Σάμον, ἄστρ' Νυμφέων] *Hesych.* v. Ἄστρ' νυμφέων, τὴν Σάμον Ἀνακρέων, ἐπεὶ ὑστερον εὐδρος ἐγένετο. *Hom. Hymn. Apoll.* v. 41. Καὶ Σάμος ὑδρῆλη, Μυκάλης τ' αἰπιναὶ κάρηνα.

§. CXIV.

1235. Ἐξαιρε, παῖ, θώρακα, καί μοι τ' Χοῶ] *Iambus, Trimeter.* Extat apud *Aristoph.* Scholiast. *Acharn.* fol. 305. Confer *Suidam* v. Θωρηξασθ. Θωρηχθεὶς οἶνον, *Theogn.* ἀκροθάραξ, *Lucian.* ἐπαφρίζοντι ποτὰ φρένα θωρηχθεὶς, *Nicanter.* De qua re vid. *Αὐλικοκάτοπρον*, sive *Estheram* nostram ad v. 64. Τὸν Χοῶ) Ab *Attico* Χοεὺς pro Χῶς. Vid. *Eustath.* fol. 1401. lin. 1.

CXV.

1236. Τὰ Ταντάλῳ τάλαντα τανταλίζεται] *Versus* itidem *Iambus, Trimeter*, idque purus. De *Tantali* vocatis talentis, *Plutarch.* in Ἐρωτικῶ, fol. 759. Ταῦτὸ τῆτο τ' Ταντάλῳ λεγομένων ταλάντων ἀντάξιον ἐποίησε, de *Amore* loquens.

113.

Samum, Nympharum urbem.

114.

Attolle, puer, merum, et mihi Choam *infunde*.

115.

Tantali Talanta ponderantur, 1236

116.

Hospitibus estis candidis similes.

117.

Cum risu, cúmque amore senium fortunandum
Obtendens. 1239

118.

Quando autem audieram te, Submisi

quens. Ἀθανασία δ' ὅσα ἴδω, ἴδ' ἂν συναγάγῃς τὰ Ταυτάλη
τάλαντ' ἐκείνα λεγόμενα. Ἀλλ' ἀποθανῆ, καὶ ταῦτα καταλείψῃς
τινί. Menand. Vid. Suid. in v. Τὰ Ταυτάλη. Apostolis
Proverb: xviii. §. 14. Prælectiones nostras Pindaricas
p. 120. De voce Ταυταλίζομαι, ad v. 1230. Litera T
Ennius simili lusu abusus est: O Tite, tute, Tati, tibi
tanta, Tyranne, tulisti. Ita Euripides πολύσχημος, Mede.
v. 476. Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἕλληνας ὄσοι. Vid nos in lo-
cum.

§. CXVI.

1237. Ἐνόισιν ἐστὶ μαιλίχοις ἰοικότις] Extat apud Hephaes-
tion. p. 15. ubi tamen, Ἐστὶ ξένοισι, κ. λ. minus pure aut
numerose. Versus et hic Iambus, Trimeter et purus.

§. CXVII.

1238. Σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρατι] Versus Trochaicus, Te-
trameter, Brachycatalectic. Laudat Hephaestion. p. 131.
Pro ejus vero ἄξω, corrigo ἄξον, ut sit τὸ γῆρας ἄξον τὸν
ὄλθω.

§. CXVIII.

1240. Παρὰ δ' ἦντο ποτόμυλον σέ] Et hoc fragmentum
Y apud

Κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

ριθ'.

Κλυθί μεν γέροντ', εὐέθειρα, χρυσόπεπλεκέρη.

ρκ'.

Ὀρολόπ' γὰρ Ἄρης φιλέει μεν αἰχμῶν.

ρκά.

[ἀγως.

Οὐδέτι τοι πρὸς θυμὸν ἄμωσ γὰρ μὲν ἄσ ἀδα

ρκβ'.

Ἡδυμελές, χαρτίσασα χαλιεῖ.

1245

ρκγ'.

Ἄρθεῖς δ' ἦντ' ἀπὸ Λευκάδ' πέτρης Ἐς

apud *Herbstian.* p. 40. qui unam facit ex illa *Pæoniæ*, ex tribus nempe *Pæonibus*, tertiis et duobus *Trochaïis*. Ego in duos versiculos divido, ut sit prior *Pæoniæ*, *Alænometer*, constans ex duobus *Pæonibus* tertiis, alter ad *tertiam* Qden referatur. Lego autem σὲ, pro ὅ, post *κατόμην*, ne bis ὅ dicatur, *κατόμην* vero et *Αευσάτιω* gaudet.

§. CXIX.

1242. Κλυθί μεν γέροντ'] Extat apud *Herbstian.* p. 19. et *Scaliger* Poetic. l. ii. c. 10. qui nempe omnia *Anacreontica* exinde haurit. Versus autem *Ditrocheus*, *Tetrameter*, *Acatalecticus*.

§. CXX.

1243. Ὀρολόπος γ' Ἄρης] Et hoc apud *Herbstian.* p. 51. ubi tamen male scribitur ὄρ' ἑλάτος, corrigo ὄρολόπος. Quæ vox, licet ignota *Lexicis*, nepotes et familiam habet: Ὀρολοπίτης, enim *Hesiodo* notatur ex *Ἐξέχῃ* Persis v. 10. et ὄρολοπίων, *Homer.* *Hymn.* *Mercur.* v. 308. in quem locum vid. quæ nos. Ita infra v. 1256. Ἄνερος, unde ἡπεροπίων. Versus *Dactylicus*, constans ex tribus *Dactylis* et duobus *Trochaïis*.

§. CXXI.

Submissi me amorem vitæ.

199. [tibus puella.

Audi me senem, ô capillis decora, aureis-vel-

120.

Prædator enim Mavors amat quidem bellum.

121. [tantér.

Nec omnino ad animum, verustamen indubi-

122.

Suavisona amabilis hirundo. 1245

123.

Quandò sublevatus à Lucade petrâ In

§. CXXI.

1244. Οὐδὲ τί τοι πρὸς θυμὸν] γρ. κατὰ θυμὸν. Extat apud *Hephaestion*. p. 4. Καὶ παρ' Ἀνακρίοντι ἐν Ἐλεγίαις, κ. λ. ubi ei in ἀδιδίαις pluribus instantiis, probatur esse brevis.

§. CXXII.

1245. Ἰδιωμαλὶς, χαρίεσσα χελιδὼν] Hoc ex *Anacreonte* laudat *Hephaestion*. p. 22. et *Plotius* de metris p. 1638. Vid. ad *Od.* xxx. est autem χελιδὼν, ὄψ, et χελιδὼν, ὄψ, ἡ.

§. CXXIII.

1246. Ἀρδὶς δὲ ἦν δὲν Λευκάδος,] *Hephaestion*. p. 70. cui dicitur *Anacreontis* προφῶς. Aliud *Homeri* λουκίας πέτρα, *Odys.* β. v. 11. de qua Nos in locum. Aliud *Asiæ* ἦν, ut nos in *Euripidē*. De hac autem *Leucade* rupe, quæ et *Leucadia* dicta, *Strabo* l. x. fol. 452. *Mela*, *Ovidius* in *Epistola*, *Sappho Phœni*, *Joseph. Scaliger* in *lectio-* nibus *Anacronis*, *Stanley* in *Moseb.* p. 153. Sr. *Francis Bacon*, *Nat. Histor. Gen.* IX. §. 886. et quicunque *Sapphus* et *Phœnis* historiam tangunt.

Ἐς πολὺν κῦμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι;

ρκεδ'.

Τῆ χρυσοπέπλω, Μῦσα,
Χρῦσειον ὕμνον αἶεδε κέρη.

ρκε.

————— ἀλλ' ἰαίνει

Τάμ' Ἔρως ὁ γαρ γαλίζων
Σπλάγχνα, δᾶδ' ἔχων γαλήνιου.

1250

ρκετ'.

Διονύσε σαυλαὶ Βασσαείδες.

ρκεζ'.

Ἐν βότρυσιν Κυθήρη.

ρκε. Οὐδ'

1247. Ἐς πολὺν κῦμα κολυμβῶ] De saltu ex *Leucade* pētra in mare, quo amoris ignis creditus extingui, p̄dixi auctores. *Ibidem*, Μεθύων ἔρωτι) Ad hunc locum alludit *Philostratus*, *Icon*. l. i. in *Ariadne*, Ἄλουργίδι ἢ τεύλας ἐκόντῃ κῆ την κεφαλὴν ῥόδοις ἀνδίσας ἔρχε) παρὰ τὴν Ἀριάδην ὁ Διόνυσος, μεθύων τὰ ἔρωτι, φησὶ, περὶ τῶ ἀκρατῶς ἐράντων Τηῖ. Locum *Orriani* imitatus, *Halicut*. l. v. v. 603. — βερός μεθύουσαι ἔρωτι. Vid. *Conrad. Ritterbusf.* in locum, et ad *Halicut*. l. iv. v. 671. et ad *Cynęgetic*. l. ii. v. 576. Versus *Choriambicus*, ex tribus *Choriambis* constans, cum *Amphibrachy*.

§. CXXIV.

1248. Τῆ χρυσοπέπλω] Ordo, ὦ Μῦσα, χρῦσειον ὕμνον αἶεδε τῆ χρυσοπέπλω κέρη, Vid. *Scaliger* *Poetic*. l. ii. c. 8.

§. CXXV.

1250. Ἄμ' ἰαίνει Τάμ' Ἔρως ὁ γαρ γαλίζων] Olim erat Ἔρως ἰαίνει γαρ γαλίζων. *Levi* nos negotio *Trochaicos, Dimetros*,

In canum fluctum urinor, ebrius amore.

124.

Auro-vestitæ, ô Musa,
Aureum hymnum canas puellæ.

125.

———— at fovet
Mea Cupido ille titillans 1250
Viscera, lampadem habens serenam.

126.

Bacchi molles Bassarides.

127.

In racemis Venus.

128. Non-

metros, facimus; at cum serius id factum, extra numerum poni necesse est. Idem *Scaliger* laudat *ibid.* *Alcman*, apud *Athenæ.* fol. 600. "Ἔρως μὲ δ' αὐτὰ Κύπριδος ἱκατὶ Γλυκὺς κατεΐβων καρδίαν ἱαίνει. De voce *Γαργαλιζω* vide supra ad v. 938. Item *Erotian.* v. *Γαργαλισμός.*

1251. Δῆδ' ἔχον γαλήνῳ] Γε. Γάλλων. Potest et γαλήνῳ stare per Appositionem

§. CXXVI.

1252. Διονύσου σαυλαὶ Βασαρίδες] *Herbæstion* laudat p. 40. et exinde *Scaliger.* De voce σαυλός et σαυλεῖμαι diximus ad *Euripid.* *Cyclop.* v. 39. et mox 1284. ad *Σαυλαὶ βαινέω.* *Ibid.* Βασαρίδες) *Bacchi* famulæ, quæ et Βασαράι, ut supra v. 920. ubi tamen legendum 733 et 703 ὄμφαξ.

§. CXXVII.

1253. Ἐν βότρωσιν Κυθήρη] *In Vino Venus.* *Scaliger* laudat ex *Anacreonte,* *Poetic.* l. ii. c. 8. Vid. quæ Nos ad *Euripid.* *Bacch.* v. 772. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' Κύπρις. Versus genus refertur ad *primam* Oden.

Y 3

§. CXXVIII.

ρχή.

Οὐδ' ἀργυρὴν κότ' ἐλαμψε Πειθῶ.

ρχή,

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύκυσον.

1255

ρλ'.

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον, ἔτε καλόν.

ρλά.

Βύλαει ἡπεροπὸς ἡμιν εἶναι;

ρλβ'.

Τίλλει τὲς κυάμυς ἀσπιδιώτης.

ρλγ'.

Ὁ δ' ἐφ' ἡμῶν νεωμῆσιν.

ρχδ'. Σι.

§. CXXVIII.

1254. Οὐδ' ἀργυρὴν κότ' ἐλαμψε Πειθῶ] Laudat ex *Anacreonte Scholiastes Pindari*, ad *Hēmionis*. ii. v. 9. Et ut hic *Anacreon* dicit ἀργυρὴν Πειθῶν, ita ibi *Pindarus*, Μῦθα φιλοκέρως ἐν ἀργυροβείησι πρόσωπα αἰοῦσι. Uterque, ut fertur, strinxit *Simonidem*, qui primo μισοῦσιν ἐπὶ τῶν ἑπιγράμμεναι ἐνκομῖαι. Vid. quæ Nos in *Praefationibus Pindaricis* fol. xi. Hunc locum *Thetæes* tangit, *Chilad.* viii. v. 830. *Ibid.* Κότ'] *Ibnice* pro κότ', ut *ἄνω* pro *ἄνω*. Fr. Οὐδ' ἀργυρὴν 'κ καί', pro *ἐκ κότ' ἐλαμψε*, pro *ἐξέλαμψε*.

§. CXXIX.

1255. Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύκυσον] *Etymolog.* M. v. Δεύκυσος, hoc ex *Anacreonte* dicitur. *An* contractum pro Δεύκυσος, quomodo ad v. 118r. an quod *Ἰδῶν ἀφελάνου*, Δεῦν, βασιλεὺς λέγεται; Ita *Thetæes*, *Καὶ* *Ἰδῶν* Δεύκυσος, Δεῦν.

128.

Nondum argento-corrupra effulsit Suada.

129.

Multa fremebundum Bacchum. 1255

130.

Nec enim id nostrum est, neque honestum.

131.

Visne impostor nobis esse?

132.

Vellit fabas miles.

133.

Hic alta sapiens.

134. Euna-

αἴνος ἐν ἀναξ Νούης. Vid. quae Nos ad Euripid. Bacch. v. 1.

§. CXXX.

1256. Ὀὐρα ᾗ ἡμετέριον] Hoc Anacreontis laudat Etymolog. M. v. Ἡμετέριον, ὃ τὴν ἡμετέριον ποιεῖ τὴν ποσειδά. Eschath. fol. 177. lin. 3. ζῆλος δ' ἠμετέριος, ζῆλος, ὡς ἡμετέριος, Ad. fol. 48. lin. 52. Oraculum Augusto datum, Ἄναξ ἀναξ ἡμετέριον δὲ βασιλεὺς ἡμετέριον. Pro ἡμετέριον.

§. CXXXI.

1257. Βέλειαι ἡμετέριος ἡμετέριον] Etymolog. M. v. Ἡμετέριος.

§. CXXXII.

1258. Τίμαρ τῆς ποσειδάδης] Etymolog. M. v. ἰαίμα et v. εἰμα. Ibid. Τίμαρ τῆς ποσειδάδης ἡμετέριον.

§. CXXXIII.

1259. Ὁ δὲ ἡμετέριον] Etymolog. M. v. Νίμα. Vid. supra ad v. 1104. et infra, ad v. 1434.

Y 4

§. CXXXIV.

ργδ'.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί. 1260

ρλέ.

Ἦλιε καλλιλαμπέτη

ρλζ'.

Ἵρα̃ν αἰὲ μὴν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

ρλζ'.

Διὰ δεῦτε Καρικοεργέ[⊙] ὀχάνοιο
Χεῖρα τιθέμεναι.

ρλή.

Ἐκδύσα [τὸν ποδῆρη] 1265
Χιτῶνα Δωριάζης.

ρλθ'.

Ἄλιπόρφυρον ῥέγ[⊙]. ρμ'. Τέω

§. CXXXIV.

1260. Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.] *Etymolog.* v. Σινάμωροι. γρ. Σινάμωροι. Ita *Herodot.* l. i. c. 152. Ἐπαίδης μιλτιάδην πόλιν σινάμωρον, i. e. *Damno-afficere.* Idem. l. v. c. 92. Τῶν ἑαυτοῦ σινάμωρος, *Rerum suarum perditor.* *Versus Ionicus, ex tribus Ionicis ἀπ' ἐλάσσων[⊙].* *Ibid.* θυρωροί) *Homero, πυλαωροί.*

§. CXXXV.

1261. Ἦλιε καλλιλαμπέτη] *Ex Anacreonte laudat Priscianus* l. vii. p. 731. *Nec mirum, inquit, cum Græcorum quoque poetæ similiter, inveniuntur protulisse Vocativos in supradictâ terminatione. Anacreon* — posuit Ἦλιε καλλιλαμπέτη, pro καλλιλαμπέτα.

§. CXXXVI.

1262. Ἵρα̃ν αἰὲ μὴν, πολλοῖς γὰρ μέλεις] *Inquit Anacreon, teste Heliodoro, apud Priscianum, p. 1328.*

§. CXXXVII.

134.

Eunuchi pugnant janitores. 1260

135.

Sol pulchrilucide.

136.

Semper te aspicere; multis enim curæ-es.

137.

Eja agite per ansam clypei à Caribus labora-
Manum ponentes. [tam

138.

Exuens ad talos demissam 1265
Tunicam nudatur *Doricarum* more.

139.

Purpureum stragulum. 140. Teum

§. CXXXVII.

1263. Διὰ δῆτε Καρικασργίῳ ὀχάνοιο] γρ. Καρικὸν εὐερ-
γύος et Καρικασργίος. Fragmentum hoc apud *Strabon.* l. xiv.
fol. 661. Item *Etymolog.* M. v. Κάων. *Eustath.* fol. 367.
lin. 24. et fol. 707. lin. 60. Etiam *Brevia Scholia* ad
Homer. *Iliad.* 9. v. 193. Et *Alcæus*, Λόφον τὴν στίαν Κα-
ρικὸν. *Ibid.* *Stobæ.* Vid. *Herodot.* l. i. c. 171. De tribus
Carium inventis.

§. CXXXVIII.

1265. Ἐκδύσα ἢ ποδήρη] *Jacob. Nicolaus Loensis*, *Epi-*
phyllid. l. ix. c. 4. ex *Euripid.* *Hecub.* *Schol.* ad v. 933.
Vid. *Hesych.* et *Etymol.* M. v. Δωριάζην. Voces ἢ ποδή-
ρη ego carminis implendi causâ addo, licet cancellis inclu-
sas. Ποδήρης χιτῶν *Xenophonti*, quod περιώδης χιτῶν *Home-*
ro, ab ἄρω, apto.

1266. Χιτῶνα Δωριάζην] Carminis genus, quale in *prima*
Oda. Δωριάζην] *Γυμνήται.* Vid. supra ad v. 175.

§. CXXXIX.

1267. Ἀλικόρφυρον ῥίγῳ] *Etymolog.* M. v. Ῥήγῳ hoc
Anacreontis

ρμ'.

Τέω 'Αθαμαντίδα.

ρμβ'.

Πλίξαντες μηροῖσι παρὰ μηρῶς.

ρμγ'.

Χείρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

1270

ρμδ'.

Ἰαχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσται.

ρμεδ'.

Καθ' ἑ λοπὸς ἐσχιάθη.

ρμε. Αἰθίο.

Anacroniſtis exhibit. De voce ῥήγῳ et ῥέγῳ, atque hoc proinde loco, vid. Bochart. Animal. Sacr. ii. Vol. 1. v. c. xi. fol. 741. Alcan, Ἐλισβεῖος ἱερὸς ἄρας, Etm. Iliad. i. v. 200. Εἶσιν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησιν τε πεφυροῖσι. Plato comicus apud Aeth. i. ii. fol. 48. Κατ' ἐν κλίμας ἐλεφαντόπου καὶ γράμμοι πορφυρέλαις, καὶ φακίαι Σαρδιστικαῖς, καὶ μισθάρτοι πετόκωνται. Εἶσιν αὖτεν sic Ionice ῥήγῳ, ut ἔρη mutatur in ἔρη Hicero, Odyss. i. v. 402. Ita λῦπος, Ionice λωπὸς, v. 1272.

§. CXL.

1268. Τέω 'Αθαμαντίδα.] Strabo fol. 639. et Stephanus περὶ πόλεων, v. Τέως. Ἡ πρώτη ἐκτίσις Ἀθήνας, ὅτε Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀθαμῆαν Pausan. Achaic. c. 3. Τέον δ' ἄκουσ' Ὀρχαρῆος. Μηνίαι ἐν Ἀθαμῆαν ἐς αὐτὴν ἰδόντας. Λέγεται δ' ὁ Ἀθάνας ἐν ὁ δ' ἄκουσ' Ἀθαμαντίδα αὐτὴν Διόλου.

§. CXLII.

1269. Πλίξαντες μηροῖσι παρὰ μηρῶς.] Hesych. v. Πενάια. Ubi tamen πλίξαντες male. Vid. Doctores notas in locum, et Hicero interpretet, de voce πάλαιον, ad Odyss. ζ. v. 318.

§. CXLII.

140.

Teum Athamantida.

141.

Applicantes femoribus ad femora.

142.

Manum in sartaginem injicere.

1270

143.

Fortes olim erant Milesiæ

144.

Et tunica erat diffissa.

145. Nigri-

§. CXLII.

1270. Χαίρε τ' ἐν ἡγάνῃ] *Eustath.* fol. 1862. l. 16. *Athenæ.* l. vi. fol. 229. *Pollux,* Ἴσως χαίρει τῷ τ' εὐχόμενος ἡγάνῃ λέγουσιν, ἀντὶ τ' ἡγάνῃ, quod probat, allato hoc ex *Anacreonte* fragmento. Male itaque *Eustathius* hoc *Doribus* tribuit; cum *Anacreon* et moribus et scriptione sit *Ionæus*, non *Doricæus*. Τήγανον itaque *sartago*, ut *Eschylus* *Πηδῶσιν* ἔχθῆς ἐν μύθοισι τήγανον. *Antholog.* fol. 135. Τήγανον ὄστρακον.

§. CXLIII.

1271. Τάχρη πόν' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι] *Aristophan.* *Scholiast.* fol. 47. ad illud Πόλιος πόν' ἦσαν ἑλακμοὶ Μιλήσιοι, qui rationem rei profert. *Synes.* *Epist.* 81. Vid. *Zenodoti* *Protr.* *Milysiorum* contra *Alysiarum* *Cicest* Patrem strennitatem *Herodotus* docet l. ii c. 17, 18, 19, &c. *Anacreontis* camen ævo, iidem *Milysi* foli Ionum, *Harpago* *Cyri* regis duci, submiserunt, ut nos in *Anacreontis* *Vita* §. VI.

§. CXLIV.

1272. Καδδὲ λοιπὸς ἐγέμην] *Pro* κατεγέμην ἢ λοιπός. Extat apud *Eustath.* fol. 1001. lin. 39. Ἐκ λοιπός, factura per ἕτασιν τὸ λάπη, unde λάπη *Homero*, *Odyss.* v. v. 224. Unde *λαποδύνας*, *vestimenta* *furor*, et *λαποδύτης*, *vestium* *compiler*, *grassator*, vid. supra ad v. 1267.

§. CXLV.

ρμέ.

Λιθίοπαιδα ἤ Διόνυσον.

ρμτ'.

Ἄγχι δαί τεδ' Ἐπείε' ἐπὶ λύρη

ρμζ'.

Φέε' ὕδωρ, Φέε' οἶνον, ὦ παῖ.

1275

ρμή.

Πανδοσίαν, λεωφόρον, πολύῤυμνον,
Μανιόκηπον ἑταίριον.

ρμθ'.

Χέε μοι Νέκταρ ἄνυδρον,
Μελικόν. —

ρν'. Ὀχλ'.

§. CXLV.

1273. Λιθίοπαιδα τὸν Διόνυσον] *Hesych.* v. Λιθίοπαιδα.
Propter αἴθεκα οἶνον, ut puo.

§. CXLVI.

1274. Ἄγχι δαί τεδ' Ἐπείε'] *Hyginus Astronom.* v. *Erpotafta*: “ Hac etiam de causa nonnulli *lyram*, quae
“ proxime ei signo, *Thespi* esse dixerunt, quod, ut erudi-
“ tus omni genere artium, *lyram* quoque didicisse videba-
“ tur.” Idque et *Anacreon* dicit, Ἄγχι δαί τεδ' Ἐπείε'
ἐπὶ λύρη. Δαί est vox *Attica*, de qua nos ad *Euripid.* et
ad *Odyss.* α'. v. 225. *Ammonius* enim, πρὸ ὁμοίων κ' ἄλ-
φόρον λέγων, legendum monet, Τίς δαίς; τίς δαί ὁμιλ'; ut
in illo quoque *Iliad.* κ'. v. 408. Πῶς δαί τ' ἄλλων Τρώων.

§. CXLVII.

1275. Φέε' ὕδωρ, Φέε' οἶνον, ὦ παῖ] *Demetr. Phaler.* πρὸ
Ἐρμπεσίας, §. 5. Οὐδὲ τοῖς Ἄνακρεόντ', τὰ, Φέε' ὕδωρ, Φέε'
οἶνον, ὦ παῖ. Μιθῶντ' ἢ ὁ ῥυθμὸς ἀταχῶς γέροντ', ἢ μα-
χομήνου ἥρωος. Seipsum imitatur *Anacreon*; idem enim fere
dixerat

145.

Nigricantem Bacchum.

146.

Propè utique illius Thesei est lyra.

147.

Fer aquam, fer vinum, ó puer.

1275

148.

[mosam,
Omnes-excipientem, populum-ferentem, fa-
Furenti-naturâ meretricem.

149.

Funde mihi Nectar merum,
Numerosum ———

150. Mo.

dixerat supra ad v. 572. Hoc fragmentum plenius lau-
datum invenies infra, ad v. 1382.

§. CXLVIII.

1276. Πανδοσίαν, λεωφόρον, πολύμνον] *Suidas* v. Μυσάχη-
τη. *Eustath.* fol. 1329. lin. 34. et fol. 1088. lin. 38.
Απ πανδοσίαν Ionice pro πανδοχίαν, pro πανδόχιον, et sic pro
πανδόχων; Πάστιας ἢ δέχεται) ἑταίρα, ὡς βαλανίον. Πόρνη κὶ
βαλανίος ταύτων ἔχουσ' ἐμπειδίως ἔθῳ, Ἐν ταύτῃ πύλαι τῶν
τ' ἀγαθῶν, τὸν τε κακῶν λόγ. *Alcaeus. Ibid.* Λεωφόρον) Μετα-
φορικῶς, παρὰ τὴν δημοτικὴν ὁδὸν ἀντὶ τῆς, πᾶσι κοινῆ. *Ibid.*
Πολύμνον) Νῦν ἐπὶ κακῶ· τὴν δυσφημίαν· ἐπὶ ἀσιλγίᾳ ὕμνου-
μίνω. Καὶ ὕμνον ἐπὶ κακῶ, ut ad v. 1299. notamus.

1277. Μανιόκητον ἑταίρην] *Furentis naturæ meretricem.*
Κῆπος enim εὐφήμως, *natura muliebris*, ut ostendimus ad
v. 973. *Eustathius* ad hunc locum alludit ad *Iliad.* ε. v. 185.
Ἐκ τοιαύτης ἢ μανίας πίπαικται κὶ ἡ μανιόκητος γυνή, ἤγουσ ἢ
παρὰ μίξις μεμνηνῆ· κῆπῳ ἢ νῦν, τὸ ἐπίσιον. f. 406. lin. 34.

§. CXLIX.

1278. Χεῖ μοι νίκταρ ἀνδρῶν] *Scaliger Poetic.* l. ii.
c. 15. De *Nectareo* carmine loquitur, de quo ad v. 1024.
et v. 1027.

1279. Μελικὸν] *Numerosum* expono, ἀ μίλῳ, *carmen*,

ρν'.

"Οχλῶ ἀκρον κακὸν ἔζη,

1280

ρνά.

Μουσγενὴς, Μουσπάτης "Ομηρῶ,

ρνβ'.

Ῥαδινὸς πάλυς.

ρνγ'.

Τακερὸς δ' Ἔρωσ.

ρνδ'. Σαυλά

non melleum, à μέλι, id enim μελιχρὸν vocaret, quod et locis modo laudatis probavi. Ita sane *antipater*, in epigrammate de *Anacreonte*, dixit Νέεττερ δωρρῆτων, *Antipat. fol. 277.* et infra v. 1564.

§. GL.

1280. "Οχλῶ ἀκρον κακὸν ἔζη] *Scaliger Poetic. l. ii. c. 15.* Huc refer illud *Horat. l. iii. Od. i. Odi profanum vulgus et arceo.*

§. CLI.

1281. Μουσγενὴς, Μουσπάτης "Ομηρῶ] *Scaliger Poetic. l. ii. c. 18.* Eleganter à Musa genitus, ut *Orpheus* et omnes magni poetæ; ipse *Marfias Νυμφαιγενὴς Τελεῖα* dicitur, apud *Athenæ. l. xiv. fol. 616.* *Homerus* vero *αἰετὰ Μυσαρῆτε* pater dignus vocari, ut qui fons omnium humanarum animi dotum, quas veteres *Musis* et *Gratiis* tribuebant. Quare patrem illum poetæ vocant, ut *Nepos Dionys. l. xxv. fol. 431.* Ἄλλω, Θεῶ, σοι κείνιζε σοδιόττω ἐς μέσω Ἰθάκῃ, Ἐμπεσοῖ ἐγγῶ ἔχουτα, κῆ ἀσπίδα πατρὸς Ὀμήρω. Vid. *Daportii Elogia de Homero, ad finem Gnomologiz Homerice.*

1282. Ῥαδινὸς πάλυς] *Scholiasf. Apolloniæ, ad Argonaut. l. iii. v. 106.* Ῥαδινὸς] τρυφή. Ἀνακρίων ἢ ἐπὶ τάχους ἔπαξε τὸ ραδινόν, ραδινὸς πάλυς εἶπ' Ἰουκῶ δέ, ἐστὶ τὸ κραιπνὸν βασιλεύτων αἰώνων, ραδινὸς, ἀντὶ τῆ, τῆς ἀμυγδαλῆς, λέγῃ.

150.

Mobile maxime olet male. 1280

151.

Musa genitus, Musarum-pater Homerus.

152.

Teneros pullos.

153.

Languens Amor. 154. Deli-

λέγῃ· Στυγίχαρ' δὲ, ἐπὶ τῷ ἐντάλει, ραδίως δὲ ἐπέπεμπον ἄκοντας.

1283. Ταυρὸς δὲ ἔρας] *Scholiasf. Apollonii*, l. iii. v. 100. Μάργ' ἔρας) κατὰ Μετανομίαν, ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς καὶ Μαιωρῶν Διονύσου καὶ Ἀνακρίων, Ταυρὸς δὲ ἔρας. An, ut poeta apud *Athena.* l. iii. — Ὡς ταυρὸς, ὁ Ζεὺς, καὶ μολικὸν τὸ βλάμμι ἔχει. Et *Aristophanes*, *Λήμων* κυνέουσι τρέφουσα ταυρὸς καὶ καλὸς. Ut sit idem, quod ὕγρος supra. v. 411. An *Λέων*, ταυρὸς ἔρας, amor emaciens homines, et consumens, ut modo *Scholiasf. Apollonii*? Τήκομαι, figurate, απο, et συντάκομαι *rodanto*, ut *Euripid.* Incerta. v. 320. Ἦτις ἀνδρὶ συντίττων. *Hesychius*, *Συντίττων*) προσκολλημαι, quasi amore agglutinor. Hinc inter amoris genera *εργη* et *σύνταξις* recensentur *Ciceroni* ad *Attic.* l. x. §. 8. sic *Euripid.* Incerta, v. 383. Κανὸς κακῷ ἢ συντίττων ἰδού. Ita *Orest.* v. 803. Ὡς ἀνῆρ, ὃ τις πρόποισι συντακῷ, pro amico. Et *M. Antonino* *συγκατατήκω* et *προστίττωμαι* frequenter occurrunt, ad summum animi studium exprimendum. *Synesius* *περὶ Φαλάκρας* eodem modo utitur. Da *Raulus*, *Ephes.* c. v. v. 31. προσκολλῶσ' habet, vocabulum significationis fere ejusdem. *Virgil.* *Eclog.* x. v. 43. Hic ipso tecum confumerer ævo. Vid. *Jacob. Perizonii* *Not. ad Ælian.* Var. *Histor.* l. iii. c. 31. §. 2.

1284. Σαυλῶ

ρνδ'.

Σαυλὰ βαΐνειν.

ρνέ.

Τίς ἔρασμὴ σ', ᾧ θέραιψ,
 Μανίη θυμὸν εἰσέβη,
 Τερένων ἡμιόπων
 Ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖαζ;

1285

ρνζ'.

Εἴθε λύρη καλὴ γενοίμην ἑλεφαντίνη, 1289
 Καί με καλοὶ παῖδες φέροισιν Διονύσιον ἐς χορὸν.
 Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσοῖον,

Καί

1284. Σαυλὰ βαΐνειν] *Clemens Alexandr. Pædagog.* l. iii. p. 184. Τὸ γ' ἀβροδάκτων τῆς περὶ τ' περίπατον κνήστας, κ' ε' τὸ σαυλὰ βαΐνειν, ὡς φησὶν Ἀνακρίων, κομιδῇ ἰταμικῆ. Vid. supra ad v. 1252. Ἄβρα βαΐνειν idem, quod exponit *Hesychius* per ἀβρόδι. *Homer. Hymn. Mercur.* v. 28. Σαυλὰ ποσὶν βαίνουσα, de testudine. *Simonides* de equo, Καὶ σαυλὰ βαίνων, ἵππῳ ὡς Κορασίτης. Ita nos *Esther* v. 751. Θύτω λαμπροτάτοι φάει εἰλδουσα προσώπου Ταρβαλίον Φοιτησεν ἐπ' ἀκροτάτοισι πόδεσι. Σαυλὰ μέλα προβοῦσα. Ἄβροδάκη, *Æschyl. Pers.* v. antepenult.

1285. Τίς ἔρασμὴ σ', ᾧ θέραιψ, μανίη] De *Οχυροσσο*, ἔρασμὴ μανίη, diximus ad v. 1186. De hoc fragmento, videtis *Casaubon.* ad *Athenæ.* Not. fol. 312. qui tamen ad omnia non sufficit. Ego τὸ σ' interfero, ad hiatus vitandum, et μανίη ex conjectura substituo. Θέραιψ) θέραιπαν, ὑποκοριστικῶς εἰρηται. Vid. *Hesych.* v. Θέραιπες. Et v. Θέραιψ. Vid. infra, v. 1438.

1287. Τερένων ἡμιόπων] Vid. *Athenæ.* ibid. et fol. 177. et 182.

1289. Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην] Et hoc fragmentum à nonnullis

154.

Delicatule ingredi.

155.

Quænam amabilis te, ô servule, 1285
 Infania mentem invasit,
 Minores ad Hemiopos
 Tibias saltare?

156.

Utinam lyra pulchra sim eburnea; 1289
 Et me pulchri pueri gestent ad Bacchi chorum.
 Utinam ignis-expers pulchrum sim ingens vas-
 aureum;

Et

nonnullis *Anacreonti* tribuitur, ut diximus ad v. 307. Nam et illum *Scolia* scripsisse probat ex *Aristophanis* quodam carmine *Atbenæus* l. xv. fol. 693. *Αἶσεν δὲ μοι σπουδὴν τὴν λαβὴν Ἀλκίαις Κίρκουρον*. Carminum genus *Choriambicum*, *Trimetrum*, *Dicolon*, *Tetraſtrophon*, quorum *primum* et *tertium* *Brachycataleſta*, constantque ex *Choriambis*, *Diiambis*, *Choriambis*, et altero *Iambo*: *Secundum* et *quartum*, *Acataleſta*, constantque ex *Choriambis*, *Diiambis*, *Anapaſto*, atque *Iambo*.

1290. *Διώνυσια ἐς χορὸν*] *Athenis* olim bis quotannis celebrabantur *Dionysia* certamina, in *Musica* et *Poetica*, de qua re nos plura in *Tractatu de Tragedia*, *Euripidi* præmiſſo §. vi. Eadem certamina in *Pythiis* etiam et tandem in *Panathenæis* sunt habita; quando et summa arte, animique contentione, et instrumentorum, habitusque elegantia certabant, ut dicimus ad v. 855. et 992. Vid. *Plutarch.* in *Pericle*, *Jacob. Perizon.* in *Æliani* Var. *Histor.* l. ii. c. 13. §. 16. *Sc.* 30. §. 2. Item *Hesych.* v. *Διώνυσια*.

1291. *Χρῆσιον*] Substantivè sumitur ad *Adjectivum* ἄκρον, καλὸν, μέγα. Alii legunt *χρῆσιον*, etiam *Adjectivum*, ut *σκαῦ* subaudiatur.

Z

1292. *Καθαρὸν*

Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

ρζ.

Τὸν λυροποιὸν ἠρόμην τὴν Στράτιν εἰ κομίσσῃ.

ρη.

Χρὴ γὰρ Θαρρηλίοις ἐμμελῶς διακείν.

ρθ.

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

1295

ρξ.

Λυδοπαθῆς. —————

ρξά.

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλας; ρξβ. Τρισ-

1292. Καθαρὸν θεμένη νόον] Ita *Theognis*, ex MS. apud *Andriam Schottam* p. 68. Ἡ με φίλει καθαρὸν θεμένον νόον ἢ με δόσιον ἔχθαι, ἀμφαδίλλω νῦν ἄσιρα μῦθον. Et hunc sana poetam, *Hesiodumque* pluribus oppido versibus auctiores habeo; fragmentis innumeris hinc inde collectis, etiam præter ea, quæ *Daniel Heinzius*, in *Hesiodum*; ediderit; quod moneo, si quis forte minorum poetarum accuratorem editionem velit à me demereri. Non enim opera mea bibliopoliis prostituere soleo; ultro accedentes facillè admitto.

1293. Τὸν λυροποιόν] Hoc fragmentum *Scaliger* habet *Roetic.* l. ii. c. 23. Makè vero ἠράμην, Στρατίων, κομίσσας quem nos emendamus ex *Herbstio*, p. 56. *Strattis*, nomen meretriculæ; et musicorum instrumentorum fabri lenonum officio haud difficulter fugebantur.

1294. Χρὴ γὰρ Θαρρηλίοις ἐμμελῶς διακείν] *Apollonius Alexandrinus*, de *Syntaxi*, l. iii. p. 237. Ἐξ ἧς ἐν δόσιον ἢ ἀπιπέλιτο, ὁμοίως τὴ παρὰ Ἀνακρέοντι, tum locus sequitur. Προχρὴ γὰρ. σι, et ταρρηλίοις pro Θαρρηλίοις *Esc.* de *Thargeliorum* Festo, vid. *Meursium* in *Græc. Fer.* p. 144. Item *He-*

sch.

Et me pulchra foemina portet purum adhibens
animum.

157. [duceret.

Citharatum-fabrum illum rogabam an Strattin

158. [re.

Oportet enim in Thargeliis studiose disco lude-

159.

Vinique-potator sum factus. 1295

160.

Lydorum-more mollis.

161.

Quid longas spes foves, Miser? 162. Ter-

Sch. v. Θαργλία. Dictum à Θαργλίαν, Mensis Aprilis, qui et Καρμῖος, ut notamus ad Euripid. Alcest. v. 448.

1295. Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι] Athenæ. fol. 46. Suidas in Anacreontis epitaphio, Σπείσον μοι παριάν· εἰμι γὰρ οἰνοπότης. Quod et extat Antholog. fol. 277. et infra ad v. 1560. Ita μοχ v. 1324. Οἰνοπότης γυνή. Οἰνοποτάζων v. 1346.

1296. Λυδοπαθῆς] Athenæ. fol. 690. ἀντὶ τῆς ἡδυπαθείας. Διαβόητοι γὰρ ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί. Σαρδιανὸν κόσμον εἴρηκε τὸ μῦρον, ἐπὶ Διὰβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί. Æschyli Scholiast. ad Pers. v. 41. Ἀφροδαιτῶν] Τοῖστοι γὰρ ἔντος οἱ Λυδοί· ἔ τας Σάρδεις οἰκόντας Κύρῳ· ὁ γὰρ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ τῆς Καρυδῶν πατρὸς, πολυμήσας, κατιστροπώσατο, καὶ ὑποχειρίως ἰαυτῆς πεποιήκειν· ἀφροδαιτοὶ δὲ εἶσι, ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι, Λυδοπαθῆς τινες, ἀντὶ τῆς ἡδυπαθείας, Eustath. fol. 1195. lin. 42. Nota ex Herodoto historia, l. i. c. 155. quomodo, subactis cum Cræso Lydis, illos tandem ad molli-
tiam Cyrcæ invitavit, ut pristinae virtutis obliti facilius com-
pescerentur, nec iterum rebellarent. Vid. Justinum et Polyænum Stratagem. l. vii.

1297. Τί μακρὰ δὲ φρονεῖς, τάλαν] Plotius de Metris. Eadem ἐπιγία Isaiæ c. xxli. v. 16. ubi Shebnam ob longas

ΡΞΒ΄.

Τρισκεκορημένον.

ΡΞΥ΄.

Ἕμνον.

ΡΞΔ΄.

Αὐτάγητοι.

1300

ΡΞΕ΄.

Ἐξυῆκε.

ΡΞΖ΄.

Γονύροται.

ΡΞΞ΄.

Ἄμιθα.

ΡΞΗ΄.

Παμφαλῶν.

ΡΞΘ΄. Κα.

et magnas expectationes exprobrat. Et *Jeremie* c. xiv. v. 5. ubi *Baruchum* hortatur, ne magna sibi proponat. *Horat.* l. iv. §. 7. *Immortalia ne speres, monet annus; et vitæ summa brevis spes nos vetat inchoare longam,* Τὸ μακρὰ Φρονεῖν opponitur τὸ μικρὰ Φρονεῖν. Elegans illud *Apostoli, Roman.* c. xii. v. 2. *Μη υπερφρονεῖν, καθ' ὃ διὸ φρονεῖν ἀλλὰ φρονεῖν, εἰς τὸ σωφρονεῖν.*

1298. Τρισκεκορημένον] Τὸν πολλὰς ἐπισταραμένον, *Eufatib.* fol. 725. lin. 35. ex *Anacreonte* laudans ita explicat. *Dux* autem hic voces coalescunt, fit enim pro τρισκεκορημένον. Ita *Antholog.* τρισδύσανθ. Vid. ad v. 1124. Et numero *terno Græci*, ut et *Galli*, exaggerare solent; viz. τρισμῶνακ, τρισόλι, τρισυδαίμων, *Galli* etiam *Tres illustre, Tres cberre*, &c. *Græci*, ob majorem emphasin, *quartum* numerum superaddunt, ut *Homer.* *Odyss.* v. 306.

162.

Ter-scopis purgatum.

163.

Canticum-illætabile.

164.

Insolentes.

1300

165.

Intellexit.

166.

Imbelles.

167.

Edulium.

168.

Circumspectans.

169. De-

v. 306. τρὶς μύκαρες Δακκαὶ καὶ τετράκις. Unde *Virgil. Æn.* l. i. v. 98. *O Terque quaterque beati.*

1299. Ἰμνω] ἀντὶ τῷ Ἰμνω, Vid. *Eustath.* fol. 928. lin. 64. *Suid.* v. Ἰμνω. *Euripid. Medæ.* v. 423. ubi *Scholias.* Καὶ ἐπὶ κακῷ τὸ ἰμνωῖσαι. Vid. supra ad v. 1276.

1300. Αὐτάγητοι] ἀντὶ αὐθάδεις, *Hesych.* Vid. *Etymolog. M. et Phavorin.* γρ. αὐτάγητοι.

1301. Ἐξωπικε] Pro ξωπικε, quod quidem *Homerus* habet. *Alcaus*, ut *Anacreon*, ἰσυνικε. Vid. *Etymolog. M.* v. Σωπικε. Dicitur Πλωσασμικε, Μετάδισις, ἢ Ἀττικὴ κλίσις, ὡς παρωῶ, πεπαρῖπικα.

1302. Γωνίκοτοι] *Eustathius Basil.* fol. 902. l. xxxix. Γωνίκοτοι) οἱ βλασινοὶ Ἀνακρίων δι' ἐκχρηταὶ καὶ ἐπὶ διελῶν.

1303. Ἀμωθα] *Hesych.* v. Ἀμωθα) ἰσομοια ποιῶν, καὶ ἀρτυμα, ὡς Ἀνακρίων.

1304. Παμφαλῶν] *Etymolog. M.* v. Παμφαλῶν. *Apolon. Argonaut.* l. ii. v. 127. Πόλι' ἰσπαμφαλιόαντις ἑμῷ)

Z 3

Scholiastes,

ρξθ.

Καταπίλυσης.

1305

ρδ.

Διτόκον.

ροά.

Θεσμόν,

ροβ.

Φορτίον ἔρωτος.

ρογ.

Ἐρως μὲν εἰσίδων μευ

Ἵποπόλιον γένειον,

1310

Χρυσοφαενῶν πτερύγων

Ῥιπῆ, αἰετοῖς ὅμοι,

Παρπέ-

Scholiasies, Πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετὰ ἐνθουσιασμῷ. Παι-
 φαλῶν ἢ, μετὰ προαίτιας καὶ ἐνθουσιασμῷ ἐπιβλέπω. Κέχρηται
 δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰσπανοῦς Ἐ' Ἀνακρέων καὶ Εὐρίπιδος, Παντοῦ
 παμφαλόωντες ἐδίδουσαντο πόδαςιν.

1305. Καταπίλυσης] *Pallux*. Onomastic. l. ii. §. 4. Περὶ
 πύλου.

1306. Διτόκον] Ἄκτι τῷ, δις τικῶσαν. *Pallux* l. iii.
 §. 4. Περὶ κήσεως.

1407. Θεσμόν] Καὶ τὸν Ἰσηγορῶν Ἀνακρέων Θεσμὸν καλεῖ,
Etymolog. M. v. Θεσμ.

1308. Φορτίον ἔρωτος] *Servius ad Virgil. Aen.* l. xi.
 v. 550. *Charoque Oneri timet. Anacreon, Φορτίον ἔρωτος,*
 i. e. *Onus Amoris. Et, pariter comitique onerique timen-*
tem. *Nostrum Anacreontem Nounus imitatur, Dionys.* l. iv.
 fol. 74. — ὅτι σκῶν Ἐἰρ ἀλλ' ἄλλο φορτίον ἔρωτος ἄλλος θυγάτηρ
 Ἀφροδίτη. Ita *Julius de Agave, Cadmum patrem portan-*
te, καλεῖ δὲ Ἰσηγορῶν φορτίον, apud Steb. §. 77. Ita *Ac-*
tolog.

169.

Despector.

1305

170.

Bis-puerperam.

171.

Thesaurum.

172.

Onus Amoris.

173.

Amor quidem conspicatus meum

Subcanum mentum,

1310

Auro-nitentium alarum

Strepitu, aquilis similis,

Præter-

schol. fol. 119. ἀρισταὶ μίσην ἠραστοῦ κρῆς Αἰνείας, ἀείων παιδὶ βόειο, πατέρα.

1309. Ἔρω μιν εἰσιδὼν μω] Hoc fragmentum *Lucianus* laudat in *Hercule Gallica*, fol. 856. Edit. *Bourdelot*. his verbis, Χαίρεται ὁ Ἔρω ὁ σός, ὃ Τῆς ποικῆς, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένιον, χρυσοφανῶν, εἰ βέλεται, πτερυγῶν, ἢ αἰτοῖς παμπροστίδω. Quem locum, quum aperte defectum habeat, ego aliquanto ordinatius in textu lego. Hic versus ad *primam* Oden referitur.

1310. Ἰππολίον γένιον] Idem carminis genus, excepto, quod *Tribrachy* hic occupet *primam* sedem.

1311. Χρυσοφανῶν πτερυγῶν] Constat ex duobus *Glyceri* ambis. Χρυσοφανῶν, vox a *Lexicographis* neglecta, ut χρυσοφάνης, a *Φαίνω*, et *Φανῶς*.

1312. Πρὸ ἡ αἰεταῖς ὄρω] Ita suppleo, pro defectu suo illo, ἢ αἰεταῖς. Pro αἰεταῖς, versis *canon* et *αἰεταῖς* scribitur, ut notum. γε. ριπαῖς. Et *Aἰεταῖς* αἰ. ἀετοῦ κτερυγῶν ριπαῖς ὑπεσφῆσι, *Eschyl.* *Prometh.* p. 12. et mox πτερυγῶν ὄρω αἰεταῖς.

Z. 4.

1313. Πρὸς

Παρπέταται. —

ροδ'.

Σὺν τῆδε τῇ ἑραπῆ.

ροέ.

Κόκκυξ.

1315

ροζ'.

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίνας
ἄναμμιζονται τρίχες.

ροζ'.

Κάλυκας.

ροή.

Μύρταις στεφανύδμου, ἢ Κοριανθῶς.

ροθ'.

Μυροποιός.

1320

ροπ'.

Χηλινὸν δ' ἄγλ' ἔχον

Πυθιδίνας

1313. Παρπίταται] *Choriambus*. Poetæ autem metrum et syntaxin, ut fieri solet, *Lucianus* paulo aliter flexit.

1314. Σὺν τῆδε τῇ ἑραπῆ] *Etymolog.* M. v. Κωάκας, ὁ ἀκωάκης παρὰ Σαφοκλῆ· τὸ μὲν γὰρ ἄναμμιζονται, Σὺν τῆδε τῇ ἑραπῆ. Lego ἑραπῆ pro ἄεραπῆ, ut Κωάκας, pro ἀκωάκης. De qua voce M. *Zuerius Boxbornius* ad *Tacitum* Epist. 1. Et *Varro* in *Persicæ* linguæ Reliquiis.

1315. Κόκκυξ] *Etymolog.* Κόκκυξ, ὄρνις ἱερὸν, παραπλάσιον Ἰβρῶν ἢ διλότυτον, ὡς φησὶ Ἄνακρῆς.

1316. Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίνας] *Lucian.* *Μισοπόνοτος*. Versus

Prætervolat. ———

174.

Cum hâc fulguratione.

175.

Cuculus.

1315

176.

Quando mihi canæ nigris
Intermiscébuntur comæ.

177.

Baccas.

178.

Myrtis redimitus, vel Corianis.

179.

Unguenti-confector.

1320

180.

Vas anfatum habens

Fundum

Versus hic *Trochaicus*, *Dimeter*, cum *Spondeo* tamen in *secundo* loco. Vid. ad *Vitam Anacreont.* §. xxxviii.

1317. Αναμειβόνται τρίχες] *Pæon* quartus et *Ionics* δύο μισίωⓄ hunc versum constituunt.

1318. Κάλυκας] *Pollux* §. γυναικίαν κόσμων ὀνόματα. Vid. *Homer. Iliad.* σ', v. 402. Πόρκυς τὲ, γναμπτάς δ' ἔλυκας, κάλυκας τε καὶ ὄρκυς, de quibus *Scholiasst.* in locum. Idem versus *Hymn. Vener.* v. 87. et 164.

1319. Μύρτοις τιφανέμερⓄ, ἢ Κοριάνοις] *Pollux* §. περί μύρτου. Vid. ad v. 1099.

1320. Μυροποιός] *Pollux* §. περί μυροψῶν καὶ μυροπωλῶν.

1321. Χαλῶν δ' ἀγλⓄ ἔχον] *Pollux* l. vii. c. 33.

1323. Στέφανον

Πυθιδμάς ἀγριοσελίων.

ρπα,

Στίφανον ροδιαῖον.

ρπβ.

Οἰνοπότις γυνή.

ρπγ.

Οἰνηρὸς θεράπων.

1325

ρπδ.

ἼΗδε.

ρπέ.

* * * *

ἼΑνακρέοντ

1323. Στίφανον ροδιαῖον] *Pollux*. fol. 297. lin. 3. et 7.1324. Οἰνοπότις γυνή] *Pollux* l. vi. c. 3. §. Ἐὰ δὲ αὐτῶν.
Vid. supra ad v. 1295.1325. Οἰνηρὸς θεράπων] *Pollux*, ibid. Dubitat *Stephanus*, An calidi, gelidique minister, an temulentus, sed vinosus famulus, hic poetæ menti obversabatur. At de *Theophraste simplici* nil asserendum, nec ideo erat prudenti dubitandum.1326. ἼΗδε] *Pollux* l. iii. c. 18. περὶ χαρῆς, ab ἴδω ἦσω et ἀδῶ, unde ἠδωμαι, ἀδῶν et ἀδῶν, Aor. β. ἀδῶν, Præter. Med. ἴδα et ἴαδα, unde ἰαδῶς *Homero*, media longa. Ἀδῶνα, pro ἠδῶνα, *Hippocrax*.

1327. * * * *

Fundum ex apio sylvestri.

181.

Coronam rosaceam.

182.

Ebriosa mulier.

183.

Vinarius famulus.

1325

184.

Lætatus est.

185.

* * * *

Anacreontis

1327. * * * *] *Anacreontis* locus insignis deperditus; in quem ita *Fulgentius*, *Mytholog.* i. §. 25. *Jupiter* enim, ut *Anacreon*, antiquissimus auctor, scripsit, dum adversus *Titanas*, id est, *Titanis* filios (qui frater *Saturni* erat) bellum assumeret, et sacrificium *Cælo* fecisset, in victorize auspiciis, aquilæ sibi adesse prosperum vidit volatum. De hoc auspicio, *Servius* ad *Virgil. Æn.* l. ix. v. 564. *Pedibus Jovis armiger uncis*, quia dicitur in bello gigantum, aquila *Jovi* arma ministrasse &c. Vid. amplius *Scholiastas Horatii* ad *Od.* l. iv. §. vi. et *Lactantium* l. x. ex *Eratosthenis Catasterismis* c. 30. Ex notis diligentissimi philologi, amici, *Josephi Vassæi* *Reginen.* Addatur *Picrii Hieroglyph.* l. xix. c. 2.

1328. Καρυπὸς

Ἀνακρέοντος Ἐπιγράμματα.

Εἰς Τιμόκριτον.

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος ἔτ' ὁδὸς σῆμα·
 Ἄρης ἔκ' ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Εἰς Ἀγάθωνα.

Ἄβδ' ἄρων πρῶτανόητα ἔτι αἰνοδῆν Ἀγάθωνα 1330
 Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἢ δ' ἐβόησε πόλις·
 Οὔτινα γὰρ τοιοῦδε νέων ὁ φιλαίματ' Ἄρης
 Ἠνάρισε συγερῆς ἐν τροφάλιγσι μάχης.

Εἰς Κληνοεῖδ'.

Καί σέ, Κληνοεῖδη, πῶθ' ἄλεσε πατερός αἴης,
 Θαρσῆσαινα Νότη λαίλαπι χειμερῆ. 1335
 Ὄρη γὰρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγυς· ὕγρα δὲ πλώσῃ
 Κύμα' ἐφ' ἡμερτῶ ἐκλυσεν ἡλικίῃ. Εἰς

1328. Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος] Epigrammata frequentur viginti omnia *Anacreontis*; septem abhinc priora, ex *Anthologia* desumpta; de reliquis suo ordine. Versio *Latina* fere omnis *Henrici Stephani*, usque ad v. 1349. excepta illa *Ausonii*, cætera nos vertimus. *Timocritus*, in *Anacreontis Vita*, quis fuerit, dicimus.

1329. Ἄρης ἔκ' ἀγαθῶν φείδεται] *Homer. Iliad. ὁ. v. 260.* Τὸς μὲν ἀπᾶσι Ἄρης, de optimis *Priami* filiiis loquens. In quem locum consulatur *Duportii Gnomologia Homerica*, qui et hunc ipsum *Anacreontis* locum inibi laudat. Vid. 2. *Samuel c. xi. v. 25.* et *Sophocl. Philoct. v. 436.* πόλιμα ἔδ' ἄνδρ' ἐκὼν Αἴρηι πονηρῶν, ἀλλὰ τὸς χρηστὸς αἰεὶ.

1330. Ἄβδ' ἄρων πρῶτανόητα] *Aldersorum* urbs jam *Tetiorum* fuit

*Anacreontis Epigrammata.*1. In *Timocritum*.

Conditur hoc tumulo præstans *Timocritus*
armis:

Haud parcit Mavors fortibus, at timidis.

2. In *Agathonem*.

Pro patriâ egregium bellis *Agathona* peremp-
tum 1330

Abdera exclamans planxit in igne rogi:

Namque parem nullum juvenum Mars fan-
guine gaudens

In duræ occidit turbine militiæ.

3. In *Cleanoris-filium*.

Teque, *Cleenoride*, patriæ pia cura peremit,

Dum spernis rapidi dura flagella Noti: 1335

Teque hora implicuit, nullo sponsore cavenda;

Fluctibus at florens merfa juvena tua est.

4. In

fuit patria, ut ostendimus in auctoris *Vita*, quare *Agathon*
hic *Teius* erat natalitiis, et *Anacreonti* compatriota.

1334. Καὶ σὶ, Κλενορίδῃ] Videtur hic *Cleenarides*, *Ab-*
deris hyeme relictiis, priorem patriam *Teon* invisurus,
naufragio oppetiisse.

1336. Ὄπη γὰρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγλυτον] Videmur nos vim
Græci epitheti, quod D. *Dacier* merito miratur, in versio-
ne nostra satis affecuti, *Teque hora implicuit, nullo sponsore*
cavenda. Nec minus tamen *Ovidii* illud annotandum,
quod tam delicatulæ fœminæ placuit, *Fastor.* l. ii. *Orta*
dies

Εἰς τρεῖς Βάχχας.

Ἡ τὸν Θύρσον ἔχου, Ἐλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτῆς
 Ζανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη.
 Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσω δὲ φέροσι 1340
 Κιατὸν καὶ σαφυλὴν, πίνοντα καὶ χίμαρον.

Εἰς τὴν Μύρων βῆν.

Βυκόλε, τὴν ἀγέλλω πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
 Βοίδιον, ὡς ἔμπνην, βυσὶ συνεξελάσῃς.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βοίδιον, ὃ χράνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήραος
 Χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χεῖρὶ Μύρων.

Εἰς

*dies fuerit: Tu desine credere ventis: Perdidit illius tempo-
 ris Aura fidem.*

1338. Ἡ τὸν Θύρσον ἔχου· Ἐλικωνιάς.] Explicatio poeti-
 ca tabulae, in qua tres erant *Bacchæ* depictæ. Et nos
 olim in tabulam quatuor puellorum ita lusimus, *Hic sicut,*
hic fundit, bibit alter, mingit et alter; Infantum Chorus:
Infantes sic dicimur omnes.

1340. Διωνύσω δὲ φέροσι κ. λ.] Hic locus optime expli-
 catur ab alio *Plutarchi*, Ἀμφοτέρως αἰνῶ, ἔ κληματῆς ἴτα
 τρώγον τίς εἴλασι. ἄλλο ἐχάδων ἄρριχον ἠκαλθεῖ κομῆζον.
 Hujus Epigrammatis hoc tantum *Distichon* extat in *MSto*
Hudsoniano; de quo mox.

1342. Βυκόλε, τὴν ἀγέλλω πόρρω νέμε.] Si *Myron* hic re-
 vera *Ageladis* erat discipulus, et cum *Polyceto* floruit *Olym-
 piade* LXXXVII. ut *Plinius* l. xxxiv. c. 8. fol. 811. sta-
 tuit, tum hoc et sequens Epigramma *Anacreontis* esse nullo
 modo possunt: non enim ultra *Olympiaden* LXXVI. duravit,
 utut longævus fuerit. *Anthologia* tamen l. iv. §. 7. §. fol. 302.
Anacreonti diserte tribuit; ut et sequens: de qua re plura
 in

4. In tres *Barbas* depictas.

Quæ Thyrsum gerit, est *Heliconias*; ad latus
 olli [tur.

Xanthippe; *Glaucæ* est, proxima quæ sequi-
 Monte pedem referunt, *Baccho* et sua munera
 portant; 1340

Pinguem hœdum, atque uvam, crispico-
 mamque hederam.

5. In *Myronis* Buculam. *Ausonii* Versio.

Pasce, bubulce, greges procul hinc; ne forte
Myronis

Æs, veluti spirans, cum bobus exagites.

6. In idem.

Bucula non fusa est, sed in æs induruit annis;
 Quem sibi, sed falso, vendicat ille *Myron*.

7. In

in *Vita*. *Myronis* autem hæc *bucula* fuit ænea, in arce
Atheniensi ob insigne artificium servata, cui aliæ boves ad-
 mugire solebant, *tauri* affurgere, vituli sugendi studio ad-
 blandiri; in quod opus plura veterum Epigrammata extant
Anthologiæ loco dudum laudato, quibus hoc ex meis addo.
 Ἡ Διὸς εἰς Δάμαλιν τις ἐπιφραντίσασα χαλκόν. Ἡ Φύσις ἐν
 χαλκῆς γυναιτὸ πῶς γυνῆς ante omnia illud *Ausonii*, *Bucula*
sam cælo genitoris facta *Myronis* *Ærea*; nec factam me pu-
 to, sed genitam: Sic me taurus inquit; sic proxima *bucula*
 mugit, Sic vitulus sitiens ubera nostra petit. Miraris, quod
 fallo gregem? Gregis ipse magister Inter pascentes me nume-
 rare solet. Nescio, qua auctoritate, *Propertius* quatuor
 fuisse boves ab eodem factas, *Eleg. xxxi*. Atque aram
 circum steterant armenta *Myronis*, Quatuor artificis vivida
 signa boves.

Εἰς συμπότας.

Οὐ φίλῳ, ὅς κρητῆρι ᾠδῆ' πλέω οἴνοποτάζων,
 Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγῃ· [της
 'Αλλ' ὅστις Μισέων τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδί-
 Συμμίσγων, ἐρατῆς μήσκε') εὐφροσύνης.

'Ανάθημα τῷ Διί, ᾠδῆ' Φειδάλα, 'Ανακρέοντος.

Οὗτῳ Φειδάλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
 'Αγκεῖλαι Κρονίδη μῆμα ποδῶν ἀρείης· 1351

Τῷ Ἀπόλλωνι, παρὰ Ναυκράτης, Τῷ αὐτῷ
 Περύφρων, ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰγύλιε υἱῶ,
 Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενῳ.

Τῷ αὐτῷ.

Πρηξαγόρης τάδε δῶρα θεῶς ἀνέθηκε, Λυκαίε
 'Υἱός· ἐποίησεν δ' ἔρπον Ἀναξαγόρης. 1355

Τῷ

1346. Οὐ φίλῳ, ὅς κρητῆρι] Οὐχ ἕδως ἔμοι πρὸς τὸ συμπό-
 σιον, ὅς ἐν τῷ πινῖν, παρὰ πλείω κρατῆρι τῷ ἰλαροποιῶντῳ αἴνου,
 λαλεῖ ἱριστικῶς, καὶ φιλοεικεῖ ἀλλ' ὅς περὶ τῆς σοφίας, καὶ διδασ-
 καλίας, καὶ εὐφροσύνης, ἔρωτῳ λέγῃ, τὰ καὶ τῷ καιρῷ πρέπῃ
 ἀλλότριον ἢ τῷ συμποσίου τὸ ἐρίζειν. Ibid. Οἴνοποτάζων)
 Vox Homérica ab οἴνοπότης Vid. ad v. 596. et v. 1295.

1350. Οὗτῳ Φειδάλα ἵππος] Hoc et sequentia Epigram-
 mata, *Anacreontis* nomine insignita, nec prorsus eodem in-
 digna, ex *Anthologia inedita Parisiis* exscripsit, mihi que
 communicavit, de *Græcis* literis optime meritus D. *Ludol-
 phus Kusler*, alias *Neocorus*: Apographum dicit esse *Emeri-
 ci Bigotii*, viri celeberrimi. De hujus *Phidolæ Corinthii* equa,
Aura dicta, quæ per se victoriam adeptæ est, excusso
 sessore vid. *Pausan.* *Eliacōn* l. ii. c. 13. *Anacreontis*
 certe ætate hæc contingere, quum *Phidolæ* filiorum victo-
 ria

7. In Compotores.

Non placet ille mihi, plena inter pocula quis-
quis 1346

Diffidia et Martis bella cruenta refert;
Sed qui Musarum Venerisque illustria dona
Commiscet, lepidis seque dat usque jocis.

8. *Jovi* facta dedicatio, nomine *Phidolæ*,
Anacreontis. [*tbus*,

Hæc equa *Phidolæ*, peperit quem lata *Corin-*
Sancta Jovi, rapidum stat monumenta pe-
dum. 1351

9. *Apollini*, *Naucratis* nomine, Ejusdem.

Sis bonus *Æschylidæ*, argenteo rex splendidus
arcu,
Naucrati, et illius hæc pia vota cape.

10. Ejusdem.

Praxagoras hæc dona Deo dedit, ipse *Lycæo*.
Ortus, opus vero fecit *Anaxagoras* 1355

11. Ejusdem.

ria contigerit *Olympiad. LXVIII.* teste *Pausania*, *ibid.*
Græce autem *Φειδώλας* et *Φειδώλας* scribitur, quare in *Lati-*
na versione, *media* syllaba recte producitur. Hoc epi-
gramma in *Hudsoniano* etiam *MSto*.

1351. Ἀγκισται] *Pro* ἀνάκισται, γρ. ἔγκισται, non æque
bene.

1352. Πρόφρων, Ἀργυρότοξ] Hoc Epigramma etiam in
MSto Hudsoniano, mox laudando, extat, et sub *Anacreon-*
tis nomine. Ἀργυρότοξ *Apollinis* Epitheton *Homericum*,
adeo notum, ut proprii nominis loco sufficiat.

1354. Πρῆξαγίρης τὰδε δῶρα] Et hoc Epigramma inter
Hudsoniana. Ego *Ionismum* suum *Anacreonti* restituo.

1355. Ἐποίησεν δὲ ἔργον Ἀναξαγόρης] *Anaxagoras*, *Ægi-*
neta

Τῷ αὐτῷ.

Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο.

Ἄσπις, Ἀθλιωαῖς ἐν τεμένει κρέματαί.

Ἀνάθημα παρὰ Λεωκράτους.

Στοίβη παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεωκράτες, εὐτ'
ἀνέθηκαςἘρμῆ, καλλικόμωσ οὐκ ἔλαβες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίω πολυγηθέα· τῆς ἐν ἀγοσῶ.

Σὴν εὐεργεσίω τῷ προσιόντι λέγω. 1361

Εἰς παῖδα Ἀριστοκλέως.

Ἀλκίμων σ', ὠρίστοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτείρω φίλων

᾿Ωλεσας δ' ἤβλω, ἀμύνων πατρίδος δευλήην.

Τῷ.

neta statuarius, floruit ante et post Xerxis expeditionem, de quo Pausanias Eliacōn l. i. c. 23. Vid. Diog. Laert. l. ii. p. 98. et Vitruv. Præfat. ad l. vii.

1356. Ῥυσαμένη Πύθωνα] Pythōn, nomen viri, Acutum habet in prima syllaba; nomen loci in ultimā Gravem. Extat hoc et apud Suidam v. Δυσηχίος.

1358. Στοίβη παῖ] Ita Hudsonianum MS. Neocori MS. Στοίβου κ', non æque bene. Leocrates quis fuerit, non constat, nec tamen necesse est, ut statuarius et is habeatur; fit forte statuæ dedicator, Mercurioque simul et Gratii in Academia posuerit, nec de Stæbo patre magis liquet. Certe hæc statua non durabat ad Pausaniæ tempora.

1360. Οὐδ' Ἀκαδημίω πολυγηθέα] Academia Athenis. haud ita procul Areopago stabat, in nemoroso loco extra urbem; ut non sine ratione prius dicta sit Ἐκαδημία. Vid. Meursium, de Fer. Græc. p. 188. de Ludis Græc. p. 22. Item Harpocraton. v. Hinc pro Ἀκαδημιακός, Libri Vett.

11. Ejusdem.

Qui *Pythona* tulit saluum ex discrimine belli,
Palladis in iuco figitur hic clypeus.

12. Ejusdem, Dedicatio *Leocratis* nomine.

Hanc, *Stæbi*, statuam tu quando, *Leocrates*,
 ornas

Mercurio, pulchræ teque vident *Cbarites*,
 Atque *Academia* læta: Hujusque cavamine
 dextræ

1360

Larga adventanti jam tua facta loquor.

13. In *Aristoclis* filium. [fleo;

Fortium te, *Aristoclide*, primùm amicorum
 Patriam quod liberando perditus sis ipse tu.

14. *Prax-*

Vett. Ἀκαδημαϊκός, et Ἀκαδημῶ, quomodo videtur *Theognis* usus esse, v. 987. Εἶθ' εἴη σ', Ἀκάδημι, ἐφίμωρον ἕμιον αἰεΐδιω, κ. λ. γρ. Ἀκαδημαϊαί. *Academiam* Hipparchus muro cinxit, *Meursius* in *Pisistrato*, c. xii. Ibid. Τῆς ἐὼ ἀγοστῶ) γρ. τῆδ' ἐν ἀγοστῶ.

1362. Ἀλίμων σ', ὦ ῥισοκλειδῆ] Omnia dehinc epigrammata, numero octo, ex *Hudsoniano* illo MSto solo deprompta, ideo mihi eo nomine ornato, quod ex *Heidelbergensi* quodam codice olim descripta, mihi nuper ab amicissimo viro D. *Johanne Hudson*, S. T. P. Bibliothecæ *Bodleianæ*, *Oxonii*, custode, socioque collegii *Universitatis* dicti, meritissimo, sint transmissa. Est hoc metrum *Τετράμετρον*, *Τροχαϊκόν*. Et *Anacreontῶ* dicitur in MSto. Scribitur vere, ὦ ῥισοκλειδῆ, pro ὦ Ἀριστοκλειδῆ, ut τὰ ἡγαμέμνωνι pro τὰ Ἀγαμέμνωνι, τῆ Ἐφροδίτῃ, pro τῆ Ἀφροδίτῃ, et ὦ ἰαξ, v. 1172. De hoc *Aristoclide* vid. in auctoris vita.

Τῷ Ἀνακρέοντι ⑤.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβύλευσεν ἢ Δύσηρις.

Εἶμα τόδε· ξυὴ δ' ἀμφοτέρων φιλή. 1365

Τῷ αὐτῷ.

Πεὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνῃ
Ἐκγονοὶ ἐτήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδω.

Τῷ αὐτῷ.

Παιδὶ φιλοσεφάνῃ Σεμέλης ἀνέθηκε Μέλαθ ⑤,
Μῆμα χορῶ νίκης, υἱὸς Ἀρηιφίλου. 1369

Τῷ αὐτῷ.

Σὴν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστει κόσμον,
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδης.

Τῷ αὐτῷ.

Εὐχεο, Τιμόνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι

Ἦπιον· ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαίῃν προθύροις,

Ἐρμῆ τε κρείοντι καθέσαστο· τῷ δ' ἐθέλοντα

Ἄστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι. 1375

Τῷ αὐτῷ.

Βωμῆς τῆσδε θεῶν Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
Ὅς

1364. Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν] *Ionismus* hic et in MSto manebat.

1366. Πεὶν μὲν Καλλιτέλης] *Pausanias* meminit pugilis cujusdam *Laconis* hujus nominis, *Polyritbis* patris, *Eliacō* l. ii. c. 16.

1368. Παιδὶ φιλοσεφάνου Σεμίλης] Διόνυσος, δηλωτέ. γρ. φιλοσεφάνου.

14. [ris

Praxidice hanc vestem fecit, sed mentem *Dyfe-*
Finxit opus: Namque est unus amor gemi-
nis, 1365

15. Eiusdem.

Calliteles me constituit; quem deinde nepotes
Ipsius; quibus est gratia agenda tibi.

16. Eiusdem.

Hoc *Semelæ* nato gratus dedit ipse *Melanthus*,
Successus causa, natus *Areiphili*, 1369

17. Eiusdem. [rum,

Bacche, tui causa, atque urbis decus inde futu-
Me dat *Theffaliæ* rector *Ecbecratides*.

18. Eiusdem.

Præco Deum ut fautor sit *Timonacti*, præcare,
Qui me perpulchris porticibusque decus,
Mercurioque simul posuit; quem deinde luben-
tem

Civili excipio vulgivagaque schola. 1375

19. Eiusdem.

Has aras *Divis*, *Sophocles* prior ipse dicavit,
Plurima

1372. Εὐχῆσι Τιμόνακτι] Εὐχῶν, θιᾶν κήρυκα, τὸν Ἑρμῆν
δηλοῦσι, ἥτιον γενιάξ τῶ Τιμόνακτι, ὃς ἱμῶν εἰκόνα δηλοῦσι
καθίστατο ἄγαλμα σὺ τοῖς καλοῖς προθύροις, τῆ Ἑρμῆ ἄνακτι.
Τιμόναξ, παρὰ τὸ Τιμοῦναξ, ὄνομα κύριον, ὡς Δημόναξ, κ. λ.

1376. Βωμῆς τῆσθι θεοῖς Σοφοκλῆς] Hæc de nullo alio
Sophocle dici potuerunt, quam de tragico poeta, qui non
nisi quindecim annos natus erat, sub tempore *Xerxiæ*

Ὅς πλείστον Μόσης οἶδε κλέος τραγικῆς.

Ἄνακρέοντ⊙.

Τληΐη ἡμερέοντα βίον φέρε, Μαιάδος υἱέ,

Ἄντ' ἐρωτῶν δώρων τῶνδε χάριν δέμεν⊙.

Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐστυμέων ἀνὶ δήμῳ 1380

Ναίην, αἰῶν⊙ μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

Τῆ αὐτῆ.

Φέρε ὕδωρ, φέρε οἶνον, ὦ παῖ.

Φέρε δ' ἀνθεμεινκτας ἡμῖν

Στεφάνους· ἐνεικον, ὡς μὴ

Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

1385

Α Ν Α Κ Ρ Ε -

expeditionis; illius tamen prima tempora *Anacreontis* extrema attigerunt; ut in hujus auctoris *Vita* ostendimus.

1378. Τληΐη] Ita lego pro Τελαιίαι, in MSS.

1380. Εὐστυμέων] Οἱ Εὐστυμῆες, Ἀθηναίων δήμῳ⊙, φυλῆς Ἐρεχθίδος. Vid. *Stephan.* περὶ πόλεων.

1382. Φέρε ὕδωρ, φέρε οἶνον, ὦ παῖ] Hunc versiculum singularem supra laudavimus ex *Demetrio Phalereo*, ad v. 1275. et ab hoc quartum, ex *Eustathio* posuimus ad v. 1196. At totum nunc *fragmentum* plenius simul et correctius lectori exhibemus, serius quidem visum in *Athenæi* ipsius *fragmento* nobili; quod propinat nobis *Isaac. Casaubonus* in *Notis ad Athenæi* l. xi. c. 4. fol. 782. Est autem elegantissimum et tersissimum *ἀποσπασματιῶν*, omnibus

Ἄνακρέοντ⊙ Τέλ⊙.

Plurima cui Musæ gloria stat tragicæ.

20. Anacreontis.

Πᾶσα, Præco Deum, vitam donato serenam,
 Gratus ob hæc, data quæ munera grata
 tibi ; [justo
 Daque ipsum in populo per longum degere
 Hoc *Euonymæo*, et sorte favente frui. 1381

Ejusdem.

Fer aquam, fer vinum, ô puer :
 Fer et florentes nobis
 Coronas ; fer, *inquam* ; ut ne *amplius*
 Adversus Amorem Athletæ-more-conten-
 dam. 1385

A N A C R E -

omnibus suis numeris constans, et ad *Oden tertiam*, quod ad metrum pertinet. Repetitio autem *Ἐ φησ, Emphatica*, ut supra ad v. 1031. sic *Euripid. Hercul. v. 687. "Ἄπισ', ἄπισα, καιά, καιά, δερκομαι.*

1383. *Ἀνθιμιῦντας*] Pro *ἀνθιμιόντας, ἀνθιμιῶντας, Ionice ἀνθιμιῦντας*, ut *Homero, Iliad. μ'. v. 283. Καὶ πιδία λωτῆντα, pro λωτῆντα, à λωτόεις, Thema, λωτός.*

1384. *Ἐνικον*] Ab *ἠνικα, Aoristo á. pro ἠνεγκα, ut Homer. Odyss. 9'. v. 393. Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνίκατε τιμήντῳ. Theocrit. Idyll. xxiii. v. 16. Λοιδιον ἔσθ' ἠνικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυβερίας.*

1385. Πρὸς ἔρωτα *πικταλίζω*] *γρ. πικταλεύω.* Vid. ad v. 1196.

A a 4

1386. *Ἀδῶνιν*

Anacreontis Finis.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

Θεοκρίτε, Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Α Δωνιν ἢ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Στυγνὴν ἔχοντα χαίτιν,
 Ὠχρὰν τε τὴν παρῆιν,
 Ἀγειν τ' ὕν πρὸς αὐτῷ
 Ἔταξε, τὸς Ἐρωτας.

1390

Οἱ δ' εὐθέως ποτηρῶν
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλιν,
 Στυγνὸν τ' ὕν ἀνεῦρον,
 Δῆσαν τε, καὶ πέδησαν.

1395

Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
 Ἔσυρεν αἰχμάλωτοι·
 Ὁ δ', ἐξόπιον ἔλαύνων,
 Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.

Ὁ Θῆς δ' ἔβαινε δειλῶς.
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήριον.

1400

Τῶ

1386. Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη] Hoc *Anacreontium* plurimi *Theocrito* tribuunt, nec desunt, qui *Anacreontis* putent; certe inter illius opera sæpe numeratum, nec nobis itaque profusus omittendum. Ad hoc argumentum spectat *Bionis Smyrneni* ἐπιτάφιος Ἄδωνος, et ipsius *Theocriti Συρακῆσιος*, ἢ Ἀδωνιάζουσαι. Vid. *Job. Meursii* Notas in *Lycophron*. 833. et *Petri Daniel. Huetii* Demonstrat. Evangel. fol. 58, &c. et nos in *Euripid. Hippolyt.* v 1420. Carminis genus ad *Primam* Oden refertur,

1389. Ὠχρὰ

ANACREONTICA.

Theocriti, In Mortuum Adonin.

ADonin Venus
 Ut vidit mortuum jam,
 Horridam habentem comam,
 Pallidamque genam,
 Ducere aprum ad se
 1399
 Jussit Amores,

Illi vero statim, *ut volucres,*
Per omnem currentes sylvam,
 Invisum aprum invenerunt,
 Ligarunt et insuper ligarunt. 1395
 Et hic quidem, fune innectens,
 Trahebat captivum;

Ille à tergo agens
 Percutiebat arcu :
 At Fera incedebat trepide ; 1400
 Metuebat enim Venerem. Illi

1389. Ὀχράν τε τὴν παραιν] *Synecdoche numeri pro ὀχράς τε τὰς παραινς, ut μοχ τοῖσι τόξοις pro τὰ τόξα.*

1390. Ἄγειν τ' ἔν πρὸς αὐτὴν] *Homero ὡς Κάκρυθ. γρ. αὐτῶν, non æque bene. Oxoniens. Edit. αὐτῶν, ut et H. Stephan.*

1395. Δῆσαν τε καίπεδον] *Ut firmiter ligarent, πεισχυότερον αὐτὰς δὲν ποιῆ.*

1396. Καί μ' βρόχον καθάψας] *Pro καὶ ὅ, ut v. 484.*

1399. Τοῖσι τόξοις] *Pro τῶ τόξῳ. Vid. ad v. 1389.*

1400. Ὁ Θιγρὸς δὲ ἔβαινε διελθὼς] *Διελθὼν ἐμφαίνων, ὡς πάντα ζῶα, τὰ βρόχοις συρόμενα.*

1403. Πάντων

- Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτη,
 Πάντων κάκιςτε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
 Σὺ μὲν τ' ἀνδρ' ἔτυφας;
 1405
 Ὁ Θῆς δ' ἔλεξεν ᾧδε,
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτήν σε καὶ τ' ἀνδρα,
 Καὶ ταῦτα μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τίσδε τὲς Κυνηγῆς,
 1410
 Τὸν ἀνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἠθελον πατάξαι.
 Ἄλλ' ὡς ἀγαλμ' ἐσεῖδον,
 Καί, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν, τ' εἶχε, μηρὸν
 1415
 Ἐμμαινόμενυ φιλῆσαι.
 Καὶ μεν κατεκσίναζε. 1416
 Τίτῃς

1403. Πάντων κάκις θηρῶν] Omnium animalium invisi-
 sissimos suos semper habuit Venus; maxime nempe ob
 sordes ἀναφροδίτους ὄντας, ut Lucretius l. vi. v. 973. *De-
 pique Amarae fugiat sus et timet omne Unguentum;*
nam fetigeris subus acre venenum est, Quod nos interdum
tanquam recreare videtur. At contra nobis caenum, teterri-
ma quum sit, Spurcities, eadem subus haec res munda vide-
tur; Insatiabiliter toti ut volvantur ibidem. Ad quod al-
ludit Fabula quaedam Aesopica. Pierius Hieroglyphic.
 l. ix. multa de Porcino genere et praecipue fol. 68. B.
 Quod in Latina versione, pessime Brutorum scripserim,
 ne scioli ob id triumphant: dum genus ad personam, non
 ad nomen referatur; quomodo Horatius ——— Quid agis
 dulcissime rerum?

1404. Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;] Femore percussus Adonis
 occubuit. Ita Bion, v. 7. Κεῖται καλὸς Ἀδωνίς ἐκ ἄρσῃ,
 μηρὸν ἔδοντι Λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, κ. λ. Ibid. ἴψω)
 Αορ.

Illi vero dixit Venus,
 O omnium pessime brutorum,
 Tune istud femur læsisti?
 Tune meum virum percussisti?

1405.

At Fera dixit hoc modo,
 Juro tibi, ô Venus,
 Per teipsam et virum tuum,
 Et hæc mea vincula,
 Et hosce venatores,
 Virum tuum formosum
 Minime volebam ferire;

1410

Verum velut simulacrum intuebar,
 Et nullatenus ferens amoris incendium,
 Nudum, quod habuit, femur
 Perdite-cupiebam osculari:
 Idque mihi nocumento-fuit.

Hos

Aor. á. Med. ab ἰψάμην, Them. ἴπτομαι. Et Homer Iliad. á. v. 454. — μίγα δ' ἴψασ λαὸν Ἀχαιῶν, et β. v. 193. — τάχα δ' ἴψεται υἱὸς Ἀχαιῶν.

1405. Σύ μιν] Ita Ionice pro μιν lego, ut etiam olim, v. 1411. σὺ legebatur, et v. 1417. μίν nisi fuerit ipsa Venere magis Ionicam velis.

1407. Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη] Media syllaba τῆ ὀμνυμι, communis; hoc enim loco *producitur*: cum plerumque fit *brevis*; quod dicendum de omnibus verbis in μι, quarta Conjugationis. Ita Oppian. Cyneget. l. iii. v. 496. Κυανέην κίνυσι πολύπτερον. Ita Antholog. fol. 539. Ἐρμείας ἰδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνυσι Διγίτην.

1416. Ἐρμηνόμην Φιλῆσαι] γρ. ἰμηνόμην.

1417. Καί μιν κατεκσίναζε] Isaac. Casaubon. in margine sui codicis, qui nunc Episcopi Norvicensis est, notarat, *Locus corruptus*, oblitus τὸ σ' esse literam ἀναδιπλώσεως capacem, atque proinde posse τὸ ε' *producere*: at tutius erit, cum Josepho Scaligero legere κατεκσίναζε, verbum ut sit *decompositum*, ex κατά, σι, et σινάζω, idem cum σίνομαι. Nec necesse est, ut σινάζω priorem producat, quod σίνομαι

id

Τύτῃς λαβῆσα, Κύπρι,
 Τύτῃς κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω ὄφρατος;) 1420

Ἐρωτικῆς ὀδόντας.

Εἰ δ' ἔχι σοι τὰδ' ἀρκεῖ.
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλεα.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 Εἶπεν τε τοῖς Ἐρωσι, 1425

Τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.

Ἐκ τῆδ' ἐπηκολύθη,
 Ὑλῶ δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε,
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 Ἐκαίε τῆς ἔρωτας. 1430

Ἰησὺ τῆ Βαρνεσίῃ, Εἰς Ἀνακρέοντα τῆ σαφυ-
 λῆς ῥαγὶ σποπνιγέντα.

ΑΝακρέοντα ῥιπιῆ
 Ἀποπνιγέντα ῥαγὸς, Ὡς

id faciat; et cum *Thema* σῦ τὸ, scribatur etiam σίη,
 ut *Nicaender*, ῥιπῆ κέ τοι μορφάς τε, σίη τ' ὀλοφάια θρηῶν.

1425. Εἶπεν] ἐκέλευεν, ut v. 253.

1426. Πιλῦσαι] pro ἐπιλῦσαι, ut *ναῶνηαι*, v. 914.

1428. Ὑλῶ δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε] Olim, Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαι-
 νε, quod error erat insignis: nam ὕλαν ultimam producit,
 et pro ὕλῳ ponitur. Ordinem itaque muto, legoque Ὑλῶ
 δ' ἔτ' οὐκ ἔβαινε, vel Ἰδ' οὐκ ἔβαινε ἔς ὕλῳ. *Ionica* enim
 dialecto semper hic utor; cum et Vett. Exemplaria id
 facerent sæpe, viz. v. 1, 5, 13, 16, 22, 23, 26.

1429. Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν] *Hep. Stephan.* editio, Καὶ
 τὸ πυρὶ, errore præli aperto. *Isaac. Casaubon.* in ora co-
 dicis

Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus,
 Hos, *inquam*, puni, excide,
 (Quid enim gero supervacaneos?) 1420

Amatorios dentes.

Sin minus tibi hæc suffecerint,

Etiam et hæc mea labra.

Hujus vero miserta est Venus,
 Jussitque Amoribus, 1425

Ut vincula illi resolverent.

Ex eo *tempore Venerem* assequebatur,

Sylvamque amplius haud rediit,

Et ad ignem accedens

Exuffit amores, i. e. *amatorios suos dentes*.

Josue Barnes, In ANACREONTEM
 uvæ acino suffocatum.

ANacreontem *interjētu*
 Suffocatum acini, Ut

dicis sui, *Videntur hæc duo carmina quibusdam supervacua*.
 Quæ quorsum intenderit, non video.

1431. *Ἀνακρίοντα ρίση*] Materiam huic *Ode* primam et præcipuam ministravit poeta non ignobilis, *Abrahamus Couleius*. *Anglico* quidem ille sermone, sed quæ *Græcis* literis dignissima donari videatur; nec tamen pauca in illo *Odario*, quæ, utut *Couleio* placuerint, *Anacreonti* certe aliena scirem; quare ex illo ansam arripui, nonnihil proprio judicio usus; ut propius ad *Anacreontem* accederem, à *Couleio* discedendum duxi. Hæc sint tanti poetæ pace dicta, paceque omnium *φιλοκουλείων*, quos inter caput insulatum veneror; quicquid ille de me meisque sentiat.

1432. *Ἀππνυέντα ραγός*] *Anacreontem* acino uvæ ex tinctum *Plinius* aliique narrant, ut nos in ejusdem *Vita*. *Aristoph.* *Pace*, v. 10. *ἀππνυέντα*.

- Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
 Ἔρωσ ἔβωσε δεινῶσ,
 Τὰ δ' αὐτ' ἔλεξε κλαίων,
 Σὲ πῶσ, μελωδὲ τερπνὲ.
 Σὲ πῶσ ἐγὼ δακρύσω,
 Θέραψ τὲ καὶ φίλῳ μεῦ,
 Ἔρωσ τ' Ἐρωτῳ αὐτῆ;
 Σὺ γάρ, μελωδὲ τερπνὲ
 Μελισσαγεῖσ ἔρωτας
 Κήρων τὲ καὶ γυναικῶν,
 Κώμωσ τὲ καὶ χορείασ
 Ἐσωφρόνησασ ἀδῶν.
 Σὺ γάρ με μᾶλλον ἦδῶν,
 Ἐράσμιόν τ' ἔθηκασ,
 Ἦπερ τεκῆσα Μήτηρ,
 Τεαῖσ καλαῖσ ἀοιδαῖσ.
 Τεαὶ καλαὶ δ' ἀοιδαὶ
 Καὶ μαλθακώτεραί μοι,
 Ἐρασμιώτεραί τε
 Ἐμῶν πτέρων ἔραυνῶν
 Αὐτῆ τε, καὶ βελέμνων,
 Μητρὸσ

1433. Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη] Eundem versum habes in *Theocriti Anacreontio*, ad v. 1387. Et prooemium hoc *Conleius* in titulo exhibuit, ego *Theocritici* illius poematis exemplo, in ipsam Oden interferendum duxi.

1434. Ἔρωσ ἔβωσε δεινῶσ] Ἔρωσ, ὁ θεὸσ τῶν ἐράντων. Ἐβωσεν) ἰωνικῶσ, ἀντὶ τῶν ἐβῶσεν. Vid. supra ad v. 1259.

1438. Θέραψ] Θεράπων. Λέξισ Ἀνακρεοντική. Vid. ad v. 1285. et 1470. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ προφῆται Ἐθέραισ τῶν θεῶν. *Ælian.* fol. 975. Qui hæc prima *Amoris* verba cum

Ut vidit mortuum jam,
 Amor exclamavit miserabiliter,
 Et hæc post dixit flens: 1435

Te quomodo, ô Lyrice jucunde,
 Te quomodo ego lachrymabo,
 Ministerque et amicus meus,
 Et Amor Amoris ipsius?
 Tu enim, ô Lyrice jucunde, 1440
 Mellifluos amores

Juvenumque et mulierum,
 Lususque et chœreas.
 Sobrius et castus canebas.

Tu enim me magis suavem, 1445
 Et amabilem fecisti,
 Quam quæ peperit mater,
 Tuis pulchris cantilenis.

Tuæque pulchræ cantilenæ
 Et molliores mihi, 1450
 Et amabiliores
 Meis pennis charis

Meique, et calamorum meorum, Matrif-

cum iisdem *Coulei*i conferre velit, in nostris plus *Anacreonticæ* simplicitatis et modestiæ, illiusque, quod *poeta* dei-que personæ convenientius videatur, fatebitur.

1444. Ἐσωφρόνησας ἄδων] Hanc ἔννοιαν frustra quæras in *Couleio*. Veram tamen esse et propriam, atque proinde huic loco convenientem, passim probavi in notis, ut v. 1186. et præcipue in auctoris *vita*.

1445. Σὺ γὰρ με μᾶλλον ἠδὸν] Et hæc ἔννοια nobis propria. Amor dicit, se ab *Anacreonte* magis amabilem factum, quam à *matre* genitum.

1449. Τεαὶ καλαὶ δὲ αἰοιδαὶ] Hanc ἔννοιαν nobis præbuit *Couleius*.

1455. Καὶ

Μητρός τε τῆ πελειῶν,
 Καὶ τρυθίων φιλεύων
 Φιλημάτων ἢ κεδνῶν,
 Φωνῆς τε τῆ φιλέντων,
 Γαμοσόλου τὲ κεςῆ,
 Μαγώτεραι πέφανται.

1455

Ὁ σὸς δ' ὅλος βίος μοι
 Ἐρχάσιμος καλὸς τε,
 Ἴσον τῆσι ἀοιδάϊσι.

1460

Ποδῆνεμοι γὰρ ὦραι
 Μέτρῳ Δέεσκον ἠδεῖ,
 Βαϊαί τε γλυκεῖαι,
 Φαιδραί τε καὶ γαληνοί,
 Ἴσον τῆσι ἀοιδάϊσι.

1465

Οἱ μὲν τὸ μέτρον ἤθησ
 Ἐμοὶ διδῶσι μῆνον,
 Ἄτῃς γέροντες, εὐθύς

1470

Ἄποσταῖσι

1455. Καὶ τρυθίων φιλεύων] *Veneri passeris sacri*; quoniam istæ aviculæ in amorem procliviores, unde versus ille in *Catalectis*, *Veneris passeribus salaciores*. Φιλῶν^α vox *Anacreontica*, v. 980. ὀχευτικός. *Veneris* itaque cuncti junctos passeris fingit *Sappho*, — πατρός ἢ δόμον λιπαῖσιν Χρῆστον, ἠλθες, Ἄρμ' ἰσοδύξασα, καλοὶ δ' ε' ἄγω Ὀκίης τρυθοί, πτέρυγας μελαίνιας Πυκνὰ δινύοντες.

1456. Φιλημάτων ἢ κεδνῶν] Eundem versum habes apud ipsum *Anacreontem*, v. 1053. Quem quidem nos libenter in his imitatur. Πρεπόντως ἢ ὁ Διὸς τῆ ἑαυτῆ ποιητῆ τῶν ἑαυτῆ σίχοις κυδαίνῃ.

1457. Φωνῆς τε τῆ φιλέντων] Δηλοῖσι, ἑρωτικῶν ψιθυρισμῶν. γρ. ἑρόντων.

1458. Γαμοσόλου τὲ κεςῆ] Primus hoc *Veneris cingulum*
Homerus

Matrisque columbarum,
Et passerum lascivorum: 1455

Osculisque sanctis,
Et voce amantium,
Nuptialique cesto,
Magis-dulces apparent.

Quin tota tua vita mihi. 1460

Amabilis et pulchra,
Perinde atque tua carmina :

Celeres etenim horæ
Mensura currebant suavi,
Pufillæque et dulces, 1465

Hilaresque et serenæ,
Perinde atque tua carmina.

Alii quidem portionem juventutis

Mihi tribuunt solummodo ;
At senes facti, statim 1470

Deficiunt

Homerus creavit, Iliad. ζ'. v. 214. Ἡ κ]λὰ πὲρ γήθεισφι ἐλύσατο
κεσὸν ἰμῶντα, Ποικίλον ἐνθάδε οἱ θελήτρια πᾶν ἔτιτυκτο.
"Ἐνθ' ἔτι μὲν φιλότις, ἐν δ' ἴμερθ', ἐν δ' ὀαρισύς, Πάροφασις,
ἢ, τ' ἔκλεψε νόον πύκα πῆρ Φρονιόντων. Hunc locum Nonnus
imitatur l. xxxi. et xxxii. et γαμοσόλων etiam vocat κεσὸν,
quod ad conciliandos amores faciat.

1459. Μαγώτεραι πέφανται] Μαγώτερθ', ἀντὶ τῆ μαγικώ-
τερθ', παρὰ τῆ μάγθ', ἀντὶ τῆ μαγικός. Et *Antholog.* Καὶ
κεσῶ φανῶσα μαγώτερα. Vid. ad v. 1570. *Ibid.* Πέφαν-
ται) Tertius *Pluralis* pro πεφασμένοι εἰσίν. Omissum hoc
à *Clenardo*, qui tamen notat eandem vocem, à φαίω, occi-
do; quum hæc nostra fit à φαίω, ostendo. Agnoscit ta-
men ἐπέφαντο, quod à πέφασμαι originem ducere nequit,
licet et illa vox detur.

1460. Ὅ σὸς δ' ἄλθ' βίθ' μοι] Et hæc ἴννοια *Couleii*.

1470. Σὺ δ' αὖ θέραιψ] De voce θέραιψ, vid. supra ad
v. 1438.

Ἄποστατῦσι σκήπτρα
 Σὺ δ' αὖ θέραι φέριστος,
 Πιστός τε καὶ βέβαιος,
 Ὅλοι βίον θελήμων
 Ἐμοὶ κρατεῖν ἔδωκας.

1475

Ὅ σός δ' ἔρως, βίος τὲ,
 Ὡς καῦμα, πῦρ θ', ἔνωθεν,
 Καὶ ταῦτ' οὐδὲ ἤσθη.

Ἐρως γὰρ ἦδ' Ἀπόλλων
 Ἄει μόνοι σ' ἔτερπον,

1480

Ἄμ' εὐλύροισι Μύσασι
 Τὰ δ' ἄλλα σεμνὰ πάντα,
 Τὸν χρυσοῖν, ἄργυρόν τε,
 Τυρανικὰς τε θάλασς,
 Ποσὶν τοῖς πάτησας,
 Τιμὴν τ' ἄτιμον εἶχες
 Μόνον δ' Ἐρωτ' ἐτίμας,
 Ἄνδρῶν τε καὶ μελωδῶν
 Σοφώτατον προπάντων
 Σὲ δ', ὃ τὸ τραῦμ' Ἐρωτ' ἔπει,

1485

1490
Σέ

1475. Ἐμοὶ κρατεῖν ἔδωκας.] Eadem Syntaxis supra, apud ipsum Anacreontem, v. 1036. Ἐμοῦ Φρειῶν μὲ αὐραὶ φέριον ἔδωκε λάσας.

1476. Ὅ σός δ' ἔρως, βίος τὲ.] Et haec ἴσως Couleii.

1477. Ὡς καῦμα, πῦρ θ' ἔνωθεν,] Ἰωνικῶς ἔνωθεν, ἅπυ χρυσοῦς ἀθήσιας, ἀπὸ τῆς ἔνωθεν, καὶ τῆτο, ἀπὸ τῆς ἠαθήσιας, καὶ τὴν Αἰολῶν ἀφλεκτον, ὡς Ὀμηρ. Ἄνταρ ἐπὶ κόσμησιν ἀπὸ ἠγεμόνοισιν ἔπειται. Καὶ Θουαρτ. Ὀρχίαν ἐφίλησεν. Σχολιαστικῶς ἐφιλῆσεν, ἢ φιλῆσται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ εὐσθησθη. Καλλιμάχος ἢ τῆτο παροξύ. Ita αἰρεται, pro ἠαθή-

Deficiunt à meo sceptro :

Verùm tu minister optimus,

Fidusque et firmus,

Totam tuam vitam lubens

Mihi regendum dedisti.

1475

Tuus autem amor et vita ipsa,

Ut calor, et ignis, uniebantur,

Et res eadem res duæ erant.

Amor etenim et Apollo

Semper soli te delectabant,

1480

Una cum lyricis Musis :

At alia grandia omnia,

Aurumque et argentum,

Regiosque thronos,

Pedibus tuis proculcasti,

1485

Et honorem inhonoratum ducebas ;

Solumque Amorem honorabas,

Hominumque et poetarum

Sapientissimus omnino omnium.

Te tamen ô vulnus illud amoris !

1490

Te

σαν, et αἰδοῦσα προβαλῶσα, de qua v. *Clarendus* p. 189. §. 45.

1478. Καὶ πρῶτὸ συνέδῳ ἕστω] Ἀπὸ συνήθητος ἡδὺς πρὸ αἰσῶ. Διτικός, ἕστω. Σύνδου δὲ ὁμοκαίως ἕς ἕστω, καὶ ἕς αἰσῶ, πρὸ αὐτό.

1485. Πόσιν πρὸς πάσης.] Ἐκάστης, κατεκάστης. *Simplicibus* gaudet *Anacreon*, ut v. 376. Πᾶσιν δ' ἅπαντα θυμῷ, et v. 740. Σαφῆν, τρῶπας, κατεῖται.

1489. Σαφῶτατες προκάταν] Πρῶτες εἰσῶ, *Sophocles*. Ἀνέμω πρὸς πρῶτατες, *Orpheus*. Ἄνεσ τε σπῆτατες, *Horatius*. Quin σπῆτατες, σπῆτατες, σπῆτατες, κατεῖται, σπῆτατες *Aristophani*, et *mox* v. 1503. καταῖτατες, ἕστω σπῆτατες, σπῆτατες

B b 2

σπῆτατες

Σὲ δ' ἠνάριξε Βάκχῳ,
 Οἴνοφλυγῶν ἑαυτῷ,
 Ἀμνημονῶν τ' ἐμείο,
 Χαρισμάτων τὲ τῶν σῶν,
 Καὶ τῶν καλῶν ἀοιδέων.

1495

Ἡ ῥ' ἄμπελον γιγάντων
 Στυγῆν αἰμ' ἔθρεψε.
 Καὶ Βάκχῳ ἐν κεραυνοῖς,
 Πυρσοῖσι τ' ἐξετέχθη.
 Τῷ δ' ἄρμα τίγριές τε
 Καὶ παρδάλεις φορῶσιν,
 Ἀημερωτάτοιο
 Θεῶν ἀπαξαπάντων.

1500

Εἶκει ἢ πάντ' Ἀνάγκη
 Ὡς ἔδ' Ἔρως μὲν αὐτὸς,

1505
Οὐδ'

συμπλείους &c. per *Emphasin* quidem veteribus dicta videntur.

1491. Σὲ δ' ἠνάριξε Βάκχῳ, Οἴνοφλυγῶν ἑαυτῷ] *Naturalis invidia, nec Couleio tamen venit in mentem. Ita non omnia possunt omnes.*

1496. Ἡ ῥ' ἄμπελον γιγάντων] *Hæc historia Couleio tacta. Pierius Hieroglyphic. l. liii. §. Vitis, fol. 390. D. Persuasum habebant Ægyptii, vitem ex fuso in terram gigantum sanguine pullulasse; unde et amentia et furor inesse vino. Vid. Petri Andreae Canonberii de Virtut. Vini p. 107. ubi, vinum ex gigantum sanguine.*

1498. Καὶ Βάκχος ἐν κεραυνοῖς] *De Baccho inter flammam et fulmina, quibus mater Semele combusta, nato, vid. Nonni Dionysiacōn l. viii. fol. 159. Euripid. Bacch. v. 2. Διόνυσος, ὃν τίει τὴν Πέλοψ ἢ Κλέωσ κόρη Σεμέλη, λοχουθεῖσ' ἀτραπηφόρῳ πυρῖ. Et Ovid. Metamorph. l. ii. §. 3. l. iv. §. 1. Ignigena inde dictus, et πυρίσπορος Ὀρριανός, πυρίφορος Nonno &c.*

1500. Τῷ δ'

Te tamen interfecit *Bacchus*

Inebriatus seipso;

Immemorque mei,

Et virtutum tuarum,

Et tuorum carminum.

1495

Revera vitem illam gigantum,

Horribilis sanguis nutrit:

Et *Bacchus* inter fulmina

Flammisque parturiebatur:

Hujusque currum tigresque

1500

Et pardales trahunt,

Maxime-inhumani

Deorum omnino-omnium.

Cedunt vero omnia Necessitati:

Adeo ne quidem amor ipse,

1505

Nec

1500. Τῆ δ' ἄρμα τίγρεις τε, καὶ παρδάλις φορέσσω] Vid. *Pierii Hieroglyphic.* l. xi. fol. 84. A. et F. ubi ipsa pictura *Bacchi* curru vecti. Vid. Interpretes in illud *Virgil.* Eclog. v. ver. 29. *Daphnis* et *Armenias* curru subjungere *tigres*, *Ovid.* *Metamorph.* l. iii. §. 10. Quem circa *tigres*, simulacraque inania *Lyncum*, Pictarumque jacent fera corpora *pantherarum*. Et l. iv. §. 1. Tu bijugum pictis insignia frænis Colla premis *lyncum*. *Philoftratus* pantheras *Baccho* sacras esse scribit. *Angelus Politianus* in *Ambra*, *Lyncas* agit *Bromius*, Pavos *Saturnia* pictos, Tardos *Luna* boves.

1502. Ἀνημερωτάτοις] Βάκχῳ ἄτερ νυμφίων πανανήμερος ἡμερὶς αὐτῇ, Μηθελουομένη, ὕδασι, πυρὸς ἴσον ἀναίθει.

1503. Θεῶν ἀπαξάπαντων] De voce ἀπαξάπαντες, diximus ad v. 1489.

1504. Εἴκει ὃ πάντ' Ἀνάγκῃ] Ἰπὸ τ' Ἀνάγκης πάντα δαλύται ταχύ. *Necessitati omnia parent.* Προσωποποιεῖται μὲν ἡ Ἀνάγκη, ut *Horatio* l. i. Od. 35. *Te semper anteit sæva Necessitas, Clavos trabales et cuneos manu Gestans abena; nec severus Uncus abest, liquidumque plumbum.*

B b 3

1508. Ὅτ'

Οὐδ' αὐτὸς ἐν Ἀπὸλλων
Ἵπεξέλωσι Μοίρης.

Ὅτ' Ἄτροπος γὰρ ἔλθη,
τὰ πάντα μόρσιμ' ἐστὶ
κῶνείον, οἶνος αὐτὸς.
αὐταί τε ῥαγές εἰσι
τομώτεραι σιδήρεα.

1510

Ἐπιγράμματ' α παλαιῶν.

Ἀντιπάτρει Σιδωνίῳ, εἰς Ἀνακρέοντα.

Ⓞ Ἄλλοι τέτρακορῦμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σε
κιστὸς

Ἄερά τε λειμώνων πορφύρεων πέταλα
Πηγαί θ' ἀργινόντων Ⓞ σποθλίβοιτο γάλακτι Ⓞ,
Εὐωδὲς τ' ἀπὸ γῆς ἠδὲ χέοιτο μέθυ. 1516
Ὅφρα κέ τοι σποδίῃ τε καὶ ὄφρα τέρψιν ἄρηται
Εἰ δὴ τις φθιμύοις χεῖμπύλαι εὐφροσύνη.

Ⓞ τὸ

1508. Ὅτ' Ἄτροπος γὰρ ἔλθη] Vid. Hesiodi interpretes in illud Theogon. v. 218. Κλωθὴ τε, Λάχαι τε, καὶ Ἄτροπος.

1509. τὰ πάντα μόρσιμ' ἐστὶ] Οὐ μόνον τὰ κακὰ καὶ κατὰ φύσιν ὀλέθρια ὄντα, ἀλλὰ ἔτι τὰ μὴ ἄλλως κατὰ φύσιν εὐχρηστὰ καὶ βιάφελθ', θανάσιμα εὐθὺς γίνονται, καὶ θανατηφόρα, ἢ θείη θείος.

1511. αὐταί τε ῥαγές εἰσι] ῥαγές, αἱ καὶ γύγαρτα, ἧ σαφυλῆς εἰσι λιθίδια. Sophocles etiam uvæ acino fertur interiisse, ut Sotades, Σοφοκλῆς ῥαγά φαγὸν σαφυλῆς πτυγίς τίθηεν.

1512. τομώτεραι, σιδήρεα] τομώτερον. ἢ τομὸς, ut Phrygiades

Nec ipse utique Apollo,
Subextrahant *aliquem* Fato.

Quando enim Atropos venerit,
Omnia sunt fatalia ;
Cicutum fit vinum ipsum,
Ipsique acini sunt
Acutiores ferro.

1510

Epigrammata Veterum.

ANTIPATRI *Sidonii* in *Anacreontem*.

Circum hederæ molles tibi, *Anacreon*, usq;
virescant,

Puniceis niteant gemmea prata rosas :
Fonte cadant niveo divini flumina lactis, 1515

Fundat odoriferum prodiga terra merum :
Ossa, cinisque tuus jucunda ut gaudia ducant ;
In cinerem lapsos gaudia siqua manent :

O cui

cylides v. 117. "Ὅπλον τοῖ λόγῳ ἀνδρὶ τομώτατον ἐστὶ σιδήρεον.
Et *Sophocli*. *Ajax* v. 831.

1513. Θάλλοι τετρακόρυμβοι] Hoc Epigramma *Antipatri Sidonii* in *Anacreontem* sumitur ex *Anthologiae* l. iii. c. 25. fol. 177. ubi male mulctatur disticho in fine, quod separatim erat prius editum, nunc à me suis sociis restituitur. Et cætera, præter illud distichon, à *Thoma Farnabio* metro *Latino* sunt donata ; *Brodae* enim versio non æque placet. *Antipater* hic *Sidonius*, philosophus et poeta nobilis erat præceptor *Catonis Uticensis*, de quo *Cicero*, *Quintilianus*, et *Vossius*, de poetis *Græcis* p. 68.

1518. Χρίμπτται] Προσπελάζει, ἐγγιζει.

B b 4

1519. *Ω

ᾠ τὸ φίλον γέρξας, φίλε, βάρβιλον ᾧ σὺν ἀοιδῇ
Πάντα διαπλώσας; καὶ σὺν ἔρωτι, βίον.

Σιμωνίδῃ, εἰς τὸ Αὐτόν.

Ἡμεῖ παρθέλκτειρα, μεθύτροφε μήτηρ ὀπώρας
Οὔλης, ἧ σχολιὸν πλέγμα φύσεις ἔλιξῃ,
Τῆϊς ἠθήσειας Ἀνακρείοντ' ἐπ' ἄκρη

Στήλῃ, καὶ λεπτῷ χῶμαλι τῷδε τάφῳ. 1524

Ὡς ὁ φιλάκρητῶς τε, καὶ οἰνοβαρῆς, φιλόκωμῃ,

Παιτύχι κρηῖοι τῷ φιλόπαιδα χέλυν

Κῆν χθονὶ πεπτηῶς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροίτο

Ἄγλαον ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων

Καί μιν αἰεὶ τέγχοι νοτερῇ δρόσος, ἢ ὁ γεραί

Δαρότερον μαλακῶν ἐπνεενέχ' ἑσμάτων. 1530

Σιμωνίδῃ, ὡσαύτως.

Οὗτ' Ἀνακρείοντα, τὸ ἀφθίον εἶνεκα Μισσέων

Ἐμνόπολον, πατρὸς τύμβῳ ἔδεκτο Τέω

Ὡς

1519. ᾠ τὸ φίλον γέρξας, φίλε βάρβιλον] Hoc distichon, in prioribus editionibus, per se epigramma faciebat, non bene; cum longe aptius ad finem prioris ponretur, ut emphaticum et ultimum Vale.

1520. Πάντα διαπλώσας] Διαπλώσας βίον, Metaphorice à διαπλώω, idem quod διαπλέω, à πλώω. Est et διαπλώσας, à δια et ἀπλώω, expando.

1521. Ἡμεῖ παρθέλκτειρα] Ἡμεῖς, vox Homericā ἀμπειλῃ, δια τῆς ἡμερώσεως. Simonide Epigr. ut Titulus habet, extatque Antholog. loco laudato, fol. 276. et Ceus Simonides Anacreonti supervixit aliquot annis; quare potuerunt hujusmodi ab illo scribi in nostrum poetam. Fuit tamen illi nepos ex sorore, cognominis et poeta. Simonides Asporginus

O cui grata chelys fuit, ô qui carmine vitam
Trivisti totam, quin et amore, tuam!

Simonidæ, in eundem.

Vitis amœna, parens lætantis-pectora vini,
Cui crispus dulci vertice frondet honos,
Teii *Anacreiontis* ames adolescere summo 1524
In cippo, et tenui hoc pulvere sub tumuli:
Ut famulus *Bacchi*, mollisque minister *Amoris*,
Pulset amoricrepam sera sub astra lyram:
Inque solo positus capiti superinduat ille
Maturum uvarum lætificumque decus:
Semper et hunc tingat *Bacchi ros* ille, senex quo
Suavius ex molli fuderat ora melos. 1530

Simonidæ similiter.

Hic *Anacreiontem*, per Musas morte carentem,
Vatem, habet in patria terra benigna Teo:
Qui

Amorginus Anacreonte senior erat aliquammulto. Nostra
dehinc versio *Latina*.

1529. Καί μιν αἰεὶ τέγλοι νοτιερὴ δρόσῳ] Δηλονότι, ἐκείνη,
ἢς ἡδύτερον αὐτῷ ἐμέλισεν, τῷ τῆς οἴνου δεικτικῶς ᾧ ἔφη. Et
Pindaro: Ἀμπελυ δρόσῳ οἴνῳ.

1530. Παρότερον] Ἠδύτερον, Χλιαρόν. προσπνῆς, ἡδύ. *Suid.*
ubi hæc. Est et λαρώτερον, ut *Homer.* β. v. 250. *Ibid.*
Μαλακῶν] τρυφερῶν. *Ibid.* Στομαίων) Συνεκδοχικῶς, ut ip-
se *Anacreon* v. 100. Στομαίων ἡδύ πνεόντων.

1531. Οὐτῷ Ἀνακρίοντα] Et hoc *Simonidæ* ejusdem;
extatque *Antholog.* fol. 276.

1532. Πατρὸς τύμβῳ ἰδικτὸ Τίω] Quanquam Teii, re-
lictæ suæ patriæ urbe, coloniam *Abderis* posuerint; multi
tamen illorum, *Cyro* fati concedente, in patriam paucis
post annis redierunt; et mox declarabitur *Anacreontis* tumu-
lum revera Teo extractum esse; quod et hic locus affirmat.

1536. Ἀθήναις

Ὅς Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἐρώτων,
Τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἡμερον ἡρμόσατο.

Μῦθον δ' εἰν' Ἀχέροντι βαρύνεται· ἔχ' ὅτι λείπων
Ἥλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ. 1536

Ἄλλ' ὅτι τ' χαριέντα μεί' ἠϊθέοισι Μεγιστέα,
Καὶ τὸν Σμερδίῳ Θρῆκα λέλοιπε πόθον·

Μολπῆς δ' ἔ' λήθη μελιτερπέος· ἄλλ' ἔτι κείνο
Βάρβιλον ἔδ' Ἰανῶν εὐνάσιν εἰν' αἰδή. 1540

Ἀντιπάτρῃ Σιδωνίῃ, εἰς αὐτόν.

Ζεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντ' ἀμείβων
Εἴτι τοὶ ἐκ βίβλων ἤλθεν ἐμῶν ὄφελ'.

Σπείσον ἐμῇ σποδιῇ, σπείσον γάνος· ὄφρα κέν οἴνω
Ὅσ' ἔα γηθήσῃ τὰ μὰ νοτιζόμενα.

Ὡς ὁ Διωνύσῃ μεμελημένος ἕσσι κῶμος, 1545
Ὡς

1536. Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ] Τύμβον, Λήθης δόμῳ,
cui affine illud *Psalms*. lxxviii. v. 12.

1537. Χαριέντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα] *De Megiste, Smerdi, Batbyllo, et Cleobulo, Euryphleque, diximus in Auctoris Vita.*

1538. Καὶ τ' Σμερδίῳ Θρῆκα λέλοιπε πόθον] *De Smerdi, vid. Notam præcedentem. Dicitur autem communiter, Σμερδὴς, Σμερδίον, τῷ Σμερδέως, et Σμερδίῳ, τὸν Σμερδῶν, et Σμερδία, item Σμερδίας et Σμερδῆς ὁ, pro quo Σμερδίας, ut v. 1606. τῷ Σμερδίῳ et Σμερδίῳ, Ionice, et est nomen Persicum; nam Cyri filius junior, Cambysæ frater, Smerdis erat nominatus, ut et Magus ille, qui, illius personam gerens, etiam Pseudosmerdis vocabatur. Θρῆκα πόθον, ut mox v. 1554. Κίονα πλόκαμον, pro πλόκαμον Κίονον, ἢ Θρηκός, ὅτι οἱ Κίονες ἔθον Θρακικὸν περὶ τ' Ἔβρον. Qui de præpotero amore hoc dictum volunt, nullo hinc argumento adjuvantur. Alio spectant, quæ de Orpheo et amore Thracio feruntur.*

1539. Μολπῆς

Qui *Veneres*-spirans, qui spirans carmen *Amores*
Aptavit pueris suaviter illecebrans.

Inque *Acheronte* dolet solus; non sole relicto,
Quod *Lethæ* hanc tristem nunc colat ille
domum; 1536

Sed quod cogatur pulchrique *Megisteos* oris,
*Smerdiæ*que comas linquere *Threïcii*.

At dulci haud cessat cantu; nam barbiton illud
Edit adhuc blandos post fera fata sonos. 1540

Antipatri Sidonii, in eundem.

Hospes, *Anacreontis* ut hoc tueare sepulcrum,
Siqua tibi ex nostris utilitas modulis,

Redde meo cineri libamina; munere Bacchi
Ossa ut lætentur commadefacta mea. 1544

Auribus usque adeo arridet mea Musa Lyæi,
Usque

1539. Μολῆς δ' ἔ λήθη] *Simonidis* certe ætate extabat
integer *Anacreon*; quare *Brodæus* dormitabat, quando ait,
“ *Ejus Musa adhuc durat, quod ego falsum esse existimo;*
“ nam *Episcopi* et *Patriarchæ Constantinopolitani* dicuntur
“ jampridem ejus libros combussisse &c. fol. 400. Vid.
in *Vita* §. xxxii.

1541. Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν] Hoc *Antipatri* epigramma
extat *Antholog.* fol. 276. De *Antipatro* vid ad v. 1513.

1543. Σπείσον γάνῳ] Βότρυῳ γάνῳ *Euripidi*, Bacch.
v. 261. et v. 381. Ἀμπέλων γάνῳ *Anthologia*. At hic
γάνῳ, absolute, per *Metonymiam* dictum, ὅτι οἶνῳ γάνουαξ
ποιεῖ. Unde *Virgil.* *Æn.* l. i. v. 738. Adsis lætitiæ *Bac-*
chus dator! et *ibid.* v. 640. Munera lætitiæque Dei.
De libatione ad mortuorum tumulos, vid. infra ad v. 1559.
et 1560.

1545. Ὡς ὁ Διονύσεσ μεμελημένῳ ἕασσι κῶμῳ] Nisi *Kō-*
μῳ hic sumatur pro *persona*, difficulter hic locus capie-
tur; vult itaque poeta, ut *Anacreon* sit alter *genialis* deus,
cui nomen *Kōμῳ*, ut ad v. 107.

'Ως ὁ φιλακρήτης σύντροφος ἁρμονίης, [σὺ
Μηδὲ καταφθίμῳ, Βάκχῃ δίχα, τῷτον ὑποί-
Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμην.

Τῷ αὐτῷ, εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴης ἐν μακάρεσιν, Ἀνάκρεον, εὐχῶ Ἰώνων,
Μήτ' ἐρασιῶν κώμων ἀνδίχα, μήτε λύρης. 1550
Ἵγρὰ δὲ δερκομύοισιν ἐν ὄμμασιν ἔλλον αἰείδοις
Αἰθύσον λιπαρῆς ἀνθῶ ὑπερθε κόμης.
Ἢ ἐπὶ εὐρυπύλλῳ τέτραμμῷ, ἢ ἐ Μειγιτῆν,
Ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον, 1554
Ἢ δὲ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἴματα Βάκχῳ,
Ἢ Ἀκρήιον θλίβων νέκταρ ἀπὸ γαλίκων.

Τρισσοῖς γὰρ, Μύσαισι, Διονύσω, καὶ Ἐρωτι,
Πρέσβυ

1547. Τῷτον ὑποίσω χῶρον] *Sustinebo* hunc locum, ab ὑποφίρω, utpote qui *positus* erat; sin ὑπέω scribes ab ὑπέμι *subeo*, dicitur de eo, qui *ponendus* erit.

1548. Χῶρον ὀφειλόμην] *Sepulcrum* ita vocat, quod *Mors* sit omnibus *communis*; unde dicitur etiam ὑπὸ ὀφειλόμῳ, *Antolog.* fol. 225. et 280. Vid. ad v. 1610.

1549. Εἴης ἐν μακάρεσιν] Extat hoc *Antipatri Sidonii* epigramma *Antolog.* fol. 277. Οἱ μακάρες, pro θεοί, et alias pro πλάστοι, αἱ μακαριστὸν βίον ἀγγισσιν. Isthoc autem modo *defunctis*, quos charos olim habuerant, veteres apprecari solebant; unde ὁ μακαρίτης, de *defuncto*, cui talis debita precatio. Hinc εὐφημίζοντες etiam execrabantur, Εἰς Μακαρίαν dicentes, hoc est, *pereas*, et *defunctus* abeas in illum statum, quem istiusmodi μακαρισμοῖς prosequimur. Vid. *Aristophan.* Scholiast. fol. 250. in illud, Ἀπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδῶν. Γράφεται δ' Ἐρρ' εἰς Μακαρίαν, καὶ εὐφημισμῶν, ἀντὶ τῷ εἰς ὄλεθρον ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεῶτες Μακαρίται λέγονται. Vid. quæ nos ex *Eustathio* fol. 1405. lin. 66. ad *Euripid.* *Heraclid.* v. 475. *Ibid.* Ἀνάκρεον, εὐχῶ Ἰώνων) *Anacreon* enim

Usque adeo bibulæ sum comes Harmoniæ ;
Nec functus licet, hæc, Baccho sine, tecta te-
nebo,

Omnibus heu ! tandem debita tecta viris.

Ejusdem in eundem.

Sis felix, ô semper, *Anacreon*, ô patriæ ingens
Splendor, nec careas carmine, neve lyra :

At pœtis languens oculis flagrantia semper

Cantes floridulæ lumina blanda comæ,

Ad dulcem *Eurypylen* conversus, sive *Megisten*.

Smerdios aut crines *Threïcii* pueri, 1554

Suave merum redolens, vestes perfusus *Iaccho*,

Palmite de tenero flumina grata premens.

His etenim tribus, et *Phæbo*, *Bacchoque*, et

Amori,

Tota,

enim è *Teo*, quæ erat Mediæ *Ionix*, oriundus ; ut in Auc-
toris *Vita*, §. 1. Vid. *Suid.* v. Ἴωνες et Ἀνδραγα.

1551. Ἰγρὰ δὲ δερκομύοισιν ἐν ὄμμασιν] Ita alias infra,
v. 1579. — λίχνοισιν ἐν ὄμμασιν Ἰγρὰ διδοράς. Vid. ad
v. 411. *Ibid.* Οὐλον αἰδοῖς] supra dixerat ipse *Anacreon*,
v. 1224. Κόμης ἄμωμον ἀνθῶ, ad quod *Antipater* eviden-
ter alludit. Ordo, Ἀιδοῖς ἔλον ἀνθῶ λιπαρῆς κόμης, ὑπερθε
αἰθύσων. Αἰθύσων) Ἀνασείω, οἷον σπινθήρας ἢ Φλίγα ριπίζω.
Vid. in Not. ad v. 332. Ubi *Sappho* hac voce utitur.

1553. Ἦε πρὸς Εὐρυπύλλω] De *Eurypyla*, *Megiste*, *Smer-
di*, *Bathyllo*, et *Cleobulo*, vid. ad v. 1537.

1555. Ἦδὺ μίθω βλύζων] Allusum ad illud *Homeri*,
Piad. i. v. 486. Πολλάκι μοι κατέδυσας ἐνὶ γήθεσι χιτῶνα,
οἶνε δὲσβλύζων.

1556. Ἀκρητον θλίβων νέκταρ δὲδ σαλίκων] Ἀκρητον οἶνον
θλίβων δὲδ κλημάτων βοτρυῶν δραπομένων. In quodam codice
notatum reperi, ad νέκταρ) μύρον νεκτάρειν, quomodo *Al-
cæus*, Νέκταρι δ' εἰνάλιαι Νηρηίδες ἐχρίσαντο, ad σαλίκων)
ληκίβου et *Bradæus* κυλίκων mavult, quæ parum æstimo.

1557. Τρισσοῖς γῶ, Μίσσῃσι, Διανύσῃ, κῶ Ἰρωτῇ] Μίσσῃσι
συνλεπτικῶς

Πρέσβυ, κατεσπείωθῃ πάς ὁ τεὸς βίωτῳ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

ᾠ Ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
Σπείσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης. 1560

Ἀντιπάτρῃ Σιδωνίῃ, εἰς τὸν αὐτόν.

Εὐδεις ἐν φθιμένοισι, Ἀνακρέον, ἐοθλὰ ποιήσας
Εὐδεις δ' ἢ γλυκερὴν ρυκτιλάλας κιθάρῃ
Εὐδεις καὶ Σμέρδις, τὸ πτόθων ἔαρ ᾧ σὺ μελιζῶν
Βάρβιτ' ἀνεκρῆς νέκταρ ἐναρμόνιον. 1564
Ἥθίων γὰρ Ἔρωτος ἔφους σκοπός· εἰς σὲ δὲ μῦθον
Τόσσα τέ καὶ σκολιάς εἶχεν ἐκβολίας.

Τῷ αὐτῷ, εἰς τὸν αὐτόν.

Τύμβῳ Ἀνακρείοντῳ ὁ Τήσιος ἐνθάδε κύκνῳ
Εὐδεις,

συλλεπτικῶς λαμβάνονται, οἷον ἐὶ Μυσῶν χορός. Quum veno
posset sint Musæ, præter Bacchum et Amorem, ut tres
fiant, non undecim, nos accuratius in versione nostra, His
etenim tribus, et Phæbo, Bacchoque, et Amori; quomodo
et nos Græce, ad v. 1479. Ἔρως ἦ δ' ἢ Ἀπόλλων, κ. λ.

1558. Κατεσπείωθῃ πάς ὁ τεὸς βίωτῳ.] Ita nos supra,
v. 1460. Ὁ σὸς δ' ἔλβῳ βίῳ μοι ἐράσμιῳ. Βίῳ δ' ἢ
αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων κὶ γυναικῶν, Suidas in Anacreon.

1559. ᾠ Ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντῳ ἀμείβων.]
Præter versionem nostram, quam in adversa habes pagina,
Joachimus Camerarius ita hunc locum vertit, disticho sca-
zonte, Anacreontis busta forte qui transis, Affunde vini pau-
lulum; nam amo vinum. Hoc distichon Suidas exhibet,
v. Οἰνοπότης, et Antholog. fol. 277. Vid. Canonberii, de
Vino p. 670.

1560. Σπείσόν μοι, παριών.] Ita supra. v. 1543. Σπείσω
ἔμῃ σπεδιῇ, σπείσον γάνῳ.

1561. Εὐδεις

Tota, Senex, quondam vita sacrata tua est.

In eundem.

Hospes, *Anacreiontis* ut hoc tueare sepul-
crum, 1559

Funde merum: cujus vivus amator eram.

Antipatri Sidonii, in eundem.

In tumulo dormis post optima, *Anacreon*, acta;

Dormit, et illa decens, nocte-canens cithara:

Et *Smerdis* dormit, Charitum flos; barbata
cui tu

Pulsando, harmonicum fuderis ore melos.

In juvenes etenim fueras speculator *Amoris*;

Tuq; illi pharetram telaq; solus habes. 1566

Ejusdem, in eundem.

Tymba *Anacreiontis*, Cygnus nam *Teius* hic
jam Dormit,

1561. Εὐδης ἐν φθιμένουσιν, Ἀνακρίων] Εὐδῶν, ἀντι τῷ ἴθα-
ρον, et alias sæpe, et *ter* in hoc epigrammate, et *semel* in
proxime sequenti ad v. 1568. etiam in S. Literis, *Dor-*
mire in Domino, 1 *Thessal.* c. iv. v. 14. *Antholog.* fol. 225.

——— ἐκλιμένη ἐν ἵπνον ὀφειλόμενον. Vid. in Notis ad
v. 1610. Hinc Κοιμητήριον, *Cæmeterium*, quasi *dormito-*
rium; qua Metaphora *Christiani* maxime gaudent.

1563. Εὐδῆ καὶ Σμερδῆς, τὸ πόθον ἔαρ] De *Smerdi* v. 1538.
Ibid. τὸ πόθον ἔαρ] Vid. *Martial.* de *Puero Earino* voca-
to. Ita *Antholog.* fol. 230. Χαρίτων Ἐκαπάλωλεν ἔαρ.

1564. Νέκταρ ἰναρμόσιον] Vid. quæ nos ad v. 1278.

1567. Τύμβῳ Ἀνακρίοντι] Et hoc *Antipatri Sidonii*,
extatque *Antholog.* fol. 277. Τύμβῳ in versione nostra
redditur *tymba*, voce fatis *Latina*. Ita alia *Græca* mascu-
la, fiunt *Latina* fœminea, ut ὁ κόγχῳ, hæc concha, ὁ κη-
ρός, hæc cera; ὁ κρατήρ, hæc cratera, ὁ μαργαρίτης, hæc
margarita. Quin *Græca* neutra, *Latina* fœminea, ut τὸ
χῆμα.

Εὐδαί, χῆ παίδων ζωροτάτη μανίη·
 Ἄκμην ἱμεροέντι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλω
 Ἴμερα· καὶ κιασοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος. 1570
 Οὐδ' Αἰδῆς σοὶ ἔρωτας ἀπέσβεισεν· ἐν δ' Ἀχέρονιός
 Ὄν ὄλῳ ὠδίνας· Κύπριδι θερμότερη.

Ἰθλιανῶ σπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίσις, εἰς τὸν αὐτόν.
 Πολλάκι μὲν τὸδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβοιο βόησα,
 Πίνετε, πρὶν ταύτῳ ἀμφιβάλλῃσε κόνιν.

Διάλογος.

ἡμίμα, hæc schema, *Plautus Amphitryon*. τὸ σκάφῳ, *scapha*, &c. *Ibid.* Ὁ Τῆϊ (ὁ κύκῳ) *Teius cygnus*. Ita passim vocatur *Anacreon*, ut v. 1595. Ita *Virgilius* Mantuanus olor audit. Ita *Pindarus* Horatio, *Dircaeus* cygnus, l. iv. §. 2. Idem suam in *cygnum* *Metamorphosin* celebrat, l. ii. §. 20. Et *cygnos* Apollinis aves probo ad *Euripid.* Helen. v. 1115. *Ion.* v. 165. Et poetarum hieroglyphici sunt cygni, ut *Pierius* Hieroglyphici l. xxiii. fol. 164. Et apud *Italum* poetam *Ariostum*: Quando tempus innumera mortalium nomina schedulis descripta in *Lethæ* flumen projicit, non desunt cygni, qui singulos illius jactus observantes, multa nomina nostris arripiunt, et in *Famæ* templum referunt. Quin audiendus *Angelus Politianus* Epist. l. vii. §. 25. *Cygnus poeta* similis: Uterque candidus uterque canorus; uterque fluvios amans; uterque *Phæbo* gratus. Sed negatur canere *cygnus*, nisi cum *Zephyrus* spirat. Quid igitur mirum; si taceo tamdiu, tuus poeta; cum tu tamdiu non spires, meus *Zephyrus*?

1568. Εὐδαί] Quod somnus, pro mors, vid. ad v. 1561. Et Homero, — ὑπνὸ κασίγνητὸ θανάτοιου, unde *Virgilius*, et consanguineus *Lethi* sopor. Huc referatur illud, Surge; quid est somnus, gelidæ nisi mortis imago? Longa quiescendæ tempora fata dabunt.

1569. Ἄκμην ἱμεροέντι μελίζεται] Ἄκμην significat, etiam hoc

Dormit, et is puerum vix-fatigatus Amor.
Carmina cantat adhuc de pulchro blanda *Ba-
byllo*,

Atque olet iste lapis canus adhuc hederæ.
Nec tibi cessat Amor functo; ast *Acheronte* sub
alto

Quum sis, spirat adhuc *Cypris*, *Amorq;* tibi. 1571

Juliani ex Præsidibus, *Ægyptii*, in eundem.

Sæpius hoc cecini, jamq; exclamabo sepulcro,
Ante hos, si sapiat, *quisque* bibat, cineres.

Dialogus.

hoc ipso momento, vel *adhuc*. Ibid. Ἰμερόντι) γρ. οἱ λυρόντι,
ἢ λειρόντι;

1570. Ἰμερα] *Metaplasms*, pro ἡμέρας, ut infra v. 1613.
Μύρτα, pro Μύρτοι, δάκτυλα &c. An potius, *Attico* more,
Adjeitive sumitur, et proinde *Ad-verbialiter*, ut sit ἡμερα,
pro ἡμερόντα, et hoc pro ἡμερόντως. Ita certe ἡμεροτάτων
κάλλῳ, *Anthologiae*. Ita αἰδοτέρῳ, pro αἰδικώτερῳ, ad
v. 1606. et μαγιώτερῳ pro μαγικώτερῳ, v. 1459. *He-
fych*. Ἰμερα) Τὰ πρὸς τὰς καθαρὰς φερόμενα ἄθη καὶ σεφανώ-
ματα. Est et Ἰμέρα, πόλις Σικελίας, ὅθεν ὁ Στρωχόρῳ, καὶ
πηγὴ, καὶ ποταμὸς, de quibus *Theocriti* Scholiast. ad *Idyll*. v.
ver. 124. et *Idyll*. vii. v. 75.

1571. Οὐδ' Ἀἴθης σοὶ ἔρωτας ἀπέσπειρον] *Antipatri* certe
ætate totus extabat *Anacreon*, ut notamus ad v. 1539.
etiam ad nostram ætatem non pauca durasse demonstrat
hæc nostra editio. Quare *Brodæi* notatio in locum minus
opportuna.

1572. Ὡν ὄλῳ ὠδίνεις] *Bisariam* distingui potest, ὠν ὄλος,
ὠδίνεις, vel ὠν ὠδίνεις.

1573. Πολλὰκι μὲ τόδ' αἴσω] *Juliani* *Ægyptii* hoc epi-
gramma extat, *Antholog.* fol. 177. eidem ascribitur *Od*.
LIX. Tangit autem *Od*. 4, 15, 23, 24, 25, 26, 36,
41, &c. quibus omnibus *Anacreon* hoc argumentum profec-
utus est, vid. *Brodæi* *Antholog.* 1402.

Διάλογος.

α. Πολλὰ πίων τέθνηκας, 'Ανάκρεον, ἠδὲ τρυφί-
σας.

β. Καὶ σὺ δὲ, μὴ πίνων, ἴξαι εἰς αἶθρη.

1575

Λεωνίδῃ Ταραντίνῃ, εἰς 'Ανακρέοντα.

Πρέσβυν 'Ανακρέιοντα χύδαυ σεσαλαγμένον οἶνω
Θάεο, δινωτῆ σρεπλὸν ὑπερθε λίθῃ.

Ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐν ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκῶς,

'Αχρὶ καὶ ἀτραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν

Δισῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυ-
πλήξ,

1581

Ὡλεσεν ἐν δ' ἑτέρα ρικνὸν ἄραρε πόδα.

Μέλπη δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστὰν,

Αἰωρῶν

1575. Πολλὰ πίων] Huic disticho, cum sit ἀδίσκοτος, titulum Διάλογος pono, ut dignoscatur, viatorem functum *Anacreonta* compellare, cui ille respondet, quod, veterum more, affixis α. et β. literis indicandum duxi. ἠδὲ) γε. ἀ. κ. ε. Extat et hoc *Antholog.* fol. 178.

1577. Φρέσβυν 'Ανακρέιοντα] Hoc et sequens epigramma *Leonidae Tarentini*, ejusdem ambo materiae, diversi carminum generis. Extant *Antholog.* fol. 367. *Dorice* scribit auctor ex *Tarento, Italiae* urbe, oriundus: *Græce* enim in *Italia* urbes, *Dorice* loquuntæ. *Ibid.* χύδαυ, pro χύδαυ, *af-fatim*. *Ibid.* Σεσαλαγμένον οἶνω) eadem phrasī alias, *Antholog.* fol. 417. Thema σαλάω, vel σαλάωσω, factum à σάωτω, ut σαλαγμα fit idem, quod σάγμα, nec tamen ea vox in *Lexicis* nostris comparet, nec ipse videtur *Hesychius* recte explicare vocem Σεσαλαγμένον. Hoc autem alludit ad *Anacreontis* effigiem, de qua *Pausanias*: Καὶ οἱ τὸ χῆμα ἔστυ, οἷον ἀδοντῶ ἀν ἐν μίθῃ γένοιτο ἀνθρώπου. Ita *Antholog.* l. ii. c. 47. Γαστέρα μὲν σιλάλακτο γέρων εὐώδι Βάκχῳ.

1578. Θάεο] *Dorice* pro Θῆεο, quod *Ionicum* pro Θῆε, contracto

Dialogus.

- a. Multa bibens, luxúque volutus, *Anacreon*,
hic es: 1575
- b. Tuque, bibens nihilum, sub tumulum ve-
nies.

Leonidæ Tarentini, in Anacreontem.

En senem *Anacreionta*, fatis quem implevit *Iac-
chus*,

Tornato dum stat flexilis in lapide;
Molle tuens, senior pœtis ut fractus ocellis,
Ad talos vestes colligat usq; trahens: 1580
De geminis soleis, vino velut ebrius, unam
Perdedit, atq; aliam pes quasi claudus agit:
Sive *Bathylli* autem canit ignes, sive *Megistæ*,
Attollens

contracto Ἐ θνήου, à θνήομαι, idem quod θναίομαι, *specto*.
Vid. infra, ad v. 1616. ubi ὄσσαι.

1579. Ὡς ὁ γέρον λήχνοισιν ἐν ὄμμασιν ὑγρά δειδρυκώς] Ita
supra, v. 1551. Ὑγρά δ' ἀρκομένοισιν ἐν ὄμμασιν. Λίχνα
ὄμματα) Οἷον πιναλίως ἐπιθυμῶντα, ὡς λιμῶντες, ἔ κρη-
αδίων.

1580. Ἀμπιχόναν] Ἀμπιχόνη et ἀμπίχονον, ab *Ionico*
ἀμπίχω, pro quo et ἀμπίχω, pro ἀμφίχω, vel ἀμφιχῶ,
τούτῃσι ἀεὶ δάλομαι.

1581. Διοσῶν δ' ἀρβυλίδαν] Ἀρβυλῖς, *calceus*, etiam *Theo-
crit*. *Idyll*. vii. v. 26. Πᾶσα λίθ' ἠαῖουσα πότ' ἀρβυλίδου-
σιν αἰεὶ δῆ. Ἀρβύλη idem, *Euripid*. *Orest*. v. 140. *Hippo-
lyt*. v. 1189. Βλαύτη βλαυτίον, idem. *Ibid*. Μεθυπλήξ) Ὡς
οἶνοπλήξ, δηλονότι, ἢ τιτάρακ) ὁ νῦς, ὁ καθ' Ὀμηρον, φράνας
ἐκπίκατα[μέν]

1582. Ρικνὸν ἄραρε πόδα] Qui uno calceo privantur, ne-
cessario claudicant. *Homer*. *Hymn*. *Apoll*. v. 317. Παιῖς
ἐμὸς Ἥφαιστος, ρικνὸς πόδας. Unde suum *Leonidas* hausit.
Brodæi expositio ἐρρυτιδωμένον, non est hujus loci. Ἄραρε)
Pro ἄραρε *Dorico*.

Ἄϊωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν
 Ἄλλὰ, πάτερ, Διόνυσε, φύλασέ μιν· ὃ γὰρ
 ἔοικεν 1585
 Ἐκ Βάκχῃ πίπλειν Βακχιακὸν θέρραπα.

Λεωνίδῃ αὐτῆ, εἰς τὸ αὐτό.

Ἰδ', ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
 Ὑπεσκέλισαι, καὶ τὸ λῶπος ἔλκειαι
 Ἐσάχρη γυίων ἢ ἢ βλαυτίων τὸ μὲν
 Ὅμως φυλάσῃ, θάτερον δ' ἀπώλεσεν 1590
 Μελίσδεταί ἢ τὴν χέλυν ἀφαιρέων
 Ἦτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα·
 Φύλασσε, Βάκχε, τὸ γέροντα, μὴ πέσῃ.

Εὐγένει.

Ἐν τοῖς μελιχροῖς Ἰμέροισι σύντροφον
 Λύαιος Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον, 1595
 Ἐσφηλας ὑγρῆ νέκταρ⊕ μεληδὸνῃ· Δοξῶν

1586. Βακχιακὸν θέρραπα] Βακχικὸν θέρραποντα. Poetae autem *Baccho sacri propter Dionysiacas*, vid. ad v. 1632. Θέρραψ) ἀντὶ τῆς θέρραπων, supra v. 1470.

1587. Ἰδ' ὡς ὁ πρέσβυς] De hoc epigrammate et illius Auctore, dictum ad v. 1577.

1588. Ὑπεσκέλισαι] *Eubulo comico ὑπεσκέλιζω*, ἀντὶ τῆς σφάλλω, καὶ καταπαλαίω τινὰ, *Metaphora* à luculatoribus ducta; σκέλος enim *crus*, unde *τετρασκελις*, et *ὀνοσκελις Hecate* epitheton, et *ὑπεσκέλις* nomen ordinis nobilissimi *Garteriaci* dicti, ab *Eduardo III.* fundati. *Ibid.* Τὸ λῶπος) Vid. ad v. 1272. et infra, v. 1598.

1589. Βλαυτίων] Vid. ad v. 1581.

1590. Θάτερον] Pro τὸ ἔτερον, θάτερῃ, pro τῇ ἐτέρῃ, et θάτερῃ pro τῇ ἐτέρῃ. In Nominativo ἡτέρα, pro ἡ ἑτέρα et *Doricæ*

Attollens molli plectra tenella manu.

At, pater, hunc serva, *Liber*; nam nec decet,
ille

Bacchicus à *Baccho* corruat ut famulus. 1585

Leonidæ ejusdem, in eundem.

Vide, ut senex *Anacreon* nunc ebrius
Subsultet et vestem relaxatam trahat
Lumbos ad usque; calceorúmque; unum adhuc
Reservet; alterum diu jam perdidit. 1590
Cantillat autem provocans lyram simul,
Certe *Bathyllum*, aut candidum *Megestea*:
Serva senem tu, *Liber*, ut ne jam cadat.

Eugenis.

Dudum educatum melleos inter jocos
Anacreonta, *Teium*, *Liber*, cygnum, 1595
Ah! prodidisti nectaris potu meri: Nam

Dorice ἀτίρω. Cave ne *Genitivo* aut *Accusativo* ita dici
putes, τῆς enim et τῶν non ita coalescere solent.

1594. Ἐν τοῖς μελιχροῖς ἡμέροισι σύντροφον] *Eugenis* cu-
jusdam hoc epigramma, de quo nihil habeo dicendum;
extat autem *Antholog.* fol. 368. singulare opus poetæ haud
illepidi, quisquis fuerit. ἡμεροί, ut ἔρωτες, in *Plurali* nu-
mero, cum solus sit ἔρωτες; et unicus ἡμεροί, si *Veneri* ipsi
fides, quæ apud *Lucianum* in *Dearum* judicio, ita loquitur,
Παῖδε γάρ μοι ἔσον δύω καλῶ, ἡμεροί κ' ἔρωτες. De quibus
vides ad v. 809. At pace tantæ *Deæ*, quomodo hi il-
lius filii, qui *nascenti Veneri* alludebant, testibus *Hesiodo* et
Anacreonte, loco prædicto? Non exponendum igitur *Filii*,
sed *Famuli*. Παῖς utrumque sonat.

1595. Τήϊον κύκνον] Vid. supra ad v. 1567.

1596. Ἐσφρηλας] Ἰπεσκέλωσας, de qua voce ad v. 1588.
Ibid. Νέκταρ μολοδόνη;) Olim μελοδόνη, quæ vox perpe-
tuo *curam* sonat, nec ideo potest esse hujus loci. Suspi-
cor, novo verbo novum poetam audacter usum, viz. με-

Λοξὸν γὰρ αὐτῷ βλέμμα, καὶ τῷ σφυροῖς
 Ῥιφθεῖσα λάπευς πέζα, καὶ μοτοζυγές
 Μέθην ἐλέγχῃ σάνδαλον· Χέλυσ δ' ὅμως
 Τὸν εἰς ἔρωτας ὕμνον ἀθροΐζειαι. 1600
 Ἄπτῶτα τήρῃ τὸν γεραῖον, Ἐυῖε.

Ἀδέσποτον.

Τήιον ἀμφοτέρων μὲ βλέπῃς ἀκόρετον ἔρωτων
 Πρέσβυν, ἴσον κύροις, ἴσον ἀδόντα κόραις.
 Ὅμμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημύρον· οἶδ' ἀπὸ κώ-
 μων 1604
 Τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.
 Διοσκυ-

ἀδόντα, ἀ μίλι et ἰδόντ, composito; quali, si modo detur, nihil elegantius, aut sonantius.

1597. Λοξὸν ἢ αὐτῷ βλέμμα] Ita supra, v. 947. Λοξὸν ὀμμασι βλέπουσα, licet illud alio sensu; hoc eodem, quo supra, v. 1551. et v. 1579.

1598. Λάπευς] *Æolicum*, pro λάπεισ, λάπους, ut *Homer. Odyss. ὦ. v. 393.* Θάμβους pro θαμβούς. Vid. quæ nos ad *Odyss. ὦ. v. 397.* — Ὀδυσσεύς δὲ λαβὼν κόστι χιτῶν ἐπὶ κάρπῳ, ubi pro Ὀδυσσεύς positum probō. Ita v. 1656. μείλιος.

1600. Τὸν εἰς ἔρωτας ὕμνον ἀθροΐζεται] Allusum ad illud *Anacreontis* dictum, quod ad *Od. lx.* laudo; Ὅτι οἱ παῖδες, ἡμῶν θεοὶ εἰσιν, ἔς ἡμῶν ἄρῃ. Ἀθροΐζεται) Ἀθροΐς καθ' ἑαυτὸν ἀδύ. *Plato* ἀθροΐζει εἰς ἑαυτὸν, pro *Recolligi in seipsum*, dixit, quod fit *meditando*. Γε. ἀγλαΐζει), non æque bene.

1601. Ἀπῶτα τήρῃ] Ἀπίως, et ἀπῶτασ ὁ κ' ἦ. Quæ ultima vox apud *Grammaticos* aliud sonat. *Ibid.* Εὐῖε) *Bacchi* nomen Εὐίσ, de quo diximus ad v. 287. unde Εὐῖας ἢ, *Baccha*, ut *Horat. l. iii. Od. 25.* Qui et *Ευε*, vocem *Bacchantium* ingeminat, *l. ii. Od. 19.*

Nam pætus huic ocellus, et circa pedes
 Retracta vestis fimbria, unaque ebrium
 Solea arguit relicta : sed chelys tamen
 Meditatur aliquod carmen in *Cupidinem* :
 Servato, *Liber*, tu senem ; ne fors cadat. 1601

Incerti.

Qui pueris æque placuit, placuitque puellis,
 Utrovis cernis notum in amore senem ;
 Ast oculus vino gravis est mihi : Tu quoque
 nôsti

Talia nocturni signa sodalitii. 1605
Diosco-

1602. Τήϊον, ἀμφοτέρων μὲ βλέπεις] Hoc epigramma de *Anacreonte* extat *Antholog.* fol. 368. Ἀδίσποτον. Vide-
 turque à malo quodam homine, in sui dedecoris patrocini-
 nium, hæc calumnia confecta : Verum testis non habendus est idoneus, qui nomen celat. Vid. in *Vitâ* § xxi.

1603. Ἀδόντα] Ab ἡδω, de qua voce ad v. 1326. Ita mox τοῖς νόοισιν ἄδειτο. v. 1620.

1604. Οἶδ' ἀπὸ κάμων] Olim pro οἶδ', legebatur, ἡδ', sensu omnino nullo. Ἄν δὲ μὲν τὸ βεβαρημένον εἶγμα ποιῆς, καὶ γράφῃς, Οἶδ' ἀπὸ τῆς ἡδ', πάντα τοὶ εὐθὺς καταάδηλα.

1605. Πανυχίδαν] Πανυχίς, ἑορτὴ νυκτερινή, σὺν ὅλῳ τῆς οἴκου, *Hefych.* Festum nocturnum, in alicujus Dei, vel Deæ, honorem observatum, quale illud *Catulliano* Trochaico celebratum, *Veneris* Pervigilium. Et *Mulieres* præcipue hujusmodi *Festa* curabant, juxta illud mox, v. 1529. πανυχίδας, ὃ ἱεράς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσι. At *viri* tandem admissi sunt : quum igitur, in hujusmodi vigiliis, ad omne genus luxuriæ et nequitix demum prolapsi sunt, indifferenter poetæ hac voce sunt usi, de congressibus nocturnis, comestationibus, et comotationibus. Vid. infra ad v. 1607.

Διοσκυρίδης, εἰς Ἀνακρέοντα.

Σμερδείη ἐπὶ Ὀρηκί ταχεῖς χεῖρ' ἐς ἑκατον ὄσειν,
 Κώμῃ καὶ πάσης Κοίρανε παννυχίδος,
 Γερπνότατος Μύσησιν, Ἀνάκρεον ὦ πὶ Βαθύλλῳ
 Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέων.

Μελεάγρῳ, εἰς Ἀνακρέοντα.

Αὐτόμαλοι σοὶ κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρηλον, 1610
 Κῆκ μακάρων προχοαὶ Νέκταρ[⊗] ἀμβροσίῳ
 Αὐτόμαλοι δὲ φέροισιν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἀνθ[⊗],
 Κῆποι καὶ μαλακῆς Μύρτα τρέφοιστε δρόσῳ
 Ὅφρα καὶ ἐν Δῆϊς οἴνω μὲν[⊗] ἄβρα[⊗] χορεύσεις,
 Βεβληκῶς

1606. Σμερδείη] De hoc nomine, videtis ad v. 1538. *Ibid.* Ὀσειν] *Æolice* pr ὄσειν, ab ὄσιον, θεῦς, pro θεός *Callimacho*. Vid. ad v. 1181. *Dioscoridæ* nomen præfert hoc epigramma, poetæ quidem, ut videtur, haud contemnendi; de quo tamen nihil certi habeo, quod proferam: Extat vero hoc poemation inter *Danielis Heinsii* poemata è *Græcis* versa, p. 623. sumptum nempe ex *Anthologia* inedita. Plura illius epigrammata extant in edita *Anthologia*, è quibus hoc tantum distichon lubet proferre huic quoque ætati conveniens, Εἰς πῦρ ἡράων ἴτε πρῆξιες· εὖ γὰρ ἀμυσοῖς κ' Κόμῃ[⊗] Κύκλου φθέγγατ' αἰοιδότερον.

1607. Παννυχίδ[⊗]] Quid sit *παννυχίς*, diximus modo ad v. 1605.

1608. ὦ πὶ] Pro ὦ ἐπὶ, quomodo *Anacreon* v. 530. Ἡ Νείλων, ἢ πὶ Μέρωφιν. Vid. plura ejusmodi ad v. 253. et 325.

1610. Αὐτόματοι] Hoc epigramma, ex *Anthologia* quoque inedita, extatque etiam apud *Danielem Heinsium*, loco supra laudato. De hoc vero *Meleagro*, extant aliquot epigrammata, præter illa ipsius plusquam viginti, quorum unum hic exhibere non pigebit, quod omnem fere hujus poetæ historiam præbeat. *Antholog.* fol. 280. Εἰς Μελεάγρῳ.

Dioscoridæ, in Anacreontem.

Smerdis quem *Thrax* pulcher ad ossa usque in-
tima torret,

Vini et nocturnæ rex vage lætitix,
Teie, Musarum dulce os, quam sæpe *Bathyllo*.
Mœrentes lacrymas fuderis ad calices!

Meleagri, in Anacreontem.

Sponte sua fontes vinum tibi dulce propi-
nent, 1610

Et fundant nectar Dii super ambrosium.
Sponte ferant horti violam tibi, vespere fero,
Et myrtus crescat, veris alumna, tibi;
In luco ut Cereris madidus terram pede pulses,
Amplexus

γρον. Ἀτρέμας, ὃ ξένη, βαίνει παρ' εὐσιβείσιν ἢ ὁ πρέσβυς Εὐ-
δει, κοιμηθεὶς ὑπὸν ὀφειλόμην, Εὐκράτειω Μελίαργῳ, ὃ τ' γλο-
κίδακρον Ἐρωτα κ' Μύσας ἰλαραῖς συσολίστας Χάρισιν. Ὅν θρό-
παις ἠδρωσε Τύρῳ, Γαδάραν δ' ἱερὴ χθών. Κάς δ' ἱρατὴ Μέ-
ροπῳ πρέσβυ ἐγχοτρόφει. Ἀλλ' εἰ μὲν Σύρῳ εἰσὶ, σαλάμ-
ει δ' ἔν σὺγγε Φοιδίῳ, Ναίδῳ. εἰ δ' Ἐββλω, Χαῖρε· σὺ δ' αὐτὸ
φράσω. Ubi lego Μέρωπῳ, ex Historia; Κάς ἦν θυγάτηρ
Μέρωπῳ, ut ad *Euripid.* *Helen.* v. 380. Floruit autem
Μενίπρι Stoici tempore, ut *Lucian.* de *Μενίπρω*. Τὰ ἃ βι-
βλία αὐτῷ πολλὰ καταγέλωτῳ γέμει κ' ἴσον τοῖς Μελίαργῳ,
τῷ καὶ αὐτὸν γενομένου. Vid. plura ex alio *Epigr.* l. ii.
c. 6. *Ibid.* Ἀκρητῶν) subaudi μίθου, vel αἶνον. Prior sylla-
ba communis etiam *Theocrito.* *Idyll.* xviii. v. 18. Ἦδη ἃ
πρῶτον ἰδοῦ ἐπιχειρᾷ ἄκρατον.

1611. Κῆκ] Pro κ' ἐκ, quomodo κῆν pro ἐκ ἐν, ut *Not.*
v. 550. Ita *Theocrito*, *Epigr.* xx. v. 8. κῆμαιτοῖς et *E-*
pigr. xix. v. 5. κῆπιδιξίσις.

1613. Μύρτα] Pro Μύρτοι, per *Metaplasum*, ut v. 1570.
Ἰμέρα, pro ἱμέρους. Vel baccas myrtilorum alloquitur, id
enim Μύρτα. Vid. *Iliad.* ὕ. v. 68.

1614. Ὀφρα κ' ἐν Διῶς] Διῶ, Δημήτερ. Alludit ad *Eleu-*
sinia

318 ἌΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλλω.

Θιοκρίτε, εἰς Ἀνακρέοντῶν ἀνδριάντα.

Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα τῆτον, ὦ Ξένε, 1616

Σπυδαῖ· καὶ λέγ' ἐπ' ἀν' οἶκον ἔνθης,

Ἀνακρέοντῶν εἰκόν' εἶδον ἐν Τέω,

Τῶν πρόσθ, εἴτι φεισὸν ὠδοποιῶν·

Προσθεῖς δέ, χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο, 1620

Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Κριτίας Ἀθηναῖος, εἰς Ἀνακρέοντα.

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά πότ' ὠδᾶς,

Ἥδ' ἔνν' Ἀνακρέοντα, Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνήγει,

Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπτευμα,

Αὐλῶν

finia Cereris sacra, et oīnwménῶ addita, quod et eadem Baccho etiam celebrarentur. Diodorus Siculus, Ὀρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμηνῶ τὰ τ' Ἰσιδος καὶ Ἐ' Ὀσίριδος εἰς τὰ τ' Δηῶς καὶ Διῶσθ μετατίθεικεν ὄργια. Vid. Meursium de Eleusina.

1615. Βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐς Εὐρυπύλλω] De Euryphyla, supra ad v. 1537. χρυσῆν vero illam vocat, quomodo et Ἀφροδίτῃ, v. 570.

1616. Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα] Hoc Theocriti epigramma, §. xvi. quod idem etiamnum reperitur, veteri marmore uncialibus literis inscriptum, in Area Palatii Nobilis Viri, Erixzo, ut nobis tradit αὐτόπληης * Anglus in Peregrinationibus suis. Constat autem ex Iambo, Trimetro, et Phaleucio, sive Hendecasyllabo, mutuo recurrentibus. Versio nostra. Θᾶσαι) Dorice pro θῆσαι, et hoc pro θήσαι, Aorist. á. Med. ut supra v. 1578. Θάειο) Pro θήειο, et id pro θήειο, pro θήειο, à θήεομαι, pro θιάομαι.

* E. Veryard. M. D. his Travels, at Venice. fol. 133.

Amplexus teneris *Eurypylen* manibus.

Theocriti, in *Anacreontis* statuam.

Hanc, hospes, ecce, contuere imaginem
 Strictim; et veneris ut domum, renarra,
Anacreontis vidi imaginem in *Teo*,

Vatum, siquid amabile priorum: 1619
 Addensque, quod placebat adolescentulis,
 Dices totum hominem, nec inficete.

Critias Atheniensis, in *Anacreontem*.

Fœmineos dulci mulcentem carmine cantus
 Misit *Anacreonta* *Teos* sub *Erechtbeos* arces,
 Deliciasque epulis, suavem erroremque puel-
 lis; Tibia

1617. Σπουδᾶ] *Dorice* pro σπουδῆ· ἰπᾶν, pro ἰπῆν, ἔνθης, pro ἔλθης.

1619. Τῶν πρόδ' εἰτι ᾠδισσὸν ᾠδοποιῶν] Οἱ πρόδεν ᾠδοποιοί, pro veteres poetæ, ut eidem *Theocrito*, *Epigr.* xx. v. 3. οἱ ἰπᾶνωθε μουσποιοί *Ibid.* ἔ πρόδεν, εἰτι ᾠδισσὸν] Ita *Callimachus*, *Pallad.* *Lavacr.* v. 121. — μᾶντιν ἀοιδίμεν — Ἡ μέγα ἔ ἄλλων εἰτι ᾠδισσότερον. Vid. *Isaac Hoxtoni* *Lect. Theocrit.* c. 6.

1620. Τοῖς νίοισιν ἄδῃτο] Ita ipse *Anacreon*, v. 1190. Ἔμει γὰρ λόγον ἔκπτι Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν. Ita supra v. 1603. Πρέσεν, ἴσον κῆροις, ἴσον ἄδόντα κόραις.

1622. Τὸν δὲ γυναικεῖαν] Hoc illustre *Anacreontis* elogium auctorem habet *Critiam*, *Callæschri* filium, *Atheniensem*, *Socrati* cœvum, atque proinde *Anacreontis* ætati proximum, ut apparet ex *Platonis Charmida*. Extat autem apud *Athenæum* l. xiii. c. 8. fol. 600. Vid. in *Vita* §. xxxii. MS.

1623. Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἐλλάδ' ἀνήγεν] Ἀνήγεν, *educavit*, produxit. Ἐλλάς hic *Ionix* opponitur et *Anacreontis* adventum ad *Athenas* et *Hipparchum* innuit. γρ. ἀνήκεν.

1624. Συμποσιῶν ἐπέθισμα.] Hic versus supra laudatur ad v. 332.

Αὐλῶν ἀντίπαλον φιλοδάρβιτον, αἰὲν ἄλυπον
 "Ουποτέ σευ φιλότης γηράσεται, ἔδ' ἑταί-
 ρται, 1626

"Ες τ' ἀν ὕδωρ οἴνω συμμιγνύμενον κυλίκεσσι
 Παῖς ἀφροσύνη προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
 Πανυχίδας θ' ἱεράς θήλεις Χοροὶ ἀμφιέπωσι,
 Πλάστιγξ θ' ἠ Χαλκῦ θυγάτης, ἐπ' ἀκροισι κα-
 θίζη 1630

Κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίαις ψεκάδεσσι.

Ἰησὺ ὦ Βαρνεσίε.

Ἄλλὰ σέ, θεῖε γέρον, τυχερὴ ράξ ἦκεν ἐς ἀδην,
 Κυκνήϊς

v. 332. Ἐρέθισμα) Ἐρεθιστής, ὅς ἐς τὸ συμποσιάζειν προκα-
 λεῖται.

1625. Ἀἰὲν ἄλυπον] Ita scribo pro ἡδὼν ἄλυπον, quod ἡδὼν
 praemittatur, v. 1623.

1626. Οὐποτέ σευ φιλότης γηράσεται] Γηράσεται olim;
 verum σ' geminandum ob versum, ut v. 44.

1627. Ἐς τ' ἀν ὕδωρ] Lepida allusio ad illud Homeri
 κκxvi. v. 2. Ἐς τ' ἀν ὕδωρ τὴν ῥῆγ κ' δένδρα μακρὰ τεθλήη.

1628. Ἐπιδέξια νωμῶν] γρ. ἐπὶ δεξιῶν ἄμων. At Casau-
 bon, recte emendavit ex Homero, cujus et haec imitatio.

1629. Πανυχίδας θ' ἱεράς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσι] Vid.
 ad v. 1605. Χορὸς Nomen multitudinis Verbum habet
 Plurale.

1630. Πλάστιγξ θ', ἠ χαλκῦ θυγάτης] De hac znea
 Tabula, qua sunt usi veteres in Cottabisimis, ita Hesychius,
 Πλάστιγξ) μάστιξ ἢ τῷ ζυγῷ τὸ ἀντίρροπον. κ' τὸ εἶν λεγόμενον
 λίτρα κ' τὸ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΤΤΑΒΟΥΣ. ΠΙΝΑΚΙ-
 ΟΝ· κ' μέρϑ τὴν αὐλῆ, ἑ σύμνηϑ τὸ ζύγμα.

1631. Κοττάβου] De Cottabo diximus ad v. 1219. in
 Latina Versione Cottaba dico pro Cottabos per Metaplas-
 mum, ut v. 1570. et 1613.

1632. Ἄλλ' ἄρα

Tibia cui ingrata, placuit lyra, semper aman-
dum. 1625

Nunquam vester amor morietur, sive senescet.
Donec aquam vino mixtam circumferat amplis
Potandum cyathis famulus feliciter orsus,
Fæmineique chori pernoctia festa celebrent,
Ære et nata tabella cacuminibus super altis
Cottaba suffundat, geniali rore cadente. 1631

Cælii Calcagnini.

At te, sancte senex, Acinus sub Tartara misit ;
Cognæ

1632. Ἀλλὰ σὶ, θεῖς γέρον] Cum *Cælii Calcagnini* Epigramma *Latinum*, propter singularem elegantiam, inter *Anacreontis* elogia, locum mereri videretur, ne solitaria essent in *Græco* codice *Latina* Carmina, visum est mihi, *Græca* Metaphrasi, doctum hominem *Italum* comitari. Θεῖον γέροντα Nos vocamus, ut ille *Sanctum senem* ; quandoquidem poetæ omnes *Baccho* sacri sunt habiti, *Apollinique* et *Musis*, Diisque omnibus curæ, cordique. Quare *Ennius* sanctos vocavit poetas, teste *Cicerone* pro *Archia* poeta. *Archilochi* poetæ interfectorem *Calondam* (*Archiam* vocat *Eusebius*, Præparat. Evangel. l. v. c. 13.) cui cognomen *Coraax*, ipse *Apollo* arguit *Delphis*, Μουσῶν θεράποντα κατέκτανες ἔξειδι νηῆς. *Suidas*. Vid. *Ælian*. V. H. l. iii. c. 43. Οὐ σὶ θεμιστεύσω, Μουσῶν θεράποντα λατεκτας. de *Citharædo Sybonita cæso* in *Junonis* templo. *Ibycus* poeta, quando incidisset in latrones, mortique esset proximus, grues forte supervolantes, testes et indices suæ necis prædixit, quod revera contigit, ut *Plutarchus*, *Suidas*, *Plinius*, et *Lilius Gyraldus* narrant, illudque *Ausonii* probat, *Ibycas ut periiit, vindex fuit altevolans grus*. *Simonides* ex naufragii præfenti periculo liberatus, misso de mortuis, quem ipse naufragum modo sepeliverat, in ejusdem beneficii memoriam eidem mortuo hoc epitaphium inscripsit, Οὐτὸς ὁ Κηρίου Σιμωνίδῳ ἐστὶ σωτήης, Ὅς καὶ τοθνήϊως ζῶντι παρέχευ χάριν. Servatus

Κυκνείης κλείωσ' ὕγρα κέλευθα βαῖς.

Ἴερὸν ἀμφὶ τάφον δάφνη, καὶ κισσὸς ὄργιοι, 1634.

Καὶ φίλον εὐπετάλοισ ταῖς καλύκεσσι ῥόδον
Τηλόθι δ' ἄμπελ' ἔτω ἀπέτω τηλόθι βότρυς,
Ἵμνοπόλῳ κομίσας ὀμφακοῖνα μόνον.

Ἄμπελον ἔκ' ἔτι κάρτα φιλεῖν Διόνυσον, οἶω,
Οὔνεκ' ἀοιδόπολων ἔκτανε λῶψον ἔων.

Τῷ αὐτῷ.

Ὅς βαλάνων ἔραται μεία τιμ' Δημήτερος ἀκτιῷ

Ὅς τ' οἴνοιο πίων ἀψ' ἐθέλησιν ὕδωρ, 1641

Ἡμετέρη ἐκάς ἔτω ἀφ' ἡμερόεντ' ἀοιδῷ.

Οὐ κρέκει εἰν ἀλόγοις ἕασιν ἠδὲ λύρη.

Ἄλλὰ σὺ, ὅς νοερῶν ἐδάης μυσῆρια Μισέων,

Νέκταρ

Servatus * idem ex ædium, in quibus discubuerat, ruina, magnum erat exemplum divinæ, in Θεοπνευστους homines benevolentia; de qua re nos plenius in *Pindari Vita*, ut et de *Pindaro* ipso, de quo *Pythia* clamare solita, Πίνδαρον ἐπὶ τ' δειπνον τῷ Θεῷ. De *Sophocle* hæc illius *Vitæ* Auctor. Γέγονε ἡ καὶ Θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς. ὡς σὺν ἄλλῳ, κατὰ Ἰερώνυμὸς φησιν ἐν τῷ περὶ τ' χρυσῆς σφάρας. Ταύτης γὰρ ἐξ Ἀκροπόλεως κλαπείσης, καὶ ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ, λέγων τὴν ἔσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνησαί, ἔνθα ἐκρύπτετο. Ἐμάνευσεν ἡ αὐτὴν τῷ Δήμῳ καὶ τάλαντον ἰδέξατο. τῷτο γὰρ ἦν προκαρυχθέν. *Sophoclem* eundem, cothurni tragici principem (*Plinius* l. vii. c. 29.) defunctum sepeliri *Liber* pater iussit, obsidentibus mœnia *Lacedæmonis*, *Lyсандρο* eorum rege in quiete sæpius admonito, ut pateretur humari delicias suas. Requirit rex, qui supremum diem *Athenis* obiisset, nec difficulter ex iis, quem *Deus* significasset, intellexit,

* Vid. *Job. Tzetze. Chiliad.* i. et *Pindaric. Lect. nostras.*

Cygnææ clausit qui tibi vocis iter.
 Vos, hederæ, tumulum, tumulum vos cingite,
 Lauri, 1634.

Hoc rosa perpetuo vernet odora loco,
 At vitis procul hinc, procul hinc, odiosa fa-
 cessat,

Quæ causam diræ protulit, uva, necis.
 Creditur ipse minus vitem jam *Bacchus* amare,
 In vatem tantum quæ fusa ausa nefas.

Henrici Stephani.

Inventis glandem qui non fastidit aristis, 1640
 Post uvam latices non, *Acheloe*, tuos,
 A nostro absistat procul, ô procul ille, poeta:
 Non facit ad fatuum barbitos hæc stoma-
 chum.

At tu, quicumque es, natus meliore palato,
 Nectare

intellexit, pacemque funeri dedit. De *Homero*, *Virgilio*, et *Horatio* multa restant dicenda. De *Hesiodo* plura *Lilius Gyraldus*, ut et aliis poetis. At quid ego pluribus exem-
 plis utor? Cum necesse sit, Deo O. M. sua ipsius dona omnino chara haberi; ingenii autem excellentiam inter Dei dona non minimum habendam. Quare qui illo or-
 nantur, illos ut Dei amicos par est suspicere. Videant itaque magnates hujus mundi, qui subdolos et indoctos ad-
 ulatores sinu excipiunt, divino ingenio præditos rejici-
 unt, quam se Deo gerant dissimillimos. Vid. infra ad v. 1699. et 1767.

1637. Ὀμφακοῦργα μόνον] *Antholog.* l. i. c. 2. fol. 2.
 Ἡ τῆς ὀμφακοῦργας ἐγγίναο, τῆς ἀπειπάντου Βότρυας. Fit
 autem vox ab ὀμφαξ, uva acerba, et ῥαξ, acinus, quo
 epoto *Anacreon* dicitur exspirasse, ut notamus ad v. 1432.

1640. Ὁς βαλάντων ἔραται] Et hoc epigramma nos *Græ-
 ce* lusimus ex *Henrici Stephani* Latino. Huc refer illud
Ciceronis,

Νέκταρ⊙ ἐμμεμαὸς Ἀμβροσίης τὲ φαγεῖν,
Ὅς τ' Ἀφροδίτῃ πᾶσαν ἀθέσφατον ἔγκατα-
μιγνύς 1646

Ταῖς Χάρισιν πάσαις, Ἑλλάδα δῖψαν ἔχεις,
Σειρήνων, πειθῆς τε ποθῶν ἢ μυελὸν αὐτὸν,
Τόνδε δέχου χερσὶν Γήϊον ἄνδρα τεαῖς 1649
Ἐπεῦθεν γὰρ, ὄλβη σὲ μελισσῆεντ⊙ Ὑμητῆς
Εἰ κορέσαι δύνασαι, καὶ κορέσαι δύνασαι.

Τῆ αὐτῆ.

Ἡ τρίτῃ γλυκερὰς οἴμας ὑπέθηκεν Ἀπόλλων,
Πιεῖς ἢ Κλαδίη Τηϊὰς ἦσε λύρη·
Ἐν δοιῇ, σάφα δ' οἶδα, Ἀνακρείοντ⊙ αἰοιδῆ
Πολλάκις ἀμφιαχεῖν δῶμα Φερητιάδew·
Ὅς γῆν τῆδε μέλεος κελήμασιν οὐκ ἐμαλάχ-
θη, 1656
Οὐδ' ἐν ὄραϊ, ἢ πλεῦν ἡελίοιο ὄραϊ.

Τῆ αὐτῆ.

Τεῖς μάκαρ ἕτος ἀνῆς, ὧ κεν τοιοῖσδε μέλεσσι
Ῥευσεν, ἀπ' Ἀονίης δειραίδος, ὄλβι' ἔπη·
Οὐκ Ἔρος, ἔδὲ Γέλως, ἔ καλλίον Ἴμερ⊙ εἶ-
ποι, 1660
Οὐ

*Cicero*nis, Orat. ad *Brut.* Est in quibusdam tanta per-
verfitas, ut inventis frugibus, glande vescantur.

1646. Ἀφροδίτῃ ἔγκαταμιγνύς ταῖς Χάρισιν] *Euripid.*
Herc. Fur. v. 673. Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας Μῆσαις συ-
σταμιγνύς, Ἡδῆσαν συζυγίαν.

1647. Ταῖς Χάρισιν πάσαις] De *Charitum* numero vid.
ad

Nectare et Ambrosia qui satur esse cupis;
 Qui Veneres omnes, omnes gustare Lepo-
 res, 1646

Gravi delicias et cupis eloquii,
 Qui vis Sirenas, Suadæque audire medullam,
 Huc ades, huc aures verte animumq; tuum:
 Namque his, Cecropio toto si, lector, Hymetto
 Te fatiare potes, te fatiare potes. 1651

Ejusdem.

Aut hos versiculos dictavit Apollo poetæ;
 Phœbææ aut contra Teia Musa lyræ:
 Illud in ambiguo est: Hoc constat, cantibus
 istis

Sæpe Pheretiadæ personuisse domum. 1655
 Qui non ergo hujus capitur dulcedine versus,
 Nil sapit, aut ipso plus sapit ille Deo.

Tanaquilli Fabri.

Felix, ah! nimium felix, cui carmine tali
 Fluxit ab Aoniis vena beata jugis. 1659
 Quid melius dictaret Amor, Risusq; Jocusq;
 Et

ad v. 418. et quæ Brodæus ad Antholog. l. i. c. 27.
 §. 1. Τροσῆαι μὲν Χάρμις.

1652. Ἡ τῆτω γλυκερῶς] Et hoc epigramma nos Græ-
 cum fecimus ex Henrici Stephani Latino.

1655. Δῶμα Φερτιάδῃ] Apollinis ita dicti, ab Admeto,
 Pheretis filio, quem amavit, cuique servivit.

1656. Ὅς γὰρ τῆδι μάλῳς] Pro μάλῳς, vid. ad v. 1598.

1658. Τρὶς μῶικαρ] Hoc Epigramma ex Latino Tana-
 quilli Fabri Græcum feci, iisdem rationibus.

1660. Οὐδὲ Ἐρῶ, ἔδῃ Γέλως, ἔδῃ Ἴμωρ] Quod Ἐρῶ
 et Ἴμωρ sint Divi et ex Veneris satellitio, dicimus ad
 v. 809. Quod Γέλως etiam Risus, et Jocus sint ejusdem

D d gradus,

Οὐ Χάρις ἀμφοτέραις σὺν κασίεσσι εἰαῖς.

Ἐρρίκει Στεφάνου.

Φύσις ᾧ ἐνεστὶ καλὴ,
 Φύσις ᾧ ἐνεστὶ κομψή,
 Λαβέτω ποίημα καλόν,
 Λαβέτω ποίημα κομψόν,
 Μέλιτός τε παντὸς ὄζον,
 Χαρίτων πνέον τὲ πασῶν.

1665

Ἄχαρις δὲ τις πεφυκίως,
 Καὶ ἀναφροδίτῳ ἀγῆς,
 Μεδέτω ποίημα κομψόν,
 Μεδέτω ποίημα τερπνόν.
 Ἴερθῆν γὰρ ἐστὶ Μυσῶν,
 Ἴερθῆν δὲ κ' ἐστὶ Φαίβης,
 Χαρίτων τὲ, Καφροδίτης.

1670

Ἐὰν ἐν ἐμοίγ' ἀπειθῶν
 Προσάγῃ χέρας βεβήλους
 Διδότω δίκην θεοῖσιν
 Ἄμα πᾶσιν, ἠδὲ πάσαις,
 Ἐμῖνεν αἶν τά γ' ἱερά.

1675

1679

Ἄνακρῶν Χριστιανός.

Θέλω λέγειν τὰ Σαρκός·

Θέλω

gradus, ex *Horatio* et *Apuleio* liquet, quorum prior laudatur ad v. 812. unde etiam in *Latino* exemplari lego *Jocus*, non ut olim *Joci*: De Deo *Rifu* et illius solennibus cum digna hilaritate celebratis, idem *Apuleius* *Metamorphos.* l. iii.

1662. Φύσις ᾧ ἐνεστὶ καλὴ] Hoc Odarion è contrario, ex *Græco* *Henrici Stephani* *Latimum* nos fecimus. Et *Henrico*

Et cum germanis Gratiâ junctâ suis?

Josuae Barnesii.

Genio valet quis alto?

Genio bono valet quis?

Capiat Poema pulchrum,

Capiat poema bellum,

1665

Quod *Hymetta* mella spirat,

Charitasque spirat omnes.

Genii sed omnis expers,

Venerisque destitutus,

Fugiat poema pulchrum,

1670

Fugiat poema bellum:

Sacer ille namque *Musis*

Liber est, sacerque *Phæbo*,

Venerique, *Gratiisque.*

Mihi sin inobsequens quis

1675

Manibus terat profanis,

Luat illico piaculum

Pariter Deabus et Diis,

Sacra queis profana fecit.

1679

Anacreon Christianus.

Garnem libens celebrem,

Mundam

rico Stephano, inter innumera ejusmodi, primam *Anacreontis* editionem debemus, et elegantem metricam versionem *Latinam*, præter totam Oden xi. quare non erat illi invidendum, nec *virtuti* illius, *doctrinæque* et *fama* detrahendum. Qui dat merenti laudem, quod justum est, facit et Deo gratum; qui nec merentes fovet, iniquus et hostis hic virtutis, quisquis ille fuerit et quocumque nomine, aut loco ornatus; quos oppido plures literatus orbis ubique dolens reperit, ut mox notamus ad v. 1767.

1680. *Θίλω λόγω τὰ Σαρδός*] *Jesuita* quidam *Græculus* librum

Θέλω δὲ Κόσμον ἄδειν·
Ἡ βάρβιτ⊙ δὲ Χριστὸν
Χορδαῖσι μῦνον ἤχει.

Ἦνεσσα νεῦρα λίην.

Καὶ τὴν Λύρην, ἀπάντων
Τὸν Χριστὸν ἢ προήρει.

1685

Κάπειδ' ἐκὼν μὲν ἦδον
Χριστὸν τε, τοῖό τ' ἄδλως·
τὴν Σάρκα, τὸν τε Κόσμον,
Καὶ Δαίμον⊙ στρατεῖν,
Νικωμένως ὑπ' αὐτῶ.

1690

Ἄκων δὲ νῦν ὄρημι
τὴν Σάρκα, τὸν τε Κόσμον,
Χριστῶ κρέοντ⊙ ἐχθρῶς.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἡ Γῆ τε καὶ τὰ Κόσμου·
Αὐρῆ γὰρ ἐνθεάζει,
Χριστὸν τε μῦνον ἄδει.

1695

'Ανακρέων Χριστιανός.

Τύχη τὰ περπνὰ Πόρνοις,
Χρυσὸν δ' ἔδωκε Φωροῖς,

Τὸ

librum olim edidit, cui titulus 'Ανακρέων Χριστιανός, quem cum ostenderet mihi Cl. Dominus *Johannes Cotton* Baronnetus, ὁ μακαρίτης, illius *Animum* esse meliorem, quam *Successum*, ostendit: nec enim *metri* ratione, nec *Græcæ* linguæ cognitione satis erat exercitatus; quare ego eodem tempore, duas *Anacreontis* Odas, hanc nempe et sequentem, αὐτοχειρῶς πεπαιρημένα, experimenti gratiâ, coram ipso prædicto *Baronetto*, cum primùm me ad hanc editionem hortaretur;

Mundum libensque cantem ;
Christum lyræ sed unum
 Nervi mihi sonabunt.

Nervi mihi placebant,
 Chelysque ; quod Deorum
 Regem sonare vellent. 1685

Volensque deinde canto
Christum, illiusque gesta,
 De *Carne*, deque *Mundo*, 1690
 De *Dæmonisque* turma,
 Suspensa ab hoc tropæa.
 Dudumque cerno nolens
Carnem, malumque *Mundum*,
Christi Ducis Rebelles.

Mihi valete posthinc, 1695
 Tu, *Terra*, tuque *Munde* ;
 Namque acta plectra Cœlo
 Soli Deo vacabunt.

Anacreon Christianus.

Fortuna læta scortis,
Furunculis dat aurum, *Ope* *que*

hortaretur ; quas hic ad juventutis φιλέων exemplum
 exhibeo.

1699. Τύχη τὰ τριπλῆς πόροις] Et hanc Oden ad *Ana-*
creontis imitationem eodem tempore feci, ut ostenderem
 prædicto viro nobili, filioque Dno. *Roberto*, illiusque filio
 D. *Johanni*, tum vix duodecenni, at in his literis promp-
 to et exercitato ; quomodo Religioni nostræ feliciter ex
Anacreonte velificemur : Quibus utrisque Odariis, cum ve-
 hementer dominum *Johannem Cotton* avum et nepotem,
 filiumque, recreatos videret uxor ejusdem, lectissima ma-
 trona, ad illius desiderium *Anglico* metro statim utraque
 donavi ; nunc tandem *Latino*.

Τὸ πλῆσιον Τοκίταις, 1701

Καὶ σκύφα μετὰ Βάκχῃς

Τοῖς τῆς μέθης ἐραταῖς·

Καὶ δεῖπνα πλεία λίχνοις,

Τιμάς τε κωτίλοισι,

1705

Τοῖς κοσμικοῖς φρόνησιν

Τοῖς καρτεροῖσι νίκην,

Ποδωκίην θοοῖσι·

Τοῖς δ' εὐσεβέασιν οὐδέν.

Τί γ' ἔν Θεὸς δίδωσι;

1710

Τὸ πίστεως βραβεῖον·

Ἄντ' ἐξοχῶν ἀπασέων,

Ἄνθ' ἡδέων ἀπάντων,

Τέχνης τὲ, κάρτεός τε,

Χρυσῶ τε, κάργυροιο.

1715

Νικᾷ δὲ κόσμον αὐτὸν

Θεῶν πρέπησα Πίσις.

Ἀληθινὸν ἀνθρώπων Κέρδῳ.

ᾧ κερδαλῇ βροτείης

Κοινὴ φύσις γενέθλης,

ᾧ ἄνθρωπε πηλόπλαστῆ,

Ἔως

1701. Τὸ πλῆσιον τοκίταις] *Plato*, οὐ παράγεται ὁ θεὸς ὑπὸ δόμων, ὡς τοκίταις, ἀλλ' ἐπιβλέπει πρὸς τὴν ψυχὴν, ἵνα τις ὄσιος καὶ δίκαιος ἦν τυγχάνῃ. *Quæ divina prope sententia similibus illi, 1 Samuel. c. xvi. v. 7.*

1702. Καὶ σκύφα μετὰ] *De voce σκύφῳ, pro σκύφῳ, vid. ad v. 1094.*

1703. Τοῖς τ' μέθης ἐραταῖς] *Ultero hoc Anacreontis verficulo utor; is enim v. 387. Ὁ τ' μέθης ἐρατής,*

1718. ᾧ κερδαλῇ βροτείης] *Occasionem huic poemati præbuit*

<i>Opesque sanguifugis,</i>	1701
<i>Et plena pœcla Bacchi,</i>	
<i>Affundit ebriosis :</i>	
<i>Plenas dapes gulosis:</i>	
<i>Blandisque fert bonores,</i>	1705
<i>Prudentiam dolosis,</i>	
<i>Victoriam cruentis,</i>	
<i>Currentibus dat alas :</i>	
<i>Deum colentibus nil.</i>	
<i>His ergo quid Deus dat.</i>	1710
<i>Fidelitatis augmen :</i>	
<i>Quod dignitatis instar,</i>	
<i>Jucunditatis, Artis,</i>	
<i>Et Roboris timendi,</i>	
<i>Argentulique et Auri :</i>	1715
<i>Mundumque vincit ipsum</i>	
<i>Fides creata Cœlo.</i>	

Vetum humani generis Lucrum.

Mortalis ô dolosa
Natura stulta gentis,
Homo, create cœno,

Quousque

præbuit amici cujusdam per literas rogatio, ut vellem *Græco* carmine illum in exteras regiones abiturum comitari; deditque subjectum, *Lucrum hominis præcipuum, titulum* nempe libri cujusdam *Dni. Lukins*, quem ille nuper ex *Anglico* in *Latinum* vertit, et nunc prælo committere meditatur: cujus laudandæ petitioni morem illico gerendum duxi, et proximo post literas acceptas die, hoc illi poemation, *Græce* tantum tunc exaratum, et ἰσοδυναμίας ἔχειν, remisi, mox auctius factum, et *Latino* metro donatum.

1720. ⁷Θ ἰσοδυναμίας καλονόμεν] *Callimacho* dictus homo. καλὸς ὁ Προμύθεος. Vid. *Hug. Grot.* de Veritate Relig. *Christian.* in Not. ad l. i. p. 221.

- Ἔως πότε εἶ βέβηλ[⊙], 1721
 Καὶ καρδίας βαρείης;
 Ἔως μάταια δίζεις,
 Καὶ Ψευδόκερδος εὐρεῖν,
 Τοπρῶτον ἐξεβλήθης 1725
 Κήπων ἄφ' Ἡδορείων
 Λαιμαργίας ἔκητι
 Τοδύτερον τερήθης,
 Ἀμαρτίησιν ἄλλαις,
 Κόσμος τὲ καὶ βίοιο, 1730
 Ἐξομβείας ἀνάγκη.
 Ὑμῶν τινὰς κεραυνοί,
 Καὶ πῦρ ἀπ' ὕρανοιο,
 Ἐν Σωδόμοις ὄλεσαν,
 Ὀλεσαν ἐν Γομόρροις. 1735
 Ὑμῶν τινὰς χανῶσα Ἀπερρόφησε

1722. Καὶ καρδίας βαρείης] *Psalms*. iv. v. 2. Ὑιοὶ ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδοι, ἵνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα, καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;

1726. Κήπων ἄφ' Ἡδορείων] Vocem origine *Hebraeam* esse scio, at unde *Græca* vox ἡδονῆ pro certo manavit. Quare scribens *Græce Græcam* quoque illi analogiam tribuendam puto. Hortum autem *Edenis* recte dixeris *Græce κήπων ἡδονῆς*.

1727. Λαιμαργίας ἔκητι] Rectissime dictum, *plures gula pereunt, quam gladio*, cum et *primi* omnium peccati, et adhuc omnium fere peccatorum, *gula* fit origo, præter quod et omnium propemodum morborum occasio fit, quorum momenta circa *cibum* et *potum* versantur. *Post* malum *ætherea* arbore *subductum*, *macies* et *nova febrium terris incubuit cohors*; *semotique prius tarda necessitas lethi corripuit gradum*. *Theogn.* v. 605. πολλῶ τοι πλοῦτος λίπος καὶ ἄλλοι ἀνδρας. Πόθω αἰ μοι χεῖμαι, αἰ πορνεῖαι, αἰ πλεονεξίαι,

Quousque eris profanus? 1721

Gravi quousque corde?

Quousque vana quæris,
Lucroque falso inhæres?

Ejectus olim eras tu 1725

Hortis ab *Hedonæis*

Gulositate victus:

Privatus inde mundo,

Ipsa simulque vita,

Peccator interisti,

1730

Per Diluvii furores.

Te fulmen igne torrens,

Et acta flamma cælo,

In *Sodomis* peremit,

Peremit in *Gomorrhæis*.

1735

Te gurgitabat olim

Tellus

κεῖται, αἱ ἀρπαγαὶ, αἱ φόνοι, αἱ ληστεῖαι, καὶ πᾶσα τῆς ψυχῆς
ἢ ἀφροσύνη; Οὐδὲ τὸ τῷ πλείονι ἐπίσταν; *D. Chrysostom.*
εἰς Γένεσιν §. 37. fol. 304. Edit. *Savilian. Theogn.* v. 693.
Πολλὰς τοὺς κόρος ἀνδρῶν ἀπώλεσιν. *Cæl. Rhodigin.* l. vii.
c. 9. l. xxi. c. 9, 10.

1729. Ἀμωρτιῶσιν ἀλλοίαις] Non exclusive ad *gulam*,
verum ut *gula* intelligatur cum multis aliis, à sancto patre
modo memoratis. Confer *Genes.* c. vi. v. 5. cum loco
Strabonis et *Catulli* ab *Hugone Grotio* laudato, *Veritat.*
Christian. Relig. p. 224, et 228.

1730. Ἐξομωρῆαις ἀνάγκη] Diluvium *Noachicum* intelli-
gitur, de quo *Genes.* c. vii. *Hug. Grot.* ibid. p. 29. et
Not. in locum. *Stillingfleet Orig. Sacr.* Edit. 1702.
fol. 370. *Ovid. Metamorph.* l. i. §. 7. *Lucan. Pharsal.* l. iv.
Senec. Natural. Quæst. 30. *Cæl. Rhodigin.* l. xxii. c. 24.

1734. Ἐν Σωδὸμοις ὄλεσεν] De hoc incendio, præter
Genes. c. xix. *Diodor. Sicul.* l. xix. *Strabo* l. xvi. et
l. xxv. c. 15. *Solinus*, Edit. *Salmasian.* c. 36. quos om-
nes locos exhibet *Hugo Grotius* in *Not.* ad l. i. p. 245. *Ta-*
citus Hist. l. iv. Vid. *Joh. Gregorii Assyri.* Mon. p. 238.

1739. Ὡς

Ἄπερρόφησε γαῖα,
 Καὶ χάσμα τῆς θαλάσσης·
 Ὡς Βῦριν εἰν Ἀχῆϊδι,
 Ἀτλαντικόν τε χῶρον 1740
 Ὑμῶν τινὰς παρ' ἐχθρῶν
 Πόρθησεν ἔλ' Ἄρης,
 Καὶ λοιμὸς ἀνδρολογὸς,
 Καὶ λιμὸς αἰνογάστρος.

Σὲ δ' αὐτὸς ἦλθε Χρυσῶς. 1745

Ἄπ' ἐκ κακῆ σαῶσαι,
 Παθημάτων τὲ πάντων,
 Ἀμαρτιῶν θ' ἀπασέων,
 Ἀπὸ χθονὸς τέ σ' αὐτίς
 Ἐς ἕρανόν βιβάζειν. 1750

Σὺ δ' ἐκπλαγεῖς τέθηκας,
 Ἴδ' εἰσέτ' ἀμφὶ γαῖαν
 Χάσκεις τὲ, κάδδ' ἐρευνᾶς,
 Ἐγὼν γόμ' ἐν κοπρῶνι
 Ἄλλ' ἕρανόν, θεοῖο 1755
 Δῶρον,

1739. Ὡς Βῦριν εἰν Ἀχῆϊδι.] Ἀχῆϊδι-pro Ἀχαιῶν contracti-
 one Ionica, ut Νηρηίδες pro Νηρηίδης et Νῆιδες pro Νηίδης. De
 hac re ita Ovid. Metamorph. l. xv. §. 13. Si quisquis He-
 licen et Burin, Achaiidas urbes, Invenies sub aquis: et ad-
 buc ostendere nautæ Inclinata solent cum manibus oppida
 mergis.

1740. Ἀτλαντικόν τε χῶρον] Terra Atlantica innuitur,
 quæ, tota Europa major, absorpta fuit olim ab Oceano, ut
 ex Platone tradunt.

1742. Πόρθησεν] Verba πέρθω et πορθείω, de urbibus et lo-
 cis primitus dicta, τροπικῶς etiam de Personis dicuntur. Ita
 Sophocl. Ajax. v. 912. Οἶχον' ἔλαιον ἀμαρτιόφθιμου, φίλου

1743. Ἀνδρολογὸς

Tellus hiante rictu,
Et hauriebat æquor ;
Ut *Burin* illam *Achivam*,
Atlanticas et urbes.

1740

Sub hostibus cruentis
Te *Mars* subegit atrox,
Lethalis atque pestis,
Famesque dura ventri.

Te *Christus* ipse venit,
Ut servet à maligno,
A pestibusque cunctis,
Reatibusque cunctis ;
Te de soloque rursus
Ad astra sic reducat.

1745

1750

At tu, stupore captus,
Tellure fixus hæres,
Hiansque ruspitanque
Os inferis cloacis :
Sed astra, dona *Christi*,

1755

Contemnis,

1743. Ἀνδραλογός] Quomodo *Homero* βροταλογός.

1744. Αἰνογάστρη] Ὑπὸ κοιλολογίας, ἐργασίας, ὀλβιολογίας.
Fames ventrem præcipue vellicat.

1751. Σὺ δὲ σκπλαγγίς τίθηται] Huc refer quæ dicimus
ad *Sophocl.* *Ajac.* v. 163. Ἄλλ' ἔδυνατόν τες ἀνάγεις, κ. λ.)
Per se impossibile est, ut homines rebus mundanis et secularibus toti addicti, affixi, defixi, et attoniti, Divinum aliquod dogma curent, sapiant, aut respiciant. Passionum nebulæ animæ visum prorsus intercipiunt, hujus vitæ illecebræ masculam vim frangunt, et hominis sapientiam emolliunt, ambitio et lucrum excæcant, ut res ipsas, quales naturaliter sint, non vere decernamus. Vid. 1 *Corinth.* c. ii. v. 14.

1756. Κατηλόγηται

Δῶρον κατηλόγησας.

ὦ Χριστέ, θεῖε σῶτες,
 Τὸ σὸν δίκαιον ἦτορ,
 Τὸ κρήγυον σὸν ἦθερ,
 Μιμήσεται μὲν ὑδαίς·

Οὐδ' οἱ θευδέες σοί,
 Ἀνάκτορές τ' ἀγαυαί,
 Ποιμάντορές τε λαῶν,
 Ἐπίσκοχοί τε σεμνοὶ
 Ἀριστέες τὲ λαμπροί,
 Ἠγήτορες, κριταὶ τε.

Ἄλλ' ἀκριτοὶ τε πάντες,
 Ἴδ' ἀφρονες, θεῖα τε,
 Φρονήσεώς τ' ἀπειροί,
 Καλὸς κακῶσιν ἄνδρας,
 Σοφὸς καίῃσιν ἄνδρας,
 Καὶ κωτίλῃς φιλήσι,
 Φιλήσι παμπονήρης,
 Τῦς σφιν γένευσ λαχόντας,
 Ἄλλ' οὐ φρενῶν γαλαγμῆ.
 Καὶ πλοσίων ἐρώντες
 Ἀμνημονῆσι Χρησῶν
 Τάξει δὲ τῶν μελισῶν
 Κηφῆνας ἐκτρέφουσι,

1756. Κατηλόγησας] *Sophocli. Ajax. v. 278. Κατημίλησας. Ab ἀλογίῳ, voce Homericā, ἀπλογίῳ dixit Apollonius Argonaut. l. ii. Κατηλογίῳ Nicander.*

1759. Τὸ κρήγυον] *Vox Homericā, de qua Eustathius et Lexicographi.*

1761. Οὐδ' οἱ θευδέες σοί] *Vid. quæ Isaias c. i. v. 23.*

1760

1765

1770

1775

Καὶ

Contemnis, abjicisque.

Te, *Christe*, te, Redemptor,

Tuumque pectus æquum,

Sanctos tuosque mores,

Quis discet, exprimetque?

1760

Tui nec ipsa imago,

Regesve pertimendi,

Pastorculive plebis,

Episcopive sancti,

Vel nobiles superbi,

1765

Ducesve, iudicesve.

Verum insciique cuncti,

Stultique, Numinisque,

Prudentiæque nudi,

Bonos viros malignant,

1770

Doctos viros reculant,

Coluntque voce blandos,

Et improbos adaugent,

Sibique carne junctos,

Virtutis at carentes:

1775

Et divitum patroni

Bonos nec ore nôrunt,

Apumque sedularum

Fucos loco focillant,

Et

et *Jeremias* c. vi. v. 13. c. viii. v. 10. c. xxiii. v. 11.

Hoseas c. ix. v. 7. *Michael Draytonis Polyolbion* §. xiii. fol. 217.

1767. Ἄλλ' ἄκριτοι τι πάντες,] Huc refer illud *Antholog.* fol. 472. Πάντα σίδεν φιλέω μῦθον δὲ σὸν ἄκριτον ἴμμεν Ἐχθαίρω, συγεροῖς ἀνδράσι τεπέρομον. Nam is non bene vult tibi, qui falso criminat apud te, Ennius.

1775. Ἄλλ' ἔφρατῶν σαλαγγῦν] Talibus illud votum placet, Θέλω τύχης σαλαγγῦν, ἢ φρατῶν πίδαον.

1786. Τὸ

Καὶ γλαῦκας ἀγτὶ κύκλων 1780

Καὶ κοσμικοῦ κέρδους

Ἐρῶντες, εἰ βλέπουσι

Τὸ κέρδος οὐκ ὄνομα,

Ἀληθινόν, τὸ μέλλον

Ἐν οὐρανοῖς λαβέει.

1785

Τὸ σιγώερωτον ἔπω,

Γενήσει, εἴθ' ἀλωτὸν

Κλέπτησιν οὐδὲ κύρμα·

Τὰς δ' ἐλπίδας βροτείας

Οὐ πρόποι' ἠπάτησεν.

1790

Δός, Χριστέ, δός τὸ κέρδος

Συνειδότη καλοῖο·

Δός Πνεύματ' τὰ δῶρα,

Τὴν Πίστιν ἀκλόνητον,

Τὴν Ἐλπίδα κρατῆσαν,

1795

Στοργὴν τε φιλάδελφον,

Τὸ θ' ἠσυχὸν γε θυμῷ,

Τὸ σὸν, θεός, πρόσωπον,

Ἄει δ', αἰεὶ παλιώνο·

Τότ' οὐ φθονήσομι' ἄλλοις,

1800

Οἷσπερ Τύχη γελάσῃ,

Οὔσπερ Τύχη φιλήσῃ,

Πλῆτος τε ψευδοκερδῆς,

Τιμὴν τε κοσμοφεύγῃς,

Ἔρωσ τε παντορέκτης,

'Εν

1786. Τὸ σιγώερωτον] *D. Matth. c. vi. v. 19, 20.*

1797. Στοργὴν τε φιλάδελφον] *Charitatem Christianam*
notat. Nec objiciatur, quod prior syllaba ἔ φιλάδελφον,
praeter

Et noctuas olorum. 1780

Lucroque seculari
Cæci, nec intuentur
Lucrum illud haud-iniquum,
Verum; quod et futuro
In seculo capeffent; 1785

Quod vermibus nec unquam
Obnoxiumve fiet,
Raptoribusve præda;
Mortaliumque certam
Spem non fefellit unquam. 1790

Hoc *Christe*, da lucellum,
Conscire nil malignum;
Et dona Spiritus da,
Fidemque non movendam.
Et *Spem* per omne certam, 1795

Veramque *Charitatem*,
Pacemque mentis almam,
Tui jubarque vultus
Semper mihi renidens;
Tum nemini invidebo, 1800

Fortuna queis benigna,
Quos osculatur illa,
Opumque copia ingens,
Honorque luculentus,
Amorque cuncta quærens; Quos

præter morem, hic producat; cum λ'. fit per se ἐπιτα-
κὸν, et ipse *Homerus* producat eam syllabam, *Iliad.* i.
v. 155, et 359. Φίλε κασίγνητ', σικέμισαί τέ με, δὸς δέ
μοι ἴππους.

1799. Τὸ ἐν, θεὸς, πρόσπων] Vid. *Psal.* iv. v. 6.

1800. Ἄσι δ' ἀσὶ γαλήνῳ] Ita supra v. 1031. Ἄσι δ',
ἀσὶ με φίλῃ.

1806. Ἐρως

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσι, 1806
 Τύχης ποιητὰ τέκνα,
 Ὅπως τὲ καὶ καβάλλας.
 Ἐμοὶ γάρ ἐστιν ἄλλῃ
 Παμπλῆσιός τε πλῆτῃ, 1810
 Τιμήτερός τε τιμῆ,
 Πανήρατός τ' Ἔρωσ μοί,
 Κερδίτερόν τε Κέρδος,
 Ὁ Χριστὸς ἐγχαρονίζων.

Τῶν ἼΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΪΩΝ

Τ Ε Λ Ο Σ.

1806. Ἔρωσ τὲ παντοράκης] Vid. ad v. 180.

1809. Ὅπως τὲ καὶ καβάλλας] Ita *Plutarch.* De non
 Fœner. Ὅτι τινὲ τῶ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χράμενῃ. Καβάλλ-
 λης) ἐργάτης ἵππῃ, *Hesych.* Unde *Latinum* Caballus.
Fons Caballinus Persio, de *Hippocrena.*

1812. Τιμήτερος] Pro τιμήτερος, ut *Homerus,* τιμῶ-
 τα pro τιμήντα, *Hesiodus,* ἱππηταῶν pro ἱππηταῶν, *Pindarus,*
 φανῶντα pro φωνήντα. Vid. quæ Nos ad *Homer.* Odyss. ζ.
 v. 303.

1814. Κερδίτερον] A Κέρδος, *Comparatio* fit κερδίον, κέρ-
 δις. Dein ab ipso *Superlativo* κερδίσῃ fit alia *Comparatio*
 κερδίτερος, κερδίσατο, ut ab ὀλίγος, ὀλιγίστος, ἀφί-
 ριστος, φερίτερος. Atque ita *Anacreontis* ipsius, atque *Ana-
 creontiorum*

Quos brachiis focillat 1806

Fortuna, prolis instar,
Equos, merosque asellos.

Namque alteræ parantur
Opes mihi perennes, 1810

Honorque honore plenus,
Amorque amore dignus,

Lucrosiusque lucrum,
Mecum Deus perennans.

ANACREONTICORUM CARMINUM

FINIS.

erebntiorum finem feci. *Henricus Stephanus* ad *Lyræ Davidis* modulos *Anacreontis* aptavit, successo, ut mihi videtur, non tam felici, quam conatu pio: quare nec hujus loci puto. *Guilielmi* quidem *Canteri* Epitome *Lycophronis*, versibus *Anacreontis*, *Græcis*, et *Latinis* donata, ob elegantiam carminis et metri *ἀνπιόσαι*, jure optimo locum hic mereri videatur: At quum visum sit bibliopolæ tantillo volumine auctorem nostrum edere, et idem poema sit bene longum, nec *Cantero* locus dari potest, neque geminis nostris Indicibus; quorum prior vocum erat omnium *Anacreontiarum* alphabeticus, alter *Criticus Index* ad notas spectans, uterque jam diu paratus, at nunc in aliud magis opportunum tempus suppressendus.

T E Λ Ο Σ.

E c INDEX

I N D E X

POEMATUM et FRAGMENTORUM

ANACREONTIS.

A.

Ἄβδῆραν προθαλάσσια	<i>Epigram.</i> 2
Ἄγαυῆς, οἷά τε νεκρῶν	§. 85
Ἄγε δὴ, Φέρ' ἡμῶν	<i>Od.</i> 57
Ἄγε, ζαγυράφωσ' ἄριστ'	<i>Od.</i> 28. et 49
Ἄγχε δαί τιῦ Θησέου	§. 146
Ἄδισπότης, εἰς Ἀνακρέοντα	p. 314
Ἄδωνη ἢ Κυθῆρη	p. 284
Λιβιόπαιδα τ' Διόνυσον	§. 145
Λι Μῦσαι τ' Ἔρωτα	<i>Od.</i> 30
Ἄλκίπορφυρον ῥέγγου	§. 139
Ἄλκίμων σ', ὡ' ῥισοκλείδῃ	<i>Epigr.</i> 13
Ἄλλ' ἰάνει τ' αἶμα' Ἔρωσ	§. 125
Ἄλλὰ πρόπιος	§. 90
Ἄλλὰ σε, θεῖς γέρον	p. 320
Ἄμιβα	§. 167
Ἄνα βάρβιτον δαυήσω	<i>Od.</i> 64
Ἄνακρέων ἰδάν με	<i>Od.</i> 63
Ἄνακρέοντα ῥιπῆ	p. 288
Ἄναπίτομαι δὴ	§. 87
Ἄντιπάτρις Σιδωνίς	p. 298, 302, &c.
Ἄπείκμας δὲ ἀπαλλῆς	§. 107
Ἄπό μοι θανεῖν γένητο	§. 69
Ἄρα τίς τόρυσσε πότον	<i>Od.</i> 51
Ἄρθεῖς δὲ ἡῦλ' ἀπὸ Λευκάδος	§. 123
Ἄσημων ὑπὲρ ἱρμάδων	§. 103
Ἄυτάλητοι	§. 164
Ἄυτόματοί σοι κῆραι.	p. 316
Ἄφες με, τὸς θεῖς σοι	<i>Od.</i> 31

B.

Βαρυσίῃ Ἀνακρέοντιος
 — μεταφράσεις

p. 288, et 329, &c.
 p. 320. ad p. 330
 Βαδίων

INDEX.

Βαΐδιον, ἢ χροάνις	Epiqr. 6
Βεκόλε, τὴν ἀγγέλιον	Epiqr. 5
Βέλασι ἑστροπὸς	§. 131
Βωμῆς τέσσαθι θεοῖς	Epiqr. 19
Γ.	
Γαυκροτοί	§. 166
Γυνῆραί σ', Ἐλαφρόλε,	Od. 60
Γράφι μοι Βάβυλλον ἔτα	Od. 29
Δ.	
Δακρυόκοσαν τ' ἐφίλησεν	§. 86
Δία δῖότη Καρικαιοργίος	§. 137
Διάλογος	p. 310
Δία νεκτὸς ἐγκαθιδύων	Od. 8
Διοπόου σαυλαί Βασσαρίδης	§. 126
Διοσκυρίδου, εἰς Ἀνακρίοντα	p. 316
Διτόκοι	§. 170
Δοκίμω κλύειν ᾧ ἦδε	§. 94
Δότε μοι, δότ', ᾧ γυναῖκες	Od. 21
Δότε μοι λύριον Ὀμήρου	Od. 48
Ε.	
Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι	Od. 38
Ἐγὼ δ' ἔχων σκυπφον	§. 73
Ἐγὼ δ' ἔτ' ἂν Ἀμαλθείης	§. 68
Ἐδίκου ὄναρ τροχάζει	Od. 44
Ἐἶθε λύρη καλὴ γενοίμην	§. 156
Βι φύλλα πάντα δένδρων	Od. 32
Ἐἶθε σὺ μακάροισιν	p. 304
Ἐκδύσα — Δαριάζῃ	§. 138
Ἐκ ποταμῷ πανόρχομαι	§. 88
Ἐμὲ ᾧ λίγων ἔκητι	§. 97
Ἐν βότρυσιν Κυθήρων	§. 127
Ἐν ἰσχίαις μὲν ἵπποι	Od. 55
Ἐν τοῖς μάστιχραῖς	p. 312
Ἐξαιρε, παῖ, θάρακα	§. 114
Ἐξέτηκε	§. 165
Ἐπειν βροτῆς γ' ἐπέχθλιον	Od. 24
Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων	§. 81
Ἐπὶ μυρσίναις τερπίναις	Od. 4
Ἐραμαί γε τοι συνησῶν	§. 96
Ἐρως μὲν εἰσίδων μοι	§. 173
Ἐρως πῶτ' ἐν ῥόδοισι	Od. 40

INDEX.

Ἔρωτα γῶ δς. Vid. Τὸν Ἔρωτα γῶ	Od. 10
Ἔρωτα κηρών τις	§. 95
Ἐρῶ τε δῆτα, κῆκ ἱρῶ	p. 312
Εὐγύνες, εἰς Ἀνακρέοντα	§. 176
Εὐτί μοι λευκαὶ μελαιναὶς	Epiqr. 18
Εὐχαιο, Τιμόσρακτι	
H.	
Ἢ γῆ· μέλαινα πίνῃ	Od. 19
Ἢδὲ	§. 184
Ἢδυμελὲς, χαρίσσα	§. 122
Ἢλιε καλλιλαμπέτη	§. 135
Ἢμερὶ πανβέλκτειρα	p. 300
Ἢρίσσεια μὲν ἱτέρου	§. 80
Ἢ Ταντάλου πῶτ' ἔση	Od. 20
Ἢ τῦτῳ γλυκερᾶς αἵμας	p. 324
Ἢ τὸν Δυρσὸν ἔχουσ'	Epiqr. 4
Θ.	
Θάλαμον, ἐν ᾧ κείνῳ	§. 78
Θάλλοι τετρακόρυμβῳ	p. 298
Θᾶσαι τ' ἀνδριάντα.	p. 318
Θεᾶων ἀνασσα Κύπρι	Od. 62
Θέλω, θέλω φιλήσαι	Od. 14
Θέλω λέγειν Ἀτρείδας	Od. 1
Θέλω λέγειν τὰ Σαρκός	p. 326
Θιοκρίτου, εἰς Ἀδωνί	p. 284
—— εἰς Ἀνακρέοντῷ ἀνδριάντα.	p. 318
Θισμὸν.	§. 171
Θρηκίην· σίοντα χαίτην	§. 108
I.	
Ἴδι πᾶς ἱαρῷ φανέντῳ	Od. 37
Ἴδ', ὡς ὁ πρίσθυς	p. 312
Ἴλαροὶ πίνωμ' αἶνον	Od. 41
Ἴχυροὶ πόλ' ἦσαν οἱ Μελήσιοι	§. 143
Ἴουλιανῷ, εἰς Ἀνακρέοντα	§. 59. et p. 308
K.	
Καδδὲ ληπὸς ἐχιδνῆ	§. 144
Καί μ' ἐπίθωντον	§. 77
Καί σε, Κλελυορίδη	Epiqr. 3
Καλῆκομοὶ κῆραι Δίος	§. 74
Καλῆτεχνά, μοι τόρευσον	Od. 18
Καλὸν ἐστὶ τοῖς ἱρῶσι §. 98	Κάλλουας §. 177
	Καρτερῆς

I N D E X.

Καρτερας εν πολέμοις <i>Erigt.</i> 1	Κατωπίδες	§. 169
Κλυδί μου γέροντ⊙		§. 119
Κνίξη τίς ἦδη κῆ πέπυρα	Κέκασε	§. 175
Κριτίας, εἰς Ἀνακρίοντα		P. 318
Λ.		
Λαγουσα αἱ γυναῖκες	Λυδικαίς	Od. 11
Λαοιδου, εἰς Ἀνακρίοντα		§. 160
Μακαρίζομιν σε, τέτιξ	Od.	43
Μεγάλα δ' ἐντί μ' Ἔρωσ		§. 89
Μεγιστῆς δὲ Φιλόφρων		§. 76
Μεῖς μὲ δὴ Ποσειδῶν		§. 70
Μελαμφύδα δάφνη		§. 111
Μελισσάρου, εἰς Ἀνακρίοντα		P. 316
Μισοεικτίους πόδ' ἀραις	Od.	3
Μηδ', ὡς κῦμα πόντιος		§. 71
Μή με φύγης, ὄρασα	Od.	34
Μισσαί δὲ ἔγαγε πάλλας		§. 100
Μουσουργίης, Μουσοπάτωρ		§. 151
Μυθηταὶ δὲ ἐν ἠέσω	§. 112	Μεραυτοῖς
Μύρτοις εὐφραδέμ⊙		§. 179
N.		§. 178
Νῦν δὲ δάπ' ἐμὲ πόλεις		§. 102
Ξ.		
Ξαυθῆ δὲ Εὐρυκόλη μίλιξ	Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν	Od. 91
Ξάνου εἰς		P. 302
O.		
Ὁ ἀνὴρ ὁ τ' Κυθήρης	Od.	45
Ὁ δραπέτης ὁ χρυσός	Od.	65
Ὁ δὲ ὑψηλὰ νενάμει⊙		§. 133
Οἱ μὲ καλὴν Κυθήων	Od.	13
Οἶνηρος Δερσέων		§. 183
Οἰνοπότης δὲ πεποιήματι		§. 159
Οἰνοπότις γυνή		§. 182
Ὁ πλῆτ⊙ εἶγε χρυσῆ	Od.	23
Ὅραν αἰετὸν μὴν		§. 136
Ὅρσολόπος γδ' Ἄρης		§. 120
Ὅς βαλάντιον ἔραται		P. 322
Ὅταν πῖω τ' αἶνον	Od.	25
Ὅ ταῦρος οὐτ⊙, ὦ παῖ	Od.	35
Οὐτ⊙ Ἀνακρίοντα		P. 300
		Οἱ

INDEX.

Ὅσι ἐγαγίαν ἄμιλλω	Od. 54
Ὅσι ἐγαγίαν ἄμιλλω	Od. 39
Ὅσι αἶε με Βάκχῳ ἔλθῃ	Od. 26
Ὅ τ' εἰ πόνοισ ἀτιμῆ	Od. 50
Ὄψ' ἀργυρῆ κότε ἔλαμψε	§. 128
Ὄψατι τοι πρὸς Δομῶν	§. 121
Ὄσα ἐτι Θρηκίης	§. 109
Ὄσ μοι μέλει Γύγαι	Od. 15
Ὄσσι γ' ἡμετέρων	§. 130
Ὄστ' Φειδέλα ἱππῶ	Erigr. 8
Ὄσ φίλῳ, ὃς κρητῆρ	Erigr. 7
Ὄχλῳ ἄκρον κακόν	§. 150

Π.

Παιδί φιλοσιφάνου Σαρμάτης	Erigr. 16
Παμφαλῶν	§. 168
Παιδοσίαν, λιαφόρον,	§. 148
Παρα δ' εὔτε πυθόμην σὲ	§. 118
Παρα τῶν σκιῶν, Βαίθυλλε	Od. 22
Πλεκτὰς δ' ὑποδυμνάδας	§. 82
Πλέξαντες μνηοῖσι	§. 141
Ποθέω μὲ Διονύσω	Od. 42
Πολιοῖ μιν ἡμῶν ἔδη	Od. 56
Πολλά δ' ἐρίτρομον Διόνυσω	§. 129
Πολλάκι μιν τὸδ' ἄεσσα	p. 308
Πολλά πιν τίθηκας	p. 315
Πρίσβων Ἀνακρίοντα	p. 310
Πρῆξαγόρης ταυτὶ δῶρα	Erigr. 10
Πρῆξιδικῆ μιν ἔραξεν	Erigr. 14
Πρὶν μιν Καλλιτέλης	Erigr. 15
Πρόφρα, ἀργυρότοξ	Erigr. 9
Πάλι Θρηκίη, τί δὴ με	Od. 61

Ρ.

Ραδινὸς πάλους	§. 150
Ρυσαμῆνη Πύθωνα	Erigr. 12

Σ.

Σαυλὰ βαίνει	§. 154
Σὴν τε χάριν, Διόνυσε	Erigr. 17
Σκαλικῶν κότλασον	§. 105
Σκαλὸς κομψὸς ἀγῆρ	§. 108
Σμεσπιδῶν, εἰς Ἀνακρίοντα	p. 300
Συτάμωροι,	§. 134
	Σμωδῆν

I N D E X.

Σμειδίη ἐπὶ Ὀρχηῖ	P. 316
Στεφανοφάρον μιστ' ἦρος	Od. 53
Στίφανον ροδιαῖον	§. 181
Στιφάνους δὲ αἰῆς τρεῖς	§. 75
Στιφάνους μὲν κροτάφοισιν	Od. 6
Στίφθ' πλίκαν πόθ' εὔρον	Od. 59
Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης	Od. 16
Σὺ μὲν, Φίλη χελιδῶν,	Od. 33
Σὺν γέλωτι, σὺν δὲ ἔρωτι	§. 117
Σὺν τῆδε τῇ γράφῃ	§. 174

T.

Τακέρως δὲ Ἔρως	§. 153
Τὰ Ταντάλου τάλαντα	§. 115
Τίω Ἀθαμαντίδα	§. 140
Τήιον ἀμφοτέρων μὲ βλίπεις	P. 314
Την Βάμον ἄστν	§. 113
Τῇ χρυσοπέπλῳ	§. 124
Τὴ καλλιὸν ἐστὶ βαδίζω	§. 66
Τίλλη τῆς κυάμους	§. 132
Τὴ μακρὰ δὲ φρονεῖς	§. 161
Τὴ μὲ τῆς νόμους διδάσκεις	Od. 36
Τὴ μὲν πέττει	§. 79
Τὴ σοι θέλεις ποιῆσω	Od. 12
Τὴς ἱρασμῆς §. 155.	
Τόσδε γυναικείων μελεῶν	P. 318
Τὸν ἄργυρον τορυσίας	Od. 17
Τὸν Ἔρωτα ἦ τ' ἄστρον	§. 58
Τὸν λυροποιὸν ἠρόμῳ	§. 157
Τὸν μελανόχρωτα βότρω	Od. 52
Τὸ ρόδον τὸ τ' ἐρώταν	Od. 5
Τὸ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχ'⊙	Od. 27
Τραπίζαι τε κατρηφείς	§. 104
Τρισκεκορημένον	§. 162
Τρεῖς μακρὰ ἔτ'⊙ αἰῆς	P. 324
Τύμ'⊙ Ἀνακρίοντ'⊙	P. 306
Τύχη τὰ τετάρτα Πόροις	P. 328

Υ.

Υακινθίω μὲ ράβδῳ	Od. 7
Υμνοῖ	§. 163

Φ.

Φέρ' αἰρέ μὲ πορφυρέη	§. 101
	Φέρ'

INDEX.

Φῶς ἴδμε, Φῶς αἶψα, ὦ καὶ	v. 1275. et 1382
Φίλη γῆ εἴ ζῆται	§. 72
Φιλῶ γήρατα τρετὸν	Od. 47
Φορτίον ἔρωτο	§. 172
Φύγε μὲρ ὅα προγάγε	§. 92
Φύσκις κίρατα ταύρας	Od. 2
Φύσκις ἢ σίσι καλά,	p. 326
X.	
Σαλαπὸν τὸ μὴ φιλήσκει	Od. 46
Σία μοι Νέκταρ ἄνυδρον	§. 149
Σιῶν τ' εἰς ἴγανον	§. 142
Σιλλὸν δ' ἄλχῳ ἔχων	§. 180
Σπῆ γῆ θαρραλέως	§. 158
†.	
τάλλα δ' ἔπεισι, κάσκις	§. 84
Ω.	
ᾠνοχοῖ δ' ἀμφίπολῳ	§. 83
ᾠ κερδαλῆ βροτείης	v. 1718
ᾠ ἵαξ κινδουμάτωρ	Od. 93
ᾠ καὶ, κερθισὸν βλέπων	§. 67
ᾠς μὴ πρὸς τ' ἔρωτα	§. 99
ᾠ ζῆτι, τίνδε ταύρων	p. 306

Τ Ε Λ Ο Σ.

